

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம

அருளிச்செயல் அநுபவம்

முதற் பகுதி

பதிப்பாச்சரீயர்

ஸ்ரீ. உ. வே. வேளுக்குடி

K. வரதாசாரியார்

1986

அகஷய ஆவணித் திருமுலம்

முதற் பதிப்பு : 1986

பிரதிகள் : 1000

உரிமை பதிவு செய்யப்பட்டது

புத்தகம் கிடைக்குமிடம் :

ஸ்ரீ K. வரதாசாரியார்

15, தம்புசெட்டித் தெரு,

சென்னை-1.

தொலைபேசி : 5 1 2 6 8 3

அச்சிட்டோர் :

இளங்கோ அச்சுக்கூடம்,

166, R. H. ரோடு,

மயிலாப்பூர்,

சென்னை-600 004.

தொலைபேசி : 7 4 1 2 1

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீ.உ.வே. திருநாராயணபுரம் பிள்ளை லோகாசார்யர்
அனந்தாணபிள்ளை-சதாபிஷேகம் கோவிந்த நரஸிம்ஹா
சார்யர் ஸ்வாமி. ஸ்ரீரங்கம்.

மதிப்புரை

நம் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸீத்தாந்தத்துக்கு, பூர்வபாகமென்றும், உத்தர பாகமென்றும் வகுப்புண்டிருக்கிற ஸம்ஸ்கிருத வேதமும், த்ராவிடவேதமெனப்படும் ஆழ்வார்கள் பதினமர்கள் அருளிச்செய்த நாலாயிர திவ்ய ப்ரபந்தங்களும் இரண்டு கண்கள் போன்றன.

இவையிரண்டுகளிலும் திராவிட வேதமான நாலாயிர திவ்ய ப்ரபந்தங்களை வலது கண்ணாகக் கூறலாம்.

ஸம்ஸ்கிருத வேதமானது உலகினுள்ளவர்களின் இச்சைக்குச் சேர பற்பல பலன்களையும் அவைகளுக்கு உபாயங்களையும் கூற வேண்டிய நிர்பந்தம் கொண்டதாகையாலே, பலங்களிலோ, உபாயங்களிலோ அத்தால், ஒருவன் தெளிவைப் பெற முடிவதில்லை

அங்ஙனன்றிக்கே தமிழ் வேதமாகிற நாலாயிர திவ்யப்ரபந்தங்கள், ஸ்ரீய.பதியான எம்பெருமானும் அவனடியார்களும் ஆசார்யனும் ஆகிற இம்மூவரும் உகக்கும்படியான கைங்கர்யமே பயன் என்றும் அதற்கு உபாயமும் அந்த எம்பெருமானே என்றும் அப்பயனை அவ வுபாயத்தைக் கொண்டு பெறுபவனாகிற ஆத்மா தன்னை எம்பெருமானுக்கும் அடியார்களுக்கும் ஆசார்யனுக்குமே மிகவும் அடிமைப்பட்டவன் நான் என்கிற அறிவுடையவன் என்றும் இவ்வர்த்தங்களை தெள்ளத்தெளிவாக ஸம்ஸ்கிருத வேதம் கற்க தகுதியற்றவர்களும் அறியும்படியாக காட்டித் தருமவையாம்.

இவ்விதச்சிறப்பையுடைய இந்நாலாயிர திவ்ய ப்ரபந்தங்களை நமக்கு உபகரித்த ஆழ்வார்கள் பதினமரானாலும் எல்லோருமே எம்பெருமானடியாகப் பெறப்பெற்ற திவ்ய ஜ்ஞானமுடையராகையாலே ஒருவர் பேசினபடியே மற்றவர்களும் பேசிப்போருகிறார்கள் என்பதனை ஒத்திட்டுக்காட்டி “அருளிச்செயல் அநுபவம்” என்கிற திவ்யக்ரந்தம் ஸ்ரீமத்வேத மார்க்க ப்ரதிஷ்டாபநாசார்யராய் உபய வேதாந்த ப்ரவர்த்தகாசாரியராய் மஹாவித்வானாய் எழுந்தருளியிருக்கும் “வாகம்ருதவாஷி” K.வரதாசாரியர் ஸ்வாமியால் தமக்கே உரிதான முறையில் தொகுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

நாலாயிர திவ்ய ப்ரபந்த வ்யாக்யாநங்களை ஆழ்ந்தருபவிக்கப் பண்ணும் திறமையுடையாரும், ஒரு ஆழ்வாரைப்போல் மற்றவர் களும் உரைத்ததுண்டென்பதை எடுத்துக்காட்ட ச்ரமப்பட வேண்டாதபடி இவ்வருளிச்செயல் அநுபவம் என்கிற க்ரந்தத்தில் இங்கும் அங்கும் என ஆழ்வார்களின் திவ்ய ஸூக்திகளின் சொற்கள் அவை களுக்கான பூர்வாசார்ய வ்யாக்யாநங்களுடன் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன.

இவ்வருளிச்செயல் அநுபவ க்ரந்தத்தை அநுபவிக்க வல்லவர்கள் “அருளிச்செயல் அநுபவம்” என்கிற தலைப்பிலோ, அல்லது “இரண்டாழ்வார்களின் அநுபவம்” என்னும் தலைப்பிலோ அங்கு மிங்கும் நாலேந்து விஷயங்களைக் கொண்டு உபந்யஸித்தால் உபந்யாஸமும் களைகட்டும், சாஸ்த்ரார்த்தங்களும் சொல்லிற்றாகத் தேறும்.

ஆகவே நாளுக்கு நாள் இத்தகைய விஷயங்களில் புத்திபலம் குறைந்து வரும் இக்காலத்துக்கு இத்தகைய உபகாரம் சாலச்சிறந்ததாம்.

அனைவரும் இந்த க்ரந்தத்தைப் பெற்று அநுபவித்துப் பயனடைய வேணும். இப்படி ஓர் சிறந்த உபகாரம் செய்தருளின நம் ஸ்வாமி திறத்து க்ருதஜ்ஞதையைத் தெரிவித்து நிற்கிறேன்.

மதுரகவிதாஸன்

தி. அ. ச. கோவிந்த நரஸிம்ஹதாஸன்

ஸ்ரீ
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம.

மதிப்புரை

ஸ்ரீ. உ. வே. திவயப்ரபந்தரத்நதிதி, வித்யாவிசாரத, திருமால்
நெறிநூல் காவலர்

புத்தூர் S. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார் ஸ்வாமி M.A B L.
Advocate
(Sudarsanar)

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சனம் பத்ராதிபர்
பாரதீய பூர்வசிகா ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸபை தலைவர்
ஸ்ரீரங்கம் உபயவேதாந்த ப்ரசார ஸபை தலைவர்
ஸ்ரீராமாநுஜ மிஷன் உபதலைவா

ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீபாஷ்ய பகவத் விஷய ஆசார்யபீடம் உபதலைவர்
கோயில் தென்னாசார்ய ஸம்பந்தாய ஸமரக்ஷணஸபை உபதலைவர்

“அருளிச்செயல் அனுபவம்” மதிப்புரை

நம்முடைய ஆழ்வாக்களைப்பற்றி “பேசிற்றே பேசும் ஏக கண்டர்” என்று பூர்வாசாரியர்கள் அருளிச்செய்வதுண்டு. “பேசிற்றே பேசல்லலால் பெருமையொன்றுணரலாகாது” (திரு மாலை22) என்று தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரும் “பகவத் விஷயத் தில், வேதங்களும் வைதிகங்களும் பேசினதையே திருப்பிப் பேசுவது தங்களுடைய க்ருதயம்” என்று காட்டினார் இக்காரணத்தாலேயே ஆழ்வாக்களுடைய அருளிச்செயல்களில் பற்பல இடங்களில் சொல தொடர் ஒற்றுமையும் பொருள் ஒற்றுமையும் காணப்படுகின்றன நம்முடைய பூர்வாசாரியர்கள் திவய பரபந்த வயாகயானங்களில் ஒரு பிரபந்தத்துக்கு உரையிடும் போது மற்ற ஆழ்வார்களின் சொற் றொடாகளைப் பல இடங்களில் மேற்கோளாக எடுத்துக் காட்டுவதும் இதையே வலியுறுத்துகிறது

இப்படி சொல ஒற்றுமையும் பொருள் ஒற்றுமையும் உள்ள அருளிச்செயல் பகுதிகளை ஒன்றுவிடாமல் எடுத்துக்காட்ட வேண்டும் என்னும் திருவுள்ளத்துடன் இன்று உபந்யாஸகர்களில் சக்ரவர்த்தி யாய விளங்கும் வாகமருதவர்ஷி ஸ்ரீ உ. வே வேளுககுடி வரதா சார்ய ஸ்வாமி இந்நூலை எழுதியிருக்கிறார். இந்த முதல் பாகத்தில்

முதல் இரண்டாயிரங்களிலுள்ள அருளிச்செயல் பகுதிகளுக்கு சொல்
 லொற்றுமையும், பொருள் ஒற்றுமையும் உடைய அருளிச்செயல்
 பகுதிகள் வரிசையாக எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளன. ஆங்காங்கு
 பூர்வாசாரய வயாக்யானப் பகுதிகளும் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.
 இவ்வண்ணமே மூன்று நான்காமாயிரங்களிலுள்ள அருளிச்செயல்
 பகுதிகளுக்கு சொற்பொருள் ஒற்றுமையுடைய பகுதிகள் அடுத்த
 பாகத்தில காட்டப்படும்.

இத்தகைய அரிய நூலை இயற்றுவதற்கு நாலாயிர திவ்ய
 ப்ரபந்தங்களிலும், அவற்றின் வ்யாக்யானங்களிலும் ஒப்பற்ற புல
 மையும் உபஸ்த்திதியும் வேண்டும் என்பது சொல்லாமலே
 விளங்கும். அவ்விரண்டும் பரிபூர்ணமாக அமையப்பெற்றவர்
 இன்று ஸ்ரீவைஷ்ணவ உலகில் ஸ்ரீ. உ. வே. வேளுக்குடி வரதா
 சார்ய ஸ்வாமி ஒருவரே என்பது ஸ்ரீவைஷ்ணவ உலகம் முழுவதும்
 அறிந்ததொன்று. இந்நூல் உபந்யாஸகர்களுக்கும், எழுத்தாளர்
 களுக்கும் ஓர் அரிய பொக்கிஷமாய் விளங்குகிறது. முயற்சியுடைய
 ஸ்ரீவைஷ்ணவ இளைஞர்கள் இந்நூலை நன்கு பயின்றால் நல்ல உபந்
 யாஸகர்களாகவும் எழுத்தாளர்களாகவும் உருவாகலாம். இத்த
 கைய பரமோபகாரகமான நூலை இயற்றிய ஸ்வாமி திறத்து ஸ்ரீ
 வைஷ்ணவ உலகம் நன்றி பாராட்டக்கடமைப்பட்டுள்ளது.

இந்நூலும்,

ஸ்ரீவைஷ்ணவதாஸன்,

ஸ்ரீகிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்.

ஸ்ரீ.
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம
ஸ்ரீநிவாஸமஹாகுரவே நம

முன்னுரை

பாது ப்ரணதரக்ஷாயாம விளமபமஸஹந்திவ |
ஸதா பஞ்சாயுதீம் பிப்ரத ஸ ந. ஸ்ரீரங்கநாயக. ||
ஸ்வம் ஸம்ஸ்க்ருத த்ராவிடவேத ஸூகதை
பாந்தம் மதுக்தை. மலிநீகரோதி |
ஸ்ரீரங்கமர: கலபம் க ஏவ
ஸநாத்வாயி தூளீரஸிகம் நிஷேத்தா ||

ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திருவடித் தாமரைகளில் தண்டனீட்டு அடியேன செய்யும் விண்ணப்பம்.

பொருளல்லாத என்னைப் பொருளாகியடிமை கொண்டார் ஸ்ரீ உ.வே. மஹாவிதவான காரப்பங்காடு வேங்கடாசார்ய ஸ்வாமி.

பகவத் பாகவத ஆசார்ய கடாஷு விசேஷத்தாலே ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸமப்ரதாயத்திலே ஓரளவு ஜ்ஞாநம் பெற்று முப்பத்தைந்து ஆண்டுகளாக பாரததேசமெங்கும் உபந்யாஸம் நிகழ்த்தி வந்துள்ளேன். பல பெரியோர் கடாஷுத்திற்கும் அன்பாகள் ஆதரத்திற்கும் பாததிரமாயும் ஆகியுள்ளேன் இத்தனை ஆண்டுகளாக நிகழ்த்திய உபந்யாஸங்களின் பலமாக அமைந்ததே இந்த “அருளிச் செயல் அநுபவம்” எனலும் நூல். ஆழ்வார்களின் பகவதநுபவ பரீவாஹமான அருளிச்செயல்களின் அநுபவ பரீவாஹமாக அமைந்தது இது என்றும் சொல்லலாம் பூர்வாசார்யார்களின் வயாக்யானங்களைத் துணை கொண்டு தொகுக்கப்பட்டுள்ளது இந்நூல் பூர்வர்களின் வயாக்யாந வாக்யங்களே இந்நூலில் உள்ளவை. அடியேனுடைய வாக்யங்களாக ஒன்றுமில்லை. தொகுத்துக் கொடுத்த பணியேயடியேனுடையது இந்த ஸங்கலநமு உபந்யாஸ பாக்யமாகவமைந்ததே. இப்போது முதற பகுதியாக இப்புத்தகம் வெளியிடப்படுகிறது முதலிரண்டாயிரம் பாசுரங்களின் அநுபவமாக இஃது அமைந்துள்ளது. மேலிரண்டாயிரம் பாசுரங்களின் அநுபவமான புத்தகம் விரைவில் வெளியிட வேண்டும். அதற்கு பகவத் பாகவத கடாஷும் அமைய வேண்டும்.

இப்புத்தகத்தை அச்சிட்டு வெளியிடுவதற்குத் தேவையான த்ரவயத்தைப் பரம பரிபூர்ணமாக அநுக்ரஹித்தவர் பரமோதாரரான ஸ்ரீ உ. வே கந்தாடை அகரம் அம்பத்தூர் சடகோபாசார்ய ஸ்வாமி. இவர் “டிவைன் ஸைன்ஸ் ட்ரஸ்ட்” என்ற தர்மஸ்த்தாபனம் ஒன்றமைத்து பலலாண்டுகளாக பாடசாலை நடத்தி வருவதும் சீடர்களை அதிகாரிகளாக ஆக்கியுள்ளதும், பலவிடங்களில் மற்றையோர் நடத்தும் பாடசாலைகளுக்கும் உதவித்தொகை வழங்குவதும்,

ஜகத ப்ரஸித்தமானதொன்று, இததனைக்கும் காரணம் இவருக்கு அமைந்த ஆசார்ய ஸமபந்தமேயாகும் ஸ்ரீ உ. வே. கோயில கந்தாடை முதலியாண்டான ஸ்வாமி திருவடி ஸமபந்தியிவா. ஸ்ரீ உ வே பர ப காஞ்சி அண்ணங்கராசாரியா ஸ்வாமியிட மும், ஸ்ரீ உ வே காரபங்காடு வேங்கடாசாய ஸ்வாமியிடமும் பல்லாணடுகள் அடிபணிந்து அராத விசேஷங்களைக் கற்றறிந்த வர் இவா, தாகக தீரதம் பாரதம் ஸ்ரீ உ. வே. வி. ரங்காசார்ய ஸ்வாமியிடம் ஸமபரதாயார்ததங்களை சிஷிக்கப பெற்றவா. அவரி டம் இவா க்ருதஜஞராய், “ஸ்ரீ உ. வே. வி. ரங்காசாய ஸ்வாமி மெமோரியல் எண்டோமெனட் டரஸ்ட்” எனருரு ஸ்ததாபநம் நிறுவியுள்ளா புததக வெளியீட்டுக்காகவே ஏற்படுத்தப்பட்ட நிறுவனம் இது இவருடைய பேருதவியால் இப்புத்தகம் வெளி வருகிறது. மேல புத்தகங்கள் அனபர்கன் ஆதரவால் வெளிவரும் என நினைக்கிறேன்.

இப்புத்தகத்தை அச்சப் பிழைகளைத் திருத்தி நல்ல முறையில் அச்சிட மஹோபகாரம் புரிந்தருளினார் ஸ்ரீ உ. வே. திருப்பதி தி.அ. க்ருஷ்ணமாசாய ஸ்வாமி. இவர் மஹாவித்வான் சாஸ்த்ராத் யாபகர், அடியேனுக்கு பல்லாணடுகளாக பரம ஸுஹ்ருத்து. அன்னார் திருவடிகளில் அடியேனுடைய க்ருதஜஞராத ப்ரகாசகமாக தண்டம் ஸமாப்பித்து நிறுகிறேன்

இந்நூலைக் கடைக்கித்தருளி மங்களா சாஸநம் செய்து ஸ்ரீமுக மருளிய ஸ்ரீ உ. வே. T. A சதாபிஷேகம் கோவிந்த நரஸிம்ஹா சார்ய ஸ்வாமி திருவடிகளிலும், ஸ்ரீ உ. வே. புத்தரா S கருஷ்ண ஸ்வாமி அய்யங்கார் ஸ்வாமி திருவடிகளிலும் அடியேன தலையல லால் கைம்மாறிலேன

இப்புத்தகத்தில் சோக்கப்பட்டிருக்கும் சித்திரங்களின் பளாகது களை எனக்குக் கொடுத்துவிய ஸ்ரீமான் ஆஸ்திகரத்தம் உப்புட்டு எம்பெருமானார் செட்டியாரா, ஸ்ரீமான் உப்புட்டு ஆநந்தக்ருஷ்ண செட்டியார், ஸ்ரீமான் உப்புட்டு ஸேதுராம செட்டியார் அவர்களுக் கும் எனனுடைய பரிபூர்ண க்ருதஜஞராதையைத் தெரிவிக்கிறேன்.

இப்புத்தகத்தை நல்ல முறையில் அச்சிட்டுத் தந்த மயிலை இளங்கோ அச்சுக்கூடம் உரிமையாளர் ஸ்ரீமான் மணியவன் அவர் களுக்கு எனனுடைய நன்றியைத் தெரிவிக்கிறேன்.

எல்லோருக்கும் மங்களா சாஸனம் செய்து அமைகிறேன்.

அடியேனுடைய அஜ்ஞாந அசகதிகளாலே இந்நூலில் ஏற்பட் டிருக்கும் சப்தார்த்த தோஷங்களை இந்நூலைக் கண்ணுறும் அடியார் கள் தங்கள் ஸஹஜஸௌஹராத விசேஷத்தாலே பொறுத தருளி அடியேனைக் கடைக்கித்தருளவும் இறைஞ்சி நிறுகிறேன்.

செனனை.

31-8-86

இப்படிக்கு,
பகதஜநவிதேயன்
கி. வரதாசார்யன்

ஸ்ரீ.
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

க்ரந்த பரிசயம்

“எம்பொழுதும் நாள திங்கள் ஆண்டுழி யூழிதொறும்
அப்பொழுதைக்கப்பொழுது எனனாவமுதமே”

“அருளிச்செயல அநுபவம்” எனனும் இநநூலைப்பற்றிச் சிறிது
விண்ணப்பிக்கிறேன்

“இங்கும் அங்கும்” என்ற தலைப்பிலே இந்நூல் தொகுக்கப்
பட்டுளது. முதலாயிரத்தில் திருப்பல்லாண்டு தொடக்கமாக
கண்ணிருண்சிறுத்தாம்பு ஈரூக உள்ள பத்து திவ்ய பரபந்தங்களை
யும், இரண்டாவது ஆயிரத்தில் உள்ள பெரிய திருமொழி திருக்
குறுந்தாண்டகம் திருநெடுந்தாண்டகம் என்ற மூன்று திவ்யப்ரபந்
தங்களையும் “இங்கும் அங்கமாக” அநுபவிக்கும் நூலிது—திருப்
பல்லாண்டு என்பதனை அநுபவத்துக்கு விஷயமாக எடுத்துக்கொள
னாமிடத்து “இங்கு” என்று திருப்பல்லாண்டு பாசுரமும், அதற்குத்
தோள் தீண்டியான பாசுரம் “அங்கு” என்றும் காட்டப்படும்
அவற்றின் விளக்கமெல்லாம் அவ்வவிடங்களிலேயுள்ள பூர்வா
களின் வயாக்யாநமேயாகும் இந்த க்ரமத்தை இந்நூல் முழுவ
திலும் கொண்டுள்ளேன்—“இங்கு” என்று எடுக்கப்பட்ட ப்ரமாண
வாக்யத்தை உபமேயமாகவும் “அங்கு” என்று எடுக்கப்படும் ப்ர
மாண வாக்யத்தை உபமாநமாயும் கொள்க—இந்த த்ருஷ்டாந்தம்
சிலவிடங்களில் ஸாதர்மய த்ருஷ்டாந்தமாயும் சிலவிடங்களில்
வைதாம்ய த்ருஷ்டாந்தமாயும் அமையும் ‘இங்கு’ என்று எடுக்கப்
பட்ட வாக்யங்கள் திருப்பல்லாண்டு தொடக்கமாக திருநெடுந்
தாண்டகம் ஈரூக பதின்மூன்று திவ்ய பரபந்தங்களின் அடைவிலே
யிருக்கும்—“அங்கு” என்று எடுக்கப்பட்ட வசநங்களில் இந்த நியம
மில்லை. பெரியாழ்வார் பாசுரத்துக்கு நமமாழ்வார பாசுரமும், திருப்
பாணாழ்வார் பாசுரத்துக்கு கலியன பாசுரமும், என்றும் இப்புடை
களிலே அநியதமாக அமையும்.

இன்ன இன்ன பாசுரத்துக்கு இன்ன இன்ன பாசுரம் த்ருஷ்
டாந்தமாக எடுக்கப்பட்டு விளக்கப்பட்டுள்ளது என்பதனை ஒரே
யிடத்தில் நாம் கண்டு கொள்ளுமாறு கைவிளக்காக “விஷய வாக்ய
தீபிகா” என்று தொகுத்துள்ளேன்.

இங்கும் அங்கமாக எடுக்கப்பட்ட அததனையும் திவ்யப்ரபந்தங்
களேயாகும்—ஸ்ரீராமாயணமோ கீதையோ மற்றைய எந்த ப்ரமா
ணமோ எடுக்கப்படவில்லை. இஃது அருளிச்செயலநுபவமேயாகும்

இங்குமங்குமாக எடுக்கப்பட்ட வாக்யங்களில் பொருளில் மட்டு
மின்றி சொற்றொடரிலும் ஒற்றுமையுளதாயின அதனையும் காட்ட
வேண்டும் என்ற எண்ணத்தாலே “சொற்றொடர் ஒற்றுமை” என்று

தனியாகத் தொகுத்தானளேன. அதுதன்னிலே சொற்றொடர் ஒற்றுமை பலவிடங்களிலே காணப்படுகிறது. சிலவிடங்களிலே சற்று பொருளையும் ஆராய வேண்டி வருகிறது.

பொருளையதிகமாக விவரிக்க வேண்டியிராமையால் இவற்றை நூலிலே சேர்க்காமல் “சொற்றொடர் ஒற்றுமை” பாகத்திலே சேர்த்துள்ளேன. உதாஹரணமாக ஒரிடத்தைக் காட்டுகிறேன்.

வரிசை எண் 589—“திரிபுரம் மூன்று” “எங்கள் எம்மிறை” என்று தொகுக்கப்பட்டுள்ளது—இவ்விடத்திலே சொற்றொடர் ஒற்றுமை ஒன்றும் இருப்பதாகக் காண்கிறிலோம்—ஆயினும் இது தன்னைச் சேர்த்திருக்கிறேன் ஓர் அபிப்பிராயத்தாலே—“திரிபுரம்” எனனுதல் “புரமூன்று” எனனுதல் செய்யாதே “திரிபுரம் மூன்று” எனபது புறநுகதமன்றே—

“எங்கள் இறை எனனுதல்” “எம்மிறை எனனுதல்” செய்யாதே “எங்கள் எம்மிறை” எனபது புறநுகதமன்றே என்னில—இவற்றுக்கு ஸமாதாநம் வ்யாக்யாநத்திலே கூறப்பட்டுள்ளது கண்டு கொள்க இங்கே அவ்விண்ணு வாக்யங்களையும் சொற்றொடர் ஒற்றுமையிலே தொகுக்கக் காரணம், ஈரிடங்களிலும் புறநுகத்தி சங்கையுண்டு என்ற ஒற்றுமையைப்பற்றி, என்று கொள்க. இப்புடையிலே பலவிடங்களுள் கண்டு கொள்க—

ஆழ்வாக்கள் ஏற்றமும் அருளிச்செயல் ஏற்றமும் அறிந்திருக்கு மடியார்கள் அருளிச்செயல் வ்யாக்யாநங்களிலும் பரிசீரமைப்பட்டு அர்த்தத்தையறிந்து அநுபவித்து ஆநந்திகளாக வேணும் என்ற ஒரே எண்ணத்தாலேயே இந்நூல் தொகுக்கப்பட்டது.

இந்நூலைப்படித்தவர்கள் நாலாயிரபாசுர வ்யாக்யானங்களையும் ஸேவிக்கும் அவர் அடைவார்கள். ஸேவித்துப் பயனடைவர்கள் என்ற எண்ணத்தாலேயே இந்நூல் வெளியிடப்படுகிறது இந்நூல் ஒன்றேயமையும் என்றிருக்கவியலாது.

திவ்ய பரபந்த வ்யாக்யாநங்கள் அத்தனையும் ஸேவிக்க இஃது ஒரு உந்துகோலாக அமையும் என்று விச்வஸிக்கிறேன்—

அந்தராதமாவான ஸாவேசவரனுடைய ஸங்கல்பாதீநமாகத் தோற்றின பாசுரங்களை இப்புத்தகத்தில் தொகுத்துள்ளேன. இப்புடையிலேயுள்ள மற்றும் பல பாசுரங்களையும் வல்லார் வாய் கேட்டுணர்க

தாஸன

கி வரதாசார்யன்

“எக்காலத்தெந்தையாய் என்னுள் மன்னில்
மற்றெக்காலத்திலும் யாதொன்றும் வேண்டேன்
மிக்கார் வேதவிமலர் விழுங்கும் என்
அக்காரக் கனியே உன்னை யானே”

(நம்மாழ்வார்)

இந்நூலைக்
கடிகைத்தடங்குன்றின்மிசையிருந்த
அக்காரக்கனியான அஐனுடைய
திருவடித் தாமரைகளில்
ஸமர்ப்பிக்கிறேன்.

நம்பெருமாள்
திருவரங்கம் பெரிய கோயில்

விஷய ஸ்சிகை

பக்கம்

- 1 பகவத பாகவத மங்களாசாஸநம்
- 2 முகத்தை மாற வைத்துப் பேசியது
- „ பாயாய பதங்களும் அாததபேதமும்
- 3 யதயாலிங்கித பரயோக தாதபாயம்
- „ ஒருமையும் பனமையும்
- 4 திவயதேச சதுஷ்டயாநுபவம்
- „ பொருததம்
- 5 ந்ருஸிஹ தரிவிகரமாநுபவம்
- 6 திருசசகரமும் திருவநநதனும்
- „ ஸாவஸ்வாபஹாரததில சிஷ்டாம்சம்
- „ அவாகித்வமும் அலவலைமையும்
- 7 ஸ்ரீ விலலிபுத்தாரும் திருக்கண்ணபுரமும்
- „ ஜீவநரக்ஷணமும் ஜீவநாபஹாரமும்
- „ பார்க்கடல பாறகடல சபதாராதத விசாரம்
- „ குனறெடுத்த மருமம்
- 8 குட்டிகளைப் பயிற்றல
- „ புண்டரீகாக்ஷத்வ தாத்பர்யம்
- 9 க்ரியாபதாநுஷங்க விசாரம்
- „ நிதயாச்ரிதையும் இனருசரிதரும்
- „ பெருந்தேவியும் சிறுத்தேவியும்
- „ கோன சப்தார்த்தம்
- 10 பிராட்டியும் பெருமானும்
- „ பூர்வார்த்தமும் உத்தாரார்த்தமும்
- „ செஞ்சொல்லும் இருந்தமிழும்
- 11 ஏத்துதலும் அச்சமும்
- „ ஏதமும் அலவழக்கும்
- „ ஈசுவரன காப்பா? ஜீவன காப்பா?
- 12 கடலோசையும் குரகோஷமும்
- „ ஸாதகமும் பாதகமும்
- „ மூத்தாளும் இளையாளும்
- 13 அந்வயகரமம்
- „ பரவ்யூஹ விபவங்கள்
- 14 க்ஷீராபதிசாயீ கேசவன்
- „ ப்ராப்ய ப்ராபக அதிகாரி ஸங்க்ரஹம்

பக்கம்

- 14 பதாதிக்ய ப்ரயோஜநம்
 ,, தூய்மை
 15 குணதரய நிருபணம்
 ,, பரதவஸௌலபய நிதாநம் ஸ்ரீமத்வம்
 16 சீற்றமும் குணமே
 ,, ஸௌசீலயமும் சீற்றமும்
 ,, இராவணன பொலலாங்கு
 ,, ஸவிசேஷண நிராதேச தாத்பர்யம்
 17 மஹாவீரனுடைய அநாயாஸ வயாபாரம்
 ,, திவயாயுதங்களும் திருக கணகளும்
 18 விசேஷணந்வயவிசாரம்
 ,, நாட்டுக்கிட்ட சட்டம் அந்தரப்புரததுககும்
 ,, சயநலக்ஷணம்
 ,, கேசலக்ஷணம்
 ,, பதாதிக்ய ப்ரயோஜநம்
 19 வல்லொற்று மெல்லொற்று
 ,, நாமும் நமமை நாடிய அவனும்
 ,, ஷடரஸ நிருபணம்
 20 ஸபஷ்டா ஸ்பஷ்ட நிர்தேசம்
 ,, ப்ரதிகூலனும் அநுகூலபரதிகூலனும்
 ,, கன்றும் குன்றும்
 21 பிறந்த வாறும் வளாந்தவாறும்
 ,, கைக்கொள்ளுகையும் கைவிடுகையும்
 ,, இராவணனும் கமஸனும்
 22 ஈசுவரவயாமோஹம்
 ,, அடைவுகெட நிராதேசதாத்பர்யம்
 23 பரதிஷேதமும் அங்கீகாரமும்
 ,, நைச்யமும் பூர்த்தியும்:
 ,, ஸ்ரீபாஷ்யகாரரும் ஆழ்வானும்
 24 நாராயண நாமத்ரயமும் கோவிந்த நாமத்ரயமும்
 25 த்வயராதத நிருபணம்
 26 அமுதும் அமுதில வரும் பெண்ணமுதும்
 ,, மிதுநாயநஸம்ப்ரதாயம்
 ,, வடபெருங் கோயிலுடையான மாஸையும்
 பெரியாழ்வார மாஸையும்
 27 to 36 திருப்பாவை யநுபவம்
 36 திருப்பாவையில் பகவந் நாமங்கள்
 37 நாராயண நாமவைபவம்

பக்கம்

- 38 கண்ணன் களிவம்
 „ கோபிகாவஸ்த்ராபஹரணம்
 39 நித்யரும் பரனும்
 „ பள்ளியறை—கோயிலும் ஆழ்வார் திருமேனியும்
 40 பகவச்சரண ப்ரபாவம்
 „ ஆய்ச்சியர் புகழ் (எம்பார்)
 41 கண்ணன புகழ்
 „ அடியார் புகழ்
 „ நஞ்ஜீயரும் நம்பிள்ளையும்
 „ ஆண்டாள் வைபவம்
 „ குணநுஸந்தாநஜநித பலஹாநி
 42 கண்ணனுடைய புநிதத்வம்
 „ சங்கமும் மேகமும்
 „ அன்னமும் சங்கமும்
 43 ஏகார விசாரம்
 „ நாராயண பரோஜ்யோதி·
 44 அஸ்பஷ்டமும் ஸ்பஷ்டமும்
 „ ஆனையும் மேகமும்
 „ விலலும் புருவமும்
 „ பர்வதத்வயம்
 45 சூர்ப்பணகா நாஸிகாசசேதநகர்த்ருவிசாரம்
 „ அதிசங்கை
 46 சங்காத்வயம்
 „ வேதப்புள்ளும் வேங்கடவனும்
 47 ஈட்டில் விசேஷார்த்தம்
 „ மெய்யும் பொய்யும்
 „ அந்வய க்ரமம்
 48 மீமிசைச்சொல விசேஷார்த்தம்
 „ ஞாலமறிந்த பழி
 49 அவதாராநுபவம்
 „ ஸ்வரூபமும் ஸ்வபாவமும்
 „ பரமனும் நிக்ரஹமும்
 50 “நம்பி” சப்தார்த்தம்
 „ பலதேவ வைபவம்
 „ குணங்கு நாற்றமும் தீக்ஷித வேஷமும்
 51 அபிநயமும் ஆசார்யாகளும்
 „ அறையர் ஐதிஹ்யம்
 52 தெளிவும கலக்கமும்

பக்கம்

- 52 திருவரங்கக்காவிரி
,, பெரிய பெருமாள் போக்யதை
- 53 அருளிச்செயலேற்றம்
,, பாகவத சேஷத்வம்
,, கடலுக்குக்களிப்பு
- 54 திருமாவும் திருத்துழாயும்
,, பெருந்தேவியின பெருமை
,, பகவானுடைய ஆச்ரித பக்ஷபாதம்
,, இவன நினைவும் அவன நினைவும்
- 55 துககப்ரத விசாரம்
,, ஸம்பந்தத்தில் உறைப்பு
,, ஸ்ரீவசநபூஷண நிகாஷம்
,, பிள்ளை திருநறையூர் அறையர் வார்த்தை
- 56 இவனும் அவனும், வாதபரதிவாதங்கள்
,, ஸாவ பாரதந்தாயம்
- 57 கர்மமும் ப்ரஹ்மமும்
,, வேதமும் வேதாந்தமும்
,, ஸ்வரூபமும் ஸ்வரூபயாதாத்மயமும்
,, ஸாதயோபாயமும் ஸித்தோபாயமும்
,, உபாஸகனும் பரபநநனும்
,, பரம வைதிக நிஷ்கர்ஷம்
,, திருவித்துவக்கோடும் திருவெள்ளியங்குடியும்
- 58 வாசுதேவ சபதார்த்தம்
,, பசுவின வயிற்றில புவி
,, ப்ரணயரோஷம்
- 59 பழமையும் புதுமையும்
,, பகவானுடைய சூழ்ச்சி
,, பகவானை ஏசுதல
,, காலாதீத அநுபவாபேக்ஷை
,, சுகதியும் சாபல்யமும்
- 60 திருவடிகளின் திணமை
,, குடிப்பிறப்பும் வடிவழகும்
,, ஸ்வரூபமும் ஸ்வபாவமும்
,, ரக்ஷய ஸங்கோசமும் ரக்ஷகனுடைய பாரிப்பும
- 61 பூமி பாக்யம்
,, ஜீவாதிஷ்டாந விசாரம்
,, ஸத்துக்களுக்கு உததேசயமும் த்யாஜ்யமும்
,, ஸபஷ்டாஸபஷ்ட நிரதேசங்கள்

பக்கம்

- 62 ஸாமாநாதிகரண்ய நிர்வாஹம்
 ,, காரணவாத எவவித்யம்
 ,, பாஹ்ய குதருஷ்டி மதங்கள்
 63 உபலக்ஷணம்
 ,, பகவத் வைலக்ஷண்யம்
 ,, விசேஷ்ய ப்ராதாந்யம்
 ,, மூர்த்தி தரய விசாரம்
 64 தேவதாந்தர அவரத்வம்
 ,, நிதயருடைய ஜகத காரணத்வம்
 ,, விசேஷணந்வயகரமம்
 ,, ச்ருதிசசாயை
 65 பரத்வமும் ஸௌலப்யமும்
 ,, பராவர சபதாததம்
 ,, ஸ்பஷ்டா பஷ்ட நிரதேசங்கள்
 ,, ஆதிசேஷநயந வாண விசாரம்
 66 இராமாநுசமதம்
 ,, கருடனும் அநந்தனும்
 ,, சதருமித்ர ஸாமரஸ்யம்
 67 ஆமையும் பன்றியும்
 ,, அஜஹத ஸவஸ்வபாவத்வம்
 ,, சேஷபூரணம்
 ,, வரமும் மதினும்
 68 ரக்ஷகாரக்ஷக பராந்தி
 ,, ஸ்ரீவால்மீகியும் ஆழ்வார்களும்
 ,, ஆர்ஷஜ்ஞாநமும் திவ்யஜ்ஞாநமும்
 69 ஸ்வாபதேசார்த்தம்
 ,, த்ரிவித காரணத்வம்
 ,, பகவத் திவ்ய விகரஹ வர்ண விசாரம்
 ,, ஸ்வாபாவிக காரக்ஷணயம்
 70 எழுகையும் வருகையும்
 ,, ஸர்வஸருஷ்டியும் ஸ்ருஷ்டி பல்மும்
 71 ஆழ்வார்களினுடைய கலககம்
 ,, பஹுவசந தாத்பர்யம்
 ,, பரோபதேச ஸமாபதிஸ்ததலம்
 ,, ப்ரபந்த ஸமாபதி தயோதகம்
 72 பாவநதவ போகயதவங்கள்
 ,, ப்ரதம் பர்வமும் சரம் பர்வமும்
 ,, கொள்கொம்பும் கொடியும்

பக்கம்

- 72 பகவானுடைய ஸர்வஹிதைஷித்வம்
 73 பகவானுடைய தாய்மை
 ,, ஜீவபரர்களின பாய்ச்சல்
 ,, நாயும் நரர்களும்
 ,, சோறும் புலலும்
 74 உபதேச ப்ரயோஜநாபேகை
 ,, பசுப்ராயத்வம்
 ,, சூதும் களவும்
 ,, திருவடிகளின நீட்சி
 75 தூயோதநஸ்த்தாநம்
 ,, ஆளவந்தார் அநுட்டாநம்
 ,, மேன்மையும் நீாமையும்
 ,, சயநகாலீந ஸௌந்தர்யம்
 76 மணமும் மநோவருத்தியும்
 ,, இவன நினைவும் அவன்நினைவும்
 ,, கண்களின நிறமும் வாயநிறமும்
 77 ஸாமாந்ய நிரதேசமும் அர்த்த விசேஷமும்
 ,, சேஷனும சேஷியும்
 78 ப்ராப்தாப்ராப்த விஷயங்கள்
 ,, அவன கொடுமையும் இவன கொடுமையும்
 ,, கைங்கர்ய வைபவம்
 ,, அருமையும் எளிமையும்
 79 ராஜாதிராஜத்வம்
 ,, வீரபத்ந்யநுபவம்
 80 ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் இதரர்களும்
 ,, சேஷசேஷிகளின் சிந்ஹங்கள்
 ,, சேஷத்வ சேஷித்வ காஷ்டைகள்
 81 ஈச்வரக்ருஷி
 ,, தாயும் சேயும்
 82 அந்யசேஷத்வமும் பாகவத சேஷத்வமும்
 ,, அவன் செய்யும் சேமம்
 ,, கோயிலும் ஸ்ரீநிலலிபுத்தூரம்
 ,, நீள்முடியும் நீண்ட தோளும்
 ,, அரக்கர் மதிகேடு
 83 முடியும் அடியும்
 ,, திருவேங்கடமும் அரவணையும்
 ,, தாயின் யௌவநம்
 84 ப்ராதஸ் ஸந்த்யையும் ஸாயம் ஸந்த்யையும்

பக்கம்

- 84 கிடந்தவாரும் நின்றவாரும்
 „ பகவானுடைய ஊண
 85 வாயும் வயிறும்
 „ ஆதிசப்தார்த்தம்
 „ வெண்ணெயும் ஆழ்வார உள்ளமும்
 „ ஸ்ரீ கருஷ்ணனும் ஸ்ரீ வராஹனும்
 86 விஷய விஷயாந்தரங்கள்
 „ விசேஷாந்வய விசாரம்
 87 நிர்ஹேதுகப்ரஸாதம்
 „ இன்தமிழும் இன்தமிழும்
 „ விபக்தி விசாரம்
 „ பக்தி காருண்யங்கள்
 88 ப்ரதமபர்வமும் சரமபாவமும்
 89 „ „
 90 „ „
 91 சொற்றொடா ஒற்றுமை
 92 „ „
 93 „ „
 94 „ „
 95 „ „
 96 „ „
 97 „ „
 98 பெரியாழ்வார வைபவம்
 99 „ „
 100 ஆண்டாள் வைபவம்
 101 குலசேகர வைபவம்
 102 திருமழிசைப்பிரான் வைபவம்
 103 தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் வைபவம்
 104 திருப்பாணாழ்வார் வைபவம்
 105 மதுரகவிகள் வைபவம்
 106 மதுரகவி வைபவம்
 107 அஸ்புட நிர்தேசம்
 „ வாட்டமும நாட்டமும
 „ நாராயணனும் மதுஸூதனும்
 108 ஜாயமாநகால கடாசும்
 „ தீர்த்த கர சப்தார்த்தம்
 „ முதலும் முடிவும்
 „ ஜ்ஞாநபூர்வோத்தர தசைகள்

பக்கம்

- 108 திருக்குடந்தையும் கலியனும்
 109 வயாதத காலம்
 „ திருநாமமும் திருவும்
 110 பாட்டும கணவளாதலும்
 111 ஆனையும் அரவும்
 பெரிய மாசுணமும் மாமழையும்
 „ விகாரமும் அவிகாரமும்
 112 நமனும் யமனும்
 „ க்ரியாபதாநவயம்
 „ திவய விகரஹவிகாஸம்
 113 ஆதமஸவரூபவிகாஸம்
 „ ஸ்ரீதேவீபிரமபணமும் சேதநலாபமும்
 „ நிரவாஹதவயம்
 114 பேயாழ்வார நாயிகாபாவவிசாரம்
 „ பகவத ஸவரூபநிருபகம்
 „ லயபந்த ஸுபந்த விசாரம்
 „ சேஷசேஷி ராமாநுஜர்கள்
 115 இராமாநுஜத்வய கருத்யம்
 „ பேயும் தாயும்
 „ ஆனும் பெண்ணும்
 „ ஆசரிதாதத விகாரம்
 „ நிருபாதிக ஸோபாதிகங்கள்
 116 ஆநுகூலயஸங்கலபமும் பராதிகூலயவாஜநமும்
 „ ஸ்ரீவைஷ்ணவ வைபவம்
 117 நனமை விசாரம்
 „ அரனுடைய நனமை
 „ வேதியா நனமை
 „ வேதத்தினுடைய நனமை
 118 மறையின நனமை
 „ வீட்டின நனமை
 „ நாரணன் நனமை
 119 நல்ல பதம்
 „ நல்லமரர்
 „ திருமங்கை மன்னனும் வயலாலி மணவாளனும்
 120 சிங்கப்பிரானும் திருச்சக்கரமும்
 „ ஆளவந்தார ஐதிஹ்யம்
 „ உண்ணும் சோறு பிராட்டியும் கள்வன கொல பிராட்டியும்
 121 ஸ்ரீவராஹ வைபவம்

பக்கம்

- 121 இராமனும் இராமாநுசனும்
 122 புருஷகார வைபவம்
 ,, செஞ்செரலும் வெஞ்சொலலும்
 123 விஷயமும் விஷயாந்தரமும்
 ,, ஜகதாகாரத்வமும் அஸ்தாரண விக்ரஹமும்
 124 ச்ருதியும் அருளிச்செயலும்
 ,, ஜகதாகாரத்வ கதநதாத்தர்யம்
 ,, ஆழ்வார்களின் ஈடுபாடு
 125 அர்ச்சனனும் ஆழ்வாரும்
 ,, அர்ச்சையும் ஆழ்வாரும்
 126 அந்தர்க்குச் சமைத்த சாலை
 ,, அர்ச்சாதீவய தேச வைபவம்
 ,, கலியன் ஸௌகுமார்யம்
 127 பகவத் ஸௌகுமார்யம்
 ,, ப்ரகாசமும் அப்ரகாசமும்
 128 உருவெளிபாடு
 ,, ஆந்தராநுபவமும் பாஹ்ய ஸம்சலேஷமும்
 ,, ஆச்ரிதஸப்ருஷ்டமும் தேவதாந்தர சிஷ்டமும்
 129 பாண விஜயம்
 ,, அச்யுதத்வ நிருபணம்
 ,, யதிராஜனும் அச்யுத வ்யாமோஹமும்
 ,, அச்யுத வைவித்யம்
 130 ஹம்ஸாவதாரம்
 131 பகவான் படித்த பாடசாலை
 ,, ஸ்ரீராமாவதார ப்ராதாந்யம்
 ,, தசரதனும் நந்தகோபனும்
 ,, தேவதாந்தர அவரத்வம்
 132 வாக்கத்தி நிருபணம்
 ,, சீற்றமும் உத்தேச்யம்
 133 காதாசித்த சேஷத்வஜ்ஞாநம்
 ,, ஈசுவரன் சீலமும் அடியார சீலமும்
 ,, ஸ்ரீக்ருஷ்ண வைபவம்
 134 ஸர்வஸமாச்ரயண நிருபணம்
 ,, ப்ரபத்தி த்வைவித்யம்
 135 ஸர்வாபிமதஸாதநம்
 ,, திருவேங்கடவனும் திருவரங்கனும்
 136 திருப்பாணுவார் வாக்கத்தி
 ,, உக்த்யநுஷ்டாநங்கள்

பக்கம்

- 136 திருவாய மொழி ஆமிரம் இருவர்க்கு
 137 பாம்பும் பராஹ்மணரும்
 .. இந்திரிய பயாக்ரோசம்
 138 ஏகோஹம் சலோகார்த்தம்
 .. புராண சப்தார்த்தம்
 .. இவனும் அவனும்
 .. பூர்வவ்ருத்தமும் பச்சாதவ்ருத்தமும்
 .. அவனுடைய ஸராவஜனும்
 139 பழகிய வைத்யன்
 .. பகவத்பாகவதாபசாராதி நிருபணம்
 .. நித்யர்களின் நித்ய யௌவநம்
 140 நித்யஸத்தாஹேது
 .. கடைக்குறைத்தல்
 .. பிராட்டியும் மிகை
 .. தேவனும் தேவதாந்தரமும்
 141 மார்க்கண்டேயனும் சோழனும்
 .. தாம்புக்கு அழகு
 .. உத்கருஷ்ட ஜனமம்
 142 திருநறையூர் வைபவம்
 .. பட்டர் ஐதிஹ்யம்
 .. கள்வம்
 143 சேதனனுடைய கள்வம்
 .. பகவானுடைய கள்வம்
 .. பேரனும் பாட்டனும்
 .. திருக்கள்வனார்
 144 வ்யாக்யாந வைசிதீர்
 .. திருநறையூரும் கலியனும்
 .. திருவேங்கடமும் ஆழ்வாரும்
 145 பகவான பேரககற்றபடி
 .. ஜீவபர அத்வைதம்
 146 அஹம் சப்தமும் அஹம் புத்தியும்
 .. ஜீவ அஸாதாரணாகாரம்
 .. த்வயார்த்தம்
 .. வ்யாவ்ருத்தித்வயம்
 147 நிர்ஹேதுக விஷயீகாரம்
 .. நித்யரில் விலக்ஷணர் ஆழ்வார்
 .. பகவச்சேஷ்டித வைபவம்
 148 பொய்யும் கைம்மையும்

பக்கம்

- 148 கனவு
 „ ஈச்வரன் தாழ்ச்சி
 149 மூத்தாளும் இளையாளும்
 „ எல்லாம் கண்ணன்
 „ எல்லாம் ஆசார்யனே
 „ அவிதித விஷயாந்தரத்வம்
 150 தென்கலையும் வடகலையும்
 „ வாமநனுடைய ஸாயுதத்வம்
 „ திருக்கண்ணபுரத்தடியாரும்
 „ ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் வைதிகரும்
 „ அருஜலிஹஸ்தவதம்
 151 அநுகாரம்
 „ பட்டர் ஐதிஹ்யம்
 152 தெற்குத் திருமலையும் வடக்குத் திருமலையும்
 „ பராபய ப்ராபகாபாஸ பரித்யாகம்
 „ தாய்ப்பாசுரமும் மகள் பாசுரமும்
 153 பௌராணிக சப்தார்த்தம்
 „ அங்காங்கி நிருபணம்
 „ தசக த்ரயார்த்தம்
 154 திருக்கண்ணபுரமும் திருநாகையும்
 „ கல்லும் வில்லும்
 155 முன்னும் பின்னும்
 „ ப்ரதாந மஹிஷிகளீடுபட்ட சரித்ரம்
 „ சதுர்த்தீவிபகதி விசாரம்
 156 கலியனும் ஸ்ரீராமனும்
 „ சேஷசேஷி அநுபவம்
 „ ப்ரணவார்த்தம்
 157 சேஷதர்மமும் சேஷவருத்தியும்
 „ மூலமந்த்ரார்த்தம்
 „ தேவதாந்தரமும் தத்ஸமபந்தியும் த்யாஜ்யா
 „ அந்வய வ்யதிரேகோக்திகள்
 „ த்யாஜ்யோபாதேய விவேகம்
 158 பாகவத சேஷத்வம்
 „ பாடுவித்த முக்கோட்டை
 159 மனமும் வாக்கும்
 „ விஸ்மருதிஹது
 „ வேதம் தமிழ் செய்த மாறன்
 „ பாசுரங்களின் கணக்கு

பக்கம்

- 160 $7+2+1=10$
 „ $1+4+5=10$
 „ $9+1=10$
 „ $1+9=10$
 161 $1+9=10$
 „ அந்வயக்ரமம்
 „ நினைவும மறதியும்
 162 தொழுகை
 „ மமகாரமும் விநாசமும்
 163 ஸ்வரூப விருத்தம்
 „ தர்மமும் தர்மாபாஸமும்
 164 ஸ்வரூபமும் ஸ்வரூப நாசமும்
 „ ஜ்ஞாநவிபாக கார்யம்
 „ திருமகளும் ஆழ்வாரும்
 165 மூத்தாளும் இனையாளும்
 „ தேனுவும் ஸத்யோஜாதவத்ஸமும்
 166 துயிலும் சுத்தியும்
 „ துயிலும் பரதவமும்
 „ ஸ்ரீவைஷ்ணவாஹ்வாநம்
 167 ஈச்வராபிப்ராய வர்ணநம்
 „ விடப்பாம்பும் விடத்தேளும்
 „ அந்வய வ்யதிரேகோக்திகள்
 „ பரமபக்தியும் பரிகணனையும்
 168 நினையாமை
 „ அரிமா சப்தார்த்தம்
 169 குடக்கூத்து விசாரம்
 „ திருக்கோட்டியுரும திருவாய்ப்பாடியும்
 170 இனதமிழும் இருந்தமிழும்
 „ ஸ்ரீராமாயணதிகளும் அருளிச்செயலும்
 „ தேவதாந்தர பரதேவதா ப்ரஸாத விவேகம்
 „ பூஜாயாம் பஹுவசநம்
 171 பகவதிகஞ்சித்காரமும் ஆசார்யகிஞ்சித்காரமும்
 „ பக்தியும் ஆசார்யனும்
 „ ஸ்ரீராமகருஷ்ணபுவங்கள்
 172 பரார்த்தகைங்கர்யம்
 „ நமச்சப்தார்த்தம்
 „ குலசேகரனபடி
 „ ஸ்ரீகருஷ்ணலீலாநுபவம்

பக்கம்

- 173 1084ம் 1102ம்
 .. புறவசலும் உள்ளசலும்
 .. விரோத பரிஹாரம்
 174 பட்டர் ஐதிஹயம்
 .. சகடபங்ககால விசாரம்
 .. கோபிகா வஸ்தராபஹரணம்
 175 பயமும் பயநிவருத்தியும்
 .. பாசுரங்களில் கணக்கு
 .. $7+7=14$
 .. $5+5=10$
 .. $1+1+5+3=10$
 176 $4+6=10$
 .. பதிகங்களின் ஸங்கதி நிரூபணம்
 .. பாசுரங்களில் மறைந்த பொருள்கள்
 177 பெரியவாச்சான பிள்ளை வைபவம்
 .. மூலமும் வயாகயாநமும்
 .. மகநாத்தோத்தரணம்
 .. பகவத் ஸௌலப்யம்
 .. திருமகளும் ஆய்ச்சியரும்
 .. ப்ரஹ்மசிவாதிகளும் ஆணையும்
 178 தோழியும் மகளும்
 .. பகவந் நயந விகாஸஹேது
 179 ஸஹ்ருதய அஹ்ருதய விசாரம்
 .. தாயும் தோழியும்
 .. வெறுத்துப் பேசுதல்
 .. மா சப்தார்த்த விசாரம்
 180 பர்த்தாவும மகனும்
 .. நித்யாபூர்வ விஷயம்
 181 ஆற்றமையின் கனம்
 .. உபசாரமும் தண்டமும்
 .. பதச்சேத விசாரம்
 182 மமகார விசாரம்
 .. ஸஹஸ்ரநாம த்வயம்
 .. ஆழ்வார்களும் பகவானும்
 .. பதச்சேத விசாரம்
 183 புதிதத்வ விசாரம்
 .. ஓதலும் உரைத்தலும்
 184 தசாவதாராநுபவம்

பக்கம்

- 184 பரத்வஸௌலப்யங்கள்
 „ சங்காபரிஹாரம்
 „ இருவர் பேச்சு
 185 பரத்வ ஸௌலப்யங்கள்
 „ குடக்கூத்தும் மரககால் கூத்தும்
 „ சரமச்லோகார்த்தம்
 186 மாமின் அர்த்தம்
 „ அஹமின் அர்த்தம்
 „ தேவதாந்தர ப்ராவண்ய திக்காரம்
 187 காமிநியும் ஆழ்வார்களும்
 „ பல உபமானங்கள்
 „ திவ்ய விக்ரஹ வைலக்ஷண்யம்
 „ ஸ்வாராதத்வம்
 „ த்ரவ்யப்ராதாந்ய ஸநேஹப்ராதானய விசாரம்
 188 பட்டர் ஐதிஹ்யம்
 „ ப்ராப்தி நிருபணம்
 „ துஃகஹேது விசாரம்
 „ பரணம் ஜீவனம்
 „ பாரதநதாய நிருபணம்
 189 ஸத்ஸம்ப்ரதாயம்
 „ ஸவருபக்ருத தாஸ்யம்
 „ பிராட்டியும் அநஸூயையும்
 190 திருவாயமொழியும் திருமொழியும்
 „ திருஅரங்க வைபவம்

திருக்குறுந்தாண்டகம்

- 191 நிதியும் பகவானும்
 „ மணியும் பகவானும்
 192 ப்ராப்ய ப்ராபக அதிகாரி ஸங்கரஹம்
 „ பித்ருவயாமோஹம்
 193 பகவத் கருபாவைபவம்
 „ “வதாரஹம்” ச்லோகார்த்தம்
 „ கடலும் ஆறும்
 194 அப்பனும் மைந்தனும்
 „ ஆத்மாபரணம்
 195 தப்தாயஸஸும் நீரும்
 „ ஜீவபரர்கள்
 „ “நிாதஹேதபி பாவகம்”

பக்கம்

- 196 முதலவன முதன்மை
 ,, பகவத் பரத்வம்
 ,, “இன்பப்பா”
 197 அறிவும அறியாமையும்
 ,, இன் துணையும் கோல் துணையும்
 ,, பக்தியின் பரிச்சேதம்
 ,, கண்ணைச் செம்பளித்தல
 198 ராமனும் ராமதாஸனும்
 ,, திருவெள்ளறை வைபவம்

திருநெடுந்தாண்டகம்

- 199 ஸாமாநாதிகரண்ய விசாரம்
 200 பிறப்பிலி சப்தார்த்தம்
 ,, மரண விசாரம்
 201 ஸ்வரூபாநுபந்தியும் தேஹாநுபந்தியும்
 ,, ஸதஸத்பாவ ஹேதுநிருபணம்
 ,, ஜகத்காரண விசாரம்
 202 ப்ரமஹேதுவும் தந்நிவருத்தியும்
 ,, பயஹேதுவும் தந்நிவருத்தியும்
 ,, வடிவின் பெருமை
 203 மாயத்தின் பெருமை
 ,, திருமேனியும் திருக்கண்களும்
 ,, கருமையும் செம்மையும்
 204 “அந்தணன்” சப்தார்த்தம்
 205 வயாப்யதோஷா ஸம்ஸபர்சம்
 ,, மர்யாதா பரிபாலநம்
 206 தேவர்களும் தேவதேவனும
 207 மறதியும் காமமும்
 208 வணக்கம்
 ,, விபக்திவிசாரம்
 ,, குசை தாங்குவது
 ,, வில்லும் திருவடியும்
 209 அவுணன் சப்தார்த்தம்
 ,, சப்தபரயோக வைசித்ரீ
 210 அவதாரத்ரயாநுபவம்
 ,, ஆணைத்தொழில்கள்
 ,, “ல்யப்” ப்ரத்யய விசாரம்
 ,, புரீரங்கவாஸ வைபவம்

பக்கம்

- 211 மஹாராஜரும் கலியனும்
 „ ஆண்டாளும் கலியனும்
 „ ஆண்டாளும் ஸ்ரீதேவியும்
 212 இவருடைய நோற்ற நோனபு
 „ உபலக்ஷணம்
 213 ஸமஹாரமும் ரக்ஷணப்ரகாரமே
 „ த்வயத்துக்கதிகாரம்
 „ லீலோபகரண வைராக்யம்
 214 பெற்றி ஐதிஹ்யம்
 „ ஸ்ரீபரதாழ்வானும் ஆழ்வாரும்
 „ பாவையும் பூவையும்
 215 கண்களின் நீட்சி
 216 புத்ர சிஷ்யர்களும் கௌரவ்யர்
 „ பக்தி நிருபணம்
 „ ப்ரார்த்தனீய வயாதி
 217 ப்ரார்த்தனீயமான நோய
 „ ஜ்ஞாநியும் பரனும்
 „ ஊனும் உறககமும்
 „ பரமஸாயாபத்தி
 218 அம்மங்கியம்மாள் நிரவாஹம்
 „ மோஹசாந்தி ஹேது நிருபணம்
 „ தோழியும் தாயும்
 „ அஸாங்கதய சங்காபரிஹாரம்
 „ அருளிச்செயல் அநுபவம்
 „ நாமப்ரஸங்கமாத்ரம் அலம்
 219 முதற்படுக்கை கோயில்
 „ அரங்கமும் அரங்கனும்
 „ படுக்கையும் பாணிகரஹணமும்
 „ பரத்வலிங்கம்
 „ விவாஹமும் படுக்கையும் பரஜோத்பத்தியும்
 „ அக்ரம ஸக்ரம நிர்தேசங்கள்
 220 பனிக்கடலும் மனக்கடலும்
 „ பிராட்டிககாக வ்யாபாரத்ரயம்
 „ விஷயத்ரயமும் வ்யாபாரத்ரயமும்
 „ விச்வாமித்ரனும் பக்ஷிராஜனும்
 „ விச்வாமித்ரனும் இடையும்
 221 வெள்ளி வளை
 „ ஆயனும் ஆய்ச்சியும்

பக்கம்

- 221 பெரியவாசசான பிள்ளை பெருமை
 ,, திவ்ய நாமகரஹணமும் திவ்யதேசகரஹணமும்
 ,, ஸ்வஸவரூப நிஷ்காஷம்
 222 கலியன தனிச்சிறப்பு
 ,, இனபமாரியும் அருள்மாரியும்
 ,, அரசகுமாரனும் கலியனும்
 ,, திருவடியும் ஆழ்வார்களும்
 ,, கண்ணனும் திரிவிசுரமனும்
 223 கலியன பெருமை
 ,, மலையாளா ஸ்வபாவம்
 ,, குயிலும் கிளியும்
 ,, இனபமாரியும் அருள்மாரியும்
 224 குணமும் விக்ரஹமும்
 ,, திவ்யவிக்ரஹவர்ணவிசாரம்
 ,, சிவப்பும் கறுப்பும்
 225 குஞ்சிதபாத மங்களாசாஸநம்
 ,, திருக்குறுங்குடி வைபவம்
 ,, திவ்ய தேசங்களின் அடிப்பாடு
 ,, பட்டா ஐதிஹ்யம்
 ,, “மூவுலகு” சபதார்த்தம்
 ,, பகவத ப்ரபாவம்
 226 ஸ்ரீமந்நாராயண வைபவம்
 ,, கற்றவரும் கற்பித்தவரும்
 ,, இன்பமாரியும் அருள்மாரியும்
 ,, அருளிச்செயல் ரஹஸ்யம்
 ,, திவ்ய தேசதரயாநுபவம்
 ,, நின்றவாறு முதலானவை
 227 அசசா பராவண்யதத்வம் கலியன
 ,, வ்யாகயாதைக சரணத்வம்
 ,, ஆனையும் ஆனைத்தொழில்களும்
 ,, சேஷசேஷிகள் ஸ்வரூப ஸித்தி
 228 ஆழ்வார்களுடைய திவ்ய தேசாநுபவம்
 ,, விபவமும் அர்ச்சையும்
 ,, பட்டரும் ஆழ்வானும்
 ,, திருக்கண்ணபுரம், திருவாறனவிளை-திருநறையூர்
 229 பரமனுடைய உகப்பின மிகுதி
 ,, அசுரா அவுணன் சப்தார்த்தம்
 ,, உகப்பும் இனிதுகப்பும்

பககம

- 229 ரக்ஷய ரக்ஷக பாவம
 ,, ரக்ஷகனுக்கு ஹாஷ்டேஹது
 230 திருக்குடந்தையும் திருக்கோவலூரும்
 ,, திருக்குடந்தைத் திருமழிசைப்பிரான
 ,, தாயும் மகளும்
 ,, பூர்வபக்ஷ ஸித்ததாந்தங்கள்
 ,, ஸ்வரூபமும் புருஷாராததமும்
 231 தாயப்பாசுரமும் மகள் பாசுரமும்
 ,, ஆழ்வாருடைய ப்ரஜஞாவஸ்தைகள்
 ,, பழியும் அதன பரிஹாரமும்
 ,, உபாய உபேய நிஷ்காஷம்
 ,, தர்மத்யாக விசாரம
 ,, நாஸ்திகயம்
 ,, பூர்வோத்தர வாக்யங்கள்
 ,, பூர்வோத்தரார்த்தங்கள்
 ,, “நமோ நாராயணய”
 232 பகவானுடைய உபாயதவம்
 ,, தேசிக ஸித்தாந்தம்
 ,, கரமநிர்தேச தாத்தபாயம்
 233 பிராட்டிமாராகளும் ஆழ்வாராகளும்
 ,, நம்மாழ்வாரும் கலியனும்
 ,, பெருமானும் பெரிய பெருமானும்
 ,, நின்ற தடாகம்
 ,, அல்லாத ஆழ்வாராகளில் கலியன வாசி
 234 சரமும் கரமும்
 ,, நிதயரும் ஸமஸாரிகளும்
 ,, கேசவன கேசம
 235 விலலும் வண்டும்
 ,, பரனும் ஜஞாநியும்
 ,, பிரிநிலை விசாரம
 ,, சபதத்தை நியமித்து வயாக்யாநம்
 ,, திவயாவயவாநுபவம்
 236 உவமை உவமையன்று
 ,, தாமரையின பர்யாய பதங்கள்
 ,, பததுத்தாமரைகளின ஒனபது வயாபாரங்கள்
 ,, பெருமானும் பிராட்டியும்
 ,, கைபிடிப்பதும் கால பிடிப்பதும்
 ,, வைதிகமும் லௌகிகமும்

பக்கம்

- 237 தோழியை வெறுப்பது உகப்பது
 ,, த்ருஷ்டமும் அத்ருஷ்டமும்
 ,, தனனாலே தனக்கு இழவு
 238 பகவதநுபவமும் பாகவதாநுபவமும்
 ,, நைவளம்-நட்டபாடை
 ,, பரபததியும் பண்ணும
 ,, திராயகருகளின சரிதரம்
 ,, வண்டும் தெய்வ வண்டும்
 239 அவன நாணமும் இவா நாணமும்
 ,, கலியனும் ஆழவாரும்
 ,, செயயா எனனும் வாயப்பாடு
 ,, நிதியெடுத்த விடமும் இழந்த விடமும்
 240 மமகார விசாரம்
 ,, திருவரங்கம் யாருடைய ஊர்
 ,, பகதபாரதந்தாயம்
 241 ப்ரணவம், ஹ்ருதய கமலம்,
 ,, ராஸமண்டலம்-அர்ஜுநரதம்
 ,, உபய ப்ராதாந்யம்
 ,, சாப்தமும் ஆாததமும்
 ,, கழலவளை சப்தார்த்தம்
 242 நங்கையும் நங்கைக்கு அடங்காதவையும்
 ,, யோக ரூட சபதம்
 ,, மணிவல்லிப பேசசு வந்தேறியனறு
 ,, சப்தார்த்த நிஷ்காஷம்
 243 கறுமையும் பாளபளயமும்
 ,, ஸாவஸவதாநமும் ஸாவஸவாபஹாரமும்
 ,, “அறுகால” சப்தார்த்த விசாரம்
 244 பட்டா ஐதிஹ்யம்
 ,, சரணஷ்டகம்
 ,, ஆழவாருடைய அத்வதீயத்வம்
 ,, நாச்சியார் பரிகரத்தின் பெருமை
 245 பகவதாலிங்கநம்
 ,, ஆாதததவநி
 ,, உபலக்ஷணம்
 ,, கடகஸமாச்ரயணம்
 ,, ஆசாயாதீநம் ஸர்வம்
 246 பகவானும் ஆசாரயனும்
 ,, “யதந்ந புருஷ” சாஸ்த்ர விஷய நிஷ்காஷம்

பக்கம்

- 246 ஊடல் பாசரம்
 ,, திருக்குறள்
 247 முடிகை தேட்டம்
 ,, கலியன் ப்ரபத்தி
 ,, ஸமுத்ரமதநமும் ஸமுத்ரபந்தநமும்
 ,, எல்லாம் பிராட்டிககாக
 248 முகயமும் ஆநுஷங்கிகமும்
 ,, நைச்யமும் கலியனும்
 ,, அவாவும் ஆழ்வாரும்
 249 உபக்ரம உபஸம்ஹாரங்கள்
 ,, ஸ்ரீபராங்குச ஸ்ரீ பரகாலாநுபவம்
 ,, கலியன் ஸௌகுமார்யம்
 ,, ஆர்த்திஹரத்வம்
 ,, அருளின் பெருமை
 250 தண்டும வாளும
 ,, பரோக்ஷ அபரோக்ஷ நிராதேசங்கள்
 ,, அபாய அநபாய வைபவம்
 ,, தாபத்ரய ஜிக்ஞாஸ்யன்
 251 to 274 சொற்றொடர் ஒற்றுமை
 275 கலியன வைபவம்
 278 ஆழ்வாராகள வாழித திருநாமங்கள்

ஸ்ரீ!

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாயநம:

“விஷய வாக்கிய தீபிகை”

எண் - வரிசை எண்

பெரியாழ்வாரும் பெரியாழ்வாரும்

11, 25, 28, 29, 256, 259, 267, 272, 275, 276,

பெரியாழ்வாரும் ஆண்டாளும்

16, 17, 18, 31, 60, 68, 117, 124, 129, 132, 143, 254, 262, 266,
283, 287, 289,

பெரியாழ்வாரும் தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரும்

192, 206, 273, 306

பெரியாழ்வாரும் திருப்பாணாழ்வாரும்

3, 4, 212, 219, 280

பெரியாழ்வாரும் திருமங்கையாழ்வாரும்

7, 14, 26, 265, 269, 270, 271, 274, 330, 333, 340, 356, 367
374, 378, 384, 407, 413, 469, 483, 542, 584, 597, 608, 621, 621,
628, 652, 664, 668, 672, 705, 718, 723, 729, 736, 741, 741, 742,
742, 743, 747, 751, 755, 759, 771,

பெரியாழ்வாரும் அமுதனாரும்

27,

பெரியாழ்வாரும் குலசேகராழ்வாரும்

24, 151, 155, 162, 624

பெரியாழ்வாரும் நமமாழ்வாரும்

1, 2, 3, 3, 5, 8, 9, 11, 12, 15, 19, 20, 21, 22, 23, 25, 30, 32,
33, 255, 258, 260, 261, 263, 264, 277, 279, 281, 282, 414, 415,
418 420

பெரியாழ்வாரும் திருமழிசைப்பிரானும்

10, 13, 52, 172, 175

பெரியாழ்வாரும் பூதத்தாழ்வாரும்

268, 278

பெரியாழ்வாரும் பொய்கையாழ்வாரும்

257

ஆண்டாளும் ஆண்டாளும்

38 57, 62, 69 to 112, 123, 127

ஆண்டாளும் தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரும்

37, 61, 65, 207, 302, 309, 311

ஆண்டாளும் திருப்பாணாழ்வாரும்

43, 213

ஆண்டாளும் கலியனும்

40, 41, 43, 46, 47, 49, 51, 53, 59, 115, 118, 119, 119, 120, 123, 132, 134, 136, 142, 142, 284, 336, 370, 386, 406, 409, 417, 418, 424, 427, 443, 453, 454, 455, 475, 481, 487, 495, 499, 522, 526, 532, 542, 542, 543, 550, 572, 656, 672, 687, 690, 703, 713, 716, 723, 724, 730, 736, 760, 761, 766, 793 794, 800

ஆண்டாளும் மதுரகவிகளும்

141

ஆண்டாளும் குலசேகரப பெருமானும்

138, 160, 161, 286, 292, 293, 295, 296

ஆண்டாளும் நம்மாழ்வாரும்

34, 35, 36, 38, 39, 42, 44, 45, 46, 48, 50, 54, 55, 56, 58, 63, 64, 66, 67, 114, 116, 120, 121, 125, 126, 128, 130, 131, 132, 133, 135, 136, 137, 139, 140, 144, 145, 285, 288

ஆண்டாளும் திருமழிசைப்பிரானும்

179,

ஆண்டாளும் பேயாழ்வாரும்

40,

ஆண்டாளும் பொய்கையாழ்வாரும்

123,

குலசேகரனும் குலசேகரனும்

297,

குலசேகரனும் தொண்டரடிப்பொடிகளும்

146, 148, 199,

குலசேகரனும் கலியனும்

147, 148, 148, 153, 290, 291, 334, 335, 340, 369, 421 450,
463, 539, 556, 655, 701, 709, 711, 712, 750, 758, 773

குலசேகரனும் மதுரகவிகளும்

148,

குலசேகரனும் நம்மாழ்வாரும்

148, 148, 152, 153, 156, 157, 158, 159, 163, 294

குலசேகரனும் பேயாழ்வாரும்

150,

குலசேகரனும் பொய்கையாழ்வாரும்

149, 154,

திருமழிசைப்பிரானும் திருமழிசைப்பிரானும்,

164, 166, 173, 174, 180, 182, 185, 300.

திருமழிசைப்பிரானும் நமமாழ்வாரும்

165, 168, 170, 171, 174, 176, 177, 178, 180, 181, 183, 184,
185, 187, 188, 299

திருமழிசைப்பிரானும் தொண்டரடிப்பொடிகளும்

298.

திருமழிசைப்பிரானும் திருப்பாணாழ்வாரும்

220.

திருமழிசைப்பிரானும் கலியனும்

167, 180, 182, 182, 186, 301, 322, 351, 362, 449, 472, 516,
576, 578, 666, 685, 734, 735, 735, 748

திருமழிசைப்பிரானும் மதுரகவிகளும்

169

திருமழிசைப்பிரானும் பேயாழ்வாரும்

182

தொண்டரடிப்பொடிகளும் தொண்டரடிப்பொடிகளும்

189, 200.

தொண்டரடிப்பொடிகளும் திருப்பாணாழ்வாரும்

196

தொண்டரடிப்பொடிகளும் கலியனும்

203, 209, 304, 335, 349, 391, 428, 457, 459, 468, 638.

தொண்டரடிப்பொடிகளும் மதுரகவிகளும்

189.

தொண்டரடிப்பொடிகளும் நமமாழ்வாரும்

190, 190, 191, 193, 194, 195, 197, 198, 201, 202, 204, 205,
208, 210, 303, 305, 307, 308, 310.

திருப்பாணுவாரும் திருப்பாணுவாரும்

211

திருப்பாணுவாரும் கலியனும்

211, 216, 221, 312, 313, 355, 361, 467, 494, 510, 637, 682, 792, 801.

திருப்பாணுவாரும் நமமாழ்வாரும்

211, 215, 217, 218, 221, 222, 223.

திருப்பாணுவாரும் பூததாழ்வாரும்

214,

மதுரகவிகளும் நம்மாழ்வாரும்

224, 225, 226, 228, 229, 230 to 253.

மதுரகவிகளும் பேயாழ்வாரும்

226,

மதுரகவிகளும் கலியனும்

227, 377, 474, 478

கலியனும் கலியனும்

314 316, 317, 318, 320, 321, 329, 330, 332, 334, 335, 336, 337, 338, 342, 344, 345, 350, 352, 354, 357, 359, 363, 364, 371, 372, 373, 381, 382, 390, 395, 397, 400, 403, 404, 405, 408, 411, 412, 415, 426, 432, 434, 435, 436, 440, 441, 442, 444, 445, 454, 458, 460, 461, 462, 465, 471, 476, 482, 484, 485, 486, 488, 495, 497, 500, 502, 503, 506, 513, 514, 515, 517, 518, 520, 522, 529, 531, 533, 537, 540, 544, 545, 560, 562, 564, 565, 566, 567, 570, 576, 576, 578, 578, 581, 584, 587, 589, 591, 593, 596, 598, 603, 604, 604, 604, 604, 604, 605, 606, 607, 609, 610, 611, 612, 613, 614, 618, 619, 623, 625, 627, 629, 630, 632, 633, 634, 635, 635, 636, 639, 639, 639, 640, 641, 642, 643, 644, 645, 646, 647, 649, 650, 651, 654, 656, 656, 657, 658, 659, 662, 663, 667, 670, 671, 675, 676, 677, 679, 681, 681, 684, 686, 687, 692, 693,

695, 696, 697, 702, 708, 711, 712, 715, 717, 718, 720, 721, 721, 722, 725, 726, 728, 731, 732, 733, 734, 736, 738, 740, 741, 741, 741, 744, 746, 749, 753, 754, 756, 762, 764, 765, 768, 769, 772, 774, 775, 779, 780, 781, 782, 783, 785, 785, 786, 788, 789, 790, 795, 797.

கலியனும் அமுதனும்

331, 653,

கலியனும் நம்மாழ்வாரும்

314, 315, 323, 324, 325, 326, 327, 330, 330, 335, 335, 336, 337, 338, 341, 343, 344, 345, 346, 347, 348, 351, 353, 358, 360, 363, 365, 366, 368, 371, 373, 375, 377, 379, 380, 383, 384, 385, 387, 388, 389, 392, 393, 394, 396, 398, 399, 401, 402, 404, 405, 410, 425, 429, 430, 431, 433, 437, 438, 439, 446, 447, 448, 449, 450, 451, 452, 454, 456, 460, 464, 470, 471, 473, 476, 477, 479, 480, 481, 489, 490, 491, 492, 493, 496, 497, 498, 498, 500, 501, 504, 505, 507, 508, 509, 511, 512, 517, 519, 521, 521, 522, 523, 524, 525, 527, 528, 530, 534, 535, 536, 538, 541, 543, 546, 547, 548, 548, 549, 551, 552, 553, 554, 555, 556, 557, 558, 559, 561, 568, 569, 571, 573, 575, 577, 579, 580, 583, 583, 585, 586, 586, 588, 590, 592, 600, 600, 601, 602, 604, 605, 605, 605, 605, 605, 609, 615, 616, 617, 622, 623, 626, 631, 633, 644, 648, 650, 653, 660, 661, 664, 665, 667, 669, 672, 673, 674, 678, 680, 683, 688, 689, 691, 694, 698, 699, 700, 704, 705, 706, 707, 708, 710, 711, 714, 715, 715, 719, 722, 722, 727, 728, 734, 734, 734, 734, 736, 737, 739, 743, 745, 748, 752, 757, 763, 767, 770, 774, 776, 778, 784, 784, 787, 789, 789, 789, 791, 796, 798, 799, 800

கலியனும் பேயாழ்வாரும்

328, 377, 597, 599

கலியனும் பூதத்தாழ்வாரும்

362, 466, 563, 594, 789

கலியனும் பொய்கையாழ்வாரும்

319, 422, 574, 582, 595, 718, 777

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம.

பொதுத்தனியன்கள்

நம்பெருமாள் அருளிச்செய்தது

ஸ்ரீசைலேச தயாபாத்ரம் தீபக்த்யாதிருணர்ணவம் |
யதீந்த்ர ப்ரவணம் வந்தே ரம்ய ஜாமாதரம் முநிம் ||

கூரத்தாழ்வானருளிச் செய்தது

லக்ஷ்மீ நாத ஸமாரம்பாம் நாதயாமுநமத்யமாம் |
அஸ்மதாசாய பாயந்தாம் வந்தே குருபரம்பராம் ||

கூரத்தாழ்வான் அருளிச்செய்தது

யோ நித்யமச்யுத பதாம்புஜ யுக்மருக்ம
வயாமோஹத் ததிதராணி த்ருணய மேநே |
அஸமத்குரோ. பகவதோஸ்ய தயைகஸிந்தோ
ராமாநுஜஸ்ய சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே ||

ஆளவந்தாரருளிச செய்தது

மாதா பிதா யுவதய தநயா விபூதி.
ஸர்வம் யதேவ நியமேந மதந்வயாநாம் |
ஆத்யஸ்ய ந: குலபதே வகுளாபிராமம
ஸ்ரீமத் ததங்கரியுகளம் ப்ரணமாமி மூர்த்நா ||

பட்டர் அருளிச்செய்தது

பூதம ஸரஸ்ய மஹதாஹ்வய பட்டநாத
ஸ்ரீபக்திஸார குலசேகர யோகிவாஹாந் |
பக்தாங்க்ரிரேணு பரகால யதீந்த்ர மிச்ரான்
ஸ்ரீமத் பராங்குசமுநிம் பரணதோஸ்யமி நித்யம் ||

முதலாயிரம்

ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூர்

ஸ்ரீ.

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

அருளிச்செயல் அநுபவம்

ஆழவாகள வாழி அருளிச்செயல் வாழி
தாழ்வாதுமிலகுரவர்தாம வாழி-ஏழபாரும்
உய்ய அவாகளுரைத்தவைகளதாம வாழி
செய்யமறைதன்னுடனே சேர்ந்து.

இங்கும் அங்கும்

இங்கு - இப்போது லக்ஷ்யமாக எடுக்கப்பட்ட ப்ரமாண
வாக்யம்.
அங்கு - இதற்குத் தோள்-தீண்டியாக உதாஹரிக்கப்படுகிற
ப்ரமாண வாக்யாந்தரம்.

திருப்பல்லாண்டு

1. இங்கு —“பல்லாண்டு பல்லாண்டு உன்சேவடி செவ்வி
திருக்காப்பு” - தி ப. 1
அங்கு —“வீற்றிருந்து...போற்றி...” நம். 4.5.1.

விளக்கம் — “வீற்றிருந்து” என்ற திருவாய் மொழியில்
நம்மாழ்வார் முதற்கண் பகவந் மங்களாசாஸநம் செய்தருளினார்.
இதனையடியொற்றியே பெரியாழ்வாரும் திருப்பல்லாண்டு முதற்
பாட்டில் பகவந் மங்களாசாஸநம் செய்தார்.

- 2 இ - “அடியோமோடும்... பல்லாண்டு” — தி ப. 2
அ - “பொலிக பொலிக...” - நம். 5.2.1

விள—“பொலிக” என்ற பதிகத்தில் பாகவத மங்களாசாஸ
நம் செய்தார் நம்மாழ்வார். இது பகவந்மங்களாசாஸநத்துக்குப்
பிறகு செய்யப்பட்ட பாகவத மங்களாசாஸநம் — இதனையடி
யொற்றியே பெரியாழ்வாரும் இரண்டாம் பாட்டில் “அடியோ
மோடும், மங்கையும், ஆழியும், பாஞ்சசன்னியுழும் பல்லாண்டே”
என்று பாகவத மங்களாசாஸநம் செய்தார்.

- 3 இ—அப்பாஞ்ச சன்னியமும் பல்லாண்டே—தி.ப. 1
 அ—அப்பெரியவாய கண்கள்—அமலனாதி—8
 அ—அது காலனே—நம் 9.5.7
 அ—கணமயில் அவை கலந்து—நம். 10.3.1

விள — இவ்விடங்களிலெல்லாம் முகத்தை மாறவைத்துக் கூறுவது.

“உன செவவடி” “நினைவலமாவு” என்று முனனிலையா யிருக்க, அப்பாஞ்சசன்னியம்” என்று பரோக்ஷநிதேசம் பண்ணுகிறது. “தன கணபடிலும் கண்ணெச்சிலாம்” என்று பார்க்கக் கூசி முகத்தை மாற வைத்துச் சொல்லுகிறபடியால் என்றபடி.

திருமேனியின் கருமையும் உளகைத்தலத்தின சிவப்பும் சங்கத்தின வெண்மையும் சேர்ந்த பரபாகம் கண்டால் கண்ணெச்சிலாம் என்றபடி.

“அப்பெரியவாயகண்கள்”— போக்யதாதிசயத்தாலே “அப்பாஞ்சசன்னியம்” என்னுமாபோலே முகத்தைத் திரிய வைத்துச் சொல்லுகிறார்.

“காட்டேனமின நும்முரு” என்று வைத்து “அது” என்கிறது காண மாட்டாமை முகத்தை மாற வைத்துச் சொல்லுகிறார்.

“கணமயில் அவை” – த்ருஷ்டி விஷம் போலேயிருக்கையாலே முகத்தை மாற வைத்து “அவை” என்கிறார் கண்கொண்டு காணப் போகாமையாலே. ஒரு திரளாக பாதகமாகா நின்றதாய்த்து.

முனனிரண்டிடங்களிலும் போக்யதாதிசயத்தைப் பற்ற முகத்தை மாற வைத்துச் சொன்னபடி. பின்னிரண்டிடங்களிலும் பாதகத்வாதிசயத்தைப் பற்ற முகத்தை மாற வைத்துச் சொன்னபடி.

4. இ — பல்லாண்டு பல்லாண்டு.. தி. ப. 1
 அ — அமலன் விமலன்... — அமலனாதி 1

விள — பல்லாண்டு பல்லாண்டு என்ற நான்கு பதங்களுக்கு நான்காததங்கள் — மருஷ்ய மாநத்தாலே தேவமாநததாலே பரஹம் மாநததாலே பல ப்ரஹ்மாககள் மாநததாலே உன்சேவடி செவவி திருக்காப்பு என்றபடி.

ஆக நான்கு பதங்களாலும் மங்களாசாஸந் கார்த்தத்தைப் பெருக்கினபடி.

அமலன் — குற்றமற்றவன் — என்னைத் தனக்காக்கின சுத்தி.

விமலன் — குற்றமற்றவன் — என்னைத் தன்னடியார்க்காட் படுத்திய சுத்தி.

நிமலன் — குற்றமற்றவன் — பச்சையிடாதேயிருக்க என்னைத் திருத்திய சுத்தி.

நின்மலன் — குற்றமற்றவன் — இவ்வளவும் தன பேருகச் செய்த சுத்தி.

ஆக நான்கு பதங்களாலும் குற்றமில்லாமை கூறப்பட்டது.

5 இ — வாழாட் பட்டு நின்றிருள்ளீரேல் — தி. ப. 3

அ — அரக்கர் அசுரர் பிறந்திருள்ளீரேல் நம் 5. 2. 5

விள — “வாழாட் பட்டு நின்றிருள்ளீரேல்” என்று தேடவேண்டாதே எல்லாரும் வாழாட்பட்டு, “அரக்கர் அசுரர் பிறந்தீர் உள்ளீரேல்” என்று தேடவேண்டும் படியாகிறது “ஒன்றும் தேவும்” கேட்டு ஸமஸாரம் திருந்தினபடி.

இதனால், நம்மாழ்வார் காலத்திலே உலகின வாழ்ச்சியும், பெரியாழ்வார் காலத்திலேயே அது மாறிவிட்டமையும் அறியலாகிறது.

6. இ — பல்லாண்டு கூறுவனே:—தி. ப. 8.

அ — மங்கையர்...தையல்:—நம். 10. 3. 11.

விள — தையல் இத்யாதி:—ஸபை போலே யெல்லாரும் திரண்டு வார்த்தை சொன்னால் செவிப்படாது என்று பார்த்தே. . ஒருத்தி, பசு மேய்க்கப் போகாமே மீட்கைக்காகச் சொன்னவை, “அடிச்சியோம்” “தொழுத்தையோம்” “ஆழும் என்னாருயிர்” என சொற்கொள்” என்று சொன்ன, பன்மைக்கும் ஒருமைக்கும் எல்லாம் சேருமிதே.

பல்லாண்டு கூறுவனே:—“பாடுதுமே” “கூறுதுமே” என்று அந்நய பரயோஜநமும் கைவல்யார்த்திகளும் ஸங்கதராகிற விடத்தில் ஸமுஹமாகப் பேசினார். இதில் ஐசவர்யாததியை ஏக வசநததாலே பேசுவான என என்னில.—அவர்கள் திரள பரிச்சின்னமாய், இவர்கள் திரள் அபரிச்சிந்தமாகையாலே ஒருருக்கு ஒருத்தன வார்த்தை சொல்லுமாபோலே சொல்லுகிறா என்றபடி.

பெரியாழ்வார் திருமொழி

இங்கு அங்கு

7. இ — மன்னு குறுங்குடியாய் ..பெ.தி- 1. 5. 8
அ — தென்னாணாய் வடவாணாய்... கவி.தி நெ. 10.

விள — பெரியாழ்வார் “மன்னு குறுங்குடியாய்” என்ற பாசுரத்தில் திருக்குறுங்குடி, திருவெள்ளறை, திருமாலிருஞ்சோலை, திருக்கண்ணபுரம் என்ற நான்கு திவ்ய தேசங்களை ஒரு சேர வநுபவித்தார்

“தென்னாணாய்” என்ற பாசுரத்தில், கவியன், தென்னாணாய் என்று தொடங்கி, திருமாலிருஞ் சோலை, திருவேங்கடம், திருவரங்கம், திருக்கண்ணபுரம் என்ற நான்கு திவ்ய தேசங்களைய நுபவித்தார்.

“குணபால மதயானாய்” என்று - பெரிய முதலியாரா பகவத் தமக்குணடான ஆதரத்தாலே மன்னனுடைய வடிவழகையும் செருக்கையும் நிலையழகையும் பற்ற, உடையவா, “குணபாலமத யானாய்” என்று மன்னனாரையருளிச் செய்வா காட்டுமனனார் குடியைக் குறிக்கும். இப்பதம் என்றபடி, பரமாசார்யர்களான ஸ்ரீமந் நாத முநிகளும் ஆளவந்தாரும் அவதரித்த திவ்ய தேசமிதே காட்டு மன்னார்குடி என்ற வீரநாராயணபுரம்

8. இ — ஏலுமறைப் பொருளே — பெ. தி. 1. 5. 9
அ — ஏலுமாடையும் அஃதே — நம். 4. 3. 5.

விள — வேதத்துக்கும் வேதயனான பகவானுக்கும் உள்ள பொருத்தத்தைப் பெரியாழ்வார் “ஏலுமறைப் பொருளே” என்று அருளிச் செய்தார் — “வேதை ச ஸாவை அஹமேவ வேதய ” என்றானிறே ஸ்ரீ கீதாசாரயன.

நமமாழ்வார் பகவானுடைய திருமேனியில் திருப்பீதாம்பரமும் திருவரையும் பொருந்தியபடியை “ஏலுமாடை” என்று அநுபவித்தார். “படிச் சோதியாடையொடும் பலகலனாய நினபைம் பொற கடிச் சோதி கலந்ததுவோ திருமாலே” என்று (3. 1 1) நமமாழ்வார் அழகர்மலையிலும் அநுபவித்தாரிறே

வேதத்துக்கென்றே ஓர் வேதயனான பகவானும், பகவானுக் கென்றே ஓர் வேதமும் அமைவ்தே என்ற-வாச்யவாசக பாவத்தாலே

வந்த-பொருத்தம். இது தன்னைப் பெரியாழ்வார் அநுபவித்தார். இந்தத் திருவரைக்கெனறே இந்த பீதகவாடையா. இந்த பீதக வாடைக்கென்றே இந்தத் திருவரையா என்னும்படியான பொருத் தத்தை நம்மாழ்வார் அநுபவித்தார்

9. இ — ஆங்கே வளர்ந்திட்டு — பெ. தி. 1. 6. 9.

அ — ஆங்கே நின்று... நம். 5. 10. 9.

விள — ஆங்கே வளர்ந்திட்டு — இந்தப் பாசரம் நீருளிமமாவ தாரபரம்—அடித்தவிடமொழிய ஸ்த்தலாந்தரத்திலே தோன்றினும் “இவன இங்கிலை” யென்ற ப்ரதிஜ்ஞை நிலை நின்றதாமென்று அத்தூணில அவன அடித்தவிடம் தன்னிலே...

அங்கே நின்று — இந்தப் பாசரம் த்ரிவிக்கரமாவதாரபரம் — கடக்க நாலடி போனானகில “கருத்ரிமம் பண்ணினான்” என்று அவனுக்கு வழக்குப் பேசலாமிறே

10. இ — உளந்தொட்டு — பெ. தி. 1. 6. 9.

அ — உகிர்த்தலத்தை ஊன்றினாய் — தி. ச. வி. 25.

விள — உளந்தொட்டு. — அவனுடைய ஹ்ருதய -பரீக்ஷை செயது இவன நலிவு பரஹலாதனுகுத தட்டாமையாலே செருக்கு வாடி அநுகூலிக்கவுமாம் “இனியாகிலும் ஒரு அஞ்ஜலிபண்ணாய்” என்று அவன உபதேசிக்கையாலே, கீழ் நானாய அபராதத்தை நினைத்து அநுதிபித்து அநுகூலிக்கவுமாம். “நாஸ்தி” என்றவிடத் தில் “அஸ்தி” எனும்படி தோன்றுகையாலே, அவன வயாப்தி யில் ஸத்பாவத்தை நினைத்து லஜ்ஜையாலே அநுகூலிக்கவுமாம் “உக்ரம்” “வீரம்” என்கிற கொடிய வடிவைக காண்கையாலே பீதி மூலமாக அநுகூலிக்கவுமாம். தன்னுடைய ப்ரதிஜ்ஞா சக்தி குலைந்த பின்னும் ராவணன் “சசால சாபம் ச முமோச வீர.” என்று வெறுங்கை வீரனாய்ப் போக்குவரத்து செய்தானிறே. அதுவுமில் லாத அசகதியாலே அநுகூலிக்கவுமாம். “உரததீனில் கரததை வைத்து உகிர்த்தலத்தை ஊன்றினாய்” என்று பாவகரம தோன்று கையாலே வயஸந பரம்பரைகளாலேயநுகூலிக்கவுமாம். இன்ன மும் இப்புடைகளிலே “இப்போது அநுகூலிக்குமோ” என்று பார்த்ததிறே.

11. இ — துரும்பால் கிளறிய சக்கரக்கையனே - பெ தி.

1 8. 7.

அ — அரவணையாய் ஆயரேறே — பெ. தி. 2. 2. 1.

அ — அன்று திருச்செய்ய நேமியான் பெரிய

திருவுந்தாதி 63

விள — துரும்பால் கிளறிய சக்கரககையன் — இதனால் அந்த பவிதராக்ரமாயப் புகுந்து அவன கண்ணைக் கலக்கிறது “கருது மிடம் பொரும் திருவாழி” என்று தோற்றுக்கிறது.

அரவணையாய் ஆயரேறே - அவன் தான் இதர ஸஜாதீயனாய் அவரித்தால், செனருல குடையார்ம எனகிறபடியே சந்தாநுவர்த்தி யாய் அடிமை செய்யக் கடவ திருவநந்தாழ்வானும் அவனுடைய அவஸ்த்தாநுகுணமாகப் பள்ளி கொள்வதொரு திருப்படுகளை யான வடிவைக் கொள்ளக்கூடுமிதே.

“அன்று திருச்செய்யநேமியான” — இந்தப் பாசரம் சூர்பணகா நாஸிகாச்சேதந்தைத் தெரிவிக்கும்து — சூர்பணகையின் நாஸிகாதினைக் கூரார்ந்த வாளால் அரிந்தாலும் ஆங்கேயும் சக்ராமசம் உண்டு என்றபடி.

12 இ — பொறையுடைய மன்னர் — பெ. தி. 2. 1. 1.

அ — ஆழியங்கையம்மான் — பெரியதிருவந்தாதி-82

விள — பொறையுடைய இத்யாதி — இதொழிந்த ஸர்வஸ்வமும் க்ருத்திரிமத்தாலே அபஹரித்துக் கொள்ளுமிதனை.

ஆழியங்கையம்மான இத்யாதி — கைகேயி வரத்திலகப்படா விட்டது பெருமாள் திருக்கையில் அறுகாழியொன்றுமேயாகாதே.

13. இ — திண்தேர்மேல் முன்னின்ற செங்கண் அலவலை — பெரி. தி. 2. 1. 2.

அ — புகழ்ந்தாய் சினப்போர்ச் சுவேதனை — நான். தி. 24.

விள — அலவலை இத்யாதி — “அவாகயநாதர” என்திருக்கக் கடவ அவன அதடைய அழிந்து கலகலென ஏத்தா நிற்கு மாயிற்று “புகழ்ந்தாய் சினப்போர்ச் சுவேதனை” எனகிறபடியே.

14. இ — பணபகர் வில்லிபுத்தூர் — பெ. தி. 27. 10.

அ — கலையிலங்கு மொழியாளர் கண்ணபுரம் கவி.

8. 1. 1.

பணபகா - ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலுள்ளாருடைய உக்தி ப்ரதயுத்தி களும் ஆதர அநாதாரோகதிகளும் எல்லாம் பண்ணிலே சேர்ந்து போலே காணுமிருப்பது

கலையில்லங்கு மொழி - அவ்வூரில் உள்ளார் லோகயாதரைக் குறுப்பாக உண்ண உடுக்க என்று சொல்லும் வார்த்தையிலே “இன்னதனைசாஸ்தரம் கற்றார்கள்” என்று தெரியும்.

15. இ — ஓடியகம் புக்கு — பெ. தி. 2. 10. 1.

அ — கண்கள் நீர்மல்கி...புழுமர் - நம் 6 7 1

ஓடியகம்புக்கு - தன் ஜீவநத்தில் ஒன்றும் குறையாதபடி கொண்டால், எங்கள் ஜீவநத்தையும் கொண்டு போக வேண்டுமோ என்று ஆய்ச்சியா திருவுள்ளம். அவனுக்கு ஜீவநம் இவர்களுடைய வளைகளும் துகில்களும். இவர்களுக்கு ஜீவநம் அவனதன்னுடைய வடிவிதே

கண்கள் நீர்மல்கி . புழுமர் - தன் ஜீவநததுக்குப் போகிறவள எங்கள் ஜீவநத்தைக் கொண்டு போக வேண்டுமோ. ஒருவன் பகவத் குண விததனய்க் கண்ணும் கண்ணீருமாயிருக்க, அவனைக் கண்டு கொண்டிருக்க வாகாதேயடுப்பது “அமுநீர் துளும்ப வலம்ரு கின்றன வாழியரோ” (தி. வி. 2) என்று சேதனராகில் மங்களா சாஸநம் பண்ணக்கடவது.

16 இ — பார்க்கடல் வண்ண — பெ தி. 3 3 7.

அ — பார்க்கடல் வண்ணனுக்கே — நாச். தி. 1. 9

விள — பார்க்கடல் வண்ண — பார்க்கடல், பாற்கடல் இரு பொருள் படப் பாடம்.

பார்க்கடல் வண்ணனுக்கே — பார்க்கடல் என்றே பொருள் படப் பாடம்.

17. இ — இலங்காழிக்கை எந்தை யெடுத்த மலை (பெ. தி. 3. 5. 3).

அ — குன்று குடையா...குணம். திருப்பாவை 24.

விள — இலங்காழிக்கை இப்போது திருவாழியைத் திருக் கையிலேயுடையனமை சொன்னது - “இந்திரனைத் தலையை யறுத்துப் பொகடவல்ல பரிகரமுண்டாயிருக்க “உண்பது கொண்ட நாம் உயிரையும் கொள்ள வொண்ணது அநுகூலனுக்கு வந்த கலகமாயையாலே தானே தெளிந்து விடுகிருன்” என்று தன் னுடைய ரஷ்ய வர்க்கத்துக்கொரு நவிவு வாராமல் மலைபு யெடுத்துக் கொண்டு நின்ற நீர்மையைச் சொல்லுகக்காக.

குன்று குடையா-இத்யாதி'- அநுகூலனானவனுக்கு ப்ராமாதிக மாகப் புருந்ததனரே. அதந்தராதிலே வந்து கோவிந்தாபிஷேகம் பண்ணவனரே புகுகிருன. பெருமபசியாலே வந்த கோபத்தாலே வர்ஷிததானாகில கைநொந்தவாறே விடுகிருன... உணபது கொண்டார் உயிர் கொண்டு தலையறுக்கவோ...என்று தலையழி யாதே மலையையெடுத்து ரக்ஷித்தது ஆந்ருசமஸயத்தாலே. அந்த குணததுக்குப் போற்றி'-

18. இ — தம்முடைக் குட்டன்களை குதிபயிற்றும்.

பெ. தி. 3. 5-9.

அ — இட்டமான பசக்களை இனிது மறித்து நீருட்டி.

நாச். தி. 14. 1.

விள — தம்முடைய குட்டன்களை குதிபயிற்றும் — தந்தாழ டைய குட்டிகளை முதுகிலே கட்டிக் கொண்டு போய்க் கொம்பிலே யேற்றியிருந்து, ஒரு கொம்பில நின்றும் ஒரு கொம்பிலே குதிக்கும் படியை, தான் முந்துறக் குதித்துக்காட்டி யப்பலிப்பியா நிற்கும்.

இனிதுமறித்து நீருட்டி. — அவற்றுக்குத் தண்ணீர் பருகுகை யபேக்ஷிதமானால் தான் அரைமட்டு நீரிலே யிழிந்து பினனே கையைக் கட்டிக குனிந்து நின்று தண்ணீர் பருகக் காட்டுமாயிற்று இவ்வ பினனே அவையும் கூடக்குடிகும தடம் பருகுகருமுகில (கலி. 2 5 3) இறே “ஸ யத்ப்ரமாணம் குருதே லோகஸதத நுவர்த்ததே” காரயித்ருத்வம் இருக்கிறபடி.

19. இ — செங்கண்மால் — பெ.தி 3. 8. 4.

அ — செய்ய...கண்ணன். நம். 4. 5. 2.

விள — செங்கண்மால் தான் கொண்டு போனான். — “யதா கப்பாஸம் புண்டரீகம்” எனகிறபடியே ஸ்வாபாவிகமான சிவப்புகு மேலே “பககம்நோககறியாமல இவளைப் பாததுக கொணடி ருக்கும் வ்யாமோஹத்தாலும் சிவந்த திருக்கணகையுடையவன். செய்ய கோலததடங்கண்ணன்: — அவளை ஒரு படியே கடாக்கித்துக கொண்டிருக்கையாலே அவள் திருமேனியின் சிவப் பூறி இவன் புண்டரீகாக்கனாயிருக்கும். செய்யாள திருமார்பினில சேர்திருமாலிறே

20. இ — நங்காய் — பெ. தி. 3. 8. 8.

அ — தொழுதெழு — நம். 1. 1. 1.

விள — நங்காய — இது இப்பதிகத்தில் எங்குத்தைக்கும் முன்னிலை தொழுதெழு. — “அவன துயரறு சுடரடி தொழுதெழு” என்றவிது பத்துப்பாட்டிலும் அந்வயமாகக்கடவது (12000).

21. இ — என்னாதன் தேவிக்கு — பெ. தி 3 9. 1.

அ — நமக்கும் பூவின் மிசை நங்கைக்குமின்பனை —
நம். 4 5. 8.

விள — என்னாதன்தேவி — நமக்கும் பூவின்மிசை நங்கைக்கும் இன்பனை என்னுமாபோலே — நமக்கும்—இன்று ஆசரயித்த நமக்கும் நித்யஸம்ஸாரிகளுக்கும் இவ்வருகாயிருக்கும் நமக்கும், “நீசனேன நிறைவு ஒன்றுமிலேன” என்றாரிறே. “பூவினமிசை நங்கைக்கும்—நித்யஸம்ஸாரிகளுக்கும் அவ்வருகாய், ரூபகுணத்தாலும் ஆத்மகுணத்தாலும் பூர்ணையாயிருக்கிறவனுக்கும் இன்பனை. — இன்பனாமிடத்தில், முற்பாடு இங்கேயாயப் பின்பாயிறறு அவளுககு ஸ்நேஹிததிருப்பது. “த்வயி கிருசித் ஸமாபந்நே கிம காராயம் ஸீதயா மம்” இதே

22. இ — பெருந்தேவீ கேட்டருளாய் — பெ. தி. 3 10.4.

அ — என் சிறுத்தேவி போய்...நம். 6. 7. 5.

விள- பெருந்தேவீ -பெருமானுடைய பெருமைக்குத் தகுதியான தேவீ. ‘துலயசீல வயோ வருத்தாம்’ என்னககடவதிறே. அல்லது ஒரு சிறுத்தேவியுண்டாய் பெருந்தேவியெனகிறது அன்றே. பெருமான் ஏகதார வ்ரதராகையாலே

சிறுத்தேவி:—“தன் திருமால்” என்று மேலே பெருந்தேவியைச் சொல்லுகையாலே “சிறுத்தேவி” என்று விசேஷிக்கிறாள்.

23 இ — அமரர் தம் கோனார் — பெ. தி. 4. 2 4.

அ —திருவல்லவாழ் உறையும் கோனார். நம். 5. 9. 1.

விள—அமரர் தம் கோனா — இந்திரன்.

திருவல்லவாழ் உறையும் கோனார் — ஸ்ரீமந்நாராயணன்.

24 இ — தாமரையாளாகிலும் சிதகுரைக்குமேல் —

பெ. தி 4. 9. 2.

அ — திருமாலே நெடியானே. குல—4. 9.

அ-2

வின-தாமரையாளாகிலும் சிதகுரைக்குமேல்* — திருமாலே நெடியானே — அவள தானும் எனனாலும் பொறுக்கப் போகாது என்ற போது, “என்னடியாரா அது செய்யாரா” என்று ஆசரித விஷயத்தில் ஓரம் எல்லை காணவொண்ணாதவன்.

25. இ — தன்னடியார் திறம்—மன்னுடைய விபீடணற்
காய்— பெ. தி. 4 9. 2.

அ — ஆமையாய்.....சேமமுடை நாரதனார்—பெ. தி.
4. 9. 5

அ — ஆற்ற நல்ல வகை காட்டும் அம்மான்
எல்லாப் பொருளும் விரித்தான் — நம் 4. 5 5

வின-தன்னடியார் விபீஷணாககாய—பூவாரத்ததில் கூறப் பட்ட அர்த்தத்தை மூதலிக்கிருா உத்தரார்த்ததில்—சிதகுரைக்கும் எனறது மஹாராஜர் கோடி என்னடியாரா அது செய்யாரா என்றது திருவடி இனையபெருமாள் கோடி இவையித னையும் பூவப்படி மாககி, குற்றமுண்டு நான் கைக்கொளளக்கடவேன நன்று செய தார் எனருரிதே சரணயரான பெருமாள்.

ஆமையாய...நாரதனார் ஸ்ரீஹரிவம்சத்திலே நூற்றைம்பத் தொனபதாமத்யாயத்திலே சொல்லப்பட்ட கதையை இப்பாட்டிலே ஸங்கரஹேண அருளிச்செய்கிருா. ஆகையிதே ஆமையென்று தொடங்கி நாரதன் என்று முற்றிறது.

“ஆற்ற நல்ல வகை காட்டும் அம்மான்” என்றத்தை மூதலீக் கிருர் “எல்லாப் பொருளும் விரித்தானே” என்று.

26. இ — செஞ்சொல் மறை — பெ. தி. 4. 10. 7.

அ — இருந் தமிழ் நூற்புலவன். கலி 1. 7 10

வின- செஞ்சொல்மறை - “செஞ்சொற்பரன்” (திருவாய்மொழி நூற்றநதாதி 97) “செஞ்சொல்மறைப் பொருளாகி நின்ற தேவாகள நாயகன்” என்கிறபடியே செவ்விய சொல்லான திருவாய்மொழி — “செவிககினிய செஞ்சொல்லே” எனருரிதே.

இருந்தமிழ் நூற்புலவன்:- “என்னெஞ்சத்துள்ளிருந்து இங்கு இருந்தமிழ் நூல் இவைமொழிந்து” நம் 10 6 4 என்கிறபடியே, இருந்தமிழ் நூல்—திருவாய்மொழி. அதிலே புலவன் கலியன்.

27. இ — நாக்கு நீன்னையல்லால் அறியாது

நானதஞ்சுவன் என்வசமன்று. பெ. தி. 5. 1. 1

அ — என் மனம் ஏத்தியன்றி ஆற்றகில்லாது.

அஞ்சுவனே — இரா. நூ. 89.

விள - எனமனம் ஏத்தியன்றி ஆற்றகில்லாது ... அஞ்சுவனே - தேவீருடைய மேன்மையையும் எனனுடைய தண்மையையும் அடைவே பார்த்து அஞ்சா நினறேன “மூர்க்குப் பேசுகின்றன இவனென்று முனிவாயேலும் எனநாவினுக காற்றேன்.” (பெ. தி 5 1 1) எனனுமா போலேயிரா நின்றது எனனுடைய தசை இதுக்கு தேவீரா ஏது திருவுள்ளம் பற்றுகிறதோ என்று பீதனாகா நினறேன என்றதாய்த்து.

28. இ — ஏதங்களாயின — பெ. தி. 5 2. 8.

அ — அல்வழக்கு — தி ப. 11.

விள — ஏதங்களாயின - ஏதம்-குறறம்-தேஹாத்மாபிமாநமும் ஸ்வாதந்தாயமும், அந்யசேஷதவமும், ஸ்வரக்ஷணமும், ஸவபரயோஜநமும், பூவாகமும், உத்தராகமும், ப்ராரபதமும் எனனவுமாம். நிஷ்கருதியிலலாதவையும் நிஷ்கருதியுள்ளவையும் எனனவுமாம்.

அல்வழக்கு:- வழக்கல்லாதவை அனேகமிறே. தேஹத்தில் ஆத்மபுத்தி பண்ணுகை வழக்கல்ல. ப்ரக்ருதே பரமான ஆதம வஸ்துவை ஸ்வதந்தரமென்று அநுஸந்திக்கை வழக்கல்ல தேவநாந்தரங்களில் பரதவபுத்தி பண்ணுகை வழக்கல்ல பகவத்பஜநத்துக்கு பலம் பரயோஜநாந்தரம் எனறிருகை வழக்கல்ல அநந்யப்ரயோஜனனாலும் உபாயாந்தரஸாத்யம் எனறிருகை வழக்கல்ல. பகவதநுபவததை “மமேதம்” எனறிருகை வழக்கல்ல.

இனி, வழக்காவது-சேஷிக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணுகை.

29. இ — நெய்க்குடம் - பெரி. தி 5. 2 1

அ — உறகல உறகல் — பெ. தி 5. 2. 9.

விள — உறகல உறகல் - கீழிறபாடடுககளில் ஈசவரன இவருக்குக் காப்பு. இப்பாட்டில இவா அவனுக்குக் காப்பு.

30. இ — பரவைத்திரை பல மோத — பெ. தி.

5. 2. 10.

அ — புள்ளைக் கடாகின்ற வாற்றைக் காணீர்—நம்

7. 3. 1.

விள- பரவைத்திரை பல மோத—கடலோசை.

புள்ளைக் கடாகினற...கருடகுரகோஷம்.

31. இ — சக்ரபாணீ சார்ங்கவில் சேவகனே — பெ. தி

5. 4 4

அ பூங்கொள். சங்கொலி. நாணொலி நாச் தி.

9. 9.

விள—சக்ரபாணீ சார்ங்கவில் - ஆழ்வாளை ஏவியும் அம்பையே வியுமிறே முடிபபது. தூரஸததரை நெட்டம்பாலேவுருட்டும். கிட்ட நின்றவர்களைக் கையில் திருவாழியாலே கொல்லும். (பரதிகூலாகரு இரண்டும் பாதகம்) சங்கொலியும் நாணொலியும் - இரண்டும் தாரக மாயதது இவளுககு. சிசுபாலன ஸவயமவராததமாக வொருப பட்ட ஸமயததிலே, புறச சோலையிலே ஸ்ரீபாஞ்சஜந்ய கோஷ மானது வந்து செவிப்பட்டு தரிப்பிததது ருகமிணிப பிராட்டியை. ராவணன மாயாசிரஸஸைக் காட்டின போது, ஸ்ரீசாரங்கத்தின் ஜ்யாகோஷமானது வந்து செவிப்பட்டு தரிப்பிததது ஸ்ரீஜநக ராஜனதிருமகளை—இரண்டவதாரததிலுள்ளவையும் மடுத்தொலிக்க வேண்டும்படியாயத்து இவள (ஆண்டாள்) விடாய. அவாகளள வல்ல வாய்தது இவளாற்றுமை.

32. இ — அனந்தன்பாலும் ஐதுநொய்தாக — என்மனம்

பெ தி 5 4. 8.

அ — ஈசன் வானவர்க்கு.. எனகண் பாசம. நம்

3. 3. 4.

விள-அனந்தன்பாலும்...எனமனம் தனனுள்ளே வந்துவைகி - அனந்தன்பால ஐதுநொய்தாக வைத்து என்றது, பரதம் விவாஹத் துக்குச் செங்கற சீரை கட்டிக் கூப்பிடாமைககுச் சோறு வைப் பாரைப போலே த்விதீய விவாஹத்திலேயிறே போக்யமுள்ளது

ஈசன வானவாக்கு ... எனகணபாசம - பராதமயததுககும் பழிககும் செங்கற்சீரைககும் ஜீவநம் வைப்பாரோபாதி அவாகள பககல். நெஞ்சம் உடம்பும் தந்தது எனககு என்கிரூ,

33. இ—சாயை போலப் பாட வல்லார்—பெ தி. 5 4. 11
 அ — நிச்சலும் விண்ணப்பம் — நம். 1. 9 11.
 அ — வைகல்பாட — நம். 5. 7. 1*.

விள-சாயைபோலப் பாடவல்லார் -பாடவல்லார் தாழும் சாயை போல அணுகுக்களே என்று அந்வயம்.

நிச்சலும் விண்ணப்பம் செய்ய - எம்பிராற்கு விண்ணப்பம் செய்ய, நிச்சலும் நீளகமல சென்னி பொருமே என்று அந்வயம். வைகல்பாட - வைகலும் வாணோக்காராவமுதே என்று அந்வயம் சாலதத்வமுள்ளதனையும் நித்யஸூரிகளுக்கு போகய பூதா என்றபடி.

திருப்பாவை

இங்கும் அங்கும்

34. இ — நாராயணனே — திருப்பாவை 1
 பாற்கடலுள் பையத் துயின்ற — திருப்பாவை 2.
 மன்னு வடமதுரை மைந்தனை — திருப்பாவை 5.
 அ — விண்ணோர் தலைவா — கேசவா —
 ஆயர்குல முதலே — நம். 1. 5 6.

விளக்கம் — திருப்பாவைத் தொடக்கத்தில் “நாராயணனே” என்றும், “பாற்கடலுள் பையத்துயின்ற பரமன்” என்றும், “வட மதுரைமைந்தன்” என்றும் பரம வயுஹம் விபவம் என்ற நிலைகள் மூன்றும் பேசப்பட்டன “ஏஷ நாராயண ஸ்ரீமாந் கூரீரார்ணவ நிகேதந - நாகபாயங்கம் உதஸருஜ்ய ஹயாகதோ மதுராம் புரீம்” என்ற ஹரிவம்ச சலோகத்தையடியொற்றியே ஆண்டாள் இந்த க்ரமத்திலேயருளிச்செய்தது எனபா நம் பெரியோர். “பரவயுஹ விபவாத்மநா தரிவிதம் பரஹம் இதி பாகவத ஸித்தாந்த” என்று ஸ்ரீபராசரபட்டா ஸஹஸ்ரநாமபாஷ்யத்திலே அருளிச் செய்துள்ளார். இந்த அடைவிலே நமமாழவாரும் “வினையேன” (1 5 6) என்ற பாசுரத்தில் “விண்ணோர் தலைவா” என்றும் “கேசவா” என்றும் “ஆயர்குலமுதலே” என்றும் பர வயுஹ விபவங்களை அநுபவித்துள்ளார். “கேசவா” என்று வயுஹம் கூறப்பட்டது.

“க” என்று பிரமனும் “ஈச” என்று சிவனும் கூறப்பட்டார்கள். அவர்களுக்கு உதபாதகனாய் ஆசிரயணியான கார்பதிசாயி கேசவன என்று கூறப்படுவதாகப் பெரியோர் கூறுவார்.

35. இ — நாராயணனே நமக்கே பறை தருவான் —

திருப்பாவை 1.

அ — கண்ணே உன்னைக்காண எண்ணே கொண்ட.

நம். 9. 4 2.

விள — “நமக்கே” என்று அதிகாரி ஸ்வரூபத்தையும் “பறை” என்று பராப்யத்தையும் “தருவான்” என்று உபாயத்தையும் சுருங்கக் கூறி, மேலே திருப்பாவை தன்னில இவற்றையே விவரிக்கிறான் ஆண்டான் என்பர் நம் பூர்வர்கள். ஆழ்வாரும் “கண்ணே” என்று உபாயத்தையும் “காண” என்று பராப்யத்தையும், எண்ணே கொண்ட” (9. 4 2) என்று அதிகாரியையும் நிாதேசித்தருளினார். பராப்ய பராபக அதிகாரி ஸ்வரூபமிதே சாஸ்தராததமாவது.

பராப்யப்ராபக அதிகாரி ஸங்க்ரஹம்

36. இ — மலரிட்டு நாம் முடியோம் — திருப்பாவை 2.

அ — இனிப்பிறவி யான — வேண்டேன - நம். 10, 6 1.

விள — “முடியோம்” என்ற தன்னிலையாலே நாம் என்று தன்னடையே வரும் ஆயினும் நாம் என்று விசேஷித்துக் கூறியது அவனதானே வந்து சூட்டில் செய்யலாவதிலையே” என்னும் அபிப்பிராயத்தாலேயாம்.

ஆழ்வாரும் “யான வேண்டேன” என்றார். “என புத்தியால் விட்டேன. அவனிருத்தில செய்யலாவதிலை” என்ற ஈட்டு திவ்ய ஸூகதி அநுஸந்தேயம்.

37. இ — தூயோமாய் — தூயோமாய — திருப்பாவை —

5. 16.

அ — ஆசற்றார் — மாசற்றார் — திருமலை - 22.

விள — “மாயனை” என்ற பாசுரத்திலும் “நாயகன்” என்ற பாசுரத்திலும் “தூயோமாய” என்று தூயமை கூறப்பட்டுள்ளது. ப்ரயோஜநாதர பரதவமும் உபாயாந்தர பரதவமும் அசுத்தியிதே, அவையிரண்டும் இலலை என்றதிதே. “ஸ்ரவதாமாநச ஸந்தயஜய ஸாவகாமாநச” எனனா நின்றதிதே.

இது தனனையே திருமாலையில் ஆழ்வார் ஆசற்சூர் என்றும் மாசற்சூர் என்றும் அருஸந்தித் தருளிஞர் “ஆசு” குற்றம்- “மாசு” குற்றம். பகவானே உபாய உபேயங்கள் “உபாயோபேயதவே ததிஹ தவ தத்வம் நது குணௌ” என்றறிந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவன்திருவுள்ளத் தாலே உபாயாந்தர உபேயாந்தர ஸம்பந்தங்கள் குற்றங்களேயாம். அவையிலலாமை கூறப்பட்டது.

38. இ — நாராயணன் மூர்த்தி கேசவன்—திருப்பாவை?

அ — கோளரி மாதவன் கோவிந்தன் — நாச். தி. 6. 2.

அ — கோவிந்தனை மதுகுதனைக் கோளரியை — நம்.

7 10 3.

விள — “நாராயணன் மூர்த்தி கேசவன்” என்று வாதஸல்யமும் ஸௌஸீலயமும் விரோதிநிரஸந ஸாமர்த்தயமுமாகிற குணத்ரயம் கூறப்பட்டது.

“கோளரி மாதவன் கோவிந்தன்” என்று- தேஜஸ்ஸும் ராஸிக்யமும் எளிமையுமாகிற குணத்ரயம் கூறப்பட்டது.

“கோவிந்தனை மதுகுதனைக் கோளரியை” என்று-வாத்ஸல்யமும் விரோதி நிரஸந ஸாமாதயமும் அநபிபவநீயதவமும் ஆகிற குணத்ரயம் கூறப்பட்டது

39. இ—மாமாயன் மாதவன் வைகுந்தன்—திருப்பாவை 9.

அ — தீ வினைககரு நஞ்சை, தேவி மணாளனை —

ஆயனை — தி. வி. 89

“மாமாயன் மாதவன் வைகுந்தன்” என்று ஆண்டாள் ஸௌஸல்யத்துக்கும் பரதவத்வத்துக்கும் மூலகாரணமான ஸ்ரீமத்த்வத்தை மாதவன் என்று மத்யததிலே கூறிஞள்.

ஆழ்வாரும் “தீவினைககு அரு நஞ்சை தேவி மணாளனை ஆயனை” என்று பரதவ ஸௌஸல்யங்களுக்கு நிதாநமான சரிய பதித்வத்தை “தேவிமணாளன்” என்று இடையிலே கூறினா. இவ்விடங்களில் மத்யமணிந்யாயம் கொள்ளத்தக்கது

40 இ — சினத்தினால் — திருப்பாவை. 12.

அ — உகிரால கீண்டான் சினம் — பே — 42.

அ — சேறறம் ஒன்று உண்டு-கவி. 5. 6. 3.

விள — சினத்தினால் - தண்ணீர் போலேயிருக்கிற சகரவர்த்தி திருமகனுக்கும் சினமுண்டோ எனனில், ஆசரித சதருக்கள் இவாக்கும சத்ருக்களிறே. ஆகையாலே சினம என்றபடி.

உகிரால் கீண்டான் சினம்—அருளன்று நமக்கு உத்தேசம். ஆசரித விரோதிகள் பக்கல அவனுக்குண்டான சினம் உத்தேசம். அச்சினத்தைத் தெரி—அநுஸந்தியென்றுமாம்.

“சீற்றம் ஒன்று உண்டு” தரிதரனவன ததிகளை அடையுமா போலே சீற்றம் உண்டு என்றாயத்து இவா பற்றுகிறது ஆசர்யிப்பாக குறுப்பான குணங்களிறே ஸௌசீலயாதிகள் விரோதி நிரஸநத்துக்குப் பரிகரமிறே சீற்றம்

41. இ — பொல்லாவரக்களை—திருப்பாவை 13.

அ — சுரி குழல் . . அரக்கன் — கலி — 5. 7. 7.

அ — முன் பொலாவிராவணன் — கலி. தி. கு. 15.

விள — ஆண்டான், பொல்லா அரக்களை என்று, இராவணன் பொல்லாங்கே வடிவெடுத்தவன் என்று தோன்றச் சுருக்கமாக அருளிச் செய்ததைக் கலியன் “பொலா விராவணன்” என்று அப்படியேயருளிச் செய்து, “சுரி குழல்கனிவாய” இதயாதியால விவரித்தும் அருளிச் செய்தாரா—பிராட்டியைப் பிரித்தது பெரிய பொல்லாங்கு என்று.

42. இ — பொல்லா அரக்கன் — திருப்பாவை 13.

அ — பொல்லா ஆக்கை — நம். 3. 2. 3

விள பொல்லாவரக்கள்—இராவணன் “வி பீ ஷ ண ஸ து தர்மாதமா என்று நல்லவரக்களும் உண்டு ஆகையாலே இவனை பொல்லா என்று விசேஷிக்கிறது

பொல்லாவாக்கை — தூயோதனன் அளவன்று உடம்பின பிராதிசூலயம். அவன் பரதிசூலயாத தோற்றினான இது அநுகூலம் போலேயிருந்தாயிற்று பராதிசூலயம் பண்ணுவது.

43. இ — கிள்ளிக் களைந்தாளை — திருப்பாவை — 13

அ — அவுணனுடல கீண்ட — அமலன்-8

அ — கல்லெடுத்துக் கல்மாரி காத்தாய் — கலி.

விள . கிளளிக்களைந்தானே - வீரபத்தியாகையாலே “கல் லெடுத்து” எனனுமா போலே ‘கிள்ளி’ என்கிறார்கள் திருவிளையாடு சூழலில் நோவுபட்டவிடங்களைக் கிள்ளிப்பொகடுமா போலே தோஷாமசத்தை வாங்கிப் பொகட்டபடி.

அவுணன உடல் கீண்ட - உலாந்த தாழைநாரைக் கிழித் தாற் போலே கிழித்தபடி தன்னதான ஆத்மவஸ்துவுக்கு அழிவு வராமல் “கிளளிக்களைந்தான” எனனுமாபோலே அஹங்கார ஹேதுவான தேஹத்தைக் கிழித்துப் பொகட்டான.

கல்லெடுத்து. - அவனெடுத்தது சோலை சூழ் குளையிருக்க “கல்லெடுத்து” என்று ஒரு சிலா மாதரத்தையெடுத்தாற் போலே ஓசழக்காகச் சொல்லுகிறான், ஸ்ரீகோவாத்தந்தையெடுத்த போதை அநாயாஸத்தைக் கண்டிருந்தவளாகையாலே. இந்த சக்தியிறே யிவளுடைய ஹருதயத்தில் கிடப்பது. கிட்டுவதும் அநுபவிப்பதும் பெறுவதும் ஈசுவர சகதியாலே என்றிருக்கும்வளிறே

44. இ — சங்கொடு.. சக்கர.. பங்கயக் கண்ணன்
திருப்பாவை. 14.

அ — வெள்ளைச்சரி...தாமரைக் கண்ணன் — நம்.

7. 3. 1.

சங்கொடு வெள்ளைச் சரிசங்கு .பங்கயக்கண்ணன் ஆழ்வார் களிலே வந்து அலையெறிகிற கண்கள்.

திருமேனிகு திவயாயுதங்கள் பரகாசகமா யிருக்குமாபோலே ஆதம் குணங்களுக்கு நோக்கு ப்ரகாசகமாயிருக்கிறபடியும். அக் வாயில் தண்ணளியெல்லாம் கண்வழியேயிறே தோற்றுவது பரதி கூலர்க்கு திவயாயுதங்களோடொககத் திருக்கண்களும் விரோதி யாயத் தோற்றுமா போலேயிறே, அநுகூலர்க்குத் திருக்கண் களோபாதி திவயாயுதங்களும் அழகுக்கு உடலாயத் தோற்றும் படி திருக்கண்களோடே திவயாயுதங்களையும் திவயா யுதங்களோடு திருக்கண்களையும் சோதது அநுபவிப்பார்கள் ஆயுதங் களோடே திருக்கண்களைக் கூட்டுகிறது தோறபித்தபடிக்கு. ‘ஜிதம் தே’ எனப்பண்ணுமிறே. கண்களோடு திவயாயுதங்களைக் கூட்டுகிறது அழகுக்கு. “செய்யகண்ணு உருவச் செஞ்சுடராழி வல்லானே”. (கலி. 7. 7. 1) எனனக் கடவதிறே.

45. இ — நாயகனாய் நின்ற — திருப்பாவை 16.

அ — தெருள் கொள் — நம். 5. 7. 3.

அ-3

விள 'நாயகஞாய' நின்ற எனபதனை 'நந்தகோபன்' என்ற விடத்தும், 'கோயில காப்பான்' என்ற விடத்தும் (ஈரிடங்களிலும்) அந்வயித்துப் பொருள் கூறலாம்

தெருள் கொள் . இவ்வடை மொழியை நான மறை, வல்லவா என்ற இரண்டிடங்களிலும் அந்வயித்துப் பொருள் கூறுகின்றனா நம பெரியோர் -

46. இ — அம்பரம்...உம்பர் கோமானே — எழுந்திராய் —

திருப்பாவை. 17.

அ — நல்கி...பொழிலேழும் வினையேற்கே...நம்.

1 4. 5.

அ — அகலிடம் படைத்து...வாரான் — நம் 9. 9. 2.

அ — ஆதியுமானான் அருள் தந்தவா நமக்கு — கலி.

9 4. 9.

விள : அம்பரம் . உம்பர் கோமானே -

நல்கித்தான...நலகத்தான ஆகாதோ

அகலிடம் படைத்து அளிககின்ற மாயன வாரான்.

ஆதியுமானான் அருள் தந்தவா நமக்கு -

இவ்விடங்களில் ஆண்டாளும், நாயிகாபாவம் அடைந்த ஆழ்வாராகளும் வருந்தக் காரணம் ஒன்றே - நாட்டுக்கிட ந்யாயம் அநதப்புரததுக்கிலையாயிறேறையென்று ஸாமான்யத்திலே பண்ணும் ரக்ஷணம் விசேஷத்தில் இனறிககே யிருப்பதே யென்று.

47. இ — பஞ்ச சயநம் — திருப்பாவை — 19.

அ — அஞ்ச லோதியை — 10 2. 4.

அ — ஐம்பால் ஓதியை — கலி — தி. எ. கூ.

விள : பஞ்ச சயநம் - அழகு குளிர்ந்தி மாததவம் பரிமளம் தாவன்யம் என்ற பஞ்சலக்ஷணங்களோடு கூடிய சயநம்.

அஞ்சலோதி . அஞ்ச லக்ஷணங்களோடு கூடிய இருண்ட கூந்தலையுடைய பெரிய பிராட்டியாரா.

ஐம்பால் ஓதி என்று கூந்தலுக்கு மாததவம் சைத்யம் பரிமளம் கருமை நீட்சி என்ற ஐவகை லக்ஷணங்கள் கூறப்பட்டன.

பஞ்ச சயநம் என்று வைத்து மெத்தெனற என்றது, மார்த்தவந்தி விசேஷத்திருக்கிற யடியால் என்று கொள்க.

அஞ்சு என்ற ஐந்து லக்ஷணங்களிலே கருமை சேர்ந்திருக்க அல் என்று கறுமையைச் சொன்னது, அது விசேஷித்திருக்கிறபடியால் என்று கொள்வது.

48. இ — கப்பம் தவிர்க்கும் — திருப்பாவை. 20.

அ — இரு கூறு நகந்தாய் — நம். 9. 4. 7.

விள : கப்பம் - கமபம் எனறபடி, நகந்தாய-நகத்தாய என்ற படி - இவவிடங்களில் வல்லொற்று மெல்லொற்று மாருட்டம் காண்க

பன்னிராயிரப்படியில், உள்ளபடியே கொண்டும் ஓர் விசேஷார்த்தம் காட்டப்பட்டுள்ளது - நகம் - நகத்தை, தாய் - தாவுமபடி பண்ணின என்று-

49. இ - பசுக்கள் ஆற்றப் படைத்தான் மகனே —

திருப்பாவை. 21.

அ — அடியோமுக்கே எம்பெருமான. கவி— 4. 9. 5.

விள : பசுக்கள் ஆற்ற 'மகனே - உனனை நியுணரவில்லை. உன் பிறவியை புத்தி பண்ணி எங்களுக்காக உணராய - அடியோமுக்கேயெம்பெருமான அல்லாரோ எனறபடி - பரம பதத்தில் வந்தோமா, கூர்ப்பதிகு வந்தோமா, எங்களைத் தேடி நீ திருவாய்ப் பாடிக்கன்றோ வந்தாய - இங்கே உறங்கலாமோ என்று : ஆண்டாள்.

எங்களை நாடித் திருவிந்தனா எழுந்தருளிய ஸ்ரீபரிமளங்க நாதனே உணராய என்று கலியன அருளிச் செய்தாரா.

50. இ — அன்றிவவுலகம்...போற்றி — திருப்பாவை. 24.

அ — அருகலிலாய...நம். 1. 9. 3.

விள : அன்று - அடிபோற்றி, திறல போற்றி, புகழ் போற்றி, கழல போற்றி, குணம் போற்றி, வேல போற்றி. இப்படி நாவுக்கு இடவேண்டிய ஷட்ரஸங்களிருக்கிறபடி.

“அருகலிலாய” இத்யாதி - உபயலிங்கத்வம், நித்யவிபூதி நிவாஹுகத்வம், திவ்ய விகரஹ யோகம், புண்டரீகாக்ஷத்வம், கருடவாஹநத்வம், சரிய. பதித்வம் என்று ஷட்ரஸங்கள் இப்பாட்டில் கூறப்பட்டுள்ளதாக நம்புபவர்கள் அருளிச் செய்துள்ளார்கள்.

51. இ — கன்று குணிலா எறிந்தாய் — திருப்பாவை 24.

அ — கன்று கொண்டு விளங்கனி யெறிந்து — கலி.

9. 10. 7.

விள கன்று குணிலா எறிந்தாய் என்ற ஆண்டாள் பாசுரத்தில், விளங்கனிககு எறிந்த விஷயம் அஸ்பஷ்டம். அஃது “கன்று கொண்டு விளங்கனியெறிந்து” என்று கலியன பாசுரத்தில் ஸபுடமாகிறது.

52. இ — அன்று இவ்வுலகம்...கன்று குடையா —

திருப்பாவை, 24.

அ — கறுத்தெதிர்த்த காலநேமி குன்றம்...

தி. ச. வி. 106.

விள : அன்று இவ்வுலகம்...கன்று குடையா.. -

இதுக்கு முன்பு இந்த்ரனுக்காகச் செய்த செயல். இப்போது அவன்தான் பகையானபடி. அநுகூலனாவனாகு பரமாதிகமாகப் புகுந்ததனரே நாமே யுண்பது கொண்டால் உகிர கொண்டு தலையை யறுக்கவோ என்று அவனைத் தலையழியாதே மலையை யெடுத்த ஆந்ருசமஸய குணம்.

கறுத்தெதிர்த்த இந்த்ராதிகளுக்கு அஸுரனாவந்த ஆபத்தைப் போக்கினபடி சொல்லிற்று கீழ். இந்த்ரனாவந்த ஆபத்தைப் போக்கினபடி சொல்லுகிறது மேல இந்த்ரனப்ராதிகூலயத்தில் வ்யவஸத்திதன அல்லாமையாலே, அழியச் செய்யும் திவ்யாயுதங்கள் உண்டாயிருக்கத் தன்னுடைய ரக்ஷயவாககத்தை மலையை யெடுத்தது நோக்கின குணம்.

53. இ — கன்று குன்று — திருப்பாவை, 24.

அ — கன்று ஆரிரைக்கு. மாமழை நின்று காத்து —

கலி. 9 10 7.

விள : கன்று...குன்று. - விரோதிகளுக்குக் கன்று எடுத்த மாத்ரம் போலே காணும், கன்று நோகுகைககுக் குன்று எடுத்தது கன்று - நின்று காத்து - என்று கலியனும் இவ்வாதத்தை இந்த அடைவிலே யருளிச் செய்தார்.

54. இ — ஒருத்தி மகனாய் திருப்பாவை, 25.

அ — வேண்டித் தேவிரக்க நம். 6, 4, 5,

விள . “ஒருத்தி மகன்” பாசுரத்திலும், “வேண்டித் தேவர் இரகக்” பாசுரத்திலும் ஆண்டாளும் நம்மாழ்வாரும்—கண்ணன் தேவகீ புத்ரனாகப் பிறந்தவாற்றையும் யசோதா புத்ரனாக வளர்ந்த வாற்றையும் கஞ்சனைக் கொன்றவாற்றையும் ஒரே க்ரமத்தில் அநுபவித்தார்கள்.

55. இ — ஒருத்தி மகனாய்ப்பிறந்து வளர —

திருப்பாவை. 25

அ — பிறந்தவாறும் வளர்ந்தவாறும் நம். 5. 10. 1.

விள . நம்மாழ்வாரா “பிறந்தவாறு” என்கிற பாசுரத்தில் கண்ணனுடைய பிறந்த வாற்றையும் வளர்ந்த வாற்றையும் அநுபவித்தாற போலே ஆண்டாளும் “ஒருத்தி” என்கிற பாசுரத்தில் அவற்றை அநுபவிக் கிருள்.

56. இ — தான் தீங்கு நினைந்த திருப்பாவை. 25.

அ — உன்னைச் சிந்தையினால் இகழ்ந்த—நம் 2 6. 6.

விள . நினைந்த - இதுககு மநஸ்ஸஹகாரம் உண்டாவதே. “சிந்தையினால் இகழ்ந்த” என்கிறபடியே உக்தி மாத்ரமான வள வில நலியாதே, நெஞ்சில பொல்லாங்கு சோதித்தாலாயததுக கை விடுவது. கைக கொள்ளுமிடத்தில் (நன்மை) கழுததுககு மேலும் அமையும் கைவிடுமிடத்தில் (தீமை) அகவாயிலும் உண்டு எனற றிந்தாலவலது விடான்.

சிந்தையினால் இகழ்ந்த - உக்திமாத்ரமனறிக்கே நெஞ்சாலே இகழ்ந்தானயிற்று இததால் - அவன் விடுவது, புத்தி பூர்வம் பராதிசூலயம் பண்ணினாரை - கைக கொள்ளுகைக்கு மிதர பாவம் அமையும்

57 இ — தீங்கு — திருப்பாவை 25.

அ — பொல்லா — திருப்பாவை. 13.

விள . தீங்கு-பொல்லா - இன்னதென்று சொல்ல மாட்டாமை யாலே தீங்கு என்கிறார்கள்.

இராவணன்பொல்லாங்குகுப் பாசுரமில்லாமையாலே பொல்லா எனனு மளவே கூறுகிறார்கள்.

இங்கு கமஸனுடைய தீமை - ஆங்கு இராவணனுடைய பொல்லாங்கு - இரண்டும் வாசாம் அகோசரம் என்றபடி.

58. இ — மாலே — திருப்பாவை. 26.

அ — நெடுமாலே — நம் 5. 8. 1.

விள : மாலே - நெடுமாலே - என்று ஆழ்வாரும் ஆண்டாளும் பகவானுடைய ஆசிரிதவயாமோஹத்தை யநுபவிககிருர்கள். க்ருஷ்ணனுக்கு பரதாநகுணமாய மஹாபாரதத்துக்குள்ஸீடான ஆசிரித வயாமோஹத்தை மாலே என்று ஸமபுத்தியாலே வெளியிடு கிருர்கள் இடைப்பெண்கள்

எதிர்த் தலையில் அழிவுகண்ட பின்பிறே இததலையில் அழிவு. அவனுடைய வயாமோஹத்தைப் பாகாகில் இதொன்றும் போராதபடியாயிருக்கும் அவனுடைய அழிவு சொல்லும் போது, இனி இவ்வடைவில் (நீராய அலைந்து கரைய என்கிறவடைவு) வாசக சபதமிட்டுச் சொல்ல வொண்ணாது - நெடுமால் என்னு மித்தனை மால் என்று வயாமோஹம், நெடுமால் என்று மிக்க வயாமோஹத்தையுடையனாய் இருக்கை.

59. இ — சூடகமே திருப்பாவை. 27

அ — கைவண்ணம் தி. நெ தா 21.

விள- சூடகமே- என்று ஆண்டாள் ஆபரணங்கனையடைவு கெட அருளிச் செய்ததும், கைவண்ணம் தாமரை என்று கலியன் அவய வங்களை யடைவுகெட அருளிச் செயததும் ஓர் திருவுள்ளத்தாலே யிறே-

அதாவது - “சூடகமே”யிதயாதி -பிடித்த கைக்கும், அணைத்த, தோளுக்கும், அணைத்தவிடத்தே யுறுததுமதுக்கும், ஸபர்சத்துக்குத் தோற்று விழும் துறைக்கும் ஆபரணம்.

“கைவண்ணத்தாமரை” யிதயாதி -அமமி மிதிககிற காலத்தில் என் காலேப் பிடித்த கை. “ஆதிஷ்டேமம் அசமாநம் ஆசமேஷ த்வம் ஸத்திரா பவ” என்று அப்போதை மந்தரம் சொன்ன வாய். “இமாம் ஸமேத பசயத்” என்று அப்போது காலே பிடித்துக் கரிய குழலளவும் பாராத கண பிறகு ஸபதபதீ பரகரணத்தில் நடந்த திருவடிகள்.

60 இ — கூடாரை வெல்லும் கோவிரதா. திருப்பாவை

27,

அ — பருப்பதத்து பெ. தி. 5. 4. 7,

விள : கூடாரை கோவிந்தா என்று ஆண்டாளும், பருப பதத்துக கயல பொறித்த என்று பெரியாழ்வரும் அதவேஷ மாதரத்தைப் பறஞ்சாகக் கொண்டு பகவான அருள புரியும் தனமையை விளக்கியருளினார்கள்.

கோவிந்தா - கூடுவோமல்லோம என்கிற அபிஸந்தியில்லாத மாதரத்திலே ரக்ஷித்த படி பொருந்தோம் என்னும் துரபிமாநமு மினறிககே, ரக்ஷித்தாலும் உபகாரஸம்ருதியினறிககே யிருக்கும் பசுக்களோடு பொருந்துமவனே என்றபடி.

“கூாமயஸ்யஹோ ததபிஸந்தி விராமமாதராத்” என்று ஆழ் வானும் அருளிச் செய்தாரிறே.

பருபபதத்து - மலைக்குள்ளது விலக்காமையிறே வருவானும் வழியிலுள்ள விரோதியைப் போக்குவானும் தன்விஜயத்துக்கு அடையாளமிடுவானும் தானேயிறே இவர்க்கும் ஏதங்களாயின எல்லாம் இறங்கலிடுவித்துப் பாத விலச்சினை வைத்தான ஸ்ரீவசந பூஷணத் தில் பிள்ளை உலகாரியன “பலத்துக்கு வேண்டுவது ஆதமஜஞா நமும் அபரதிஷேதமுமே” என்றருளிச் செய்தாரா. “ஸவசாஸநாதி வருததி வயவஸாய நிவருததி மாதரேண” என்று ரசநாநுபபத்த் யதிகரண பாஷ்யத்தில் எம்பெருமானாரும் அருளிச் செய்தாரிறே. “ஆத்மஜஞாநமும்” என்கையாலே, இவ்விலக்காமை ஜ்ஞாந கார்யம் என்ற தாயதது இத்தால “ஸுஷுபதி பரளயாதயவஸதைகளில் விலக்காதேயிருக்கிற ஜீவாகளுக்கு ஈசவரன மோக்ஷப்ரதாநம் பண்ணப் ப்ரஸங்கிக்கும்” என்கிற சங்கைக்கு இடமில்லை என்றபடி. ஸுஷுபதி பரளயாதிகளில் ஆத்மஜஞாநம் = ததேகசேஷத்வ ததேக ரக்ஷயத்வ ஜ்ஞாநமில்லை ஆகையாலே தத் காயமான விலக்காமை யப்போது இல்லை யென்றதாயத்து.-

61. இ - குறைவொன்றுமில்லாத கோவிந்தா -

திருப்பாவை. 28.

அ - நம்பீ - திருமலை. 25.

விள : “கோவிந்தா”-“நம்பீ” என்று ஆண்டாளும் ஆழ்வாரும் அவனுடைய குணபூத்தியையிறே யநுஸந்தித்ததாகள “அறிவொன்றுமில்லாத ஆயககுலம்” என்று தங்கள் நைசயத்தையும் “குறைவொன்றுமில்லாத கோவிந்தா” என்று அவனமேன்மையையும் ஆண்டாள அருளிச் செய்தாற போலே, ஆழ்வாரும் “அந்நணமைதனை ஒளித்திட்டேன” “என்கணிலலை” “நிள்

கணும் பத்தனலவேன்” என்று காம ஜ்ஞாந பக்திகளில்லாமையை தன்னிடத்திலகூறி, அவன் பூதததியை “நமபீ” என்று அநுஸநதித் தருளினா

62. இ — நாராயணன் — திருப்பாவை — 1

நாராயணன் — ,, — 7

நாராயணன் — ,, — 10

அ — கோவிந்தா — ,, — 27

கோவிந்தா — ,, — 28

கோவிந்தா — ,, — 29

விள ஆண்டாள், திருப்பாவையில், ‘நாராயணன்’ என்று மூன்று இடங்களில் - ஸ்வாமிதவம் வாதஸலயம் வயாபகதவம் எனனும் மூன்று குணங்களைக் கணிசித்து அருளிச் செய்தாள்

ஆண்டாள் திருப்பாவையில் கோவிந்தன் என்று மூன்று இடங்களில் அருளிச்செய்கிறாள்.

கோவிந்தா - 27 - கூடுவோமல்லோம் எனனும் அபிஸநதி யிலலாத மாத்திரத்தில் ரக்ஷித்தபடி

கோவிந்தா 28 - “மாமேகம்” என்று அவன் பாசுரமனரே கடையாவும் கழிகோலும் கையிலே பிடித்த கணணிக கயிறும் கற்றுத் தூளியாலே தூஸரிதமான திருக்குழலும் மறித்துத் திரிகிற போது திருவடிகளிலே கிடந்து ஆரவாரிக்கிற கழல்களும் சதங்கை களும் குளிர முததின கோடாலமுமாய நிறகிற உபாய வேஷத்தை “கோவிந்தா” என்கிறார்கள்.

கோவிந்தா : 29 - பாவஜ்ஞாநமில்லாத ஜந்மமிதே பசுககளின பினனே திரிவார்க்கு, பெண்கள் வார்த்தையின கருத்துத் தெரியா திதே.

63. இ — கறவைகள்...திருப்பாவை. 28 - த்வய பூர்வ

வாகயார்த்தம்

அ — அகலகில்லேன் நம். 6. 10. 10. த்வய பூர்வ

வாக்யார்த்தம்

ஆண்டாள
ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூர

64. இ — சிறறம் திருப்பாவை 29 த்வய உத்தர
வாக்யார்த்தம்.

அ — ஒழிவில்காலம் — நம். 3. 3. 1. த்வய உத்தர
வாக்யார்த்தம்,

65. இ — கறவை — திருப்பாவை — 28. த்வய பூர்வ
வாக்யார்த்தம்.

அ — சிறறம் — திருப்பாவை — 29. த்வய உத்தர
வாக்யார்த்தம்.

அ — மேம்பொருள் திருமாலை—38. த்வயார்த்தம்,

விள . ஆழ்வார் உலகமுண்ட பெருவாயா பதிகத்தில் “அகல .
கிலலேன” எனகிற பாட்டிலே த்வயமந்தரத்தின் பூர்வவாக்யார்த்தத்தை யநுஸந்தித்ததா.

இதுதன்னையே ஆண்டாள் கறவை பாசரத்திலு அருளிச் செய்தது.

ஆழ்வாரா ஒழிவில காலமெல்லாம் பதிகத்தில் த்வயத்தின் உத்தர வாக்யார்த்தத்தை யருளிச் செய்தா.

இதுதன்னையே ஆண்டாள் சிறறம் பாசரத்தில் அருளிச் செய்தாள்.

இப்படி ஆண்டாளும் ஆழ்வாரும் தனித்தனியாக அநுஸந்தித்த த்வயவாக்யார்த்தங்கள் இரண்டையும் சேர அநுஸந்தித் தருளினார் திருமாலையில் மேம்பொருள் பாட்டினால் தொண்டரடிப பொடியாழ்வார்.

பிராட்டி முன்னாகப் பெருமானைச் சரணம் பற்றுகையும் இருவருமான சோத்தியிலே அவர்கள்முகமலர்த்தியே யுறுப்பாகப் பண்ணும் கைங்கர்யத்தைப் பிரார்த்திப்பதும் த்வயார்த்தமாகும் சரணவரணமும் கைங்காயபரார்த்தனையுமிதே த்வயார்த்தம்.

66. இ — வங்கக் கடல்கடைந்த மாதவனை —

திருப்பாவை — 30.

அ — மலர் மகள் விரும்பும்...மத்துறு—நம். 1. 3. 1.

விள : “கடல் கடைந்த” என்றவாறே “மாதவனை” என்றுள் ஆண்டாள். பகவான கடல் கடைந்து விண்ணவர்க்கு அமுதமீந்து, அமுதில் வரும் பெண்ணமுதைத் தான கொண்டாளிறே.

மலர் மகள் விரும்பும் - என்று சீரிய பதிவ்வத்தைக் கூறின ஆழ்வார் கடல் கடைந்த சரிதத்துக்குத் தோள தீண்டியான தமிழ் கடைகிற சரிதத்தை யநுஸந்திக்கிறார் “மததுறு” என்று.

67. இ — மாதவனை திருமாலால்—திருப்பாவை. 30.

அ — மாதவன் என்று என்று — நம். 10. 5. 7.

விள “மாதவனை” என்றும் “திருமாலால்” என்றும் சீரிய-பதிவ்வத்தை இருமுறை யநுஸந்தித்தாள் ஆண்டாள். த்வயத தில வாக்யத்வயத்திலுமிறே ஸ்ரீமதத்வம கூறப்பட்டுள்ளது. ஆசாயண வேளையோடு போகவேளையோடு வாசியற ஒருமிதுநமேயிறே உத்தேசம்.

ஆழ்வாரும் “மாதவன் எனறென்று” என்று மாதவத்வத்தை இரு முறை யநுஸந்தித்தார். “எண்பெருக்கில் எண்ணும திருநாமத்தின சப்தார்த்தங்களைச் சுருக்கி மாதவன என்று த்வயமாகி” என்று நாயனார் அருளிச் செய்தார்.

68. இ — தண்தெரியல் — திருப்பாவை. 30.

அ — நவிரந்த சீலன் — பெ: து 4. 4. 8.

விள . தண்தெரியல்: - “தண்ணந்துழாய அழல் போல்” என்று வடபெருங்கோயிலுடையானுடைய மாலை யோலே கொதித்துக் கிடவாது, பெரியாழ்வார்கழுத்தில் மாலை. பிரித்தவன்மாலை போலன்றே சேர்ப்புார்மாலை.

நவிரந்த சீலன்:- குளிரந்த சீலத்தையுடைய செல்வநம்பி, ஈசவரனசீலம் கொதித்திருக்கும். அவன நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனிறே.

திருப்பாவை அநுபவ விசேஷம் இங்கும் அங்கும்

கணக்கு - ஆண்டாளநுபவமிருக்கும்படி :-

69) $1+29=30$ என்று கொள்க.

விள - முதற்பாட்டு “நாராயணனே நமக்கே பறை தருவான்” என்று ப்ராப்ய ப்ராபக அதிகாரி ஸங்க்ரஹம். இது தன்னையே மேலிற் பாட்டுக்கள் விவரிக்கின்றன

70) $1-30-$ என்று கொள்க. - முதற்பாட்டும் முப்பதாம் பாட்டும் என்றபடி. இப்படியே மேலேயும் கொள்க.

விள - முதற்பாட்டில் “நாராயணன்” என்று கூறப்பட்ட பரவஸ்துவை, முப்பதாம் பாட்டில் “மாதவன்” என்றும் “கேசவன்” என்றும் விசேஷிக்கிறுள்.

71) $1-30-$ என்று கொள்க.

விள - முதற்பாட்டில் “நாராயணன்” என்ற பதத்தில் கூறப்பட்ட காரணத்வத்தை முப்பதாம் பாட்டில் “கேசவனை” என்று ப்ரஹ்மருத்ரோதபாதகத்வ ரூபமாக மூதவிக்கிறுள்.

72) $1-30-$ என்று கொள்க.

விள - முதற்பாட்டில் கண்ணனை “நந்தகோபன் குமரன்” என்று பித்ருபரதந்த்ரனாகக் கூறினாப்போலே, முப்பதாம்பாட்டில் ஆண்டாள் தனனை “பட்டர் பிரான கோதை” என்று பித்ருபரதந்த்ரையாகக் கூறுகிறுள். திவ்யதம்பதிகளுக்கு பாகவத பாரதந்தர்யத்திலேயுள்ள ஈடுபாடு இதனால் டிலனுகிறது.

73) $1-30-$ என்று கொள்க.

விள - முதற்பாட்டில் “செங்கண்” என்று கண்ணனை வர்ணித்த ஆண்டாள் முப்பதாம் பாட்டிலும் “செங்கண்” என்று கூறுகிறுள். கண்ணனுடைய கண்களிலே ஆண்டாளுக்குள்ள ஈடுபாடு இருக்கும்படி.

74) 1—7—10— என்று கொள்க.

விள - இப்பாட்டுக்களில் உள்ள நாராயண நாமத்ரயம் குணத்ரயப்ரதிபாதகம். இவ்விஷயம் கீழே (பக்கம்-24.) கூறப்பட்டது.

75) 1—28—29— என்று கொள்க.

விள - முதற்பாட்டில் “பறை தருவான்” என்று சுருக்கிச் சொல்லப்பட்ட ப்ராப்ய ப்ராபகங்களை “கறவை” “சிற்றம்” என்ற இரு பாசுரங்களாலே விவரிக்கிறார். அதுதன்னிலும் ஓர் கரமவயதயாஸததையும் காண்க - “பறை” என்று பராப்யமும் “தருவான்” என்று ப்ராபகமும் சபத த்வயததாலே சுருக்கப்பட்டது. இவ்விடத்திலே ப்ராப்யம் முன்னாக ப்ராபகம் பின்னாகக் கூறப்பட்டது. இது தன்னை “கறவை” “சிற்றம்” என்ற காதா த்வயததாலே விவரிக்குமிடத்து, “கறவை” என்று ப்ராபகம் முன்னாக “சிற்றம்” என்று ப்ராப்யம் பின்னாக விவரிக்கப்படுகிறது வயுத் பத்தி வேளையில் ப்ராப்யம் முன்னாக ப்ராபகம் பின்னாக அமையும். அநுட்டான வேளையில் மாருடும் என்றபடி.

76) 1—29— என்று கொள்க.

விள முதற்பாட்டில் ப்ராப்யப்ரதிஜை-இருபததொனபதாம் பாட்டில் ப்ராப்யத்தை “கோவிந்தா உனக்கே நாம ஆட்செயவோம் மற்றை நம் காமங்கள் மாற்று” என்று நிஷ்கர்ஷிக்கிறார் முதற்பாட்டில் “பறை” என்று மறைத்துக் கூறினார்கள் அது இங்கே வ்யக்தமாக்கப்பட்டது.

77) 1—2— என்று கொள்க.

விள “நாராயணனே” என்று முதற்பாட்டில் ஏகாரததாலே “முரமேகம்” ஏனரூபுபோலே அவதாரணர்த்தம் காட்டப்பட்டது இதனால் பளித்தது உபாயநரபேஷ்யம். நிரபேஷோபாயபூதனிறே பரமாத்மா இப்படிக்கூறிய ஆண்டாள் இரண்டாம் பாட்டில் “நம் பாவைக்குச் செய்யும் கிரிசைகள்” என்று சில வயாபாரங்களைக் காத்தவ்யங்களாகக் கூறுவது, பகவானுடைய நிரபேஷோபாயத்வ பஞ்ஜகமாக ஆகாதோ எனனில் -ஆகாது உபாயத்வேந துரும்பு நறுக்கவும் ப்ரர்ப்தியில்லை கைங்காயரூபேண சாஸ்த்ர விஹிதங்கள் காத்தவ்யங்களேயென்றபடி.

78) 1—26—30 என்று கொள்க

1—29—30 என்றும் கொள்க.

வின : முதற்பாட்டில் மூல மந்த்ரார்த்தத்தையும் இருபத்தாரும் பாட்டில் சரம சலோகார்த்தத்தையும் முப்பதாம் பாட்டில் த்வயார்த்தத்தையும் அநுபவிககலாம் இருபத்தொன்பதாம் பாட்டிலும் மூல மந்த்ரார்த்தம் வயக்தம்.

79) 2—30 — என்று கொள்க.

வின : இரண்டாம் பாட்டில் “துயின்ற” என்று பாற்கடலில் கிடந்தவாறு கூறப்பட்டது. முப்பதாம் பாட்டில் “கடைந்த” என்று கடல் கடைந்த சரித்திரம் கூறப்பட்டது. பௌவநீர் கிடந்து... கடைந்த பெற்றியோய” (என்ற திருமழிசைப் பிரானுடைய தி.ச. வி 28) அநுபவம் ஆண்டாளுக்கும் அமைந்தபடி.

80) 2—29— என்று கொள்க.

வின “அடிபாடி” என்று இரண்டாம் பாட்டில் திருப்பாத கமலங்களின அநுபவத்தைத் தொடங்கின ஆண்டாள், இருபத தொன்பதாம் பாட்டில் “அடியே போற்றும்” என்று திருவடிகளின அநுபவத்தை முடிக்கிறாள்

81) 2—30— என்று கொள்க.

வின : இரண்டாம் பாட்டில் “அடிபாடி” என்று திருவடிகளைப் ப்ரஸ்தாவித்து முப்பதாம் பாட்டில் “கேசவனே” என்று திருக்குழலநு பவத்திலே முடிக்கிறாள். பெரியாழ்வாருக்குப் (1-2) போலே ஆண்டாளுக்கும் பாதாதி கேசாந்தாநுபவமிருக்கிறபடி

82) 2—29— என்று கொள்க

வின இரண்டாம் பாட்டில் பாகவத சிகாமணிகளை “கேளீரோ” என்றாள் இருபத்தொன்பதாம் பாட்டில் பகவானை “கேளாய” என்கிறாள்

83) 3—17—21— என்று கொள்க.

வின - இம்முன்று பாட்டுக்களிலும் தரிவிகரமாநுபவம் அவனே த்ரிவிகரமனிறே

84) 4—23— என்று கொள்க.

வின - நான்காமபாட்டில் மேகததுக்கு ஆண்டாள் நியமநம் இன்ன இன்னபடி செய்யவேணும் என்று நியமித்தாள். இருபத்து மூன்றாம் பாட்டில் மேக வண்ணனுக்கே ஆண்டாள் நியமநம்,

85) 4—16— என்று கொள்க.

விள - வருணதேவனை அழைக்கும் ஆய்ச்சியர் “ஆழிமழைக் கண்ணா” என்று விளித்தார்கள். இதிறே ஸ்ரீவைஷ்ணவ நாமம். “ஏகாந்தீ வயபதேஷ்டவ்ய” நைவ க்ராமகுலாதிபி - விஷ்ணுநாவ்யபதேஷ்டவய தஸ்ய ஸர்வம ஸ ஏவ ஹி” என்னக் கடவதிறே - ஆத்மாவுக்கு நிலைநின்ற பேர் ‘அடியான்’ என்றிறே இந்த ந்யாயம் பதினாரும் பாட்டில் “கோயில் காப்பானே” “வாசல் காப்பானே” என்ற விடத்தும் ஒக்கும்.

86) 5—16—28—29— என்று கொள்க

விள - ஐந்தாம் பாட்டிலும் பதினாரும் பாட்டிலும் “தூயோமாய்” “தூயோமாய்” என்று கூறப்பட்டதிறே சுததி. அறிவொன்று மில்லாத ஆய்ககுலத்துப் பெண்களுக்கு சுத்தியாகச் சொல்லப் பட்டது ஸ்ரீவைஷ்ணவத்வமிதே அதாகிறது அநந்யோபாயத்வமும் அநந்யோபேயத்வமுமிதே - பகவானை யொழிந்த உபாயங்களிலே கைவைப்பதும், பகவானையொழிந்த ப்ரயோஜநங்களை யாசைப் படுவதும் ஆத்மயாதாதமயஜ்ஞாநமுடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவனுக்கு அசுத்தியிறே அதிலலாமை இவ்விரு பாசுரங்களிலே சுருக்கப் பட்டது இது தனனை இருபத்தெட்டு இருபத்தொன்பது என்ற இரு பாசுரங்களிலும் விஸதரிக்கிறுள் ஆண்டாள்.

87) 5—21—25— என்று கொள்க.

விள - பகவதவதாரத்தை, மஹர்ஷிகள் வசநாநு குணமாக ஐந்தாம் பாட்டிலும் இருபத்தோராம் பாட்டிலும் “தோனறும்”, “தோற்றம்” என்று வருணித்த ஆண்டாள், இருபத்தைந்தாம் பாட்டில் ஆழ்வாக்கள திருவுள்ளப்படி “பிறந்து” எனகிறுள-ஸமஸாரி தாய வயிற்றில் பத்து மாதங்கள் தங்கிப் பிறக்கிறுள அவனபிறவியறுப்பானை பகவான பன்னிருதிங்கள் தாய் வயிற்றில் தங்கிப் பிறந்தான். இதிறே அவனவதார ரஹஸ்யம். “தத. ச த்வாதசே மாலே” “பன்னிரு திங்கள் வயிற்றில்” என்னக்கடவதிறே

88) 5—15— என்று கொள்க

விள - இவ்விரண்டு பாட்டுக்களிலும் “மாயனை” எனலும் சொல் உளது. அர்த்த பேதம் காண்க.

89) 6—13— என்று கொள்க.

விள - ஆரம்பாட்டிலும் பதினமூன்றாம் பாட்டிலும் “புள்ளும் சிலம்பின” என்ற சொற்றொடர் ஒன்று போலவமைந்திருப்பினும்

பொருளில் வேற்றுமையுள்ளது கீழேயும் “புள்ளும் சிலம்பின்” என்றது. அங்கு, கூட்டில் நின்றும சிலம்பினபடி சொல்லிற்று. இங்கு, கூட வழியே போயிடமெல்லாம போய் ஆஹாராததமாகச் சிதறினபடி சொல்லுகிறது. இஃது காலபேதத்தை யநுஸரித்து சிஹ்நபேதம் கூறியபடியாம்.

90) 7—8— என்று கொள்க

விள - ஏழாம்பாட்டில் “கேசவன்” என்று சப்தத்தைக கூறி, எட்டாமபாட்டில், “மாவாய் பிளந்தான” என்று அதன பொருளை ஆண்டாள் கூறுகிறாள். கேசிஹந்தா கேசவன என்றபடி.

91) 9—10— என்று கொள்க

விள - ஒன்பதாம் பாட்டில் “அனந்தல்” என்றும், “பத்தாம் பாட்டில் “ஆற்ற அனந்தலுடையாய்” என்றும் கூறியதின் மாமததை வயாகயாநம கொண்டு தெளிக.

92) 9—20— என்று கொள்க

விள - “மாமாயன் மாதவன் வைகுந்தன்” என்று ஒன்பதாம் பாட்டில் “மாதவன்” என்று, நாமதரயத்தின் மதயத்தில் அமைத்துள்ளான். மதயமணி ந்யாயத்தைக கொண்டு அர்த்த நிரவாஹம பண்ணப் பாங்காக இது அமைந்துள்ளது - மாதவனாகையாலே மாமாயன் ஸுலபன், மாதவனாகையாலே வைகுந்தன் பராத்பரன என்றபடி பகவானுடைய பரத்வஸௌலப்யங்களுக்கு நிதாநம் ஸ்ரீமததவம் என்றபடி. இருபதாம் பாட்டிலும் இப்படி மத்யமணி ந்யாயத்தைக கொண்டு வயாக்யாநிககப்பட்டுள்ளது - உக்கமும் தட்டொளியும் தந்து, உன் மனாளனையும் தந்து என்றதாய்த்து.

93) 10—11— என்று கொள்க.

விள - பத்தாம் பாட்டில் “புண்ணியன்” என்று பகவானே உபாயபூதன என்று கூறிப் பதினோராம் பாட்டில் அவனை “முகில வண்ணன்” என்று கூறியதின் கருத்து இது. - புண்ணியன்-தர்மம் என்றபடி. சரேயஸ்ஸாதநமான ஸாக்ஷாத் தர்மம் அவனேயிறே. அந்தப் புண்ணியத்தைத்தரவல்ல உதாரனும் அவனே. “பாதமே சரணுகத தந்தொழிந்தாய்” “தந்தனன் தன தாள் நிழலே” எனனு நினைத்திறே. முகில வண்ணன் என்று மேகம் போலே உதாரன என்றபடி.

94) 10—19—என்று கொள்க.

விள - பததாம் பாட்டில் “மாற்றமும் தாராரோ” என்று ஓர் கோபிகையைக் குறித்துக் கூறியது - “சுவாககம் புகுகின்ற அமமனம்!” - கண்ணனுக்கு உடம்பு கொடுத்திருக்கும்வனே! - மாற்றமும் தாராரோ - உடம்பு அவனுக்குத் தந்தால் வாய் வராததை எங்களுக்குத் தரலாகாதோ என்றபடி.

பததொன்பதாம் பாட்டில் “வாய் திறவாய்” என்று கண்ணனைக் குறித்து ஆயச்சியர் கூறியது “நப்பினனை கொங்கை மேல் வைத்துக் கிடந்த மலா மாப்பா!” நப்பினனை ஆலிங்கநத் தாலே மலாந்த மாப்பு படைத்தவனே! வாய் திறவாய் - மாப்பையவனுக்குக் கொடுத்தால் பேச்சை யெங்களுக்குத் தந்தாலாகாதோ என்றபடி. “அநந்யா” என்று ஏகதரவயம் போலே யிருக்கிறவர்களைப் புறப்படச் சொல்லுவார் ராவணாதிகளோபாதி யிறே. ஆகையாலே “எழுந்திராய்” என்கிறிலாகன. இவ்வர்த்தம் இவ்விரு பாசுரங்களுக்கும் ஒக்கும்.

95) 11—20—என்று கொள்க.

விள - பதினேராம் பாட்டில் “செற்றா” என்ற பதம் பாகவதர்களுடைய சத்ருக்களைக் குறிக்கிறது - “ஸாவம் விஷ்ணுமயம்” என்ற கொள்கையுடைய பாகவதர்களுக்கு நேராக சத்ருக்களிலே. பகவதவிரோதிகளை பாகவதர்களாகத் தங்கள் விரோதிகளாக நினைக்கிறபடி. “நின்பால் பொறுப்பரியனகள் பேசில்...ஆங்கே தலையை யறுப்பதே கருமம்” என்னுநின்றதிதே.

இருபதாம் பாட்டில் “செற்றா” என்ற சொல் பகவத் சத்ருக்களைக் குறிக்கும்து - தன்னை யொழிந்த ஸகலதையும் தனக்கு விபூதியாகக்கொண்டு தான விபூதிமாக வுள்ள ஸ்ரீமந் நாராயணனுக்கு சதருவிருக்கப் ப்ரஸகதியிலே ஆயினும் பாகவதாபசாரப் பட்டவர்களைத் தன் சத்ருக்களாக அவன நினைக்கிறான் என்றபடி. “ாச்வரன் அவதரித்துப் பண்ணின ஆனைத் தொழில்களெல்லாம் பாகவதாபசாரம் பொருமை என்று ஜீயா அருளிச் செய்வா” என்ற ஸ்ரீவசந பூஷண ஸூத்ரம் இங்கே யநுஸந்தேயம்

96) 11—12—என்று கொள்க.

விள - பதினேராம் பாட்டில் கர்மாநுஷ்டாந தத்பரர்களுடைய பெண்ணை யெழுப்புவதாகவும், பன்னிரண்டாம் பாட்டில் ஸ்வதர்மத்தைக் காற்கடைக் கொண்டவனுடைய தங்கையை யெழுப்புவதாகவும் சொற்றொடர் அமைந்துள்ளது. இதுதன்னை விளக்கியுள்ளார்கள்

நம் பூர்வாசாராயர்கள். காமம் உத்தேசயமா த்யாஜ்யமா என்று விசாரம் செய்து நிஷ்கர்ஷித்தார்கள் இவ்விஷயம் ஓர் வகையிலே “துலயம் து தாசநம்” என்ற சாரீரக ஸூத்ரபாஷ்யத்திலே வ்யக்தம். இங்கும் வயாக்யாநங்களிலே ஓர் வகை காட்டி நிர்வஹிக்கப் பட்டுள்ளது வயாக்யாநம் கண்டு தெளிக.

97) 12—21— என்று கொள்க

விள : பன்னிரண்டாம் பாட்டில் எருமை வருத்தாந்தம் கூறப் படுகிறது தன கன்றுக்கு பால் கொடுக்க முடியாத நிலையில் எருமை களைக்கிற விது, பகவத்சரிதர ஸ்மாரகமானபடி ஸ்ரீ கஜேந்தராம் வாளை ரக்ஷிக்கப் பெருத காலத்தில் பகவான குமுறின குமுறலுக்கு ஸ்மாரகம் என்றவாறு

இருபத்தோராம் பாட்டில் ‘வள்ளல பெரும் பசுக்கள்’ என்று, ஒளதார்யம் படைத்த பசுக்களைப் பற்றிய ப்ரஸ்தாவம் உள்ளது. இது பாகவத ஸ்மாரகமாகிறது. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களான பாகவதா கள் தாங்கள் அறிந்த பகவத் விஷயத்தை வாரி வாரி வழங்குகிற வள்ளல்களல்லவா என்றபடி “தவ கதாம்ருதம் . க்ருணநதி யே பூரிதா ஜநா” என்றிறே கோபிகாகீதம். ஆழ்வாரும் தனனைப் பதிகம் தோறும்” வண்குருகூர்ச்சடகோபன்” என்றாரிறே. அதிதி சபத வாசயரிதே பாகவதர்கள் அதிதிகள் திதி பார்த்து வருவ தில்லை பாகவதர்களும் திதி பார்த்து வருவதில்லை அவர்கள் வந்து நம்மிடம் பெற்றுப் போகிறார்கள். இவர்கள் வந்து தம் முடைய பகவத் ஜ்ஞானத்தை வழங்குகிறார்கள். இதுவே வாசி.

98) 13—22— என்று கொள்க.

விள பதினமூன்றாம் பாட்டில் “போதரிககண்ணிய” என்று ஓர் பக்த சிகாமணியின கண்ணழகு கூறப்பட்டது. இருபத் திரண்டாம் பாட்டில் “அங்கணிரண்டு” என்று பகவானுடைய கண்ணழகு கூறப்பட்டது.

99) 14 - 23— என்று கொள்க.

விள . பதினான்காம் பாட்டில் ‘தங்கள் திருக்கோயில்’ என்றும் இருபத்து மூன்றாம் பாட்டில் “உன கோயில்” என்றும் கூறப்பட்டிருப்பது வயாக்யாநம் கொண்டு அநுபாவம்

100) 15—29— என்று கொள்க.

விள . இவ்விரண்டு பாசுரங்களும் திருப்பாவை ஸாரம் எனன லாம். “திருப்பாவையாகிறது இப்பாட்டு” என்று பதினைந்தாம் அ.5

பாட்டு வ்யாக்யாந்தத்திலே கூறி விவரிக்ருமிடத்து “பகவத் விஷயத் திலிருக்கும்படியெல்லாம் சிற்றம் சிறு காலையில் சொல்லுகிறது பாகவத விஷயத்திலிருக்கும் படியெல்லாம் இப்பாட்டிலே சொல்லுகிறது” எனருளிச் செய்துள்ளார் அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார்.

101) 15—23— என்று கொள்க

விள - பதினேந்தாம் பாட்டில் “நீ போதாய” என்று பகத சிகாமணியின நடையழகு காண ஆசைப்பட்டபடி, இருபத்து மூன்றாம் பாட்டில் “போந்தருளி” என்று பகவானுடைய நடையழகு காணவாசைப்படுகிறபடி.

102) 16—23— என்று கொள்க.-

விள - பதினாற்பாட்டில் “நந்த கோபனுடைய கோயில்” எனறது - இருபத்து மூன்றாம் பாட்டில் “உன கோயில்” எனறது. இவ்விருவருக்கும் முரண்பாடில்லை வாஸ்பூமியொன்றும், அது இருவருக்கும் பொதுவாயயத்திருப்பது இவன வாத்திகக்கும் கோயிலுக்கு சேஷ சேஷிகளுடைய ப்ராதாந்யம் கொள்ளக் கடவ திறே பரணவம் போலவும் ஹ்ருதயகமலம் போலவும். “திரு வரங்கம் நமமூர்” எனனக் கடவதிறே.

103) 17—24— என்று கொள்க

விள - பதினேழாம் பாட்டில் “கழல்” என்று பாகவத ஸ்ரீபாத ஸம்பந்தம் பெற்ற வீரக்கழல் அநுபவிகப்பட்டது. இருபத்து நான்காம் பாட்டில் “கழல் போற்றி” என்று பகவத் ஸ்ரீபாத ஸம் பந்தம் பெற்ற வீரக்கழலுக்குப் பலலாண்டு பாடப்படுகிறது.

104) 18—29— என்று கொள்க.

விள - பதினெட்டாம் பாசுரத்தில் “நந்த கோபாலன் மரு மகளே” என்றும், “இருபத்தொன்பதாம் பாட்டில்” பெற்றம் மேயத்துணையும் குலத்திற் பிறந்த—கோவிந்தா” என்றும் உள்ள சொற்றொடரால் “பெருமானும் பிராட்டியுமான இருவரும் ஆய்க் குலத்தையும் ஆயர்ஸம்பந்தத்தையும் விருமபுகிருகள்” என்று அறியலாகிறது.

105) 19—29— என்று கொள்க

விள - பத்தொன்பதாம் பாட்டில், நப்பினனைதிருமேனிஸங் ஃலேஷததால் விளைந்த கண்ணனுடைய திருமேனியின விகாஸத்தை

“மலர் மார்பா” என்று கூறினார்கள் கோபிகைகள். முப்பதாம் பாட்டில் திருப்பாவையைக் கேட்ட காலத்தில் கண்ணனுடைய திருமேனியின் விகாஸத்தை “சுரிரண்டு மாலவரைத் தோள்” என்று ஆண்டாள கூறுகிறாள்.

106) 22—23—என்று கொள்க.

விள - இருபத்திரண்டாம் பாட்டில் “வந்து தலைப்பெய்தோம்” என்று அவனுக்கும் தங்களுக்குமுள்ள ப்ராப்தியான ஸம்பந்தத்தைச் சொன்னபடி இருபத்துமூன்றாம் பாட்டில் ப்ராப்திபலமான வற்றை ப்ராப்திக்கிறார்கள அவனுடைய நடையழகு காணவிறே கண் படைத்தது நமமாழ்வாரும் “கொண்ட பெண்டா” (9-1) பதிகத்தில் ப்ராப்தியைச் சொல்லி, “பண்டை நாளாலே” (9-2) பதிகத்தில் ப்ராப்திபலத்தை வேண்டினார் என்றிறே நம்பிள்ளையருளிச் செய்துள்ளார்

107) 19—23—என்று கொள்க.

விள - பததொன்பதாம் பாட்டில் “கிடந்த” என்று அவன் கிடந்ததோர் கிடையழகு அநுபவிக்கப்பட்டது. இருபத்துமூன்றாம் பாட்டில் “இங்ஙனே போந்தருளி” என்று அவன் நடந்தவாற்றையும் நின்றவாற்றையும் இருந்தவாற்றையும் காண ஆசைப்படுகிறாள்

“திருப்புளிங்குடிக் கிடந்தானே” என்று அவன் கிடந்த வாற்றைக் கண்ட ஆழ்வார். “உன தாமரைக கணகளால் நோக்காய்” “பாத பங்கயமே தலைக் கணியாய்” “மூவுலகும் தொழுவிருந்தருளாய்” “காண வாராயே” “நின்றருளாய்” “இருந்திடாய்” என்று நடந்தவாற்றையும் நின்றவாற்றையும் இருந்தவாற்றையும் ப்ராப்தித்ததாப் போலே ஆண்டாளும் ப்ராப்திக்கிறபடி

108) 26—27— என்று கொள்க.

விள - இருபத்தாராம் பாட்டில் நோனபுககு உபகரணம் வேண்டின ஆயாசிறுமியா, இருபத்தேழாம் பாசுரத்தில் நோனபு முடிவுற்ற பிறகு பெற வேண்டிய ஸமமாந்தத்தைப் ப்ராப்திக்கிறார்கள்

109) 2—26— என்று கொள்க

விள - இரண்டாம் பாட்டில் “செய்யாதன செய்யோம்” என்று பூாவர்கள் செய்யாத காரியங்களைச் செய்வதில்லை என்று பரதிஜைஞ செய்தார்கள். ததநுஞ்ஞமான அநுஷ்டாந்தத்தைக்

கூறுகிறது இருபத்தாரும் பாட்டு “மேலையார் செய்வனகள்” என்று தங்களுடைய நோன்பு சிஷ்டாசாரஸித்தம். ஆகையாலே நாங்கள் செய்கிறோம் என்று கூறுகிறார்கள்.

110) 27—28—29— என்று கொள்க.

விள - இம்மூன்று பாசரங்களிலும் கோவிந்த நாமம் காணப் படுகிறது கோவிந்தநாம த்ரயாராததம் (பக்கம் 21) முன்னமே கூறப்பட்டது

111) 28—29— என்று கொள்க.

விள - “கறவை” என்ற இருபத்தெட்டாம் பாசரத்தில் “உனறன்னோடுறவேல நமக்கிங்கொழிக்க வொழியாது” என்று பராபதியைச் சொல்லி, “சிற்றம்” என்ற இருபத்தொன்பதாம் பாட்டிலே “உனக்கே நாம் ஆட்செயவோம்” என்று ப்ராபதிபலமான கைங்கரியத்தைப் பிராரத்தித்தபடி.

112) 1—30— என்று கொள்க.

விள - “மராகழி” என்று தொடங்கி “இனுபுறுவா” என்று முடித்திருக்கும் அழகு அநுபவரஸிகாகளுக்கு பெருவிருந்து

திருப்பாவையில்

113)

பகவந்நாமங்கள்

1) நாராயணன், 2) பரமன், 3) உத்தமன், 4) பற்ப நாபன், 5) மாயன், 6) தாமோதரன், 7) புள்ளரையனகோ, 8) கேசவன், 9) தேவாதிதேவன், 10) மாமாயன், 11) மாதவன், 12) வைகுந்தன், 13) புண்ணியன், 14) மனத்துக்கினியான், 15) புள்ளினவாய கீண்டான், 16) பங்கயக்கண்ணான், 17) மாற்றூரை மாற்றழிக்க வல்லான், 18) மணிவண்ணன், 19) உமபர் கோமான், 20) கலி, 21) விமலன், 22) மகன், 23) ஊற்றமுடையான், 24) பெரியான், 25) சுடா, 26) பூவைப்பூவண்ணன், 27) நெடுமால், 28) கோவிந்தன், 29) மாதவன், 30) கேசவன், 31) திருமால்.

முதற் பாசரத்தில் கூறப்பட்ட நாராயண நாமத்தை மேற் பாட்டுக்களில் கூறப்படும் பகவந்நாமங்களோடு ஸமாநாதிகரண மாக்கிப் பொருள் கூறுவது சான்று பொருந்தும்.

அதாவது நாராயணனே பரமன், நாராயணனே உத்தமன், நாராயணனே பற்பநாபன், நாராயணனே மாயன், நாராயணனே தாமோதரன், நாராயணனே மாதவன், நாராயணனே கேசவன், நாராயணனே திருமால் என்று கொள்க.

நாராயணனே பரமன். “பரோ மா யஸ்மாத் ஸ பரம்” என்று வயுத்தத்தி இவனில் மேம்பட்டவன் இலலை என்றபடி நாராயணனே ஸாவஸமாதபரன் என்று பொருள் படும்

நாராயணனே தாமோதரன் நாராயண சபதம் பகவானுடைய மேனமையைக் காட்டும் தாமோதர சபதம் அவனுடைய எளிமையைக் காட்டும் இவ்விரண்டினாலும் கிடைத்த பொருள் பரத்வஸௌலபயங்களுக்கு எலலை நிலம் அவனே” என்று.

நாராயணனே மகன் நாராயண பதம் “அவன் ஜகத் காரணம்” என்ற பொருளைக் காட்டும். நாராயணம் “ஜகதது நர ஜாதம்” என்று கூறுகிறது இதனால் தேறியது நரனை பகவான் ஜகத்காரணம் எனபது. ஆக நாராயண பதத்தாலே பகவானுடைய ஜகத் காரணத்வம் தேறும். அவனே மகன் என்றது விசிதரமாகும் “பிதா புத்ரேண பிதருமான யோநியோநென” என்ற சருத யாத்தம் வெளியாகிறது ஜகத்பிதாவான் பகவான் தன புத்திரா களுள் ஒருவனைத் தன பிதாவாக அபிமாநிததுப் பிறக்கிருள் இதிறே பிறந்து படைத்த ஐச்வர்யம். அவதரித்து ஏற்றம் படைத்தவன் அவனே

நாராயணனே திருமால். அவன் பரஹ்மசாரி நாராயணன் அல்லன். ஸ்ரீமந்நாராயணன் என்றபடி இதனால் தேவதாந்தர வயாவருத்தி கிடைக்கும் இவன் பரமனாயும் மறையோரா அபர மாகளாயும் இருக்கக் காரணம் இதுவே மறையோராககு ரமா ஸம்பந்தம் அபகதமிறே. இவனே சரிய பதியென்றபடி

நாச்சியார் திருமொழி

இங்கும் அங்கும்

114 இ — பேச்சும் செய்கையும் — நாச். தி. 2 4.

அ — கண்ணன் கள்வம் — நம். 9 9 7.

விள : உன்றன பேச்சும் செய்கையும் எங்களை மையலேற்றி மயக்க உன் முகம் மாய மந்திரம் தான கொலோ — இவர்கள் தன வடிவிலே தோற்று ஈடுபட்டமை தோற்ற வார்த்தை சொன்னவாறே அதுவே அவகாசமாக, “அடியேன குடியேன்” எனரூப்போலே சில தாழ்வுகள் சொல்லுவது, விரல கவ்வுவதாய்க் கொண்டு சிலவற்றைச் செய்யப் புக்கான் அதிலே துவக்குண்டு அறிவு கெட்டு ஆய்ச்சியா சொல்லும் வார்த்தையிது.

கண்ணன் கள்வம் ஸமச்சேஷ தசையில தாழ்ந்த பேச்சுக் களும் செயல்களும். “பேச்சும் செய்கையும்” எனனக கடவதினே அவற்றாலே யபஹருதமாய அத்விதீயமான எனனெஞ்சானது அவன பக்கலது. இப்படி ஆண்டாளும் ஆழ்வாரும் ஆய்ச்சியர்பாவனை யிலே ஸ்ரீகருஷ்ணவதாராநுபவத்திலே மண்டின்படி.

115. இ — காலை..... ..கோலங்கரியபிரானே குருந

திடைக்கூறை பணியாய்: நாச். தி. 3.5

அ — ஆயர்மடமக்களை .பின்னேசென்று... துகில

வாரி ..வந்து கொண்மின் என்று மரம் ஏறியிருந்தாய் போலும். கவி. 10.7.11.

விள : ஆய்ச்சியாதுகில்களை வாரிக்கொண்டு மரமேறி வீற்றிருந்த கண்ணன், அரையிலே யொன்றைச் சாத்துவது, தலையிலே யொன்றைக் கட்டுவது, உத்தரீயமாக ஒன்றையிடுவதாக, இப்படித் தன் திருமேனிக்குப் பரபாகமாமபடி நாநாவர்ணமானவற்றைக் கொண்டு அலங்கரித்து, சேஷிததவற்றைக் குருந்திலேயிட்டு வைத்து, “கண்டிகோளே நமக்குத் தகுதியாயிருந்தபடி; இததைக் கண்ட வுங்களுக்கு வேண்டியிருந்ததோ” எனருன. அழகிதாயிருந்தது. நாங்கள் அவற்றை வேண்டுகிறோம் அல்லோம். குருந்தில் கிடந்தவற்றைத் தா” என்று ஆய்ச்சியரும் கண்ணனும் பரிமாறின பரிமாற்றத்தை ஆண்டாள் அநுபவித்தபடி.

கொண்மின என்று “வேணுமாகில் இங்கேயே நிக கொள்ளுங்கள்” என்றிருந்தாய் என்று கூறுவதாகக் கவியனநுபவம்

116 இ — தெள்ளியார் பலர் — நாச். தி. 4. 1.

அ — பன்னலார் பயிலும் பரனே - நம் 2 3 7.

விள - தெள்ளியார் - நிதயாநுபவம் பண்ணுகிற நித்ய ஸூரிகள் பகவல்லாபத்தோடேயிருந்து போதுபோக்குமவாகளும்சிலரே. பிரியில், ஸாவதா கூடலிழைக்கவேணுமென்றறிந்து, பிரியாதே. நிதயாநுபவம் பண்ணும், அததனை அளவுடையவாகளாய்த்து.

பன்னலார் பயிலும் - “தெள்ளியார் பலர்” எனகிறபடியே தாங்கள் பலராய், பகவத குணங்களுக்கு தேசிகராயிருந்துள்ள நித்யஸூரிகள் ஸதாதர்சனம் பண்ணு நினருலும், அநுபூதாம்சம் அளவுபட்டு அநுபாவயாமசமே பெருததிருக்கை

117. இ — பள்ளி கொள்ளுமிடம்:- நாச். தி. 4.1.

அ — பள்ளியறை - பெரியாழ்வார். 5. 2. 9.

விள - பள்ளி கொள்ளுமிடம் கோயிலாய்த்து. “பள்ளி கொள்ளுமிடமாகிறது கோயில்” என்று பட்டர் அருளிச் செய்ய நான் கேட்டேன்” என்று பிள்ளையழகிய மணவாளர் அரையர் பணிப்பர்.

பள்ளியறை - “பள்ளியறை”யென்கிறது தம் திருமேனியை தம் திருமேனி, பெரியாழ்வார்திருமேனி தம் திருமேனி திருப்பள்ளியறையானபடியை ஆழ்வார் மேல்பாட்டில் வயக்தமாக வருளிச் செய்கிறார். “அரவத்தமளியினோடும் அழகிய பாற்கடலோடும் அரவிந்தப் பாவையும் தானும் அகம்படி வந்து புகுந்து” என்கிறாரிறே ஓர் ஸ்ரீவைஷ்ணவன்திருவுள்ளத்திலே குடியிருப்பை ஆசைப்படடிதே பகவான ஓரோ திவ்ய தேசங்களிலே எழுந்தருளியிருப்பது “அங்குத்தை வாஸம் ஸாதநம் இங்குத்தை வாஸம் ஸாதயம்” எனனாதினறதிறே. “ஹருதயம் தத் விஜாநீயாத் விசுவஸ்யாயதநம் மஹத்”, “நெஞ்சமே நீணகராக விருந்த” என்றிறே உபய வேதாந்த கோஷமுமிருப்பது கோயில் ஸததாவர ஸ்ரீவிமாநம். இது (ஆழ்வார திருவுள்ளம்) ஜங்கம் ஸ்ரீவிமாநமிதே. உறங்காதீர்கள் இதனைக் குறிக கொண்மின என்கிறார் பெரியாழ்வார்

118 இ — வேங்கடம் கண்ணபுரநகர். நாச். தி. 4. 2

அ — வடவரை .. கண்ணபுரம் - கவி 8 2 5.

விள - ஆண்டாளும் கலியனும் திருக்கண்ணபுரத்துக்கு மூலஸ்தநாடும் திருவேங்கடம் என்றருளிச் செய்தது அருப்பவரஸிகர்களுக்கூப பெருவிருந்தாகும்

119. இ - பூத்தநீள் கடம்பேறி. நாச் தி 4. 4

அ - பல்லவம் திகழ் பூங்கடம்பேறி. கலி- 4. 2. 2.

அ - பச்சிலைப் பூங்கடம்பேறி - கலி - 10 7. 12.

விள - காளியனபொய்கையிலே யுள்ள காளியன்தலையிலே குதிப்பான வேண்டி, நீரககரை நின்ற கதம்ப மரத்தில மேலேறிக்குதித்தான என்று சரிதரம். விஷதுஷ்டமான கரையிலே அத்தனை மரங்களும் பட்டுக் கிடக்க இவன ஏறியமரம் பூத்திருக்கக் காரணம் என எனலில் -

“பூத்த நீள் கடம்பு - விஷதக்தமான கடம்பு, திருவடிகள் பட்டவாறே பூத்தது கலலுப பெண்ணுலை கடம்பு பூக்கச் சொல்ல வேணுமோ.

பல்லவம் திகழ் பூங் கடம்பு - காளியனுடைய விஷத்தாலே தக்தமாய்க் கிடந்து, திருவடிகளின் ஸபாசத்தாலே தனிரும் பூவுமாய்த் தழைத்ததாய்தது

பச்சிலை ... திருவடிகளோடுண்டான ஸபர்சத்தாலே தழைத்தது என்று நம் பூர்வர்கள் நிர்வஹித்தார்கள்.

“அமருதம் ஆஹரதா கருத்மதா ஆக்ராந்தத்வாத் ஸ கதம்ப விஷஜலேனாபி ந சுஷ்க. இத்யாஹு.” என்று வடமொழி வல்லுநாவயாக்யாநம் க்லிஷ்டம். நம் பூர்வர்வயாக்யாநமே சாலச் சிறந்தது.

120. இ - நீடுநின்ற நிறைபுகழாச்சியர் - நாச். தி. 4. 11.

அ - நாமம் பலவுமுடை நாரண நம்பி-கலி 10. 8. 4.

அ - வாழ்தொல்புகழார - நம். 5. 8. 6.

விள - ‘நிறை புகழாய்ச்சியா’ என்கிறதுக்கு எம்பார் - “இவர்களுக்கு நிறைபுகழாவது - கருஷ்ணனை இன்னான் நாலுபட்டினி கொண்டான், பத்துப் பட்டினி கொண்டான் இன்னான் எனனுமபுகழ் காண” என்று அருளிச் செய்வார். ஆயச்சிகளுடைய புகழுக்கு இப்படி நிறைவு கூறுவது ரஸகனமான உரையாகும்.

122. இ — கண்ணிப் புனிதன் — நாச். தி. 6.4.

அ — வேதம் விரித்துரைத்த புனிதன் — கவி. 2.2.8

விள ஆண்டாள் திருக்கல்யாணத்தைக் கூறுமிடம் இது. புனிதன்: - விவாஹ ஸமயத்தில், அவள்பேரொப்பனை போலனறிககே, ஒரு தனிமாலையை இட்டு ஸ்நாநம் பண்ணி, கையும் பவித்ர முமாய், தீண்டினாருண்டாகில முகத்தைப் பொல்லாதாகப் பண்ணி, குந்தி நடந்து, புடவையையொதுக்கி, விந்த வேஷத்தோடே வந்த படி. பெரியாழ்வார் பெண்பிள்ளையை ஆசாரவைகல்யமுண்டானால் கொடார்களிறே. இது கல்யாண காலத்தில் ஆசாரம்.

வேதம் விரித்துரைத்த புனிதன் வேதார்த்தத்தையெல்லாரும்றியும்படி கீதோபநிஷதாசார்யனாய் வெளியிட ஹேயப்ரதயநீகன். வேதாந்த விவரணமிறே கீதை ஸவப்பயோஜந நிரபேக்ஷமாகப் பரஹிதமே சொல்லுகையால் வந்த சுத்தி. இது உபதேச காலத்தில் சுத்தி.

123. இ — கருப்பூரம் நாறுமோ — நாச். தி. 7. சங்கப்

பதிகம்.

இ — விண்ணீலமேலாப்பு — நாச. தி. 8. மேகப்

பதிகம்.

அ — கார்க்கோடு — பொ. 27. சங்கம் பற்றியமேகம்.

விள - ஆண்டாள் ஏழாவது பதிகத்தில் சங்கத்தின் பெருமையைக்கூறி அடுத்த பதிகத்தில் மேகத்தைத் தூதுவிடுகிறார். சங்கத்துக்கும் மேகத்துக்கும் இங்ஙனையொரு சேர்த்தியுண்டு - பொய்கையாழ்வாரா பகவானுடைய திருமேனியை மேகமாக வர்ணித்து அதிலே சங்கமுள்ளமையை "கார்க்கோடு பற்றியானை" என்று அருளிச் செய்தார். இப்பாசுரத்தையுதாஹரித்து பெரியவாசகர்பிள்ளை "விண்ணீலமேலாப்பு"ப் பதிகத்துக்கு அவதாரிகையருளிச் செய்வது அத்யத்புதம்.

124. இ — அன்னம் போல் சங்கு — நாச். தி. 7. 7.

அ — சங்கம் போல் மடவன்னங்கள் — பெரியாழ்வார் 4.4.4.

விள - ஆண்டாள் பெருமான்கையில் சங்கத்துக்கு அன்னத்தை திருஷ்டாந்தமாக்கிறார் - ஆழ்வார் திருக்கோட்டியூர் அன்னங்களுக்கு பகவத்பூஞ்சனையத்தைத் திருஷ்டாந்தமாக்கிறார். ஆழ்வார்க்கும் ஆண்டாளுக்கும் இங்ஙனையொருவாசி,

125 இ — திருமாலும் போந்தானே — நாச். தி. 8. 1.

அ — திருமாலால் நெஞ்சம்கோட்பட்டாயே — நம்.

2. 1. 1.

விள-இவ்விரண்டு இடங்களிலும் ஏகாரம் வினாவிலே வந்ததாகக் கொள்ள வேண்டும். போந்தானா, கோட்பட்டாயா என்றபடி.

126 இ — இதுதமக்கோர் பெருமையே — நாச் தி. 8. 1.

அ — சுடர்ச்சோதி மறையாதே - நம். 3. 1. 9.

விள இவ்விரண்டிடங்களிலும் ஏகாரம் பிரிநிலையிலே வந்ததாகக் கொள்ள வேண்டும்.

பெருமையே - பெருமையன்று என்றபடி.

மறையாதே - மறையும் என்றபடி.

தமக்கோர் பெருமையே - “சுரிய: பதிவத்தால் வந்த உத்கர் ஷத்தையுடையராயிருக்கிற தமக்கு, அவனோடு அநந்யராய இருப்பார் நோவுபட முகம் கொடுத்திலர்” என்றால், அத்தால் வரும் வதயம் தம்மதன்றே-இதுதனைத் தானே பரிஹரிக்க வேண்டுமே என்றபடி.

சுடர்ச் சோதி மறையாதே - ஸ்ரீ கஜேந்த்ராழ்வான் ‘காரணமே’ என்றழைக்க ஓடி வந்து ரக்ஷித்தான் நாரணன். இது புராண வரலாறு. இது தன்னிலே ஓர் பரிஷ்காரம் செய்கிறார் ஆழ்வார். எப்போதும் கைகழலாநேமியான் முதலையையழிக்கத் தான நேராக எழுந்தருளாதே திருவாழியை ப்ரயோகித்தது விரோதியை யழித் திருப்பானால் “நாராயணபரோ ஜயோதி ” என்று வேதாந்தம் கொண்டாடிய அவன் ஜயோதிஸ்ஸு நிறம் பெறுமா? பெருதே. ஆனைக்காகி முதலை மேல சீறி வந்தான். அப்போதே ஜயோ திஸ்ஸு காக்கப்பட்டது என்றபடி - ஆனை யிடர்ப்பட்ட மடுவின் கரையிலே யரை குலையத் தலை குலைய உணர்த்தியற்று வந்துவிழுந் தான். அன்றாகில “சோதி மறையாதே” என்கிறார் ஆழ்வார். மறையாதே’ என்ற விதுக்கு “மறையும் மறையும்” என்று சிற்றுள் ‘கொண்டான வாததை.

127. இ — பெண்ணீர்மையீடழிக்குமிது — நாச். தி. 8. 1.

அ — ஓர் பெண் கொடியை வதை செய்தான் — நாச். தி. 8. 9.

(வினா) — இப்பதிக்கத்தில் முதற்பாசுரத்தில் ‘இது’ என்று அஸ்பஷ்டமாக அருளிச் செய்தவாதத்தை ஒன்பதாம் பாட்டில் “பெண்கொடியை வதை செய்தான்” என்று ஸ்பஷ்டமாக அருளிச் செய்தாள்.

128. இ — மத்யானை போல் எழுந்த மாமுகில்காள். —

நாச். தி 8. 9.

அ — திணரார் மேகமெனக்களிறு. — நம் 6, 10, 5

வினா மேகங்களோடே ஸாவதா ஸாமயமுண்டா ஸாயாலே மேகங்களைக் கண்ட போது ஆனையென்னலாய ஆனைகளைக் கண்ட போது மேகமென்னலாயிருக்கும் - ஸமாந தர்மத்தால் வந்த ஸமசயம் தவிநிஷ்டமிதே.

ஆனை போல் மேகம் என ஆண்டாரும், மேகம் போலே களிறு என்று ஆழ்வாரும் அநுபவித்தபடி.

“அன்னம் போல சங்கு” (நாச் தி 7. 7) என்று ஆண்டாரும் ‘சங்கம் போல் அன்னம்’ (4.4.4.) என்று பெரியாழ்வாரும் சங்க ஹம்ஸங்களை யநுபவித்தாப்போலேயுள்ளது.

“தன்கைச் சாங்கமதுவே போல” என்று ஆண்டாரும், கருப்புச் சிலை கொல்புருவம் (நம் 7. 7 4) என்று ஆழ்வாரும் விற்புருவங் களையநுபவித்தாப் போலேயிருப்பதொன்றிறே இது. “கருப்புச்சிலை கொல்” என்றவிடத்தில் “கொல்” என்று ஸம்சயம் கூறப்பட்டது. கோடித்வயம் இல்லாமல ஸமசயமில்லை.

129. இ — விண்ணீலமேலாப்பு — நாச். தி 8. வடக்குத்

திருமலை

சிந்துரச் செம்பொடி — நாச் தி. 9. தெற்குத்

திருமலை.

அ — துக்கச்சுழல் — பெரியாழ்வார் 10. 3. தெற்குத்

திருமலை.

சென்னியோங்கு — பெரியாழ்வார். 5. 4.

வடக்குத்திருமலை

வினா ஆழ்வாரும் ஆண்டாரும் இரு திருமலைகளையும் மாறி மாறியநுபவித்துள்ளமை ரஸ்யம். “தென்னனுயர் பொருபும

தெய்வ வடமலையும் என்னுமிவையே முலையா வடிவமைந்த அனா நடைய வணங்கு” (பெரிய திருமடல்) என்கிறபடியே ப்ரிபபிராட்டிக்கு இவ்விருமலைகளும் முலைகளிறே. இவ்விரு திவ்ய தேசங்களிலும் பகவானுக்கு விசேஷாதரமிறே. நமமர்வாரும் திருவாய மொழியிலே இவ்விரு திவ்ய தேசங்களுக்கே இரண்டிரண்டு பகிசுகளருளிச் செயதது.

130. இ — கொல்லையரக்கியை மூக்கரிந்திட்ட குமரனா
நாச். தி 10. 4

அ — அறிவொன்றும் சங்கிப்பன் — நம். 8. 1 1, 7

விள - இவ்வ பெருமாள் சூர்ப்பணகா நாரிகாசேதத்தைச் செய்திருக்கப்பெருமான செயததாக ஆழ்வார அருளிச் செய்தார். இங்கே நம்பிக்கையருளிச் செய்த சங்காஸமாதாநங்களிருக்குமபடி - ஆனால் இவனே பின்னை மூக்கரிந்தான் என்னில, ஆம். கையாலே யறுக்க வேணுமே. “நாமஸ்ய தக்ஷிணே பாஹு” எனனக்கடவ திறே. பெருமான ந இடைய பெருமாள் வலகையென்றபடி.

ஒருவன தன் வலகையாலே செய்த செயலை அவன் செய்த தாகக் கூறுவதியலபே. அதுபோல இதுவும் என்றபடி. இவ்வாழ்வார் திருவாக்கையடியொற்றி ஆண்டாளும் “கொல்லையரக்கியை மூக்கரிந்திட்ட குமரன்” என்று அருளிச் செய்தாள் “குமரனா” என்று அவன் பருவத்தையும் மறவாமல் அருளிச் செய்தாள் ஆண்டாள். “தருணை” என்று சூர்ப்பணகை பெருமானுடைய பருவத்திலே யீடுபட்டுக் கூறினாள் என்றிறே ஸ்ரீவால்மீகி பகவானும். அவளுக்கு வைருபயம் பிறந்ததித்தனை போக்கி வைராகியம் பிறந்ததில்லையே.

131. இ — நானும் பிறந்தமை பொய்யன்றே — நாச். தி. 10. 4.

அ — அறிவொன்றும் சங்கிப்பன் — நம். 8. 1 1, 7

விள - பகவல்லபத்துக்கு ஹேதுவாக ஆண்டாள் - நமத வாகயத்தையும் பாகவத ஸம்பந்தத்தையும் நினைத்தார் ஒரு நாளும் பொயக்காத பகவத் வாக்கியம் பொய்யானாலும் பெரியவாழ்வார்மகளாகப் பிறந்தமையாகிய (பாகவ ஸம்பந்தம்) பொய்ச் காதே. அதுவும் பொய்யாயிற்றே என்று ஆண்டாள் உலேசை பொய்யன்றே - பொய்யாயிற்றே என்றபடி இப்படி பெரிட. மூவாருடைய ஸம்பந்தமும் பொய்த்ததே டெனது ஆண்டாள் அகிமாசா கலேசத்தை யறுபவிததுக் கூறியாள்

அறிவொன்றும் சங்கிப்பன் - “உன்னை யாச்ரிதர் இட்ட வழக் காககிவைப்புதி” எனனும் அறிவு ஒன்றாலுமே தரித்திருக்கிற நான், அதுவும் பொய்யோ வென்று சங்கியாநின்றேன்” எனகிருா ஆழ்வார். பகவானுடைய அாசாஸௌஸ்பயத்திலும் ஆழ்வாரு டைய அதிசங்கை. இது நான்காம பாட்டின ஸாரம். இப்பதிகத் திலேயே ஏழாம் பாட்டில், ஆழ்வாா ‘ஸகலபதாாததங்களும உனக்கு பரகாரதயா சேஷமாய, நீ பரகாரியாய, நீயே யவற்றுக்கு நிர்வாஹகன எனனும் அறிவொன்றும் கொண்டு தரித்திருக்கிற நான், எனப்பத்தாலே யதிலும் அதிசங்கை பண்ணு நின்றேன்” எனகிருா இது ஆழ்வாருடைய அதிசங்கை.

- 132 இ - வேங்கடநாடர் - ஆடும் கருளக் கொடி -
 நாச் தி. 10. 5,
 அ - திருவேங்கடமுடையாய் - பறவையேறு -
 பெ. தி. 5. 4. 1, 2,
 அ - கொடிப்புள்திரித்தாய் - திருவேங்கடம்மேய -
 கலி. 1 10 2
 அ - பறவையின் பாகன்...வேங்கடவாணன் - நம்
 8. 2 1.

விள - இப்பாட்டுக்களில், திருவேங்கடமுடையானுக்குப் பெரிய திருவடி ஸம்பந்தம் கூறப்பட்டமை வயக்தம்.

வேங்கடநாடர்- “கருளக்கொடியுடையார்” என்று மேலே பரமபதநாதனைச் சொல்லுகையாலே, அவன ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூரிலே வந்து தனனோடே கலக்கைக்குத் திருமலையில் நிலை சினையாறு ஸ்ததாநம் இது ஆண்டாளநுபவம்.

திருவேங்கட முடையாய. பறவையேறு - திருவேங்கட முடையான் பெரிய திருவடி மேலேயெழுந்தருளி வந்து, இவரைப் பரம பதத்துக்குக் கொடு போகையிலே தவரிக்கிறபடி. இது ஆழ்வாா அநுபவம்

மற்றையிரண்டிடங்களில் கூறப்பட்ட கருடஸம்பந்தம் அர்த் தாந்தராநு குணம்

133. இ - கருளக்கொடியுடையார் - நாச். தி. 10. 5.
 அ - பூம்பிணைய தண் துழாய்ப் பொன்முடி - நம்.
 2. 5. 7,

விள - ஆண்டாள் “கருளக் கொடியுடையார்” என்று இப் பாட்டிலே பரவாஸுதேவனைக் கூறினாப் போலே - ஆழ்வாரும், “பூமபிணைய தண்துழாய்ப் பொனமுடி” என்று பரவாஸுதேவனைக் கூறுகிறா- இது நம்பிள்ளையருளிச் செய்த ஈட்டில் வ்யக்தம்.

134 இ - மெய்ம்மைப் பெரு வார்த்தை விட்டுசித்தர்
கேட்டிருப்பர். நாச். தி. 11. 10.

அ - புல்லாணி யெம்பெருமான்பொய் கேட்டிருந்
தேனே - கவி. 9. 4. 5.

விள - மெய்ம்மைப் பெருவார்த்தை - கீதாசரமஸ்லோகமிதே. அவ்வார்த்தையைக் கேட்ட பின்பு, உபாயத்வேந விலங்கின துருமபு நறுக்கியறியார். பராப்யதவேந வேண்டிற்றெல்லாம் செயவா அாஜுநவயாஜத்தாலே திருத்தேர்த்தட்டிலே நின்று அருளிச் செய்த, யதார்த்தமுமாய்ச் சீரியதுமாய ஸுலபமுமான ‘மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ’ எனகிற வார்த்தையைப் பெரியாழ்வார் கேட்டு, தந்நிஷ்டராயிருப்பர் என்றபடி. கேட்டிருப்பர் - கேட்டு இருப்பா என்றவாறு. இது மெய்யான வார்த்தையைக் கேட்டு இருந்தபடி.

புல்லாணி யெம்பெருமான்பொய் கேட்டிருந்தேனே:-நாட்டில் பொய்மெய்கள் கொண்டு கார்யமுண்டோ - அவன் பொய்யாகையாலேயன்றே எனக்கு ஆகர்ஷகமாயிருக்கிறது. ரக்ஷணத்தில் தீக்ஷித்திருக்கிறவனுடைய பொய்யே. அவனுடைய பொய்யைக் கேட்டு அததாலே தரிந்திருந்தேன். இது பொய்யான வார்த்தையைக் கேட்டு தரிந்திருந்தபடி-

பகவானுடைய பொய்யோடு மெய்யோடு வாசியில்லை ஆச்ரிதர் தரிகக என்றவாறு.

135 இ-ஊமையரோடு செவிடர் வார்த்தை - நாச். தி. 12. 1.

அ - தலையிதோடு ஆதனம் தட்ட - நம். 3. 5. 3.

விள - ஊமையரோடு - செவிடரோடு ஊமையர் வார்த்தை என்றபடி. என தசையை யறியாத வுங்களுக்குத் தோற்றினபடி சொல்லப் பரிகரமில்லை. எனக்குக் கேட்கைக்குப் பரிகரமில்லை. ஊமைக்கு வ்யவஹார யோக்யதையில்லை. செவிடர்க்குக் கேட்கைக்கு யோக்யதையில்லை.

தலையிடுனாடு - ஆதனத்தோடு தலைதட்டியென்றபடி. தலை தரையிலே தட்டுமபடி - இப்படி பஜனை பண்ணுவாரா பஜனை பண்ணும் முறையை ஆழவாரா கூறினபடி.

136 இ - பண்டு பண்டாக்க - நாச். தி. 12. 2.

அ - பண்டு பண்டுபோல் - நாச். தி. 12. 3.

அ - முன் செய்யுமா - நாச். தி. 12. 4.

இ - பண்டு பண்டாக்க - ஆதனத்தோடு தலைதட்டியென்றபடி. தலை தரையிலே தட்டுமபடி - இப்படி பஜனை பண்ணுவாரா பஜனை பண்ணும் முறையை ஆழவாரா கூறினபடி.

பண்டு பண்டு போலாகுகும். - அற்பபண்டு போலேயாம். பலகலையாகுகுமி பிரிவுக்கு அங்குரமினே கலந்து பிரிந்து லாபா லாபங்களையாகுகுமி பூணையாகுகுமி போதை நிறம் போலேயாம்.

முன் செய்யுமா - ஆதனத்தோடு தலைதட்டியென்றபடி. தலை தரையிலே தட்டுமபடி - இப்படி பஜனை பண்ணுவாரா பஜனை பண்ணும் முறையை ஆழவாரா கூறினபடி.

இ - பண்டு பண்டு போலாகுகும். - அற்பபண்டு போலேயாம். பலகலையாகுகுமி பிரிவுக்கு அங்குரமினே கலந்து பிரிந்து லாபா லாபங்களையாகுகுமி பூணையாகுகுமி போதை நிறம் போலேயாம். முன் செய்யுமா - ஆதனத்தோடு தலைதட்டியென்றபடி. தலை தரையிலே தட்டுமபடி - இப்படி பஜனை பண்ணுவாரா பஜனை பண்ணும் முறையை ஆழவாரா கூறினபடி.

137. இ - நாலயாருமறிநொழிந்தாரா - நாச். தி. 12. 2.

அ - நாலமறியப் பழி சுமந்தேன் - நம். 8. 2. 3.

இ - இதுதான் பிரதீபாயாமகலே தால். பரிஹரிக்கப் பார்க்க சிறகு இதுதான் தால் சிலர் உண்டாய். பரிஹரிக்க வேணும். என்னுள் என்னும் அழிந்தாரா என்பது.

ஞாலமறிய நாணிததானென - ஐகத பரஸிததமாய விட்டதாகில இனி லஜஜிதது எனன பரயோஜநமுண்டு.

138. இ — மதுரை தொடக்கமாக வண்துவராபதி தன்
எளவும — நாச். தி 12. 10

அ — மகனாப்த் தோன்றிற்றது முதலா, தன்னுலகம்
புக்கதிரு — குல = 10. 11

விள - “மதுரைப்புறத்து” என்று தொடங்கி, “துவராபதிக்கெனையுயத்திடுமின” எனகிருளிதே ஆண்டாள் அவதரித்த விடத்துக்கு அணித்தானவிடம் முதலாக அவன குடியேறிய துவரையமபதி யீருக அநுபவித்தாளிதே இப்பதிகத்தில், ஆண்டாள்.

மகனாய - குலசேகரப பெருமானும் பெருமானும் புநாவஸுநக்ஷத்ரஜாதர்கள் க்ஷத்திரியாகள பெருமானை ஸமகாலத்திலே ஸ்ரீவாலமீகி பகவான அநுபவித்தாப போலே, பிற்காலத்தில குலசேகரப்பெருமான ஸமக லத்திற் போலே, பெருமானை அவதாரம் தொடங்கி அவதார ஸமாபதி வரையநுபவிககிருர் இப்பதிகத்தில்.

139. இ — கருந்தெய்வம் — நாச். தி. 13. 1.

அ — கொந்தார் காயாவின...நிறத்த-நம். 3. 2 5.

விள - கருந்தெய்வம் - ஸ்வரூபம் மாருடினால் ஸ்வபாவமும் மாருடினாலாகாதோ. இந்நிறம் எப்போதும் படுகுலையடிக்குமது தவிருகிறதில்லை. கருஷண சபதாததம் மெய்யாய விட்டது. ஸ்வரூபம் - காருண்யம் - ஸ்வபாவம் - கருமை

கொந்தார்காயா... - நீ உதவாத போது ஆறியிருக்கலாயோ உன் வடிவு இருக்கிறது...உதவாதொழியப் பாதத நீ உன் வடிவைக காட்டிற்று ஏன!

140. இ — முகம் நோக்கி விடைதான தருமம் மிக
நனதே — நாச் தி. 13. 9.

அ — பாவி நீயென்று ஒன்று சொல்லாய பாவியேன
காணவந்தே — நம். 4. 7. 3.

விள - நேர்கொடு நேர் முகம் பார்த்து, “எனக்கு உனபகல் ஆதரம் இல்லை உனையுபேக்ஷித்தேன நீபோ’ என்றுநம்போககையதும்பி பண்ணுமாகில அது மிகவுமநன்று. “பாவி நீயென்று ஒன்று சொல்லாய பாவியேன காணவந்தே” என்றாரிதே ஆழ்வாரும்.

141. இ — நம்பி விட்டுசித்தன் — நாச். தி. 13. 10.

அ — தென்குருகூர்நம்பி — க. நு சி. 1

விள - ஆண்டாளும் மதுரகவிகளும் தமதாம் ஆசாரியனை நம்பி என்ருர்கள். நம்பி - பூர்ணன என்றபடி பகவத விஷயத்தின பூர்த்தியளவன்று ஆசார்ய விஷயத்தின பூர்த்தி. பகவானைப் பற்றினால் ஆழ்வாரளவு வரவேணும், ஆசாரயனைப் பற்றினால் அவ்வருகு கந்தவ்ய பூமியிலலை, “ஆசாரயர்களை நம்பியெனனக கற்பித்தார் ஸ்ரீமதுரகவிகளிறே” என்று ஜீயரருளிச் செயவர்.

142. இ — இனிது மறித்து நீருட்டி — நாச். தி. 14. 1.

அ — தடம் பருகு கருமுகிலை — கலி. 2. 5. 3.

அ — கன்று மேய்த்து இனிதுகந்த — கலி. தி நெ 16.

விள : இவ்விஷயம் முன்னமே (பக்கம் 8) விவரிக்கப்பட்டது.

143. இ பலதேவற்கோர் கீழ்க் கன்றாய்—நாச். தி. 14 1.

அ — தன்னம்பியோடப் பின் கூடச்செல்வான் —

பெ. தி. 1. 7. 5.

விள : பெண்களளவிலே தீமபு செய்து திரியுமவன், இவனள விலே பவ்யனாயிருக்கும். தனக்கு அபிமதமான விஷயங்களிலே சேர விடுகைக்குக் கடகனுகையாலே, அவனறினைவின படியே யாய்த்துத் திரியும்படி. க்ருஷ்ணனதீமபாலே ஏறுண்ட பெண்கள் நெஞ்சில் மறததைத் தன இன்சொல்லாலே பரிஹரிதது, “ராமேண ஆச்வாஸிதா கோப்ய” எனகிறபடியே, அவாகளை ஆச்வஸிப்பித்துப் பொருந்த விடுகையாலே இவனளவில பவ்யனாயத்திருப்பது. “தன்னம்பியோடப் பின்கூடச் செல்வான்” என்னக்கடவதிறே. இவன்தான் ஓரடி பிறபடவிறே பாம்பின் வாயிலே விழுந்தது.

144. இ — குணங்கு நாறி — நாச். தி 14. 2.

அ — கறையினார் துவருடுக்கை — நம். 4. 8. 4.

விள : ஆழ்வாரும் ஆண்டாளும் கண்ணனுடைய முடை தாற்றத்தை யாசைப்படடார்களிறே. பெருமானுடைய தீக்ஷித வேஷத்தை யாசைப்பட்ட ஸீதாபிராட்டியைப் போலேயன்றிறே இவர்கள்.

145, இ—கமலக்கண்ணென்னும் நெடுங்கயிறு—நாச். தி
14. 4.

அ — வாசுதேவன் வலையுளே—அகப்பட்டேன்—நம்.

5.3.6.

வின ' கமலக்கண்' - திருக்கண்களாகிற பாசத்திலே யகப் படுத்தி. நெடுங்கயிறு - போனவிடமெங்கும் போய்த் தப்பாத படி அகப்படுத்தவற்றாயத்திருப்பது. தப்பாதபடிவளைததுக் குளிர நோக்கி, என்னை யந்நயார்ஹையாககினைவன.

வாசுதேவன் வலையுள் அகப்பட்டேன்: - அவன் என்னைக் குறித்து நோக்கின நோக்கிலன்றோ நான் அகப்பட்டது.

ஆழ்வார் திருவரங்கப் பெருமாள் அரையர் வலையாக அபிதயித் துப் பாடாநிற்க, திருக்கண்களைக் காட்டியருளினார் எம்பெருமானார். "கமலக் கண்ணென்னும் நெடுங்கயிறு" என்னக்கடவதிறே. சொல்லார் தமிழொரு மூன்றும் ... யாவும் தெரிந்தவரிதே எம் மிராமாநுசன் சொல் நிரப்பதையுடைத்தாய், அத்விதீயமாய், இயல இசை நாடக ஸம்பந்தத்தாலே மூன்று வகைப்பட்டிருந்துள்ள தமிழ் - சொல்லார் தமிழொரு மூன்று என்றபடி.

எம்பெருமானாரும் எம்பாரும் அருளிச் செயல்களின் நாடி யறிந்து அபிநயம் பிடிப்பது பற்றி, அருளிச் செயல் வ்யாக் யாநங்களிலே பல விடங்களில் குறிப்புகளைக் காணலாம்.

அதுகூலம் போலேயிருந்து தப்பாதபடி அகப்படுத்திக் கொள்ளும் நோக்கிலே யகப்பட்டேன் என்றபடி.

பெருமாள் திருமொழி

இங்கும் அங்கும்

146. இ — தெண்ணீர்ப் பொன்னி — குல 1. 1.

அ — தெளிவிலாக் கலங்கல் நீர் — தொ, திருமலை.

37

விள-காவிரியாற்று நீர் தெளிந்ததாகக் குலசேகரப் பெருமானும், கலங்கியதாகத் தொண்டரடிப்போடி யாழ்வாரும் பாடியுள்ள மைக்குக் கருத்து முனனோர்களால் கூறப்பட்டுள்ளது. அது பின் வருமாறு:- காவிரி நீர் தெளிந்ததேயாயினும் காவிரி நாச்சியாரின் உள்ளக் கலக்கத்தைக் கூறுகிறபடி.

ஊற்றுமாறித் தெளிகைக்கு அவகாசமில்லாதபடி மேன்மேலும் பெருகுமையாலே கலக்கம் மாருதாயதது இவரைப் போலே யாய்த்து ஆறும். பராபதிகு முன்பு சோகததாலே கலங்கியிருப்பர் கிட்டினால் பரேமததாலே கலங்கியிருப்பா ஆறும் கோயிலுக்கு மேற்கே பெரிய பெருமானைக் காணப்புகா நினரேம என்னும் ஹாஷத்தாலே கலங்கி வரும் கோயிலுக்குக் கிழக்குப் பட்டால் பிரிந்து போகிற சோகததாலே கலங்கிப் போம். வழிபோவாரில சேதநாசேதந விபாகமில்லை போலே காணும் கலக்கத்துக்கு. “துக்தாப்தி” இத்யாதி - (ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம். 1-21). “ரத்நா கரமான க்ஷீராப்தி தகப்பனா நான இவவிடத்தில் ஜநநீ ஸாக்ஷாலக்ஷ்மீ பெண். மணவாளப் பிள்ளை ஸர்வலோகோத தரரான அழகிய மணவாளப் பெருமாள் இதுக்கு ஸத்ருசமாக அங்கமணி செய்யலாவது ஏது” என்று விசாரித்துக் கொண்டு வரு கிருப் போலேயாய்த்து ஆறும் பெருகி, மத்தகஜம் போலே பிசுகிப் பிற்காலித்து வருகிறபடி.

147. இ — அந்தமிழினின்பப் பாவினை — குல. 1. 4

அ — செந்திறத்த தமிழோசை — கவி தி. நெ 4.

விள - அந்தமிழ... இருளிரியச் சுடர்மணிகளிமைக்கும் நெற்றி போலே இனியவனை. இததால ஆழவாருடைய தமிழ்ப் பாசுரத் தின போகயதையும், அந்த போகயதையைப் பெரிய பெருமாள் போகயதைக்கு தருஷ்டாந்தமாகவும் பாங்கும் தெளிவாகிறது.

இத்தால், தமிழ்க் கடவுளைக் காட்டிலும் தமிழுக்குண்டான ஏற்றமும் அறியலாகிறது உபமேயத்திற் காட்டில் உபமாநத்துக்கு ஏற்றம் ப்ரஸீத்தமிதே.

செந்திறத்த... இது (தமிழ்மறை) ஸர்வாதிகார மாகையாலும், ஸ்வார்த்தத்தைச் செவ்வே ப்ரகாசிப்பிக்கக்கடவதா யிருக்கையாலும், தம பாழியாகையாலும். இன்னமும் அத்தோபாதி (வட மொழிமறை போல) இதுவும் ப்ரமாணம் என்கைக்காக முற்பட வருளிச்செயகிருா வேதங்கள் போலேயும், இதிஹாஸபுராணங்கள் போலேயும் அன்றிறே ஆழ்வார்கள்வார்த்தை அநுஷ்டாதா வின் வாராத்நையிறே யிது ஐசவர்ய கைவலயங்கள் த்யாஜ்யதயா புகருமித்தனையிறே இவர்கள் பக்கல.

செந்திறத்த தமிழோசை.- திறம் - கூறுபாடும் ப்ரகாரமும். ஸ்வார்த்தத்தைச் செவ்விதாக ப்ரகாசிப்பிக்கையே கூருன த்ராமிட சப்தம். உபப்ரும்ஹனுபேகையற்றிருககை. வேதங்களுக்கு உபப்ரும்ஹனுபேகையுணடிதே.

148. இ — தேட்டரும்...குல. 2.

அ — கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு — மதுரகவிகள்.

அ — நண்ணுதவாளவுணர் — கவி. 2. 6.

அ — கண்ணோர...கவி. 7. 4.

அ — பயிலும் சுடரொளி — நம். 3. 7.

அ — நெடுமாற்கடிமை...நம். 8. 10.

அ — அடிமையில குடிமையில்லா: - திருமலை-39.

விள - இப்பாசுரங்களில் ஆழ்வார்களுக்குள்ள பாகவதசேஷத்வம் வயகதமாகிறது.

149 இ — மாலையுற்ற கடல்: - குல. 2. 8.

அ — மாலுங் கருங்கடலே. பொ. 19.

விள - பகவத் ஸம்பந்தத்தாலே கடலுக்குண்டான களிப்பை ஆழ்வார்கள் அநுபவித்தபடி.

150. இ — துழாய் மாலையுற்ற வரைப பெருந்திருமார்பு—
குல. 2. 8.

அ — மைபோல் நெடுவரை வாயத் தாழுமருவி போல
தார் — பே. 59.

விள - திருமார்வுக்கும் திருத்துழாய் மாலைக்கும் உள்ள சேர்த்தியை இவ்விருவரும் அருபவியா நினரூகளாயினும் பேயாழ்வாரா அதனை “நெடுவரைவாயத் தாழும் அருவிபோல தா” என்று உவமையும் காட்டி விளக்கியுள்ளாரா “தேநோபமீயேத தமாலநீலம் . வக்ஷ.” என்று மாககவியும் பாடினான். பகவானுடைய திருமார்பிலே தவழும் முத்து மாலைக்கு அவன் உவமை கூறினான் என்று வாசியுண்டு.

151, இ — அந்தாம ாப் பேதை மாமணவாளன். குல — 3 5

அ — பெருந்தேவீ — பெரியாழ்வார் - 3 10, 4

விள : “பெருந்தேவீ” என்று பெரிய பிராட்டியைக் கூறப் பல ஹேதுகளுள் “பெருமானுடைய பெருமைக்குத்தக்க தேவீ” பெருந்தேவீ என்றும் கூறலாம். பெருமானுடைய பெருமையே பிராட்டி ஸம்பந்தத்தாலேயாம் என்றும் கூறலாம் முந்திய நிர்வா ஹத்தைப் பெரியாழ்வாரா திருவுள்ளம் பற்றியதாகப் பூவாகள வ்யாக்யாநம்-பிந்திய நிர்வாஹத்தைத் திருவுள்ளம் பற்றிக் குல சேகரப் பெருமான “பேதை மாமணவாளன்” என்றாசிய செய்தாரா “அபரமேயமஹி தததேஜ யஸ்ய ஸ்ரீ க்ஷேத்ரஜா” இவளுக்கு வல்லபனாகையாலே வந்த பெருமையையுடையவன் என்றபடி.

152, இ — திருமாலே நெடியானே — குல. 4. 9.

அ — நினைமின் நெடியானே — நம். — 10. 5. 10.

விள - “திருமால்” என்று பிராட்டி ஸம்பந்தம் கூறிய பிறகு “நெடியானே” என்றது - புருஷகார கருதயம் பண்ணி ஜீவபரர்களைச் சோதது வைத்த பிராட்டியே, குற்றம் கூறிய கற்றப் பார்த்தாலும் ஸம்ஸாரியிடம் பகவானுகளுள் பக்ஷபாதத்தின் நீட்சி கூறப்பட்ட படியாம் பகவானுடைய நினைவு ஒருபடிப்பட்டு மாறாத நிலை.

நினைமின், நெடியானே.-நினைமின் - சிந்திப்பே யமையும், உங்களுக்குப் பாங்கான ஸமயத்திலே ஒரு கால நினையுங்கோள் “ஸ்மாத்தா” என்கிறபடியே நெடியானே - நீங்கள் ஒருகால நினைத்து விட்டால், பின்னை அவன்கானே “அஹம் ஸம்ராமி” என்று உங்களை நினைத்தபடியே யிருக்கும் ஒரு கால நினைத்து இவனைப் போல கலங்க வேண்டுவதில்லைமிறே யவனுக்கு. ஸாவ குணஸம்பந்தனுமாய அகர்மவசயனுமாகையாலே உருவ நினைத்த படியே யிருக்குமிறே அவன்.

153. இ — தருதுயரம் தடாயேல் — குல. 5. 1.

அ — மாற்றமுள ஆகிலும் சொல்லுவன் — கவி

11. 8. 1.

அ — என்னைப் போர வைத்தாய் புறமே — நம் —

5. 1. 5.

விள - தருதுயரம்:- நீயே தருகிற துக்கத்தை நீயே மாற்றியாகில்:- தன்னாலே தனக்கு விரோதி வந்ததென்றும் தானே ஸாதநா நுஷ்டாநத்தாலே அது போக்கிக் கொள்வான் என்றும் சாஸ்த்ரங்கள் சொல்லிக் கிடக்கச் செய்தே, இவர் 'அவனே துயரம் தந்தான்' என்பான் என்னென்னில்:- ப்ராப்தாப்ராப்த விவேகம் பண்ணியிருப்பாரொருவர் ஆகையாலே சொல்லுகிறார். தானே கர்மம் பண்ணினவன் தானே ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணித் தவிர்த்துக் கொள்ளுகிறான் என்று நம்மைப் பழியிட்டுத் தள்ளிநினைத்தானாகிலும் நானும் தன்னைக் குறித்துப் பரதந்தரன், நான் செய்த கர்மமும் பரதந்தரம். நான் பண்ணும் ஸாதநாநுஷ்டாநத்துக்குப் பலபாதன் தானாகையாலே அதுவும் தன்னைக்குறித்துப் பரதந்தரமாகையாலே (தருதுயரம்) என்கிறார்.

“மம மாயா துரத்யயா, மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயா மேதாம் தரந்தி தே” நம்முடைய மாயை யொருவரால் கடக்கவொண்ணாது காண் என்றும், இது கடக்க வேண்டி யிருந்தவன் நம்மைப் பற்றிக் கழித்துக் கொள்வான் என்றும் நீயே சொல்லி வைக்கையாலே நீயே துயர் தந்தாய் என்னும்படி தோற்றப் படுகிற திறே. இங்கே “ப்ரஜை தெருவிலேயிடறித் தாய் முதுகிலே குத்துமா போலே, நிருபாதிக் 'பந்துவாய் சக்தனயிருக்கிறவன் விலக்கா தொழிந்தால் அப்படி (மக்கள் தோற்றக்குழி - தோற்றுவிப்பாய் கொல் என்று)ச் சொல்லலாமிறே. ப்ரஜையைக் கிணற்றின் கரையினின்றும் வாங்காதொழிந்தால் தாயே தள்ளினான் என்னக் கடவ திறே” இத்யாதி ஸ்ரீவசந பூஷண ஸூத்ரங்கள் அநுஸந்தேயங்கள்

. துக்கத்தை விளைப்பானொருவனும் போக்குவான் ஒருவனுமாய் அன்றிறையிருப்பது. பண்ணினவன்தானே போக்குமித்தனையிறே: “ஒரு குருவி பிணைத்த பிணையல் ஒருவரால் அவிழ்க்க வொண்கிற தில்லை. ஒரு ஸர்வசக்தி பிணைத்த பிணையை எலியெலும்பனான இவன் அவிழ்க்க என்று ஒரு கார்யமில்லையிறே. அவன்தன்னையே கால் கட்டிப் போக்குமித்தனையிறே” என்று பிள்ளை திருநெல்யூர் அஞ்ரயர் அருளிச் செய்தாரிறே.

மாற்றமுள் - அடியிலே வாதி பரதிவாதிகளாயாறிற்று இழிகிறது. இவா தாம் ஒருவாததை சொன்னாலிறே அவனுக்கு மறு மாற்றமுள்ளது இவர் சொன்ன வாததை ஏதெனருல் - இவ வாதம் வஸ்துவானது அங்குத்தைக்கு ஸ்ரீகௌஸ்துபத்தோபாதியும் நாசசியாதிருமுலைத் தடததோபாதியும் ஸ்பருஹாவிஷயமுமாய போகயமுமாயிருந்தது. அநாதி காலம் இழந்து அத பதிகக வேண்டுவான் என? என்று கேட்டால், சொல்லலாவன சில வார்த்தையுள் அவைதான் எவை என்றால் - நம் பக்கலிலே விமுகனாய, சபதாதிகளிலே பரவணனாய் நம்பக்கல் அத்வேஷ முமினறிககே போருகையாலே ஸம்ஸரித்துப் போந்தான். என்று இதொரு வார்த்தை.

நம் பக்கல் நிரபேக்ஷனாய கர்மஸாபேக்ஷையப் பண்ணிப் போந்த அநாதி காலவாஸிதமான புண்ய பாபரூபமான கர்ம பரம்பரையானது ஜந்ம் பரம்பரைகளிலே மூட்ட, அவ்வழிகளாலே ஸம்ஸரித்துப் போந்தான் இதொரு வாததை

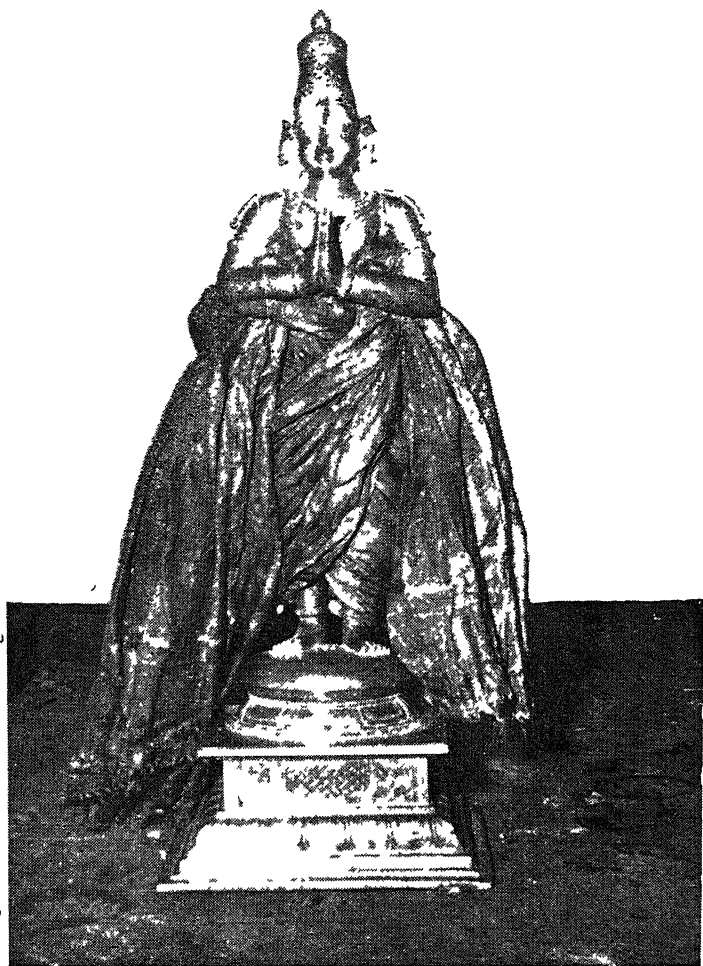
“சாஸ்த்ரபலம் ப்ரயோகதரி” என்று சொல்லுகிறபடியே காதருதவ போகதருத்வங்கள் சைதந்ய கருதயமா யாயிற்றிருப்பது அதிலலாமையாலே ஸம்ஸரித்துப் போந்தான். இதொருவாததை. இப்படி மாற்றமுள் - இப்படி நீ சொல்லலாம் என்றபடி.

ஆகிலும் சொல்லுவன் - இவை உனக்கு வார்த்தையல்ல இவை பக்நமாமபடி இவற்றுக்கு மேலே நான் உத்தரம் சொல்ல வேன என்றபடி.

ருசியிலலையே யென்று முதல் வார்த்தை - ருசயருசிகளுக்கு அடி மனம் அது நீயிட்ட வழக்கன்றோ ருசிஜநகன நீயான பின்பு, ருசியிலலை என்று சொன்னவிடம் வாததையல்ல

காம மடியாக ஸம்ஸரித்தான் என்று இரண்டாம் வார்த்தை - காமம் கரியாருபம். அது அப்போதே நசிக்கும். கரியாவான் மறக்கும் அவை நிகரஹாநுக்ரஹரூபமாய உன திருவுள்ளத்தே கிடக்கும் உனக்கு நிவாரகரிலலாமையாலே அத்தை க்ஷமிக்கத் தீருமே ஆகையாலே அதுவும் வார்த்தையல்ல.

இனி பலபோக்தாவான் நீ சாஸ்த்ரார்த்த கர்த்தாவாக வேண்டாவோ? அது சைதந்ய க்ருத்யமன்றோ எனனும் வாததையும் வார்த்தையன்று - உனக்கு இவ்வாதம்வஸ்து சரீரதயா பரதந்தர மாகையாலே ஸவதந்தரகருதயமான கர்த்தருத்வம் பரதந்தரனாக் கிலலை. சரீரரக்ஷணம் சரீரியனனோ பண்ணுவான் என்றபடி.

குலசேகராவார்

இருவரும் என நினைத்துச் சொன்னார்களெனினில் - அவன காமத்தைப்பற்றி நின்று வாராததை சொன்னான் - இவர் பரஹ்மத்தைப்பற்றி நின்று அதையழித்தாரா அவன வேதத்தைப்பற்றி நின்று வாராததை சொன்னான் இவா வேதாந்த தாற்பாயத்தைப் பற்றியழித்தாரா அவன ஸ்வரூபத்தைப்பற்றி வாராததை சொன்னான் இவா ஸ்வரூபயாதாதமயத்தைப்பற்றி நின்று அழித்தாரா. அவன பாரதநதாயத்தைப் பற்றி நின்று ஸாத்யோபாயத்தைப் பற்றி வாராததை சொன்னான் இவா பாரதந்தர்யகாஷ்டையைப் பற்றி நின்று, ஸீததோபாயத்தைப்பற்றி அவன வாராததையை யழித்தாரா. இது காணும் உபாஸகரில் காட்டில் பரபந்தனாக கேற்றம் “மகன தோற்றக்குழி” தொடங்கி மேலபாட்டுக் குறையும் இவற்றைச் சொன்னபடி.

எனனைப் போரவைத்தாய புறமே - உன குணங்கள் நடை யாடாத ஸம்ஸாரத்திலே வைத்தாய “போரவைத்தாய” என்று அவன செய்தானாகச் சொல்லுகிறாரிதே, தம்முடைய ஸ்வரூபத் தோபாதி “காமமும் அவனைக் குறித்துப் பரதந்தரம்” என்றிருக்கும் பரமவைதிகராகையாலே.

154 இ - மீன நோக்கும் நீள வயல - குல. 5. 3.

அ - ஏர் நிரை வயலுள வாளைகள்...பொய்கை

சென்றனை - கலி. 4. 10. 5.

விள - மதஸ்ய மென்று போ பெற்றறவையடையக் கடாக்கிக்கும் தேசமாயத்து கடலில் மதஸ்யம் “கடலவற்றினால் நமக்குப் புகலிடம்” என்று நினைத்திருக்கும் தேசமாயத்து திருவித்துவக் கோடு எனற்படி.

ஏா நிரை - ஏரினுடைய நிரையையுடைத்தான வயலிலுண்டான வாளைகளஞ்சி, எப்போதும் மாருதே உழப்புகக்கவாறே “இப்படி ஸாபாயமான விடம் நமக்கு வாஸஸத்தாநம் அல்ல” என்று எண்ணி நிரபாயமாக வாததீக்கலாம்படியான தேசத்தில் போய்ப் புகுவோம் என்று, சீாமலி பொய்கை சென்றனையும் ஏரகள் விட்டுக் கொடுபோய்ப் பொய்கைகளிலுழுவாரிலலையே. “ஸம்ஸாரம் அநிதயம் துக்கம்” என்று அததை விட்டு விரஜையைச் சென்று பற்றுவாரைப் போல.

இப்படி குலசேகரப் பெருமானும் கலியனும் திருவித்துவக் கோடு திருவெளளியங்குடி என்னும் திவ்யதேசங்களின ஸம்ருத் தியை யருபவித்தபடி.

அ.ரீ

155. இ — வாசுதேவா உன்வரவு பார்த்தே — குல. 6. 1.

அ — வாழ்வல்ல வாசுதேவா-பெரியாழ்வாரா. 2. 2. 3.

விள - வாசுதேவா உன் வரவு பார்த்தே - நீ நிறகிறதென எனனில, உனனை விசுவஸித்தன்று உன பிதாவை விசுவஸித்து. ஒரு வாராதையல்லதறியாத ஸ்ரீவசுதேவா பிள்ளையென்னுமத்தை விசுவஸித்து நின்றேன.

வாழ்வல்ல வாசுதேவா.- ஒரு சற்றும் இளைப்பினறிககே பரியப் பட்டு இதுவே போகமாக இருக்கவல்ல வாசுதேவா வஸுதே புதரனாவனே - பசுவின வயிறறிலே புலியாயிருந்தாய்

நாயிகா பாவத்தை யடைந்த குலசேகரப் பெருமாள் ஊடலிலே பாடின பாசுரத்திலே “வாசுதேவா” என்று அவனை ஏசுகிருா. “மெய்யன வயிறறில் பொய்யன பிறந்தாய்” என்று.

பெரியாழ்வாரா தம திருவுள்ளத்திலே பகவான எழுந்தருளி யிருக்கும் இருப்பையும், அது அவனுக்கு போகமாயுள்ளமையையும், அவனிடந்தன்னிலே ஒரு சற்றும் இளைப்பினறிககே யிருக்கிற இருப்பையும் அநுஸந்தித்து இனியராய்ப் பாடிய பாசுரத்தில் “வாசுதேவா” என்று அவனைக் கொண்டாடுகிற பசுவின வயிற்றிலே புலியாயிருந்தாய் என்று இதனை, “மனக்கடலில் வாழ்வல்ல” (5 4 9) என்ற விடத்திய வயாக்யாநம் கண்டு தெளிக

156. இ-எற்றுக்குநீ என மருங்கில் வந்தாய்.. :-குல. 6. 6.

அ — போகுநம்பீ — நம். 6. 2. 2

விள - எற்றுக்கு - ஆரைத் தீண்டி வந்தாய் என்று தெரியாது. எனனைத் தீண்டாதே கடக்க நிலலு

போகுநம்பீ - (6. 2 2) = போகுநம்பீ (6. 2. 1) என்று முனபே சொல்லச் செயதே, திரியவும் சொல்லும் போது, ஒன்றிரண்டடி வரவிட்டுக் கிட்ட நினருக வேணுமிதே. வாரீர்! எத்தனை பேரைத் தீண்டிவந்தீரென்று தெரியாது புடைவை படாமே கடக்க நிலலு மெனளுள் “போ” என்ன, வரநிற்கக் கடவன. “தீண்டாதே கொள்ளும்” என்றால் எனபடுமோ

ஸ்ரீ குலசேகரப் பெருமானும் நம்மாழ்வாரும் நாயிகா பாவத் துடன் ஊடியபோது பாடின பாசுரங்களில் அபிபராயங்களை, நம் பூவாசாரியாகள நாடியறிந்து வயாக்யானிகும அமுத தமிழுலகே போற்றும்படி யமைந்துளது.

157. இ — பையரவினணைப் பள்ளியினாய்! பண்டையோ
மல்லோம் — குல 6 7.

அ — மன்னுடையிலங்கை யரண்காய்ந்த மாயவனே-
நம். 6. 2 1.

விள - பையரவு - நீயெனக்கு நல்லையல்லையாகிலும் நான்
உனக்கு நல்லேன் “ஆசைப்பட்டார்க்கு உடம்பு கொடுக்குமவன்,
எதிர்த்தலையினுடைய ரக்ஷண சிந்தை பண்ணுமவன் நான்” என்று
அவன் சொல்ல, “பையரவினணைப் பள்ளியினாய்” என்கிறாள்
(பண்டையோம் அல்லோம் நாம்) - அகப்படுத்துகைக்காக நீ முனடி
செய்யம் செயலகன் அறிந்தவர்களாகையாலே பழையவர்களல்
லோம் காண் நாங்கள். “நாகணைமிசை நம்பிரான் சரணே சரண்
நமக்கு” என்றிருக்கும் நிலை தவிர்ந்தோம் காண் நாங்கள்.

மன்னுடை - “உண்ணாதறங்காது” என்று ஏகதாரவரதனாய்க்
கொண்டு நான் பட்டசெல்லாம் பொய்யோ” என்றான். “அது
தான் நீ செய்ய வேண்டிச் செய்தாயோ? ஒரு துறையிலே ஒரு மெய்
பரிமாருவிடில் நமக்கு மேலுள்ளதெல்லாம் ஒரு தொகையில் அகப
படாது என்று செய்தாயத்தனையன்றோ, அபலைகளை யகப்படுத்திக்
கொள்ள இட்ட வழியின்றோ”

இப்படி ஆழ்வார்கள் பகவத் ப்ராவண்யாதிரேகத்தாலே ஈச்
வரனை ஏசும் பாசுரங்களும் பலபல.

158. இ — காணுமாறினி உண்டெனில் அருளே — குல.
7. 9.

அ — ஆலிலை பன்னவசம் செய்யும் அண்ணலார்
தாளிணை — துழாய் — நம். 4. 2. 1.

விள - காணுமாறு - “நீ நினைத்தால செய்யவொண்ணாத
திலலை நானிவை காணுமபடியருளவேணும்” என்று ஸ்ரீகுலசேகரப
பெருமாள் தேவகிப் பிராட்டி பாவனையில் காலாத்திமான அநுபவங்
களை ஆசைப்பட்டபடி.

ஆலிலை - வடதளசாயியினுடைய திருவடிகளில் சாத்தின
திருத்துழையை ஸ்ரீபரங்குச நாயகி ஆசைப்படுகிறாள் இவன சகதி
மான என்று அறிந்த படியாலும், தனசாபலாதிசயத்தாலும், அவா
வின மிகுதியாலும் பூதகாலத்திலுள்ளவறறையும் இப்போதே
பறவேணும் என்று ஆசைப்படாநின்றாள் என்கிறாள் திருத்தாயார்,

159. இ — வன்தாளினினை — குல. 9. 1.

அ — திண்கழல் — நம் — 1, 2, 10.

விள . வன்தாள் — ‘வண்புகழ் நாரணன திண்கழல்’ என்னு மாபோலே ஆசரிதரை எல்லாவவஸ்தையிலும் விடேன எனனும் திரு வடிகள். பெருமான விட்டாலும் பிராட்டி விடாள். பிராட்டி விடிலும் பெருமான விடான. இருவரும் விட்டாலும் இவை விடாமல் திண்கழலாயிருக்கும்.

160. இ — காகுத்தா கரியகோவே — குல. 9. 3.

அ — தத்துவம் அன்று தகவு — திருப்பாவை. 19.

விள . காகுத்தா — இது தயரதன புலம்பல. எனனைப் பிரிந்து என மனமுருக்கும் வகையே கற்றாய் இது உம்முடைய குடிப்பிறப்புக்குச் சேராது என்பதனை “காகுத்தா” என்ற சொல்லாலும், இது உம்முடைய வடிவழகுகுச் சேராது என்பதனை “கரிய கோவே” என்ற சொல்லாலும் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது இப் பாசுரம்.

தத்துவம் இது கோபிமார் நப்பின்னையை ஏசும பாசுரம் கண்ணன ஆயசசியர்க்கு மறுமாற்றம் சொல்லப்புக, அவள, ஆர்த்த விஷயத்தில் நம்மில் முற்பாடனாகவொண்ணாதென்று கண்ணலே “வாய வாய” என்று வாயை நெரித்தாள அப்போது அவளை இவாகள் “மைத்தடங்கண்ணியை” என்று விளித்து, இது உன னுடைய ஸ்வரூபத்துக்கும் போருமதன்று, ஸ்வபாவத்துக்கும் போருமதன்று புருஷகாரமாய் நின்று சோப்பாருடைய ஸ்வரூபத் துக்கும் ஸ்வபாவத்துக்கும் சேருமதோ இது என்கிறார்கள் “அகில ஜகந்மாதரம்” என்கிறதற்கு சேராது “அசரணய சரண்யாம்” என்கிறதற்கும் சேராது. “தேவதேவ திவ்ய மஹிஷி” என்று கடடின பட்டத்துக்குச் சேருமிதனை

161. இ — நெடுந்தோள் வேந்தே — குல 9 9

அ — பாழியந்தோளுடை : — திருப்பாவை 4

விள நெடுந்தோள் — ரஷ்யவர்க்கத்தினளவல்லாத காவல துடிப்புடைய தோளையுடையவனே என்றபடி.

பாழியம் தோள் — ஆள சுருங்கி நிழல் பெருத்திருக்கை. உபய விபூதியும் ஒதுங்கினாலும் ரஷ்யவாக்கம் அளவு பட்டு ரஷ்கனுடைய காவல துடிப்பே மிக்கிருக்கை,

162. இ — தவமுடைத்துத் தரணிதானே — குல. 10 5,

அ — பருகு நீரும் உடுக்கும் கூறையும் பாவம்

செய்தன—பெரியாழ்வார் 4 4 4

விள - தவமுடைத்து.- ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய ஸஞ்சாரத் துக்கு விஷயமாகையாலே பூமியானது பாக்கியமுடையது எனறவாறு

பருகுநீர்... நாமரூபவிசிஷ்டமான ஸகலவஸ்துக்களிலும் ஒரோ ஜீவாதிஷ்டாநம் உண்டென்று கொள்ளவேணும் கடபடாதி களாயிருந்துள்ள பதாததங்களில் ஜீவாதிஷ்டாநம் உண்டென்று தோற்றதிருக்கிறது ஜனாநஸங்கோசாதிசயத்தாலே அங்கேயும் ஜீவாதிஷ்டாநம் உண்டு. ஆகையாலே பாபிகள் பருகு நீருக்கும் உடுக்கும் கூறைக்கும் ஆத்மாதிஷ்டானமுண்டு அவைகள் பண்ணின பாபமிதே இப்பாபிகளுக்கு நீராகவும் கூறையாகவும் வந்தமைந்தது - குடிக்கிற தண்ணீருக்கும் உடுக்கும் கூறைக்கும் சாஸத்ர வச்யதையுண்டாகிலன்றோ பாபம் வருவது-ஆக இங்கே கூறப்படும் பாபம், நீர் உடை இவற்றுக்கு அபிமாநியான ஜீவா களுக்கு என்கை யுசிதம்

“ஊனேறு” இத்யாதிகளில் பகவத பாகவத ஸ்பர்சமுள்ளவை ஜனாநாதிகாகும் பகதி பரவசர்க்கும் உத்தேச்யமாகா நினரூவ, இதர ஸ்பர்சமுள்ளவை ஸத்துக்களுக்கு நிஷித்தங்கள் என்ற தாய்த்து

163. இ — அன்று சராசரங்களை வைகுந்தத்தேற்றி —

குல 10. 10

அ — நாட்டையளித்துய்யச் செய்து நடந்தமை —

நம் 7 5. 2,

விள - “நடத்தமை” என்று நமமாழ்வாரா அஸபஷ்டமாக வருளிச செயத வர்த்தததை குலசேகரபபெருமாள் “சராசரங்களை வைகுந்தத தேற்றி” என்று ஸபஷ்டமாக வருளிச செயதாரிதே “கலங்காப பெரு நகரம் காட்டுவான இலங்கா புர மெரிததான” எனனா நினறதிதே

திருச் சந்தவிருத்தம்

இங்கு அங்கும்

164. இ — பூதலாய ஐந்துமாய .- தி. ச. வி. 1,

அ — தன்னுளே தி. ச. வி. 10,

விள - முதற்பாட்டிற் சொன்ன உபாதாந காரணத்வத்தைப் பத்தாம்பாட்டிலே த்ருஷ்டாந்த ஸஹிதமாகச் சொல்லி முடித் தாராய் விட்டது.

பகவான் ஸ்வேதரஸமஸ்தவஸது விலக்ஷணனாயும் அதிரிகத தத்வமாயும் உள்ளவன்- அவனை “ஐந்துமாய” என்று பஞ்ச பூதங் களென்றும், தத்தக்கதகுணங்களென்றும் ஒருமைப் படுத்திக் கூறுவது எங்ஙனே பொருந்தும் எனினில:-

பூமி முதலான தத்வங்கள் போலே தத்தககுணங்களும் பகவத தீதமாயிருக்கையாலே அவற்றை ஈசவரனோடு ஸமாநாதிகரித்தது. பூமி முதலான தத்வங்களோடு ஸமாநாதிகரணயம் சரீராத்ம பாவஸம்பந்தத்தாலே, குணங்களோடு ஸமாநாதிகரணயம் அவற்றினுடைய ஸததாதிகள் ஸ்வாதீநமா யிருக்கையாலே என்று விபஜித்துக் கொள்ள வேணும்.

இப்படி பகவானுக்கும் ஜகத்துக்குமுள்ள ஸம்பந்தத்தை ஆர் நினைக்கவல்லா. பரமானுககனே உபாதாநகாரணம் எனனும் வைசேஷிகர் நினைக்கவோ? ப்ரதானமே உபாதாநகாரணம் எனனும் ஸாங்க்யா நினைக்கவோ? நிமிததோபாதாநங்களுக்கு பேதம் சொல்லும் சைவா நினைக்கவோ? சிதசிதீச்வரதத்வதர்யமும் பரஹ்மபரிணாமம் எனனும் பேதாபேதவாதிகள் நினைக்கவோ? நிரவிசேஷ சிந்மாதரம் ப்ரஹ்மம், தத்வயதிரிகதங்கள் அபரமார்த தங்கள் என்னும் மாயாவாதிகள் நினைக்கவோ? வேதாந்த ப்ரமேயம் கைபபட்டா ஒழிய ஆர் நினைக்க வல்லா? இவ்வாததம் வேதாந்த ப்ரமேயம் கைபபட்டா ப்ரஹ்மகுத்ருஷ்டிகளால நினைக்க வொண்ணாது எனகிரூ.

165. இ — ஊரெடுதோசை - தி. ச. வி. 2

அ — உண்ணும் சோறு பருகு நீர் . நம். 6. 7. 1.

அ சேலேய் கண்ணியரும் நம் 5. 1. 8.

விள - “ஊரெடுதோசை” என்று சப்தாதிகளைந்துகும் உப
லக்ஷணம். “உண்ணும் சோறு” “சேலேய் கண்ணியரும்” எனனக
கடவதிநே.

166. இ — ஆதியாய் - தி. ச. வி. 5.

அ — நிற்கின்றதெல்லாம் நெடுமால்: - நான். தி 54.

விள - ஆதியாய் - ப்ரதீத்வயவஹாரங்களிலே வந்தால
பரதாநனவனே ஸாக்ஷாதகரிகும் போது “நிற்கின்றதெல்லாம்
நெடுமால்” எனகிறபடியே விசேஷ்யமான தேவரீர பரதாநராய,
சேதநாசேதநங்கள் விசேஷண மாதரமாயிருக்கையும், வ்யவஹாரத்
தில் வந்தால் “வசஸம் வாசயமுத்தமம்” எனகிறபடியே சபத
வாச்யங்களில் பரதாநராய நிற்கையும்.

நிற்கின்ற - ஸ்வவயதிரிகத ஸமஸ்த வஸ்துகளிலும் சேதந
தவாரா ப்ரவேசிதது, அவற்றுக்கு வஸ்துத்வ நாமபாகதவ
முண்டாமபடி நிற்கிற நிலை என்றவாறு

167. இ — ஒன்று இரண்டு மூர்த்தியாய்:- — தி. ச. வி. 7.

அ — மூவுருவும் கண்டபோது ஒன்றும் சோதி — கவி
தி. நெ. 2

விள - ஒன்று - ப்ரதாநமான ஒரு மூர்த்தியும், அப்ரதாநமான
இரண்டு மூர்த்தியுமாய் ப்ரஹ்ம ருதராதிகளைச் சரீரமாகக்
கொண்டு அவாகளுக்கு நிவாஹகனுவன் ஸ்ரீமந் நாராயணன
என்றபடி.

ஒன்றும் சோதி - ஒன்றேயாம் சோதி. உதபாதகமாயும் சரீரி
யாயும் சேஷியாயுமிருக்கும் தேஜஸ்ஸு ஒன்றே - மற்றவை
யிரண்டும் உதபாதயமாயும் சரீரமாயும் சேஷமாயுமிருக்கும்
எங்கே கண்டோம் எனனில் - “ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீத”
என்று ஜகத் காரண வஸ்துவைச் சொல்லி, “ந ப்ரஹ்மா நேசாந.
நேமே த்யாவாப்ருதிவீ” என்று அசேதநமான ப்ருதிவயாதிகளோ
பாதி ப்ரஹ்ம ருதராதிகளையும் ஸமஹாரத்திலே கர்மீபவிக்கச்
சொல்லுகையாலும், “ஸ ப்ரஹ்மா ஸ சிவ.” இத்யாதிகளாலே

இவாகளுடைய கேட்பதரஜ்ஞத்வ சேஷதவததைச சொல்லுகையாலும் “ஏஷ ஸாவபூதாந்தராத்மா” என்று ஸாவ சபதததாலே க்ரோட க்ருதமான வயாப்ய பதாததங்களிலே அந்யதமராகையாலும், கார்யதவமும் கேட்பதரஜ்ஞத்வமும் சேஷத்வமும் சரீரத்வமும் ஸம்பரதிபந்நமெனகை.

168 இ — ஆதியான வானவர்க்கும்— தி ச. வி. 8

அ — ஏழுலகின முதலாய வாணோர் — நம 1 5 1

விள - ஆதியான - அஸ்த்ரபூஷணதயாயகரமததாலே நிதய ஸூரிகளை ஜகத்துக்குக் காரண பூதராகச சொல்லககடவதிறே

ஏழுலகு - அஸ்த்ரபூஷணதயாயத்திலே ஸூரிகளஸதுபத்தாலே ஜீவஸமஷ்டியை தரிகருமென்றும், ஸூவதஸத்தாலே பரகருதி ப்ராகருதங்களை தரிக்கு மென்றும் சொல்லா நினறதிறே.

169 இ — நிலாய சீர்வேதவாணர்— தி. ச. வி. 9.

அ — மிக்கவேதியர் — சு. நு. சி 9.

விள - நிலாயசீர்:- வர்த்திககிற குணங்கள். அமாநிதவாத யாதம குணங்களாலும், உபாஸநாங்கமான சமதமாதி குணங்களாலும் ஸமபந்நராயிருக்கை - அங்ஙனன்றியே, “நிலாயசீர் வேதம்” என்று வேதவிசேஷணமாய, நிதயதவ அபௌருஷேயதவ நிராததோஷத்வங்களாலே காரணதோஷ பாதகபரயயாதி தோஷ ரஹித கல்யாண குணங்களைச் சொல்லிற்றருகவுமாம்.

மிக்க - “மிக்கார் வேதவிமலா” என்று ஆழ்வார்பாடே கேட்கையாலே மிக்கவேதியா என்கிறார் பகவதபராப்தியே புருஷாராதத மென்றும் சரணாகதியே பரமஸாதநமென்றும் வேதாந்த விஜ்ஞாந்ததாலே ஸுநிச்சிதராயிக்குமவாகள. அன்றிக்கே “மிக்கவேதியர் வேதம்” என்று வேதத்துக்கு விசேஷணமாகவுமாம் “சுடாமிரு சுருதி” என்கிறபடியே ப்ரதயக்ஷாதி பரமாணங்களில அதிகமான வேதபரமாணம் எனறபடியே.

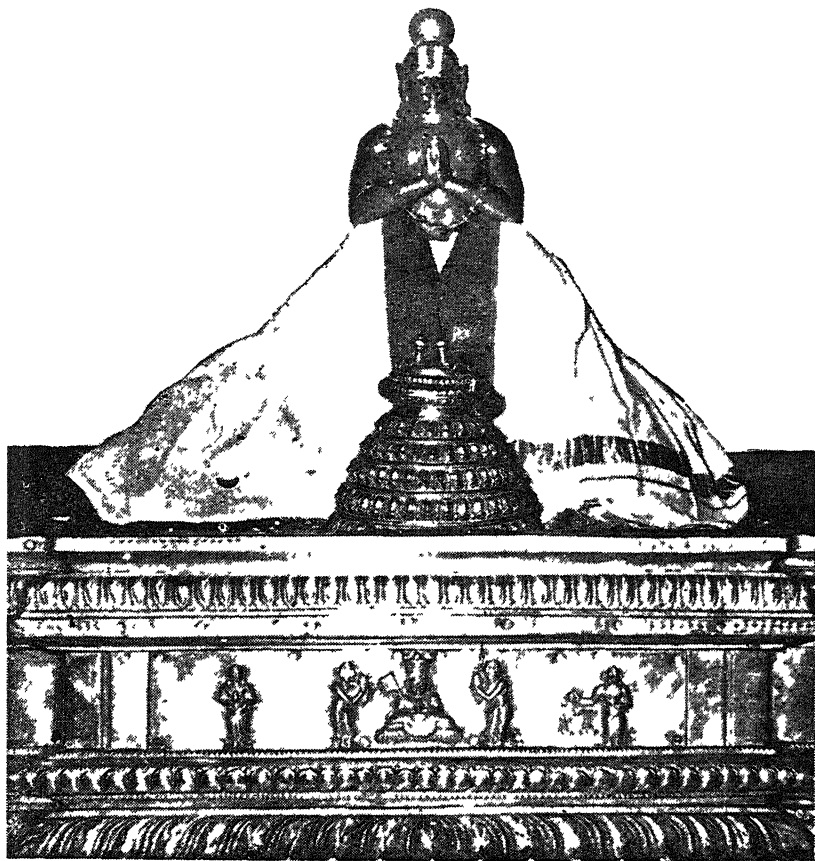
170. இ — சொல்லினாற்படைக்க நீ படைக்க-தி. ச. வி.

11.

அ — எப்பொருளும் படைக்க, . நான்முகனைப்

படைத்த — நம் 2 2 4.

விள - லோக ஸ்ரஷ்டாவான பிரமனும நாரணனாலே படைக்கப பட்டவன் என்பதனை “யோ பரஹமாணம் விததாதி பூர்வம்” எனற சுருதிச்சாயையிலே இவ்விரு ஆழ்வார்களும் அநுபனித்தபடி.

திருமழிசைப்பிரான்
திருமழிசை

171. இ — உலகுதன்னை நீ படைத்தி — உலகுதன்னுளே
பிறத்தி — தி. ச. வி. 12.

அ — இருவர் அவர் முதலும்தானே இணைவனாம் —
நம். 2. 8. 1.

விள - உலகு - ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும் ஜநகனான நீ
உனனாலே ஸருஜயனாயிருப்பானொரு கேதாரஜ்ஞனை ஜநகனாகிக
கொண்டு ஜநிப்பதே என்று ஆழ்வார் விஸமிதராகிருர்.

இருவர் - இருவரான ப்ரஹ்ம ருத்ராகளுக்கும் உத்பாதகன
நாரணனே என்று, கூறி, “இணைவனாம்” என்று ப்ரஹ்மருத்ரர்
களுக்கும் இடையில் அவர்களோடு ஸமமாகவெண்ணலாமபடி
விஷ்ணுவாய் அவதரித்த அவதார ஸௌலப்பயத்தைக் கூறி வியக்
கிருர் ஆழ்வார்.

ஆக பகவானுடைய பரத்வஸௌலப்பங்களை ஆழ்வார்கள்
அநுபவித்தபடி

காரணத்வத்தாலே வந்த பரத்வமும் கார்யத்வத்தாலே வந்த
அவரத்வமான நீரமையுமிதே பராவர சப்தார்த்தம் - “தஸ்மிந்
த்ருஷ்டே பராவரே” என்று பகவானை வேதாந்தம் பராவரன
என்றிதே கூறுவது

172 இ — பணத்தலை — தி. ச. வி. 15.

அ — பைந்நாகணை — தி. ப. 9.

விள - பகவானுடைய திருமேனி ஸபர்சத்தாலே விகஸிதமான
பணங்களுடையவர் திருவநந்தாழ்வான் - பணத்தலை என்றவிடத்
திலே இவவிஷயம் அஸ்புடம். அது திருப்பலலாண்டிலே படுத்த
பைந்நாகணை” என்று பெரியாழ்வாரா திருவாககிலே அதிஸ்புட
மாகிறது

173. இ — செங்கண் நாகணை — தி. ச. வி. 15.

அ — அழலுமிழும் பூங்காரரவு — நான. தி. 10.

விள - திருவநந்தாழ்வான திருககண்களுக்குணடான சிவபு
நிறத்துக்குக காரணங்கள் பல பகவதநுபவத்தால வந்த களிப்பின
மிகுதியால் கண சிவந்திருக்கும் என்பதனைத் திருச்சந்தவிருத்தத்தி
லருளிச்செய்தாரா ஆழ்வாரா. பரமபதத்தில் ஏற்பட்ட ஸாமகாந
கோஷத்தைக் கேட்டு அஸ்த்தானே பயசங்கை ஏற்பட்டு அழலுமிழ்
கிருரா கையாலே கோபத்தாலே கண் சிவந்திருக்கும் என்று கூற

லாம் ஆங்கு என்றது பரமபதத்தை நினைத்திறே என்று (1 10 1) ஈட்டில வயகதம.

174 இ — ஏகமூர்த்தி — தி. ச. வி. 17.

அ — குன்றிலநின்று — தி. ச. வி 48.

அ — விண்மீதிருப்பாய் — நம் 6. 9. 5.

விள - ராமாநுஜமதம் இருக்குமபடி - பரமாதமஸ்வரூபம் ஒன்றிருநதாலும், அவன பரிகரஹிததுளள திருமேனிகள் ஐந்தாகும் எனபது. பரரூபம், வயுஹரூபம், விபவரூபம், ஹாராதரூபம், அர்ச்சாரூபம் என்று அவை கூறப்படுகின்றன பகவான சோதிவாய திறந்து அருளிச் செய்த சாஸ்தரம் பாஞ்சராத்ரம் - “பஞ்சராதரஸ்ய கருத்ஸநஸ்ய வகதா நாராயண. ஸ்வயம்” எனனாநின்ற திறே. பகவச்சாஸ்த்ரமான பாஞ்சராத்ரத்திலே “ஏவம் பஞ்சபரகாரோஹம்” என்று அவனே யருளிச்செய்தான இவவிகரஹங்கனையே ஆழவார்களும் பல விடங்களிலே யநுபவித்துள்ளார்கள். ஏகமூர்த்தி, குன்றில் நின்று, விண்மீதிருப்பாய் என்ற பாசுரங்களிலே பஞ்சபரகாரங்கள் கூறப்பட்ட பரகாரத்தை வியாகயாநம கண்டு தெளியலாம்

“பகலோலக்கமிருந்து கறுப்புடுத்துச் சோதித்துக் கார்யம் மந்த்ரிதது வேடடையாடி ஆராமங்களிலே விளையாடும் ராஜநீதி...விண்மீது, எனகிற ஐந்திலும் காணலாம்” என்ற ஆசாராய ஹருதய வாகயமும் இங்கேயநுஸந்தேயம்.

175 இ — புளளின்மெய்ப்பகை — தி. ச. வி 19

அ — நாகப்பகைக் கொடியான் — தி. ப. 8.

விள - புளளின் மெய்ப்பகை - ஸாமாந்யத்ருஷ்டியால் பார்த்தால் திருவடிககு ஸஹஜசத்ரு வெனனலாயிருக்கிற திருவநந்தாழ்வான மேலே திருப்பாறகடலிலே இருவரும் கூட விருமபி அடிமை செய்யுமபடி கண் வளாந்தருளுகிற விது என் கொலோ!

ஸஹஜசத்ருத்வபுத்தியிருக்கும் ஸமஸாரத்திலே, இருவரையும் ஏக்கண்டராககி யடிமைகொண்ட விது, தேவரீருடைய ஸாவசக்தித்வத்தைப் பிரகாசிப்பிக்கைக்காகவோ என்று கருத்து.

அநாதியாய் அஹங்காரத்தை விரும்பிப் போந்த சேதநனை சேஷதைகரஸரான நிதய ஸூரிகளோடே ஒரு கோவையாக்குவது இச் சக்தியிறே. இதுதன்னையே கீதாசாராயன் சரமஸ்லோகத்தில் “அஹம்” என்றானிறே.

பெரியாழ்வாரும் “நாகப்பகைக்கொடி” என்றருளிச் செய்தார்.

176. இ— ஆமையான கேசவா. தி. ச. வி. 20.

அ — கேழல் ஒன்றாகியிடந்த கேசவன்—நம். 1. 9. 2.

விள - ஆமை:- கேசவா என்றது, ப்ரஹ்மாதிகள் சரணம் புகுர, தத்ரக்ஷணர்த்தமாகக் கூர்ம் ஸஜாதீயனாகையாலே அவ்வளவிலும் ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கு உத்பாதகனான மேன்மை அழியாதிருக்கிற படி “க இதி ப்ரஹ்மணே நாம ஈசோஹம் ஸாவதேஹிநாம், ஆவாம தவாங்கே ஸம்பூதௌ தஸ்மாத கேசவ நாமவாந்” எனனா நினறதிறே.

கேழல் . கேசவன்— ப்ரசஸதகேசன. அப்போதைத்திரு மேனியும் உளாமயிருமாய் நினற நிலை

இப்படி ஆழ்வார்கள் கூாம வராஹாதி விபவாவதாரத்தை யநுபவித்துப் பாடுங்கால் அவனை அஜஹதஸவஸவபாவனாகவே கூறுகிறார்கள் இதிறே யவனுடைய அவதார ரஹஸ்யம் “அஜோபிஸந் அவயயாதமா பூதாநாமீசவரோபி ஸந்” என னுனிறே கீதாசார்யன.

177. இ — பண்டும் இன்றும் மேலும் — தி. ச. வி. 22.

அ — மனனகமலமற — நம். 1 1. 2

விள - இப்பாட்டுக்களிலே க்ரியாபதம் இலலை சேஷபூரணம் செய்து கொள்ள வேணும்.

பண்டும் - பூமி நாதனே, “இப்படிப்பட்ட தேவரீருக்கு ஆச்ரீத வதஸலர் எனனுமிது ஓர் ஏற்றமோ” என்று வாக்ய சேஷம் கொள்ள வேணும் அன்றிககே பகவான் ஆழ்வார்க்கு வடதள சயநத்வத்தைக் காட்டிக் கொடுக்க அதிலே விததராய வாய்ப்பேசு அற்றுப் போனார் என்னவுமாம்.

மனனகமலமற - இன்ன எனதுயிரி என்றும் கொள்ளலாம்— அன்றிககே, எனனுயிராதுயரறு சுடரடி தொழுதெழு எனமனனே என்று கீழ்ப்பாட்டோடே யந்வயமாகவும கொள்ளலாம்

178. இ — வரத்தினில் சிரத்தை மிக்க தி. ச. வி. 25.

அ — மதிளிலங்கைக் கோ நம். 4 3 1

விள - வரத்தினில் - ப்ரஹ்மா தனக்குத தந்த வரத்திலே அத்யாதரத்தைப் பண்ணி வ்ரபரதனானப்ரஹ்மாவுக்கு உத்பாதகனானவனோடே விரோத்திது. அவனாலே உதபந்நனான ப்ரஹ்மா

தனக்குத் தந்த வரத்திலேயேறே மிக்க ச்ரத்தையைப் பண்ணிற்று, “கோயம் விஷ்ணு:” என்றானிறே. “தன வரத்துக்குப் புறம்பான வடிவு கொள்ள வலை” என்று உன்னையறியாதே வரத்தையே விச்வஸித்திருந்தவன்.

மதிலிலங்கை: - “இம்மதிலும் ஊரும் உண்டே நமக்கு” என்று சக்ரவர்த்திதிருமகனை எதிரிடடானாயிற்று ஸர்வரக்ஷகரான பெருமானை விட்டு மதினை ரக்ஷகம எனறிருந்தானாயிற்று, இதிறே தான தனக்குப் பண்ணிகொள்ளும் ரஷை.

ஆக அஸுரராக்ஷஸர்கள் ரக்ஷகரான பெருமானை விடபட்டு அரக்ஷகத்தை ரக்ஷகமாக ப்ரமித்தபடி. இத்தனமையுடையார் எல்லோரும் அஸுரராக்ஷஸர்களே.

179. இ — பௌவ நீர்...கிடந்து கடைந்த. தி ச வி 28.

அ — பாற்கடலுள் பையத்துயின்ற —கடைந்த — திருப்பாவை. 2, 30

விள - ஆழ்வாரும் ஆண்டாளும் ஸமுத்ர சயநமதநங்களை யநு பவித்தபடி. திருமழிசைப்பிரான் ஒரே பாசுரத்தில் அநுபவித்த இவ விஷயத்தை ஆண்டாள் திருப்பாவை ஆத்யந்தங்களில் அநுபவித்த படி.

180. இ — கூனகம் புகத்தெறித்த — தி. ச. வி. 30

இ — கொண்டை கொண்ட. கூன்...அரங்க ஓட்டி — தி. ச. வி. 49

அ — கூனே சிதைய உண்டை வில் நிறத்தில் தெறித் தாய் — நம். 1 5 5

அ — ஒருகால் நின்று உண்டை கொண்டு ..கவி

10 6 2

விள - உள்ளங்கை நெல்லிக்கனியாக ஸ்ரீராம சரித்தரத்தை ஸாக்ஷாத்கரித்த ஸ்ரீவால்மீகிபகவானும் அறியாத ஸ்ரீராம வருத தாந்தத்தையறிந்த ஆழ்வார்கள் அநுபவமிருக்குமபடி. ஸவப்ரயத் நத்தாலும் தேவதாந்தர ப்ரஸாதத்தாலும் ஜ்ஞாநம் பெற்றவர்கள் மஹர்ஷிகள். தேவதாஸார்வபௌமனான ஸ்ரீ மந்நாராயணனுடைய நிரவேதுக ப்ரஸாதத்தாலே மதிநலம் பெற்றவர்கள் ஆழ்வார்கள் மஹர்ஷிகள் ஜ்ஞாநம் பரிசசிந்நம். ஆழ்வார்கள ஜ்ஞாநம் அபரிசசிந்நம். “உன்னுடைய விகிரமம் ஒன்றெழியாமல எல்லாம் எனனுடைய நெஞ்சுகமால் சுவாவழி எழுதிக கொண்

டேன்” என்றிருநீறே பெரியாழ்வார், ஸ்ரீராமாயணத்தில் காணப் பெருத சரிதரம் இது-கூனி கூன நிமிர்த்த ஸ்ரீராமலீலா விசேஷம். மயாவற மதிநலம் அருளப் பெற்ற திருமழிசைப்பிரானும் நம்மாழ்வாரும் கலியனும் அநுபவித்த சரிதரமாகும் இது.

கூனி கூன நிமிர்த்தவர் பெருமாள் அஹங்கரிகரும் ஜீவனுடைய அஹங்காரத்தையழித்ததுக குனிய வைக்கிறார் திருவரங்கம் பெரிய பெருமான் எனபது திருமழிசைப்பிரான அநுபவம்.

181. இ — ஆதி ஆதி ஆதி நீ — தி. ச. வி. 34

அ — வேர் முதலாய் வித்தாய் — நம். 2. 8. 10.

விள - ஆதி. - “ஸதேவ ஸோம்ய இதம் அக்ர ஆஸீத் ஏகமேவாத்விதீயம்” என்கிறபடியே த்ரிவித காரணமும் நீ எனறவாறு.

வேர்...த்ரிவித காரணமும் தானேயாய் என்றபடி. வேர் - ஸஹகாரி காரணம். முதல-நிமித்த காரணம், வித்து-உபாதாந காரணம் என்றதாயிற்று - அபினனநிமித்ததோபாநம் பரஹமம் எனபது பரமவைதிக ஸித்தாந்தம்.

182 இ — பாலினீர்மை...தி ச. வி. 44.

அ — நிறம் வெளிது செய்து — பே. 56

அ — நிகழ்ந்தாய் பால் பொன் — நான் தி 24.

அ — முன்னை வண்ணம் பாலின் வண்ணம் — கலி 4. 9. 8.

அ — திருவடிவில கருநெடுமால் சேயன் — கலி — தி. நெ. 3.

விள - பகவானுடைய திருமேனி நிறம் யுகாநுகுணமாக மாறுகிறபடி கருநாதி யுகங்களில் சேதநர் ஸத்த்வாதி குணநுகூலமாகச் சேவதாதி வாணங்களை விரும்புகையாலே அந்தக் காளமேகநிபச்யாமமான நிறத்தையழியமாறி அவர்கள் உக்ககும் வாணங்களைக் கொண்டு அவ்வவ காலங்களிலே முகங்காட்டுகிறான் என்றபடி. கலி காலத்தில் தன பக்கல் அபிமுகராய ஓர் வாண விசேஷத்திலே ருசி பண்ணுவாரில்லாமையாலே ஸ்வாபாவிகமான வடிவுதனைக் கொண்பருகும் அதாவது கருநீல வண்ணனாயிருக்கும் என்றபடி “கலெள ஜகதபதிம் விஷ்ணும ஸாவ ஸரஷ்டாரம் ஈசவரம், நராசசயிஷ்யநதி மைதரேய பாஷணடோபஹதா ஜநா” எனன நின்றதினே தனனையழிய மாறியும் காராயம் செய்வான் ஈசவரன். அவ்வளவிலும் இவன் அவனை மறந்தே திரிவான். இதெனள

ஆச்சரியம். “வையகம் மறைத்த தென்ன நீர்மையே” என்று ஆழ்வார் விஸமிதராகிரூர்.

183. இ — எழுந்திருந்து பேசு — தி. ச. வி. 61.

அ — வகையருளாய் வந்தே — நம. 3. 2. 4.

விள - எழுந்திருந்து - இதுககு ஹேதுவை, கண் வளாந்தருளாநிறக அருளிச்செய்ய வொண்ணாது என பயங்கெட எழுந்திருந்து அருளிச செய்ய வேணும் எழுந்திருக்கும் போதை சேஷ்டிதததாலும், அருளிச செய்யும் போதை ஸ்வரததாலும் எனககு பயங்கெட வேணும் எனகிரூர் திருமழிசைப்பிரான வகையருளாய் வந்தே. - சேரும் வகையருள வேணும் அது செய்யுமிடத்து முகம் தோற்றாத அநதாயாமிதவத்தால ஒண்ணாது வந்து அவதரித்து உன குண சேஷ்டிதங்கனாலே புறம்பு போகாதபடி பண்ணிச சோத்தருளவேணும்

184. இ — எம்மாத் — தி. ச. வி. 69.

அ — முநீர் ஞாலம் படைத்த எம்முகில்வண்ணனே.
நம். 3 2 1.

விள - எம்மாத் என்பான என்னென்னில, ஈச்வரன் ஜகத் ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணுகிறது முமுக்ஷுஸிஸருக்ஷயாலே யாகையாலே, அந்த ஸ்ருஷ்டி பவிததது அநந்யப்ரயோஜநா பககலிலே யென்று “எம்மாத்” என்று விசேஷிக்கிரூர்

எம் முகில் வண்ணனே - ஸ்ருஷ்டி ஸாவஸாதாரணமாகிலும் இவா தமக்காக எனறிருக்கிரூர் எங்குமொகக வாஷித்தாலும் அது கொண்டு விளைததுக கொண்டவன “எனக்காக” என்று இருக்குமாபோலே, எல்லாருக்கும் ஒகக அவன செயதாலும் க்ருதஜ்ஞன் “எனக்காக” எனறிருக்குமிதே “ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதிகளைப் போலே ஸவாராததமாக எனறிதே ஜஞாநாதிகா அநுஸந்திப்பது” என்ற ஸ்ரீவசந பூஷணஸூதரமும் ஒருபுடையிலே யிங்கே யநுஸந்தேயம்

185. இ — நடநத கால்கள் நொந்தவோ — தி. ச. வி. 61.

அ — தாளால் உலகமளந்தவசைவே கொல் —

நான். தி. 35.

அ அடியாரல்லல் தவிர்த்தவசைவே — நம்.

8. 3. 5.

விள - அரசாதிவய தேசங்களில் அரசாவதாரமான பகவான் அரசாஸமாதியிலே உள்ள அதாவது- அரசசகபராதீநஸவ வயாபாரங்களையுடையனாகை - தான குளிர நோகருதல் வினவுதல் திருமேனியசைதல் எழுந்து உலாவுதல் இன்றிக்கேயிருககை- இந்த நிலையில் ஆழவாக்கள வயிறுபிடிக்கிருக்கள் - அவனுடைய அரசாஸமாதியிது என்று தெளியாதே கலங்கி, பகவானுக்கு என வந்ததோ, அசையாமல் வாய திறவாமல் கிடக்கிருனே-அவன் திருமேனியசைநது காட்டவேணும், வாய்திறந்து பேசுககாட்ட வேணும் எனறிப்படி பலவாறு அபேக்ஷிக்கிருக்கள் ஆழவாக்கள திருக் குடந்தையிலும் திருவல்லிக் கேணியிலும் திருக்கோளூரிலும் திருப் புளியகுடியிலும் எழுந்தருளியுள்ள பெருமானே இங்ஙனமே வேண்டியபடி

186. இ - எங்கள் செங்கண்மலை -- தி ச. வி. 75.

அ - உள்ளமாக் கொள்ளோமே - கவி. 11. 7. 6.

விள - எங்கள் - எங்கள் என்று மற்றுள்ள ஆழவாக்களையும் கூட்டிக் கொள்ளுகிருா.

கொள்ளோமே - நாங்கன பதினமரும் என்று தமமையொழிந்த ஆழவாக்களையும் கூட்டிச் சொல்லுகிருா (1 6. 1 ாடு)

187. இ - வேங்கடமடைந்த மாலபாதமேயடைநது

நாளும் உய்ம்மனோ - தி ச. வி. 81.

அ - கண்ணன் கழலிணை ... நம். 10 5 1.

விள - இவ்விடங்களில் திருமழிசைப பிரானும் நமமாழ்வாரும் பரோபதேசத்தைத் தலைககட்டுகிருக்கள்

188. இ - என்னாவிதான் ... இன்பவீடு பெற்றதே.

தி. ச. வி. 120.

அ - வீடு பெற்ற தருகூர்ச்சடகோபன - நம். 10.

10 11

விள - யாவதாத்ம்பாவி விச்சேதமில்லாத நிரதிசயாநந்தமான கைங்காயருப மோக்ஷத்தை எனனாவி பெற்றது என்று ஆழ்வார்கள தங்கள் ப்ரபந்தங்களைத் தலைககட்டினபடி.

திருமாலை

இங்கும் அங்கும்

189 இ — காவலில் புலனை வைத்து — திருமாலை. 1

இ — இச்சுவை.... ...திருமாலை 2.

அ — நம்பியெனறக்கால் அண்ணிகும — க.நு.சி. 1.

அ — பண்டைவலவினை பாற்றியருளினான் க.நு.சி. 7.

விள - பகவந்நாமங்கள் பாவனங்கள் எனபதனை “காவலில்” பாசுரத்திலும், பகவந்நாமங்கள் போகயங்கள் எனபதனை “இச்சுவை” என்றவிடத்திலும் தொண்டரடிப்பொடியாமுவாரா அருளிச செய்தார்.

மதுரகவியாமுவாரா தனஞ்சாரியரான நமமாழ்வாரா பரம போகயா எனபதனை “நம்பியெனறக்கால் அண்ணிகும” என்றும், பரமபாவநா எனபதனை “வலவினை பாற்றியருளினான்” என்றும் அருளிச செய்தார்.

தொண்டரடிப் பொடிகள் பரதம்பாவமான பகவத விஷயத்தில் அநுபவித்த பாவநதவ போகயதவங்களை மதுரகவிகள் சரமபாவமான ஆழ்வாரா விஷயத்தில் அநுஸந்தித்தருளினான் என்றபடி.

190 இ — நாட்டினான் தெய்வமெங்கும்...காட்டினான்
திருவரங்கம் — திருமாலை. 10

அ — ஆற்ற நல்ல வகை காட்டுமமமான — நம.

4 5. 5.

அ — நிறுத்தினான் தெய்வங்களாக அத்தெய்வ

நாயகன் — ந ம். 5. 2 8.

விள - நாட்டினான்.- ஸ்தவபரசுரராயத் தனனைப் பற்றுமள வுடையவரன்றிகேயிருக்கும் ரஜஸ்தம. ப்ரசுராகும் தேவதைகளை நாட்டினான். உபகந்ததைப் பெருத கொடிபோலேயாயத்து ஈசவ னுடைய ஆதம்பாவத்தை யொழியில் தேவதைகளுடைய ஸ்தத்தாதி களிநுப்பது. சுள்ளிக்கால் நாட்டினுப்போலே யிருக்கிறதாயத்து. “நிறுத்தினான் தெய்வங்களாக” என்னக கடவதிதே.

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார்
திருமண்டங்குடி

முதல தன்னிலே இவற்றை முழுக்கூஸிஸ்ருக்கியா ஸ்ருஷ்டித்துப் பின்னை வேதசக்கூஸஸையும் கொடுத்து விட்டால் குணநூகூலமாக தேவதையை ஆச்ரயித்து, அவற்றினுடைய ஸ்வபாவங்களையும் தனவாசியையு மறிந்து நம் பக்கவிலே வருகிறன வென ருயத்து தேவதைகளை ஸ்ருஷ்டித்தது. இது அவனருளின காராயம். திருவரங்கத்தைக் காட்டியது நல்லதோர் அருள் தன்னாலே என்கிறா ஆழ்வார தேவதாந்தரமுகமாக தச்சீரீரியை ஆராதிககையு மஉஜ்ஜீவநப்ரகாரமானாலும் அது அதிகருதாதிகாரம் கோயிலை வந்து ஆச்ரயிககை ஸர்வாதிகாரம். இப்படி எவ்வுயிர்க்கும் தாயிருக்கும் வண்ணமான பகவான் செய்யும் கேடும் கருஷிபரம்பரை. “அருள் முடிய நிறுத்தி அடையநின்றதும் நல்லதோர் அருள் தன்னாலே நன்று மெளியனாகிறதும் விஷயம்” என்ற ஆசாரய ஹருதயவாகயம் இங்கே யநுஸந்தேயம்

ஆற்ற நல்ல வகைகாட்டும் அமமான் -

ஆற்ற - அமைய - பொறுக்கப் பொறுக்க-குளப்படியிலே கடலை மடுத்தாற போலேயன்றிக் கே, ஸாதமிக்க ஸாதமிககவாயிற்று தன கலயாண குணங்களை அநுபவிபித்தது. “மாதா நாராயண” இறே

191. இ — மீண்டர் பாய்ந்துண்ணும் சோறு — திருமலை. 14.

அ — வினைகளை வேரறப் பாய்ந்து — நம் 3 2. 1.

விள - மிண்டா - திருவரங்கம் எனனாத மூக்கர் அவாகள் பாயந்துண்கிருாகள் அவாகள ஜீவீபபது வழியல்லா வழியே யபஹரித்து என்பது தோனற, ‘பாயந்து’ என்கிறா ஆழ்வார.

வினைகளை . பாயந்து - ஸாவசகதனான பகவான ஸமஸாரி யுடைய வினைகளைப் போக்கும் போது பாயந்து போக்குகிருன. பாயந்து என்று சினம தோற்றுகிறது.

192. இ — சோறறை விலக்கி நாய்க்கிடுமினீரே — திருமலை. 14.

அ — சோற்றினை வாங்கிப் புல்லைத் திணிமினே —

பெரியாழ்வார். 4. 4. 5.

விள - சோற்றை விலக்கி நாய்க்கு இடுமினீரே - தங்கனாயுத தேசித்து வந்து கண் வளர்ந்தருளுகிற அந்தவுபகாரத்தை யறியாத

கருதக்கநர் ஜீவிககிற ஜீவநத்தை விலககி, ஒருநாள் ஒருபிடி சோறிட்டவனவாசலைப் பற்றிக் கிடக்கும் அத்தனை க்ருதஜஞமான நாய்க்கிடுங்கோள். “ய: அஸாதுபய அர்த்தமாதாய ஸாதுபய ஸம்பரயச சதி” எனனாநினறதிறே.

புலலைத் திணிமினே - மநுஷ்யயோநியிலே பிறந்துவைததே அறிவிலிகளான கயாலே, அந்த ஜநம்பலமில்லாத உங்களுக்கு மநுஷ்யர் ஜீவிககிற ஜீவநம் ஏதுக்கு? என்று பறித்து, அறிவிலலாத பசுக்கள் தினகிற ஜீவநமான புலலைக் கொண்டு வந்து திணியுங்கோள். ஆஹார நித்ராதி சதுஷ்டயமும் பசுக்களுக்கும் மநுஷ்யா களுக்கும் ஸமாநமாயிகக, ஜனாநமிறே பசுக்களிற் காடடில இவா களுக்கு அதிகமான விஷயம் அந்த ஜனாநமில்லாதார பசு ஸமரிறே. அத்தைப் பறற மநுஷ்யர் ஜீவிககிற சோற்றைத் தினனாத படி வாங்கிப் பசுக்கள் புஜிககிற புலலைத் திணியுங்கோள் என்கிறார்.

இப்படி தொண்டரடிப் பொடிகளும் பெரியாழ்வாரும் அருளிச் செய்கிறது, “இதுதனைக கேட்டாகிலும் லஜஜா பயங்களுண்டாய பகவத விஷயத்திலே நெஞ்சு புரிவர்களோ” என்றும் நகச யாலேயிறே

193. இ - சூதனாயக் கள்வனாகி - திருமலை. 16

அ - களவும் சூதும் - நம். 2. 10. 10.

வின - சூதனாய.- சூதாவது - பச்சயதோஹரத்வம் களவாவது - பரதரவயததை யெனனதென றிருக்கை ப்ரமாண விஷயமான அததததை யிலையென்கை.

களவும் - களவாகிறது- ஈச்வர சேஷமான ஆத்மவஸ்துவை எனனதென்றிருக்கை சூதாவது - பச்சயதோஹரத்வம். அதாவது - ஸதவருததனயிருப்பான ஒருவன “பரசேஷமாய்க் கொண்டு ஆத்ம ஸவரூபம் உண்டு, சேஷியான ஈசவரனுமுண்டு, தாமாதாமங்களு முண்டு” எனறிருநதால், இவையெல்லாம் பொய்காண என்று அவனை விப்ரலம்பித்து தன்படியாக்கிக் கொள்ளுகை.

194 இ - பாதம் நீட்டி - திருமலை. 19.

அ - நீள் கழல் - நம். 1.9.11.

வின - பாதம் நீட்டி என்றது எனளளவும் வர நீட்டின திருவடிகள் என்றபடி திருமுடிப்பகம் குடதிசை மேறகு. திருவடிப் பக்கம் குணதிசை கிழக்கு - தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார் அவ தரித்த திவ்யதேசமாம் திரும்ண்டங்குடி கோயிலுக்குக் கிழக்கேயிறே

யுள்ளது. துர்யோதனஸ்த்தாநம் வாழ்ந்து போனால் அர்ஜுந னிருப்பு வாழச் சொல்ல வேண்டாவிதே. “ஆளவந்தார் திருவடி தொழ எழுந்தருளினால் ‘துர்யோதனஸ்த்தாநம்’ என்று திருமுடிப பக்கத்தில் ஒருநாளும் எழுந்தருளியிருந்தறியார். திருவாசலுக்குக் கிழக்கு எழுந்தருளியிராத ப்ரதேசமில்லை” என்று பட்டர் அருளிச செய்வர்.

நீள்கழல்:- ஆசாலேச முடையார் இருந்த விடத்திலே செல்ல வளர்ந்த திருவடி.

இப்படி ஆழ்வார்கள்—அடியாரளவும் வளர்ந்து வரும் திருவடி களை யநுபவித்தபடி.

195. இ — கடல் நிறக்கடவுள் எந்தை — திருமாலை. 19.

அ — ஈசன்வானவர்க்கு...என்கண்பாசம் — நம்.

3. 3. 4.

விள - கடவுள் எந்தை - நித்ய ஸூரிகளுக்கு நித்யாகாங்க்ஷித மான வடிவையுடைய பரதேவதை கிடர், ஒரு ஸமஸாரியைக் குறித்து ஸாபேக்ஷமாய்க் கிடக்கிறது பழங்கிணறு கணவாரு கிறதென பரகருதிவச்யனாய் தாழ்வுக் கெல்லையான என்னளவும் வரவனரோ வெள்ளம் கோததது. “என்கண பாசம் வைத்த” எனனக் கடவதிதே

என கண பாசம்:- நித்யஸூரிகளுக்கு ஈசனாயிருந்தான். என பககலிலே ஸங்கத்தைப் பண்ணினான் அவர்கள் ஸத்தையுண்டா கைக்காக அவர்களோடே கலந்தான் தன் ஸத்தை பெறுகைக்காக எனனோடே வந்து கலந்தான். பராதம்யத்துக்கும் பழிகும் செங் கற் சீரைக்கும் ஜீவநம் வைப்பாரோபதி அவர்கள் பககல். நெஞ்சம் உடம்பும் தந்தது எனக்கு எனகிருர் இவனிஷயம் முன்னமேயும் (பக்கம் 12) கூறப்பட்டது.

196. இ — பள்ளி கொண்ட மாயனார் — திருமாலை 20

அ — அரவினணை மிசைமேய மாயனார் — அமலனாதி 7.

விள - பள்ளி கொண்ட மாயன - கண வளர்ந்தருளும் போதை யழகு ஆச்சாயமாயாயத்திருப்பது

அரவினணைமிசை மேய மாயனார் - எல்லார்க்கும் ஒன்றிலே சாயந்த வாறே பொல்லாங்குகள் தெரியும். இங்கு பழையவழகும்

நிறம் பெறும் இன்று நாமும் சென்றநுபவிக்கப் பார்த்தாலும் ஒருக் கடித்தென்ன வொண்ணுதே மலலாந்தென்ன வொண்ணுதே யிருக்கிற வாசசர்யம்.

197. இ — மனமதொன்றி — திருமாலை. 21.

அ — பூசும் சாந்து என்னெஞ்சமே — நம். 4.3.1.

விள - மனம் — இங்கு மனஸ்ஸெனகிறது மனோவருத்தியை என்பர் நம் பெரியோர்.

என்னெஞ்சமே - நெஞ்சு என்று நெஞ்சின கார்யமான ஸமருதியைச் சொன்னபடி மடநெஞ்சால குறைவிலமே (4.8 2) என்கிறவிடத்தில் “நாயகன வரவு தாழ்த்தான் என்று அவனமுன்னே சாந்தைப் பரணியோடே உடைப்பாரைப் போலே என்னெஞ்சு எனக்கு வேண்டா என்கிறார்” என்ற ஈட்டையும், “நெஞ்சு, சாந்துப் பரணியாகவும் அதிலுண்டான ஸமருதி சாந்தாகவும் விவக்ஷிதம்” என்ற அருமபதவுரையையும் காண்பார்க்கு இது விளங்கும்

“பூசும் சாந்து என்னெஞ்சமே” (4 3 2) என்ற பாசுர அவதாரிகையான ஈட்டிலும் “கரண கார்யமான ஸமருதி” என்று உள்ளது ஆக இவ்வாழ்வார்களிருவரும் மனோவருத்தியை மனம் என்று அருளிச் செய்தபடி

198. இ — உள்ளுவாருள்ளிறறெல்லாம் உடனிருந்தறிதி-
திருமாலை. 34

அ — சிந்தையினால் செய்வ தானறியாதன இல்லை—
நம் 7. 10. 10.

விள - உள்ளுவார் - நினைவுக்கு வாயத்தலையைப் பற்றியிருக்கையாலே, அநுஸந்திப்பாரா அநுஸந்திக்கும்தெல்லாவறறையும் கூடவிருந்து அறிதி என்கிறார்

சிந்தையினால் - அவன நினைத்தால இவன அநந்தரம் நினைக்க வேண்டும்படியிருக்க அவன அறியாததுண்டோ என்றபடி.

199 இ — செங்கண்மாலே — திருமாலை 35.

அ — உன்பவளவாய் — பெ நமாள் திருமொழி 4 9

விள - செங்கண்மாலே - இது ஸப்பாவகதநமன்று. தாத் காலீந விசேஷணம் இவா “சிக்ஷென” என்றவாதே, திருவுள்ளம்

இவர்பக்கலிலே ப்ரஸந்தமாய், இவர்பக்கல் வ்யாமோஹம் உள் ளடங்காமையாலே கணவழியே புறப்பட்டு ப்ரகாசிக்கிறபடி.

வ்யாமோஹததாலே குதறிச் சிவந்த கண்களையுடையவளே எனறபடி.

உன் பவள வாய் - ஆழ்வாரா “படியாய்ககிடந்து” என்று அசித் வத பாரதந்தர்யததையாசைப்பட்டுக் கூறியவாறே, திருவேங்கட முடையான் திருவுள்ளம் ப்ரஸந்தமாய் சோதி வாய் திறந்து சிரித் தான். அது தோனற “உன பவளவாய்” எனகிறார்.

ஆழ்வார்கள்விஷயத்தில் பகவானுகுள்ள வயாமோஹமும் தததுகுணமான கடாசுமும் புனனகையும் அமைந்திருக்கிறபடி கூறியதாயிற்று.

200. இ — மழைக்கு அன்று வரை முனேந்தும் மைந்தனே
— திருமாலை. 36.

அ — ஆனைக்கு அன்று அருளை ஈந்த — திருமாலை. 44.

விள - இவவீடங்களில் “மழை” “ஆனை” என்று பொதுவாகக் கூறப்பட்டாலும், கோவர்த்தநோததரணத்தையும் கஜேந்தர் மோக்ஷத்தையும் திருவுள்ளம் பற்றியே ஆழ்வார் அருளிச் செயத தாகப் பூர்வர்கள் வயாக்யாநமிருப்பது

“மழையென்றாலும் ஆனையென்றாலும் வயவஸ்த்திதமாயாயத்து இவாகள்கோஷ்டி யிருப்பது” எனறருளிச் செய்துள்ளார் வயாக்யாந சகரவர்த்தியான பெரியவாசசான் பிள்ளை.

201. இ — வரை முன் ஏந்தும் — திருமாலை. 36.

அ — கு! டு நன்மாலைகள் தூயனவேந்தி —

திருவிருத்தம். 21.

விள - ஏழு திருநக்ஷத்திரததிலே மலையையெடுத்தவிடத்தில் ஒரு பூமபந்தை யெடுத்தாப்போலே வருததமற்றிருந்தபடி சேஷ பூதா சூட்டு நனமாலைகள் ஏந்திநாப்போலேயாயத்து சேஷி மலையேந்தினபடி.

202 இ — உழைக்கன்றே போல நோக்கமுடையவர் வலை
— திருமாலை. 36

அ — அகப்பட்டேன் மணிவண்ணன் வாசுதேவன்
வலையுளே — நம், 5, 3, 6.

விள - அப்ராப்த விஷயமான் ஸ்தரீகள்கண்வலையுள் அநாதி காலமாக வசப்பட்டு ஸம்ஸரிதத சேதநன, ப்ராப்த விஷயமான் வாஸுதேவனகண்வலையில அகப்பட்டு உஜ்ஜீவிககபபெற்றமை கையக் கூறியபடி.

203. இ - அம்ம ஓ கொடியவாறே - திருமலை. 37.

அ - சிறுதொண்டர் கொடியவாறே - கலி.

11. 6. 3.

விள - பகவான சேதநனைக கடாஷியாதிருப்பது கொடுமை யென்று தொண்டரடிப்பொடி யாழ்வாரும், ஸமஸாரிகள் பகவத் குணநுஸந்தாதம் பண்ணுமை கொடுமையென்று கலியனும் அருளிச் செய்தபடி.

204. இ - ஆம்பரிசு - திருமலை. 38.

அ - உறுவது இது என்று - நம். 9. 4. 4.

விள - ஆம்பரிசு-கைங்கரியம் உறுவதிது-சீரியது இது. கைங் கரியம்.

205. இ - பெண்ணுலாம் சடையினனும்...திருமலை. 44.

அ - திருமால் என்னையாளுமா ல...சிவனும்...காணாது.
நம். 10. 7. 6.

விள - திருமால் ப்ரஹ்மருதராதிகளுக்கும் அரியன்-ஆனை ஆழ் வார் இவாகளுக்கும் எளியன என்றபடி.

திருப்பள்ளியெழுச்சி

இங்கும் அங்கும்

206. இ — இறையவர் பதினொரு விடையருமவரோ —

தி. ப. எ. 6.

அ — வெள்ளேறன் நான்முகன்...புள்ளாதிசுழல்

பணிந்து — நம். 2. 2. 10.

விள - வெள்ளேறன் - ராஜஸேவை பண்ணுவார் தந்தாமடையாளங்களோடே சட்டையும் பிரம்புமாய ஸேனிகுமா போலே. இவர்களும் தந்தாமடையாளங்களோடேயாயிற்று வந்து ஸேனிப் பது இரவியர் மணி நெடுந்தேரோடும் இவரோ, இறையவர் பதினொரு விடையரும் இவரோ” - இதயாதி:.

இததால ராஜாதிராஜனு ஸாவேசவரன தேவதாந்தரங்களை உண்டாக்கினமையும், அவர்களுக்கு அதிகாரமும் அடையாளமும் தந்தமையும், அவர்களும் தங்கள் அடையாளங்களோடே வந்து பகவானை ஸேவிததமையும் கூறப்படுகிறது. ஆக ஸ்ரீமந் நாராயணன் ராஜாதிராஜன் என்ற வேதாந்தார்த்தம் விசதமாகிறது

207. இ — இலங்கையர் குலத்தை வாட்டிய வரிசிலை —

தி. ப. எ. 4.

அ — அரக்கனை கிள்ளிக் களைந்தானை:-திருப்பாவை.

13.

விள - வாட்டிய - வாட்டுகையாவது - நிச்சேஷமாக முடிக்கை; கரியாகுகை. “வாட்டிய” என்றால் கரியாகுகையாகுமோ வெனனில், வீரபத்ரியாகையாலே “கிள்ளிக் களைந்தானை” என்னு மாபோலே சொல்லுகிறார்.

208. இ — அந்தரத்தமர்... - தி. ப. எ. 7.

அ — கேசவந்தமர் — நம். 2 7 1.

விள - அந்தரதது - அந்தரமென்றும் அண்டமென்றும் ஆகாச மென்றும் தேவலோகத்துக்குப் பேர் அந்தரததமரா - அவாகள் வர்த்திகும தேசத்தையிட்டுச் சொல்லுமித்தனையிறே தேவாகளை. “கேசவனதமர்” எனகிறதல்லவே ஸ்ரீவைஷ்ணவாகளை விஷ்ணுவை யிட்டே சொல்லுமித்தனை யென்றபடி “ஏகாந்தீ வயபதேஷ்டவய: நைவ க்ராமகுலாதிபி - விஷ்ணுநா வயபதேஷ்டவ்ய ” இறே

209. இ — துளவமும் கூடையும் பொலிந்து தோன்றிய
தோள்: - தி. ப. எ. 10:

அ — ஆழியும் சங்குமுடைய நங்கள் அடிகள்:—

கலி 11. 2, 6.

விள - ஆழியும் இதயாதி.- அவனுக்கு அவை சேஷிதவஸூசக மிறே. “மஹாத்மந சங்க சக்ராஸி பாணே ” எனனுமா போலே யிறே சேஷ பூதனுக்கும திருப்படலிகை ஸூசகமாயிருக்கிறபடி. “கநித்ரபிடகாதர.” இதயாதி. இத்தால சேஷசேஷிகளின் அடையாளம் கூறப்பட்டதாயிற்று

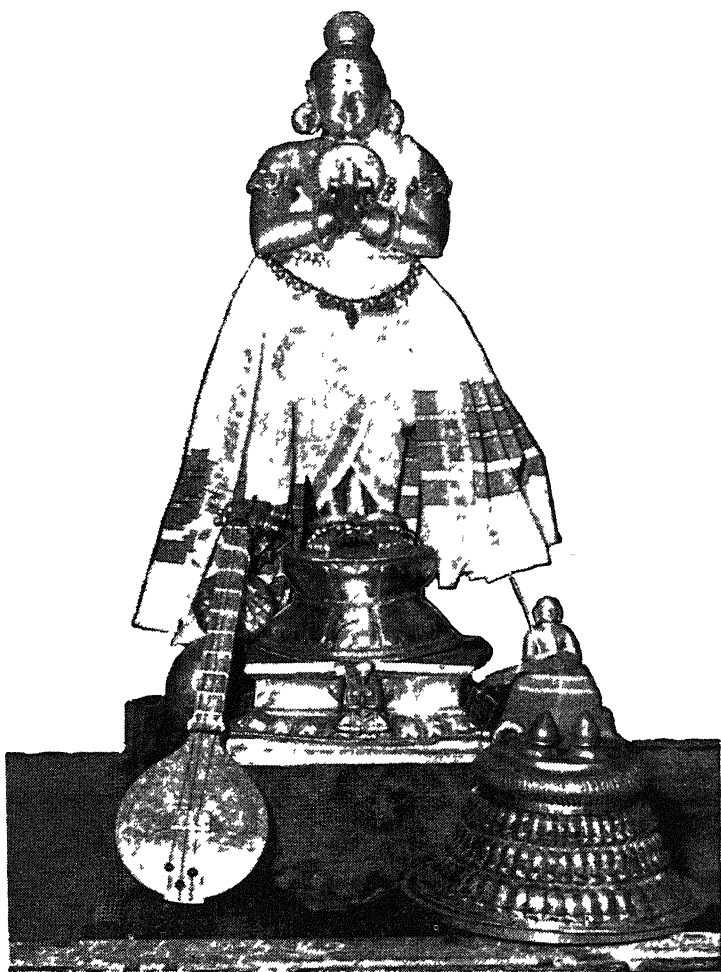
210. இ — தொண்டரடிப்பொடி — தி. ப. எ. 10

அ — அடியார் அடியார்...அடியோங்களே — நம்.

3 7. 10:

விள - பகவான சேஷித்வத்தின எல்லையிலே உளன் - ஆழ்வார் கள் சேஷித்வத்தின் எல்லையிலேயுளர். “ய ஸபதபர்வவயவதாந துங்காம சேஷித்வகாஷ்டாம் அபஜத்முராரே ” என்னு நின்றதிறே.

திருப்பாணுவார்
உறையூர்

அமலனுதிபிரான்

இங்கும் அங்கும்

211. இ — திருக்கமலபாதம் வந்து — அமலன். 1

இ — ஆடையின மேல சென்றதாம் எனசிந்தனையே —
அமலன். 2.

அ — நினபாதமே சரணாகத்தந்தொழிந்தாய் — நம்.
5. 7. 10.

அ — கழல்களவையே சரணாகக்கொண்ட — நம்.
5 8 11.

அ — வந்துனதடியின் மனம் புகுந்தாய்

அ — புகுந்ததறபின வணங்கும என் சிந்தனைககினி
யாய் — சுவி. 3. 5. 1.

விள - ஈன்று அணிததான நாகு, தன கனறுக்கு வாஸனை யிலலாமையாலே முதலில தானே தன முலையை அதின வாயிலே கொடுக்கும்; பின்பு சுவடறிநதால் கனறுதானே இது காற் கடைக் கொள்ளிலும் மேல விழுமிதே. அப்படியே திருவடிகள் தாமே வந்து போக்யமானபடியைச் சொன்னா திருப்பாணழ்வார் முதற்பாடடில. தம்முடைய நெஞ்சு சுவடறிநது மேல விழுந்தபடியை இரண்டாம் பாட்டில கூறினா அவா இவ்விஷயம் “வந்து” என்றும் “சென்றதாம் எனசிந்தனை” என்றும் கூறியவாற்றால் அறியலாகும்.

நம்மாழ்வாரும் “தந்து” என்றும் “கொண்ட” என்றும் அருளிச் செய்தார் கலியனும் “வந்து புகுந்தாய்” என்றும், “புகுந்ததற பின என சிந்தனைககினியாய்” என்றும் அருளிச் செய்தாரிதே.

இததால், சேதநன அடையும் சேடும்ங்களெல்லாவற்றுக்கும் முதல கருஷி பகவானுடையது எனகிற ஸதஸம்பரதாய ஸாராத தம் சொல்லியபடி “ஈசவரஸய ச ஸௌஹாராததம்” எனனக கடவதிதே

212. இ — அடியார்க்கு என்னை ஆட்படுத்த விமலன்
அமலன். 1.

அ — அமரர்தமகோனாககொழியக் கோவர்த்த
நத்துச் செந்தான். பெ. இ. 4. 2. 4.

விள - அடியார்க்கு - தான சேஷிதவத்தினுடைய எலலையிலே நிறுபபோலே சேஷதவத்தின எலலையிலே என்னை வைத்தான. தனக்கடிமைப்பட்டவனை பகவான தன்னடியார்க்காட்படுத்தும் ப்ரகாரமிது தச்சேஷதவம் நிலை நிறகுமபடி தத்ய சேஷதவத்திலே என்னை வைத்தான என்றபடி

அமராதமகோனார்க்கொழிய - தன்னபிமாநத்திலே யொதுங்கின இடையாகளை ஸ்ரீகருஷணன் அநயசேஷமாகாதபடி நோக்கி, திருமலையாழ்வார்க்குச் சேஷமாககினுன

இப்படி பகவான செய்யும் சேமத்தைக்கூறி ஆநந்திக்கிறார்கள்.

213. இ — விண்ணவர்கோன்...வேங்கடவன்...அரங்கத் தம்மான் — அமலன். 1.

அ — ஆடும் கருளக்கொடியுடையார் — நல் வேங்கடநாடா - வந்து — நாச். தி. 10 5.

விள - விண்ணவா...“குசலத்தலே நிவஸதி” எனனுமாபோலே பரமபதத்தில் நின்றும கோயிலேறவருகைக்கென்று தங்குகிற தேசம் திருமலை

ஆடும் - பரமபதம் கலவிருகையாயிருக்க, அதைவிட்டுத் திருமலையிலே வந்து முகங்காட்டினா ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலே போலே யிருந்தது பயணம்

214. இ — உலகமளந்து ..நீண்முடி — அமலன் — 2-

அ — நீண்ட தோள் சென்றளந்தது-பூ 61.

விள - நீண்முடி - “ஒருகாலும்...எனமதியும் கடந்து” என்று திருவடிகளுக்கு வளாததி சொல்ல பராபதமாயிருக்கத் திருமுடிக்கு வளாததி சொல்லுகிறது—இத்திருவடிகள் அபராபதமான திருவடிகளன்று, பராப்தமான திருவடிகள் என்று தோற்றுகைக்காக ‘நீண்ட தோள்’ என்றாரிறே பூத்ததாழ்வார்

215. இ — அன்று நோந்த நிசாசரர். அமலன் - 2

அ — திகைத்த அரக்கர் — நா. 8 6. 2.

விள - அன்று.- “ராமோ ராமோ ராம இதி பரஜாநாமபவந்” தா, ராமபூதம் ஜகத்பூத் ராமே ராஜ்யம் பரசாஸதி” என்றும், ‘ஸத்ரியோ வ்ருத்தா: தருண்ய. ச ராமஸயாராததே” என்றும்,

அநுகூல ப்ரதிகூல விபாகமற இவனைக் கண்டவர் மங்களா சாஸநம் பண்ணுவார், அடைவுகெட வாய்புலத்துவாராகிற காலத்திலே, இவாகன் (அரக்கா) இங்ஙனே சிலா எதிர்த்து நசித்துப் போவதே யென்று வெறுக்கிறார் ஆழ்வாரா.

திகைத்த'- சகரவர்த்திதிருமகளை வெல்லலாம் என்று நினைத்த மதிகேடரான ராஷ்டிரவர்.

216. இ — நீண்முடியன் — அமலன். 2

அ — மலர் புரையும் திருவடி — தி. நெ. தா. 5.

விள - திரிவிக்கிரமனுடைய திருமுடியின் விகாஸத்தையும் திருவடியின் விகாஸத்தையும் ஆழ்வார்கள் அநுபவித்தபடி.

217. இ — வேங்கடமாமலை.. அரவினணையான் - அமலன் 3.

அ — பைத்த பாம்பணையான் திருவேங்கடம்

நம் 3. 3. 0

விள - திருவேங்கடத்தான அரவினணையான் என்றும், அரவினணையான திருவேங்கடத்தான என்றும் ஆழ்வார்கள் பகவானை அநுபவித்தபடி.

218. இ — எழிலுந்தி: — அமலன் - 3

அ — சாமனைப், பயந்த காளை — நம். 10. 2. 8.

விள - எழிலுந்தி - இளகிப் பதிககை. “பரஸவாந்தம் ச யௌவநம்” என்கிறபடி யனறிககே யிருககை லோகத்தில் உத பாதகருடைய அழகு பரஸவாந்தமாயிருக்கும். இவனை (பிரமணை) யுண்டாக்கின பினபு ஒளியும் அழகும மிககதித்தனை. “யோ பரஹ்மானம் விதநாதி தம் ஹ தேவம்” என்கிறபடியே - இவனை ஸருஷ்டித்த பினபிறே தயோதமாநனயிறு தேவன் - விளங்கு மவன் என்றபடி ஆழ்வாரும் “காமனைப் பயந்த காளை” என்றாரிறே “பயந்த” என்று பரஸவத்தைச் சொல்லி “காளை” என்று யௌவ நதன் தக கூறினாரிறே

219. இ — அநதிபோல நிறத்து:- அமலன் - 3.

அ — அந்தியம் போதில அரியுருவாகி — தி. ப. 6.

விள - அ ந் தி போ ல - அரங்கனுடைய திருப்பரியட்டத்தின் நிறத்தைக் கூறுகிறார். “அந்தி போல நிறத்து ஆடை” என்று. இவ்விடத்தில் “அந்தி-ஸந்த்யை — பராத ஸந்த்யை, ஸாயம் ஸந்த்யை என்று தேசிகன முநிவாஹநபோகத்தில் அருளிச்செய்துள்ளார். ஆச்ரிதருடைய அஜ்ஞாநாநதகாரத்தைக் கழிக்கவல்ல ஸமயகஜ்ஞாந ஸூரியோதயததுக்குப் பூவஸந்த்யை போலவும், அவாகளுடைய தாபதரயங்களைக் கழிக்கக்கூகுப் பசசிமஸந்த்யை போலவும் புகாதத் நிறத்தையுடைத்தான வெவவரததவுடையாடை.

அந்தியம் போது - தேவார்களுக்கு பலம் கூடுதலாய் அசுரர்க்கு பலம் வாததீக்கு ஸமயம்-ஸாயங்காலம் இது நரஸிம்ஹாவதார காலம்.

ஆக “அந்தி” என்னும் பதத்தை ஆழ்வார்கள் ப்ரயோகித்த இடமறிந்து பூவாகள வ்யாக்யாநிகுமழகு அநுபவிககத்தக்கது

220. இ — மநசிபாய் வடவேங்கடம். அரங்கத்தரகினணை யான — அமலன். 3.

அ — சேழுங்கொழும்...வேங்கடத்துள

சுடநதை தி. ச. வி 60.

விள - திருப்பராணுவார்-பகவான திருவேங்கடத்திலே நின்றான், திருவரங்கத்திலே கிடந்தான் என்றநுபவிககிறார். திருவேங்கட முடையான வடக்கு வாசலாலே வந்து புகுந்து கோயிலிலே படுக கையிலே சாய்ந்தவனாயிருந்தான் என்றபடி.

திருமழிசைப்பிரான-“நிலையார நின்றான்” என்று நிலையழகிலே துவக்குண்பாக்குத் திருமலையில் நின்றருளியும், “கிடந்ததோர் கிடக்கை” என்னும்படி கிடையழகிலே துவக்குண்பாக்குத் திருக் குடந்தையிலே கணவனாநதருளியும் உள்ள பகவான என்று அநு பவிக்கிறார் திருவேங்கடத்தான திருமலையிலே நின்ற திருக்குடந் தையிலே வந்து சயந்ததான என்றபடி.

221. இ — முற்றுமுண்ட கண்டம் அமலன் 6

அ — நீடுலகுண்ட திறங்கொர்வாய — நம். 6. 6 3.

அ — எஞ்சாமல வயிறறடக்கி — கவி. 2 10. 1.

விள-உண்ட கண்டம் - சேஷபூதனுக்குக் கைங்கர்யம் தாரகமா யிருக்குமா போலே, இவற்றினுடைய ரக்ஷணம் தனக்கு தாரகமா யிருக்கிறபடி. “அத்தா சராசர கரஹணை”, “யஸ்ய பரஹம் ச ஷ்டரம் ச உபே பவத் ஓதந்,” என்னக்கடவதிதே.

உலகுண்ட திறங்கிளர்வாய் - ரக்ஷகத்வ ப்ரகாசகமான திரு வதரம். “வையமேழும் கண்டாள் பிள்ளைவாயுளே” எனனககடவ திறே

வயிறறடககி - ப்ரளயாபததிலே உலகத்தை வாயாலே உட் கொண்டு கண்டததின வழியாகத் திருவயிறறிலே வைத்து நோக கினுன என்றபடி.

இப்படி பகவானுடைய ப்ரளயாபதஸக்தவததை - நிரபேக்ஷ ரக்ஷகத்வத்தை ஆழவாகன அருபவிதபடி

222. இ - ஆதிப்பிரான - அமலன் 8

அ - ஆதி மூர்த்தியை - நம. 5. 3. 1.

விள - ஆதிப்பிரான - தான முற்கோலி உபகரிகுமவன் ப்ரஹ்மாதனுடைய விரோதியை, முற்பாடனயச சென்று போககின உபகாரத்தை நினைத்துச் சொல்லுகிறா

ஆதிமூர்த்தி - “பூவஜ்” எனகிறபடியே, நமமோடடைக கலவிகு அவன முற்பாடகைச செயதே, பிரிவின ஆற்றுகமககு நான பிற்பாடையாகவோ? ஆழ்வாருடைய ஆதமக்ஷேமத்துக்கு அவன முற்பட்டமை “ஆதி” என்று கூறப்பட்டது

223. இ - கோவலனாய் வெண்ணெய் உண்டவான

கொண்டல் வண்ணனாய் எனனுள்ளம் - வர்ந்தான் - அமலன், 10.

ஏனமாய் நிலம் கீண்ட

என்னப்பனே கண்ணா - நம. 5 7. 6.

விள - கொண்டல் - கோவலனாய் வெண்ணெய் உண்டாப் போலே கொண்டல் வண்ணனாய் எனனுள்ளம் கவாந்தவனை. யசோதைப்பிராட்டிவெண்ணெயிலே பண்ணின் சரததையை என நெஞ்சிலே பண்ணியருபவிததவனை வைத்ததற் வழியாதிருக்க வெண்ணெய் குடிபோனபோலேயாயதன் இவருடம்பிருக்க அகவாய் குடிபோனபடி வெண்ணெய் விழுக்கி வெறுங்கல மாக்கிபோ போல உள்ளங் கவாந்து பெரும் உடம்பாககினுன என்றபடி

ஏனமாய் - மஹாவராஹமாய ப்ரளயம் கொண்ட பூமியை யெடுத்தாய், ஸ்ரீகருஷ்ணனாய் ஸம்ஸாரத்தையும் கொண்ட என்னை யெடுத்தாய்

திருப்பாணுவாரதிருவுள்ளத்தைக் கொண்டான் அரங்கன கவாந்தான். இதுதனக்கு தருஷ்டாததம் ஸ்ரீகருஷ்ண நவநீத செளபம் ஆழ்வார ஸம்ஸாரானவையையும் அவரை பகவான உததரணம் செய்தான் இதுதனக்கு தருஷ்டாததம் ஸ்ரீவராஹ பூமயுததரணம் என்றதாயிறறு

கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு

இங்கும அங்கும

224, இ — திருவுருக்காணபன் நான — க. நு சி. 3.

அ — தோஷிந்தனை கைதொழுதனறி அவனுறையும்
திருவாறனவினை தொழ...நம், 7, 10, 3,

விள - திருவுரு - தமக்கு ஆசாயரான நமமாழ்வாரிடத்தில்
ஈடுபட்ட மதுர கவிகள், அவா வணங்கும் தெய்வமான கண்ணனைக்
கண்டாரிறே

கோவிந்தனை - பகவான பெரிய திருவடிமேலே ஏறி எழுந்
தருளக் கண்டாலும், அவனைத் தவிர்த்த திருவாறன விளையைத்
தொழக்கூடவற்றே எனகிருந் நமமாழ்வார

இவ்விருவரும் ஒரோ வகையிலே தமக்கு வகுத்த விஷயத்தை
விட்டு மறநெனறிலே யீடுபட்டமை இவ்விரு பாசுரங்களிலும்
தோற்றுகிறது.

225, இ — நன்மையால மிகக் நான்மறையாளர்கள் —

க. நு. சி. 4.

அ — நலங்கொள் நான்மறை வாணாகள் — நம்.

10 1. 2.

விள - “நன்மையால மிகக்” என்ற விசேஷணத்தையும்
“நலங்கொள்” என்ற விசேஷணத்தையும் நான்மறையாளர்
என்றும் நான்பறைவாணர் என்றும் கூறப்பட்ட வைதிகாடளித்ததும்
அநவயப்படுத்தப் பொருள் கூறலாம் நான்மறை எனனும் வேதத்
திலும் அநவயப்படுத்தப் பொருள் கூறலாம் இவ்வாறு இவ்
விருவரநுபவம்

226 இ — சதிராததேன இன்றே — க. நு சி 5.

அ — திருக்கண்டன் ... என்னுழி வண்ணனபால

இன்று — பே. 1.

அ — வரவாரென்றிலலை — வாழ்வினிதால்.

நம். பெ. தி. 56,

விள - இன்றே சதிர்ததேன - அன்று அப்படியானேன இன்று இப்படியானேன, அன்று மடவாரை நமமினேன இன்று திருக்குருகூர் நமபிக்கணபனானேன நடுவில், இதுகூட என்னையில் கிடப்பதொரு ஹேதுவைக கண்டிலேன இதுகூட வரவாறு ஒன்றினறிகேயிருக்க வாழ்வினிதாமபடி விழுந்தது என்று விஸமித ராகிருா

திருக்கண்டேன இன்று - இன்று - அவன காட்டக் கண்ட வின்று இன்று - நிரஹேதுகமாக என்னவுமாம்

இப்படி ஆழவாக்கள் பரதம்பாவத்திலும் சரம்பாவத்திலும் பரகத ஸ்வீகாரவைப்பததை அருளிச் செய்தபடி மற்றையாழ்வார்கள பரதம்பாவநிஷ்டரென்றும் மதுரகவியாழ்வார் சரம்பாவநிஷ்டரென்றும் பரஸித்தமிறே. பரதம்பாவம்- பகவத விஷயம், சரம்பாவம்- ஆசாரய விஷயம் என்றபடி.

227. இ - ஆயிரம் இனதமிழ் - க. நு. சி. 8.

அ - கோவையினதமிழ் - கவி. 9. 10. 9

விள - கவியனாலே “இனதமிழ்” என்று திருமொழியும், மதுர கவிகளாலே “இனதமிழ்” என்று திருவாய்மொழியும் கூறப் பட்டிருப்பதைக் காண்க

228 இ - இவ்வுலகில மிக்கதே - க. நு. சி. 8.

அ - திவத்திலும் பசுநிரமேயட்டவதே 10 3 10.

விள - ‘இவ்வுலகிலில்’ “திவத்திலும்” - இவ்விரண்டிடங் களிலுமுள்ள “இல” என்ற வேற்றுமையுருபினை ஏழாம் வேற்றுமையென்றும் ஐந்தாம் வேற்றுமையென்றும் கொண்டு பொருள் கூறுவா நம் பெரியோர்

229 இ - அருள் கண்டிர் இவ்வுலகிலில் மிக்கதே -

க. நு. சி. 8

அ - அதனில் பெரிய என்னவா - நம் 10 10. 10.

விள - ஆழவாருடைய அருள் தத்துவதரயத்தையும் கபளீ கரிகும என்னா மதுரகவிகள்-

நம்மாழ்வார் தம்முடைய அவா (பகவதபகதி) தத்துவதரயத்தையும் கபளீகரிகும என்னா.

இப்படியிறே நம்மாழ்வாருடைய பகதிகாருணயங்கள் இருக்கும்படி.

மதுரகவிகளும் நம்மாழ்வாரும்

இங்கும் அங்கும்

பாடம்பாலமான பகவத விஷயத்திலே நம்மாழ்வார் பண்ணும் அநுஸந்தானபரகாரத்தை, மதுரகவிகள் சரமபர்வமான ஸவாசாய விஷயத்தில் பண்ணுகிறார்.

பரமாசாயரான நம்மாழ்வாரே ஸாக்ஷாத் பகவான என்றும் அவாதிருவடிகளே உபாயமென்றும், அவாதிருவடிகளில் பண்ணும் கைங்காயமே புருஷாராததமென்றும், அவருடைய முகோலலாஸமே பரமப்ரயோஜநமாகவும், அவரெழுந்தருளியிருக்கிறவிடமே பராபய பூமியாகவும், அவருடைய விகரஹாதயநுபவமே உண்ணும் சோற்றில் படியே தாரகாடகங்களாகவும் பரதிபத்தி பண்ணி விசுவஸித்திருக்கும் சம திகாரி சீசுரராயத்து ஸ்ரீமதுரகவியாழ்வார்

230 இ அண்ணிக்கும் அமுதாறும் —க. நு. சி. 1

அ அப்பெழுந்ததக்கப்பொழுது என்றாவமுதமே

—நம். 2. 5 4

231 இ நவிலை நவிறறின்பம் எய்தினேன்:—க. நு. சி. 2

அ மலக்கு நவையேறகு மாறுளதோ —

—நம். 6. 4. 9

232 இ மேவினேன அவன பொன்னடி —க. நு. சி. 2

அ அடிக்கீழ் அமாந்து புகுந்தேனே —6. 10. 10

233 இ தேவுமறற்றியன் —க. நு. 2

அ கண்ணல்லால் தெயவமில்லை —நம் 5. 2. 7

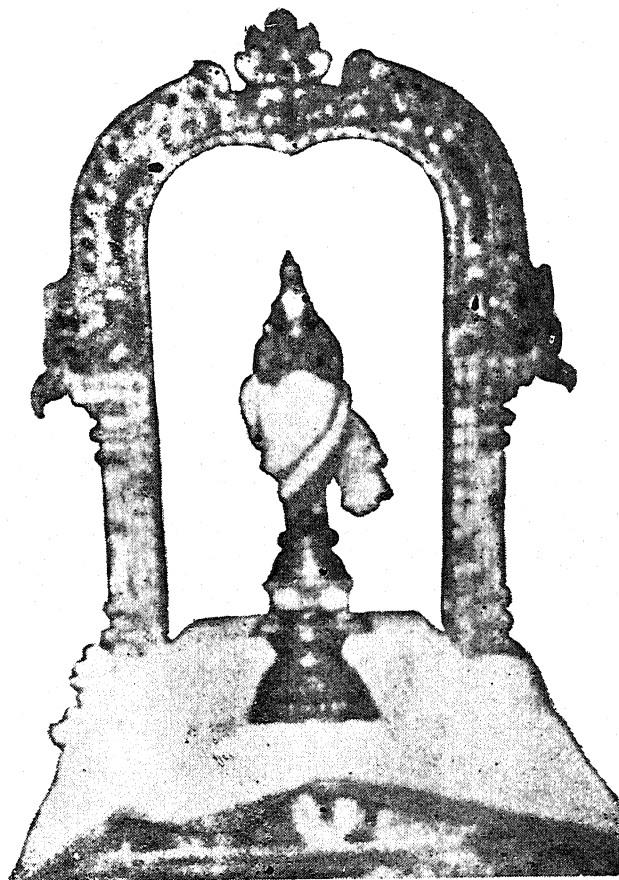
234 இ பாடித்திரிவனே - க. நு. சி. 2

அ பாடி இளைப்பிலம் —நம். 1. 7. 10

235 இ நடபிக்கு ஆள் உரியன —க. நு. சி. 3

அ உரிய தொண்டர் தொண்டா தொண்டன

சடகோபன் —நம். 6. 9. 11

மதுரகவிகள்
திருக்கோமூர்

236. இ திரிதந்தாகிலும் —க. நு. சி. 3
அ இங்கே திரிந்தேற்கு —நம். 8. 10. 4
237. இ அடியேன் —க. நு. சி. 3
அ அடியேன் —நம். 6. 1. 3
238. இ அன்னையாய் அத்தனாய் —க. நு. சி. 4
அ தாயாய்த் தந்தையாய் —நம் 7. 8. 1
239. இ என்னையாண்டிடும் தன்மையான்- க. நு. 4
அ ஆள்கின்றான் ஆழியான் -நம் 10. 4. 3
240. இ தக்கசீர்ச்சடகோபன் —க. நு சி. 9
அ கடியனாய்க் கஞ்சனைக்கொன்ற —நம். 9. 6. 11
- 241 இ நம்பினேன் பிறர் நன் பொருள தன்னையும்
க. நு. சி. 5
அ யானே என தனதே - நம். 2. 9. 9
242. இ இன்று தொட்டும் எழுமையும் எம்பிரான்
க. நு. சி. 6
அ எமர் கீழ்மேல் எழுபிறப்பும் —நம் 2. 8. 1
- 243 இ நின்று தன் புகழ் ஏத்த —க நு சி. 6
அ என்னால தன்னை இன்தமிழ்பாடிய ஈசன் —நம்.
7. 9. 1
244. இ என்றுமென்னை இகழ்விலன் —க நு. சி. 6
அ ஒட்டுமோ இனி என்னை நெகிழ்க்க —நம்.
1. 7. 7
245. இ சடகோபன் அருளையே —க நு. சி. 7
அ மயர்வற மதிநலம் அருளினன் —நம் 1. 1. 1
246. இ அருள் கண்டா இவ்வுலகினில் —க. நு. சி. 8
அ அருள் உடையவன் —நம். 2. 10. 11
- அ-12

247. இ நிறகப்பாடி என நெஞ்சுள நிறுத்தினான்—

க நு. சி. 9

அ பேரேனென்று என் நெஞ்சு நிறைய —நம்

10 8. 2

248. இ ஆட்புக்க காதல் அடிமைப்பயன் —க. நு. சி. 9

அ வழுவிலா அடிமை செய்ய வேண்டும் —நம். 3. 3. 1

249. இ ஆட்புக்க காதல் —க. நு. சி. 9

அ ஆராத காதல் —நம் 2. 1. 11.

250. இ பயனன்றுகிலும் ... பணிகொள்வான்— க. நு.

சி. 10

அ பொருளல்லாதஎன்னை... அடிமைகொண்டாய் —

நம். 5. 7. 3

251. இ தென்குருகூர்நகர் நம்பிக்கு அன்பனாய்

—க. நு. சி. 11

அ மலர்ப்பாவைக்கன்பாகிய என் அன்பே

நம். 10. 10. 7

252 இ மதுரகவி —க. நு. சி. 11

அ படைத்தான் கவி —நம் 3. 9. 10

253. இ நம்புவார்பதி வைகுந்தம் —க நு. சி. 11

அ வைகுந்தமாகும் தம்மூரெல்லாம் —நம் 5. 3. 11

இப்படி ஆழ்வாரும் மதுரகவிகளும் பகவத் விஷயத்தையும்
ஆராய விஷயத்தையும் அநுபவித்தபடி.

சொற்றொடர் ஒற்றுமை

இங்கும் அங்கும்

பெரியாழ்வார் திருமொழி

254. இ குடங்களெடுத்தேற விட்டு —பெ. தி. 1. 6. 7
அ குடத்தை எடுத்தேற விட்டு —நாச். தி. 4. 6
255. இ இண்டைச் சடைமுடியீசன் —பெ. தி. 1. 8. 9
அ இண்டைச் சடைமுடியீசன் —நம். 7. 5. 7
- 256 இ இத்தனையும் பெற்றறியேன் —பெ. தி. 2. 2. 2
அ பிறந்ததுவே முதலாகப் பெற்றறியேன்
—பெ தி. 2. 4. 7
257. இ இருவரங்கமெரி செய்தாய் —பெ. தி. 2. 2. 8
அ இருவரங்கத்தால் .. பொ. 98
258. இ பன்னிரு நாமப்பாட்டு அந்தாதி —பெரியாழ்வார்
அ பன்னிரு நாமப்பாட்டு அந்தாதி—நம்மாழ்வார்
259. இ உண்ணக்கனிகள் தருவன் —பெ. தி. 2. 3. 11
அ உண்ணக்கனிகள் தருவன் —பெ. தி. 2. 4. 6
260. இ நீலக்கடல் ... பெ. தி. 2. 6. 6
அ நீலக்கடல் ... நம். 10. 10. 7
261. இ ஆமாறு அறியும் பிரானே —பெ. தி. 2. 7. 8
அ ஆமாறென்றறியேன நான் —நம். 4. 9. 2
262. இ புண்ணில் புளிப்பெய்தா லொக்கும் —பெ. தி. 2. 8. 1
அ புண்ணில் புளிப்பெய்தா ற் போல —நாச். தி. 1. 9. 1
263. இ தானத்தேவைத்தான் —பெ. தி. 2. 10. 1
அ மண்ணும் தானத்தவே —நம். 7. 4. 3

264. இ கொங்கையின்னம் குவிர்தெழுந்தில —

பெ தி. 3. 7. 3

அ முலையோ முழுமுற்றும் போந்தில — நம். தி. வி. 60

265 இ ஞாலமுற்றுமுண்டு — பெ. தி. 3. 7. 11

அ ஞாலமுற்றுமுண்டு — கவி. 4. 8. 6

266 இ ஒன்றுமறிவொன்றிலலாத — பெ. தி. 3. 8. 2

அ அறிவொன்றுமில்லாத — திருப்பாவை. 28

267 இ உருப்பிணி நங்கை — பெ. தி. 3. 9. 3

அ உருப்பிணி நங்கை — பெ தி 4 3. 1

268 இ ஈற்றுத்தாய அழ — பெ. தி 3 9. 4

அ பின்னின்றுதாயிரப்ப — பூ 79

269 இ கானமரும் கல்லதர்போய்க் காடுறைந்த —

பெ. தி. 3. 10. 5

அ கானமரும் கல்லதர்போய்க் காடுறைந்த —

கவி. 11. 5. 1

270 இ வெள்ளைப்புரவி — பெ தி. 4. 1. 7

அ வெள்ளைப்புரவி — கவி 6. 5. 8

271 இ சிலம்பாறு பாயும் — பெ தி 4. 2 1

அ சிலம்பியலாறுடைய — கவி 9 9 9

272 இ மூலமாகிய ஒற்றையெழுத்தை — பெ. தி 4. 5 4

அ முன்றெழுத்ததனை முன்றெழுத்ததனால் —

பெ. தி. 4 7. 10

273 இ அவபிரதம் குடைந்தாட — பெ. தி. 4. 7. 6

அ அவபிரதம் ஆட்டிய — தி. ப. எ. 4.

274 இ தேவுடைய மீனமாய் — பெ. தி. 4. 9. 9

அ மீனோடாமை — கவி. 8 8, 10

- 275 இ சங்கொடு சக்கரமேந்தினானே — பெ. தி. 4. 10. 2
அ நேமியும் சங்கடும் ஏந்தினானே —பெ. தி. 4. 10. 3
- 276 இ என் சென்னித்திடரில் பாதவிலச்சினே—
பெ. தி. 5 2. 8
அ சேவடி .சென்னியில் மேல் —பெ. தி. 5. 4. 7
- 277 இ அழகிய பாற்கடலோடும்...அகம்படி வந்து
புழந்து —பெ தி 5. 2. 10
அ திரைமோது தண்பாற்கடலுளால்...எனதுள்ள
கத்து —நம் 8 7. 10
- 278 இ பள்ளி கொள்கிற பிரானே...விட்டுசித்தன்
பெ. தி. 5. 2 10
அ குடமாடி...என்னெஞ்சம் இடமாக —பூ 93
- 279 இ நின் திருவாணை கண்டாய —பெ. தி 5 3 2
அ திருவாணை நின்னாணை கண்டாய் —நம். 10. 10. 2
- 280 இ சேவடி என் சென்னியில் மேல் —பெ தி. 5. 4 7
அ திருக்கமல பாதம வந்து என் கண்ணிலுள்ளன—
அமலனாதி. 1
- 281 இ தனிக்கடலே...என்னை உனக்குரித்தாக்கினையே —
பெ. தி. 5. 4. 9
அ முற்றும் எம்மாயற்கே ஆனவிடத்தும்
என்னெஞ்சம் —நம் 8. 6 8
- 282 இ துவராபதியும் இடவகைகள் இகழநதிட்டு என
பால் —பெ தி. 5.4 10
அ கோயில கொண்டான் அதனோடும் என்னெஞ்சகம்
—நம். தி 8 6 5

நாச்சியார் திருமொழி

இங்கும் அங்கும்

- 283 இ மானிடவர்க்கென்று பேச்சுப்படில் வாழ்கில்லேன்
நாச். தி 1. 5
அ மற்றொருவர்க்கெனனைப் பேசலொட்டேன்—
பெ. தி. 3. 4. 5
- 284 இ முற்றத்தாடு புகுந்து —நாச் தி. 2. 9.
அ முற்றம் புகுந்து —கலி. 10 8 5
- 285 இ சிற்றிலோடு எங்கள் சிந்தையும் —நாச் தி. 2. 9.
அ எங்கள் சிற்றிலும் —நம். 6. 2. 9
286. இ எவ்வாறு வந்தாய் — நாச். தி 3. 2
அ எவ்வாறு நடந்தனை —பெருமாள் திருமொழி 9. 2
287. இ நன்மக்கள் —நாச். தி. 6. 11
அ மணிவண்ணன் தாள் பணியுற் மக்கள். பெ. தி.
1. 8 11
288. இ உண்ண துறங்காது —நாச், தி. 11. 7
அ உண்ண துறங்காது —திருவிருத்தம் 66
289. இ பிரானடிக்கீழ்ப் பிரியாது —நாச். தி. 14. 10
அ சாயைபோல அணுக்கர்களே — பெ. தி. 5.4.11

பெருமாள் திருமொழி

இங்கும் அங்கும்

390. இ கொல்லிகாவலன் கூடல்நாயகன் கோழிக்கோன்
—குல. 2. 10
அ தென்னாடன் குடகொங்கன் சோழன் — கலி. 6. 6. 6
391. இ பேயரே எனக்கு யாவரும் யானுமோர் பேயனே
—குல. 3. 8
அ அத்தா...என்று உன்னையழைக்கப் பித்தாவென்று
—கலி. 7. 1. 8
392. இ சங்கடமிடத்தான்தன் வேங்கடத்து —குல. 4. 1
அ ஊனிடையாழி சங்குத்தமர்க்கு — நாச். தி. 1. 5
393. இ மின்வட்டச் சுடராழி வேங்கடக்கோன் —
குல. 4. 3
அ வெய்யதோர் தழலுமிழ் சக்கரக்கை —
நாச். தி. 1. 1
394. இ போருநம்பீ —குல. 6. 7
அ போருநம்பீ —நம். 6. 2. 1
395. இ ஏழ் பிறப்பும் —குல. 9. 9
அ ஏழேழ் பிறவிக்கும் —திருப்பாவை 29
396. இ அணி மணியாசனம் —குல. 10. 2
அ சீரிய சிங்காசனம் — திருப்பாவை 23
397. இ நலந்திகழ் நாரணனடிக் கீழ் —குல 10. 11
அ நலந்திகழ் நாரணனடிக் கீழ்—குல. 1. 11

திருச்சந்த விருத்தம்

இங்கும அங்கும

398. இ அங்கமாறும் வேதநான்கும் —தி. ச. வி 15
அ அமரவோர் அங்கமாறும் வேதமோர் நான்கும்—
திருமாலை 43
399. இ மற்றவன் —தி ச வி. 25
அ மாறானன் —நம். 4. 8. 1
300. இ படைத் தடைத்ததிற கிடந்து —தி. ச. வி. 28
அ படைத் தடைத்ததிற கிடந்து —தி. ச. வி 92
301. இ ஏழை நெஞ்சமே —தி ச. வி. 115
அ ஏழை நெஞ்சே —கவி. 8 9 7

திருமாலை

இங்கும அங்கும

- 302 இ சிலையினால் இலங்கைசெற்ற தேவனே தேவன்—
திருமாலை. 7.
அ காகுத்தனலலால் ஒரு தெய்வம் யானிலேன்—
நாச். தி. 53
- 303 இ மற்றுமோர் தெய்வமுண்டே —திருமாலை. 9
அ தெய்வம் மற்றிலலை பேசுமின் — நம். 4. 10. 3
- 304 இ சுரும்பமா சோலை குழந்த அரங்கம்—திருமாலை. 17
அ சுரும்பமர் சோலை குழந்த அரங்கம் —தி.கு. தா 13

- 305 இ குளிதது என்கணிலலை —திருமாலை. 25
அ நோற்ற நோன்பிலேன் —நம். 5. 7. 1
- 306 இ குரங்குகள் மலையை நூக்க —திருமாலை 27
அ தலையால் குரக்கினம் தாங்கி —பெ. தி. 4. 1. 3
- 307 இ தாவியன்று —திருமாலை. 35
அ திசைகளெல்லாம் திருவடியால் தாயோன்—
நம். 1. 5. 3
- 308 இ சிக்கெனச் செங்கண் மாலே —திருமாலை 35
அ சிக்கெனப்பிடித்தேன் —நம். 2. 6. 1
- 309 இ வளவெழுந்தவளமாட மதுரை —நாச். தி. 45.
அ மாடமாளிகைக்கும் மதுரை —நாச். தி. 4-5
- 310 இ கவள மால் யானை —திருமாலை. 45
அ கவளக்கடாக்களிறு —நம். 4. 6. 5

திருப்பள்ளியெழுச்சி

இங்கும அங்கும

- 311 இ மேட்டிள மேதிகளதனை விடுமாயர்கள்—
தி. ப. எ. 4
அ எறுமை சிறு வீடு மேய்வான் பரந்தன்—
திருப்பாவை. 8

அமலனாதிபிரான்

இங்கும அங்கும

- 312 இ மதுரமாவண்டு பாட மாயிலாடு —அமலன். 4
அ வண்டு பலவிசைபாட மயிலாலு —கவி 3. 9. 3
அ மயில் நடமாட வண்டுதான் இசைபாடிடும்—
கவி. 4. 2. 3
- 313 இ கோவலனாய் வெண்ணெய் உண்ட —அமலன். 10
அ நெய் பருக நந்தன் பெற்ற — கவி. 5. 5. 3
அ-13

திவ்யஸூரிவைபவம்

பெரியாழ்வார்

மிதுநே ஸ்வாதிரஜம், விஷ்ணோ ரதாம்சம் தந்விந

புரே ।

ப்ரபத்யே, ச்வசுரம் விஷ்ணோ, விஷ்ணுசித்தம்

புரச்சிகம் ॥

ஆனி மாதம் ஸ்வாதீ நகைத்திரத்தில், ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில், விஷ்ணுவின் வாஹநமான கருடனின் அம்சமாய், பூர்வசிக ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ப்ராஹ்மண குலத்தில் அவதரித்தவர் ஸ்ரீரங்க நாதனுக்கு ஆண்டாளைக் கந்யகா பரதர்நம் செய்து அதனால் அவனுக்கு மாமனான ஸ்ரீவிஷ்ணு சித்தராம் பெரியாழ்வார். இவரே மெய்ந்நாவன்.

இவரருளிச் செய்தவை, திருப்பலலாண்டு 12 பாட்டுக்களும் பெரியாழ்வார் திருமொழி 461 பாட்டுக்களுமாகும். இவரால் மங்களாசாஸநம் செய்யப்பட்ட திவ்ய தேசங்கள். 1. திருவரங்கம் 2. திருவெள்ளறை 3. திருப்பேர்நகர் 4. திருக்குடந்தை 5. திருக்கண்ணபுரம் 6. திருமாலிருஞ் சோலைமலை 7. திருக்கோட்டியூர் 8. ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் 9. திருக்குறுங்குடி 10. திருவேங்கடம் 11. திருவயோதயை 12. சாளக்கிராமம் 13. பதரிகாச்ரமம் 14. திருக்கண்டமென்னும் கடிநகர் 15. த்வாரகை 16. வடமதுரை 17. திருவாய்ப்பாடி 18. திருப்பாறகடல் 19. பரமபதம்.

இன்றைப் பெருமை யறிந்திலையோ ஏழை நெஞ்சே!

இன்றைக கெனனேற்றமெனிலுரைக்கேன — நன்றிபுனை

பலலாண்டு பாடிய நம் பட்டபிரான வந்துதித்த

நலலானியிற்சோதி நாள்.

(உபதேச ரத்தினமாலை)

மாநிலததில் முன நம் பெரியாழ்வாரா வந்துதித்த

ஆனி தன்னில சோதியெனருல ஆதரிக்கும் — ஞானியாக்கு

ஒப்போரிலலை யிவவுலகுதனில என்று நெஞ்சே!

எப்போதும் சிந்தித்திரு

(உபதேச ரத்தினமாலை)

மங்களாசாசநததில் மறறுள்ள வாழ்வாரகள்

தங்களார்வத்தளவு தானனறிப் — பொங்கும்

பரிவாலே வில்லிபுத்தூர்ப் பட்டர் பிரான பெற்றான

பெரியாழ்வார் என்னும் பெயர்.

(உபதேச ரத்தினமாலை)

கோதிலவரமாழ்வார்கள் கூறுகலைக்கெல்லாம்
ஆதி திருப்பல்லாண்டானதுவும் — வேதத்துக்கு
ஓமென்னு மதுபோல் உள்ளதுக் கெல்லாம் சுருக்காய்த்
தான் மங்கலமாதலால், (உபதேச ரத்தினமாலி)

உண்டோ திருப்பல்லாண்டுக் கொப்பதோர் கலைதான்
உண்டோ பெரியாழ்வார்க் கொப்பொருவர் — தண்டமிழ் நூல்
செயதருளும் ஆழ்வார்கள்தம்மில் அவர் செய்கலையில்
பைதல நெஞ்சே நீயுணர்ந்து பார. (உபதேச ரத்தினமாலி)

சோராத காதல் பெருஞ்சுழிப்பால தொலலைமலை யொன்றும்
பாராது
அவனைப் பல்லாண்டெனறு காப்பிடும் பான்மையன்—(இரா.நா.15)

குருமுக மநதீத்ய ப்ராஹ வேதாநசேஷாந்
நரபதி பரிக்குபதம சுல்கமாதாதுகாம |
ச்வசர மமரவந்தீயம் ரங்கநாதஸ்ய ஸாக்ஷாத்
த்விஜ குல திலகம் தம் விஷ்ணுசித்தம் நமாமி. (நாதமுநிகன்)

மின்னர் தடமதிள்குழ வில்லிபுத்தூர் என்றெருகால்
சொன்னார் கழற்கமலம் சூடினும் — முன்னான்
கிறியறுததான் என்றுரைத்தோம்— கீழ்மையினிற் சேரும்
வழியறுத்தோம் நெஞ்சமே வந்து. (பாண்டியபட்டர்)

பாண்டியன் கொண்டாடப் பட்டர் பிரான் வந்தானென்று
ஈண்டிய சங்கமெடுத்தோத — வேண்டிய
வேதங்களோதி விரைந்து கிறியறுத்தான்
பாதங்கள் யாமுடைய பற்று. (பாண்டியபட்டர்)

பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

ஆண்டாள்

கர்க்கடே பூர்வபல்குந்யாம் துளஸீ காநநோத்பவாம் :
பூண்ட்யே விச்வம்பராம் கோதாம் வந்தே
பூரீரங்கநாயகீம் ||

பாண்ட்ய தேசத்தில் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் பெரியாழ்வாருடைய துளளித் தோட்டத்தில் தோன்றியவன், பூமிதேவியின் அவதாரமாகத் திருவாடிப் பூரத்தில் அவதரித்தவன் — ஸ்ரீரங்கநாதனின் தர்ம பத்னியாம் கோதை ஆண்டாள் —

இவரருளிச் செய்தவை திருப்பாவை 30 பாட்டுக்களும் நாச்சியார் திருமொழி 143 பாசுரங்களுமாகும்.

அன்னவயல் புதுவை யாண்டாள், அரங்கற்குப் பாமாலை பாடிக் கொடுத்தவளாகையால் பாட வல்ல நாச்சியார் என்றும், பூமாலை குடிக் கொடுத்தவளாகையால் குடிக் கொடுத்த நாச்சியார் என்றும் குலாவப்படுமவர்

இவரால் மங்களாசாஸநம் செய்யப்பட்ட திவ்ய தேசங்கள் -

1. திருவரங்கம் 2. திருக்குடந்தை 3. திருக்கண்ணபுரம்
4. திருமாலிஞ்சோலைமலை 5 ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் 6 திருவேங்கடம்
7. த்வாரகை 8 வடமதுரை 9 திருவாய்ப்பாடி 10. திருப்பாற
கூடல் 11 பரமபதம்.

இனரே திருவாடிப்பூரம் எமக்காக
வன்றே இங்காண்டாளவதரித்தாள் — குன்றாத
வாழ்வான வைகுந்த வான் போகந்தன்னை யிகழ்ந்து
ஆழ்வார் திருமகளாராய். (உபதேச ரத்தினமாலை)

பெரியாழ்வார் பெண் பிள்ளையாய் ஆண்டாள் பிறந்த
திருவாடிப் பூரத்தின சீர்மை - ஒரு நாளைக்கு
உண்டோ மனமே! உணர்ந்துபார், ஆண்டாளுககு
உண்டாகில் ஒப்பிதற்கு முண்டு (உபதேச ரத்தினமாலை)

அஞ்சுக்குடிக் கொரு சந்ததியாய் ஆழ்வார்கள்
தஞ்செயலை விஞ்சிநிற்கும் தனமையளாயப் - பிஞ்சாயப்
பழுத்தாளை யாண்டாளைப் பத்தியுடன் நாளும்
வழுத்தாய் மனமே! மகிழ்ந்து (உபதேச ரத்தினமாலை)

“அரங்கா மௌலி சூழ்கின்ற மாலையைச் சூடிக்கொடுத்தவள்”
(இரா. நூ 16)

நீளாதுங்க ஸதநகிரிதல ஸுப்தமுதபோத்ய க்ருஷ்ணம்
பாரார்த்தயம் ஸவம் ச்ருதிசதசிரஸ்ஸரித்த மத்யாபயந்தீ |
ஸ்வோசசிஷ்டாயாம் ஸ்ரஜி நிகளிதம் யா பலாத்க்ருத்யபுங்க்தே
கோதா தஸ்யை நம இதமிதம் பூயஏவாஸ்து பூய ||
(பராசரபட்டர்)

அன்னவயல் புதுவையாண்டாள் அரங்கற்குப்
பன்னு திருப்பாவைப் பலப்தியம் — இன்னிசையால்
பாடிக்கொடுத்தாள் நற்பாமாலை — பூமாலை
சூடிக் கொடுத்தாளைச் சொல், (உய்யக்கொண்டார்)

சூடிக் கொடுத்த சுடர்க்கொடியே! தொல்பாவை
பாடியருளவல்ல பலவளையாய — நாடி நீ
வேங்கடவறகெனனை விதியென்ற இமமாற்றம்
நாம் கடவா வண்ணமே நலகு (உய்யக் கொண்டார்)

அலலி நாள் தாமரை மேல் ஆரணங்கின இந்துணைவி
மலலி நாடாண்ட மடமயில — மெல்லியலாள
ஆயர் குலவேந்தனாகததாள் — தெனபுதுவை
வேயர் பயந்த விளக்கு (திருக்கண்ணமங்கையாண்டான்)

கோலச் சரி சங்கை மாயன் செவவாயின் குணம் வினவும்
சீலத்தனன் தெனதிருமலலிநாடி — செழும் குழல்மேல்
மாலைத் தொடை தென்னரங்கருக்கீயும் மதிப்புடைய
சோலைக்கினி — அவள தூயநற்பாதம் துணை நமக்கே
(வானமாமலை ஸ்வாமி)

ஆண்டாள திருவடிகளே சரணம்.

குலசேகராழ்வார்

குட்பே புநர்வஸௌ ஜாதம் கேரளே சோளபத்தநே ।
கௌஸ்துபாம்சம் தராதிசம் குலசேகர மாச்ரயே ॥

கேரள தேசத்தில் கொல்லிநகர் (வஞ்சிக்களம்) என்னும் தலை
நகரில மாசிப் புநாவஸூ நகரத்திரத்தில் ஸ்ரீகௌஸ்துபாம்சமாய்
அவதரித்தவர் குலசேகரப் பெருமாள்.

இவரருளிச செயதவை பெருமாள் திருமொழி 105 பாகுரங்
களாகும்

இவரால் மங்களா சாஸநம் செய்யப்பட்ட திவ்ய தேசங்கள் —

- 1 திருவரங்கம் 2. திருவேங்கடம் 3 திருவித்துவக்கோடு
- 4 திருக்கண்ணபுரம் 5. திருசசித்திரகூடம் (திலலை நகர) 6. திரு
- வாலி 7 திருவயோதயை 8. வடமதுரை 9. திருப்பாற்கடல்
- 10 பரமபதம்,

மாசிப் புனர்பூசம் காண்மினின்று மண்ணுலகீர்!
தேசித்திவசத்துக்கேதென்னில - பேசுகின்றேன
கொல்லி நகர்க்கோன் குலசேகரன பிறப்பால
நல்லவர்கள் கொண்டாடும் நாள். (உபதேசரத்தினமாலை)

“கொல்லி காவலன் சொலபதிகும் கலைக் கவிபாடும்
பெரியவா” (இ ரா நூ. 14)

இன்னமுதழுட்டுகேன இங்கேவா பைங்கினியே!
தென்னரங்கம் பாடவல்ல சீர்ப்பெருமான - பொன்னஞ்
சிலைசேர் நுதலியர் வேள் சேரலர் கோன் - எங்கள்
குலசேகரன எனறே கூறு. (உடையவர்)

ஆரம் கெடப் பரன்னபர் கொள்ளாரென்று, அவர்களுக்கே
வாரங் கொடு குடம்பாமபிற் கையிட்டவன் — மாற்றலரை
வீரங் கெடுத்த செங்கோற் கொல்லி காவலன் விலலவர்கோன்
சேரன் குலசேகரன் முடிவேந்தா சிகாமணியே.
(மணக்கால் நம்பி)

குலசேகரப்பெருமாள் திருவடிகளே சரணம்

திருமழிசைப்பிரான்

மகாயாம் மகரே மாஸே சக்ராம்சம் பார்க்கவோத்பவம் ।
மஹீஸாரபுராதிசம் பக்திஸாரமஹம் பஜே ॥

தையில் மகத்தன்று சககரத் தாழ்வானின அம்சமாக பார்க்கவ
மஹர்ஷிக்குப் புத்திரனாய்த் திருமழிசையில் அவதரித்தவர்
திருமழிசைப் பிரான். திருக்குடந்தை யெம்பெருமானிடத்து மிகவும்
சுடுபட்டவர் அதன விளைவாக அவன்திருநாமமான பிரான் என்ற
விது இவர்க்கும், இவாதிருநாமமான ஆழ்வார் என்றவிது அவனுக்கு
மாக ஆயிற்று. அவன ஆராவமுதாழ்வாரானான்-இவர் திருமழிசைப்
பிரானான். இவரே உறையில் இடாதவர்-ஸ்ரீ மந்நாராயணபரதவ
ஸ்த்தாபநபரர். இவரருளிச் செய்தவை நான்முகன் திருவந்தாதி
96 பாட்டுக்களும் திருசுந்த விருத்தம் 120 பாட்டுக்களுமாகும்.

முந்தியது இயற்பாவினும் பிந்தியது முதலாயிரத்திலும் சேர்ந்
தவை. இவரால் மங்களாசாஸனம் செய்யப்பட்ட திவ்ய தேசங்கள்:-

1. திருவரங்கம் 2 அன்பில. 3 திருப்பேர்நகர். 4. திருக் குடந்தை. 5 கவித்தலம். 6 திருக்கோட்டியூர். 7. திருக்குறுங்குடி. 8. திருவூரகம். 9 திருப்பாடகம். 10. திருவெஃகா. 11. திரு வெவ்வுளூர் 12. திருவல்லிக்கேணி 13. திருவேங்கடம். 14. த்வாரகை. 15. திருப்பாற்கடல 16 பரமபதம்.

தையில் மகமின்று தாரணியீ! ஏற்றம் இந்தத் தையில் மகத்துக்குச் சாற்றுகின்றேன — துய்யமதி பெற்ற மழிசைப் பிரான பிறந்தநாளென்று நற்றவர்கள் கொண்டாடும் நாள். (உபதேசரத்தினமாலே)

“இடங்கொண்ட கீர்த்திமழிசைக்கிறைவன” (இரா. நூ. 12)

தருச்சந்தப் பொழிலதழுவ தாரணியின் துயர்தீரத் திருச்சந்த விருத்தம் செய திருமழிசைப் பரன் வருமூர் கருச சந்தும் காரகிலும் கமழ் கோங்கும் மணநாளும் திருச் சந்தத்துடன் மருவு திருமழிசை வளம்பதியே. (திருக்கச்சி நம்பி)

உலகம் மழிசையுமுள்ளுணர்ந்து — தமமில் புலவர் புகழ்க்கோலால தூக்க — உலகுதன்னை வைத்தெடுத்த பக்கத்தும் — மாநீர் மழிசையே வைத்தெடுத்த பக்கம் வலிது. (திருக்கச்சி நம்பி)

திருமழிசைப்பிரான திருவடிகளே சரணம்.

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார்

கோதண்டே ஐயேஷ்ட்ட நக்ஷத்ரே மண்டங்குடி
புரோத்பவம் !
சோளோர்வயாம் வநமாலாம்சம் பக்த பத் ரேணு
மாச்ரயே ||

கேரள தேசத்தில மண்டங்குடி என்னும் நகரில மார்கழியில் கேட்டையில் “வைஜயந்தி” வநமாலையின அமசமாய அவதரித்தவர் தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார்.

இவரருளிச் செய்தவை — திருமாலே 45 பாட்டுகளும் திருப் பள்ளியெழுச்சி 10 பாசுரங்களுமாகும்.

இவரால் மங்களாசாஸநம் செய்யப்பட்ட திவ்யதேசங்கள்.

1. திருவரங்கம் 2 திருப்பாற்கடல் 3 பரமபதம்

மன்னியசீர் மாகழியில் கேட்டையின்று மாநிலத்தீர்!
என்னிதனுகேற்றம் எனில் உரைக்கேன — துன்னுபுகழ்
மாமறையோன தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார் பிறப்பால்
நான்மறையோர் கொண்டாடும் நாள — (உபதேசரத்தினமலை)

செய்யும் பசுந்துளவதொழில் மாலையும் செந்தமிழில் பெய்யும்
மறைத் தமிழ் மாலையும் பேராதசீர் அரங்கததய்யன் கழற்கணியும்
பரன் — (இரா நூ 13)

மற்றொன்றும் வேண்டா மனமே — மதிரங்கர்
கற்றினம் மேய்த்த கழலிணைக்கீழ் — உற்ற
திருமலைபாடும் சீர்தொண்டரடிப்பொடி யெம்
பெருமானை எப்பொழுதும் பேசு
(திருவரங்கப் பெருமாள் அரையர்)

தமேவ மத்வா பரவாஸுதேவம் ரங்கேசயம் ராஜவதாஹ
னீயம் |
பராபோதிகீம் யோரகருத ஸூகதிமாலாம பகதாங்கரிரேணும்
பகவநதமீடே || (திருமாலையாண்டான்)

மண்டங்குடியெனபா மாமறையோர் — மன்னியசீர்த்
தொண்டரடிப் பொடி தொன்னகரம் — வண்டு
திணர்த்த வயல் தென்னரங்கத்தமமானைப் பள்ளி
யுணர்த்தும் பிரான் உதித்த ஊர்
(திருவரங்கப் பெருமானாரையர்)

தொண்டரடிப் பொடிகள் திருவடிகளே சரணம்.

‘திருப்பாணம்வார்’

வ்ருச்சிகே ரோஹிணி ஜாதம் ஸ்ரீபாணிம நிசுளாபுரே |
ஸ்ரீவத்ஸாம்சம் காயகேந்த்ரம் முநிவாஹநமாச்ரயே ||

காராததிகை மாதம் ரோஹிணி நஷ்டதிரத்தில் நிசுளாபுரீ
யென்னும் உறையூரில் ஸ்ரீவத்ஸாமசமாய அவதரித்தவர் திருப்
பாணம்வார் —

புஷ்ப மண்டபமான திருவேங்கடத்தில் பணிப்பூவும் கையுமான குறுமபறுத்த நம்பி திருவேங்கடமுடையானுக்கு அந்தரங்கர். த்யாக மண்டபமான காஞ்சீபுரமாம் பெருமாள் கோயிலில் ஆல வட்டமும் கையுமான திருக்கச்சி நம்பி தேவப்பெருமானுக்கு அந்த ரங்கா அவவோபாதி, போகமண்டபமான திருவரங்கம் பெரிய கோயிலிலே வீணையும் கையுமான திருப்பாணழ்வார் பெரிய பெருமா னுக்கு அந்தரங்கா பகவான கருடவாஹநன் - இவர் முநிவாஹனர்-

இவரருளிச் செய்தவை — அமலனாதிபிரான் 10 பாட்டுக்களே யாகும்

இவரால் மங்களசாஸநம் செய்யப்பட்ட திவ்யதேசங்கள்:-

1. திருவரங்கம் 2. திருவேங்கடம் 3. பரமபதம்

காத்திகை யுரோகிணிநாள் காணமினின்று காசினியீர்!
வாயத்த புகழ்ப்பாணா வந்துதிப்பால — ஆத்தியர்கள்
அனபுடனே தான அமலனாதிபிரான் கற்றதற்பின்
நனகுடனே கொண்டாடும நாள். (உபதேசரத்தினமாலு)

சீரிய நான்மறைச் செம்பொருள் செந்தமிழாலளித்த பாரியலும்
புகழ்ப்பாண பெருமாள் — (இரா. நூ. 11)

ஆபாதகுடம் அநுபூய ஹரிம் சயாநம்
மதயே கவேரதுஹிது முதிதாந்தராதமா |
அதரஷ்ட்ருதாம் நயநயோ விஷயாந்தரானம்
யோ நிச்சிகாய மநவை முநிவாஹநம் தம் || (பெரியநம்பி)

காட்டவே கண்ட பாதகமலம் நல்லாடை யுந்தி
தேட்டருமுதர பந்தம் திருமாற்பு கண்டம் செவவாய்
வாட்டமில் கண்கள மேனி முனியேறித் தனிபுகுந்து
பாட்டிஹை கண்டு வாழும் பாணர்தாள் பரவினோமே.
(திருமலை நம்பி)

திருப்பாணழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

மதுரகவியாழ்வார்

மேஷே சித்ராஸமுத்பூதம் பாண்ட்யதேசே கணம்சகம்
ஸ்ரீபரங்குச ஸத்பக்தம். மதுரம் கவிமாச்சரயே ||

சித்திரையில் சித்திரை நகூத்ரத்தில் குழுதன் எனனும் நித்ய ஸூரி கண்திபருடைய அமசமாயப் பாண்டய தேசத்தில் திருக்கோ ளூர் என்னும் திவயதேசத்தில் அவதரித்தார் மதுரகவியாழ்வாரா.

ப்ரதமபர்வமான பகவத்விஷயத்தை தாரக போஷக போக்ய மாகக் கொண்டார் நமமாழ்வாரா நமமாழ்வாரான ஆசாயனையே தாரக போஷக போகய வஸ்துவாகக் கொண்டவர் மதுரகவி ஆழ்வார் அவாகவி - இவா மதுரகவி

இவரருளி செயதவை “கண்ணிருணசிறுததாமபு” 11 பாசுரங் கள். இவரால் மங்களாசாஸநம செய்யப்பட்ட திவயதேசங்கள் 1. திருக்குருகூர். 2 பரமபதம்.

ஏரார் மதுரகவி யிவவுலகில் வந்துதித்த
சீராரும் சித்திரையில் சித்திரைநாள- பாருலகில்
மற்றுள்ள வாழ்வாரகள் வந்துதித்த நாளகளினும்
உற்றதெமககு என்று நெருசே யோரா. (உபதேசரத்தினமாலை)

வாய்த்த திருமந்திர்ததின மததிமமாம பதமபோல
சீாதத மதுரகவி செயகலையை — ஆாதத புகழ்
ஆரியர்ங் தாங்கள் அருளிச் செயல நடுவே
சோவிததாா தாற்பரியம தோந்து (உபதேசரத்தினமாலை)

எய்தறஃரிய மறைகளை ஆயிரமினதமிழால்
செயதற குலகில் வரும் சடகோபனைச் சிந்தையுள்ளே
பெயதற்கிசையும் பெரியவர்— (இரா. நூ 18)

அவிதித விஷயாந்தர சடாரே. உபநிஷதாம உபகாநமாத்ர
போக |

அபிச குணவசாத் ததேகசேஷீ மதுரகவி ஹருதயே
மமாவிரஸ்து || (நாதமுனிகள்)

வேருெனறும் நானறியேன் வேதம் தமிழ்செயத
மாறன சடகோபன் வணகுருகூரேறு — எங்கள்
வாழ்வாம எனறேததும் மதுரகவியாரா எம்மை
ஆனவார அவரே யரண. (நாதமுனிகள்)

மதுரகவிகள் திருவடிகளே சரணம்.

இரண்டாமாயிரம்

திருமங்கையாழ்வார்
திருவாலி திருநகரி

ஸ்ரீ

பெரிய திருமொழி

இங்கும் அங்கும்

314 இ உய்வதோர் பொருளால் —கலி. 1. 1. 1

அ ஆழியானருளே —கலி. 1. 1. 4

அ மயர்வற மதிநலமருளினன —நம். 1. 1. 1

விளக்கம்:- உய்வதோர் பொருளால்,- உஜ்ஜீவநோபாயமா
யிருப்பதொரு நல்ல அர்த்தத்தாலே. நல்ல அர்த்தமென்கிறது-
பகவத் கருபையை கௌரவத்தாலே உய்வதோர் பொருள் என்று
மறைத்துச் சொல்லுகிறார் நாலாம்பாட்டிலே “ஆழியானருளே”
என்று அதுதனைத் தெரியவருளிச் செய்வர் நமமாழ்வார்
அவ்வளவு போகப் பொருமை நடுவே “மயாவற மதிநல
மருளினன’ எனருகிறே

315 இ வாடினேன் —கலி. 1. 1.1

அ பொய்ந் நின்ற ஞானமும்...இந்நின்ற நீர்மை —

திருவிருத்தம். 1

விள- வாடினேன் - பகவத்விஷயீகாரம் பிறந்த பின்பும், தாம்
கீழில பிரிவையெல்லா மதுஸந்தித்து “வாடினேன்” என்கிறார்.
நம்மாழ்வார் ஸர்வேசுவரனை ஸாக்ஷாதீகரித்து அநந்தரம் பெற்ற
பேற்றியாதே “இந்நின்ற நீர்மையினி யாமுருமை” என்று கீழ் நின்ற
திலையை அதுஸந்தித்தாப்போலே யிதுவும் என்றபடி.

316 இ நாராயண கலி. 1. 1. 1

அ மணியே மணிமாணிக்கமே மதுகுதா —கலி.

11. 8. 8

விள-நாராயணோபநிஷதது “அத புருஷோ ஹவை நாராயண’
என்று தொடங்கி ஜகத் ஸ்ருஷ்டயாதிகளைக் கூறுமிடத்து “பரஹ்
மண்யோ மதுஸூததேதாம், ஸர்வபூதஸ்த்தத்தமேகம நாராயணம்.
காரணரூபமகாரம் பரப்ரஹ்மோம்” என்று நாராயணன் மது
குதநன் என்று கூறுகிறது. மதுகுதநன் ஸ்ரீஹயக்ரீவன என்பது

நிர்விவாதம். “ஜாயமாநம் ஹி புருஷம் யம் பச்யேத் மதுஸூதந ” என்று ஸகலவித்யா ப்ரவர்த்தகஞான ஸ்ரீ ஹயகரீவனுடைய கடாஷும் ஜாயமாந கால கடாஷும் என்றும் இதுவே ஸத்த்வகாரணம் என்றும் இதனாலேயே ஜ்ஞாநஸம்பத்தி என்றும் கூறப்பட்டு உள்ளது ஹயகரீவன மதுகைடபாரி என்னும் விஷயம் ஸகல ப்ரமாண ஸம்பரதிபன்னம். மஹாபாரதத்தில் மோக்ஷதாம நாராயணீயத்தில் இவ்விஷயம் பரமஸபுடம்

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமாத்யாயத்தில் “தீர்த்தகர ” (691) என்னும் திருநாமத்துக்கு ஸ்ரீசங்கராசார்யா “ஹயகரீவருபத்தை தரித்து மதுகைடபாகனையழித்து ப்ரஹ்மாவகரு வேதங்களை உப தேசித்தவன” என்று பாஷ்யமிட்டாரா “குருதம் ” (210) திருநாம பாஷ்யத்திலும் இஃது ஒருவாறு கூறப்பட்டுள்ளது.

ஸ்ரீமந்நாத முநிகளைத் துதிகரும பரமாசார்யரான ஆளவந்தாரும ஸ்தோத்ராரம் பத்தில் “தஸ்மை நம மது ஜிதங்கரி ஸரோஜ தத்த்வஜ்ஞாந” என்று தொடங்கிக் கூறுகிறார் மதுகைடபாரியான நாரணன் பரமஸத்வஸ்மாசரயன வித்யாபரவாததகன என்பது நிர்விவாதம்.

ஆழ்வாரும் தனக்கு மயர்வறமதிநலம் அருளிய பகவானை, திருமொழி ஆரம்பத்தில் நாராயண சபதததாலும் திருமொழி முடிவில் மதுகுதந சபதததாலும் அதுஸந்தித்திருப்பது யுகதம் என்று தெளிவாகிறது

317 இ அவரவர் பணைமுலைதுணையா —கலி. 1. 1 2

அ தானுகந்த ஊரெல்லாம் தி. நெ. தா. 6

விள - ஊரெல்லாம் — ஜ்ஞாநம் பிறப்பதற்கு முன்பு “அவரவர் பணைமுலைதுணையா” என்று ஜாதியியதியினறியிலே வரையாதே உத்தேச்யமானாப போலே, ஜ்ஞாநம் பிறந்த பின்பு திருப்பதிகளெல்லாம் உத்தேசயமாயிருக்கிறபடி.

318 இ சூழ்புனல் குடந்தையே தொழுது —கலி 1 1. 2

அ தண்குடந்தைக் கிடந்த மாலை— கலி. தி நெ 29

விள - திருமங்கை மன்னனுக்குத் திருக்குடந்தையில் அதிகமான ஈடுபாடு உண்டு எனபா பெரியோர் பெரிய திருமொழியில் பறபல திவ்யதேசங்களுக்குப் பதிகம் பாடியருளிய கலியன திருக்குடந்தைக்கு ஒரு பதிகமும் பாடவில்லையென்னெனினில் - ஆங்கே உண்டான பரீதி விசேஷத்தாலே அடிக்கடி திருக்குடந்தையை யநுபவிக் கிறார் என்பா பெரியோர் கலியனருளிச செய்த ஆறு ப்ரபந்தங்களில் திருக்குடந்தை மங்களாசாசனம் உண்டு - முதல் ப்ரபந்தமான

பெரியதிருமொழியிலும் நான்காம் பத்து ஒன்றெழிய மற்றைப் பத்துக்கள் அனைத்திலும் திருக்குடந்தை மங்களாசாசனம் உளது. ஆகத் திருமங்கை மன்னன தமக்குத் திருக்குடந்தையில் உள்ள ஈடுபாடு தோற்றத் தம் திவ்யப்ரபந்தங்களில் ஆதிமத்யாவஸாநங்களில் திருக்குடந்தையை யநுபவித்தார். “குடந்தைக் கிடந்தமால் இங்கே போதுங்கொலோ” என்றருளிச் செய்தாரிதே.

319 இ ஊமனார் கண்டகனவிலும் பழுதாய் ஒழிந்தன
நாள்கள், கலி 1. 1 3

அ பழுதே பலபகலும் போயின பொ 16

விள- ஊமனார் - ஊமைகள் ஊமை கண்ட கனா வாயவிட மாட்டானித்தனை, நினைத்திருக்கும் அங்ஙனுமன்றியே, நெடுநாள் அநுபவித்துப் போந்த விஷயங்களில் போயிருந்து அநந்தரம் நினைத்திருக்கைக்கும் ஒன்றுமின்றிகேயிருக்கை அங்ஙனன்றியே, ஊமை கண்டகனா வாயவிட மாட்டிறுநிலனாகிலும் நினைத்திருக்கலாம் இவை நினைக்கில் பயாவஹமாகையாலே நினைக்கவு மொண்ணதென்கை ஸமருதி விஷயமாவ தொன்றிலலை, ஸமருதி விஷயமாய்த்ததுண்டாகில் பயாவஹமாயிருக்கும்.

பழுதே - போன காலம் அனாதி வருங்காலம் அநந்தம் இத் தோடொத்த காலமிதே போயிற்று என்று அழுதேன இழவுக்கு அழுதாராகில் அச்சமாவதென? வருமத்தைக் குறித்தன்றோ அஞ்சிற்று என்னில், அதிகாரி நானாகில் போன காலம் போலேயாகிறதோ வருகிற காலமும் என்கிறார் - காலேஷுவமி சஸர்வேஷு. திஷு ஸாவாஸு சாசயுத! சரீரே ச கதென சாபி வாதததே மே மஹத் பயம் || (ஜிதந்தே. 1 9) என்னக கடவதிதே

320 இ நஞ்சுதான் கண்டார் நாராயணனென்னும் நாமம்
கலி. 1 1. 10

அ நஞ்சுதான் அரக்கர்குடிக்கு . கலி. 10. 2. 4

விள- நஞ்சு - “எனக்கென்றும் தேனும் பாலுமமுதுமாய திருமால் திருநாமம்” என்று நமக்கு இனிய திருநாமமே பாபத்துக்கு நஞ்சு இப்பாட்டிலே பாபங்களை நசிப்பிக்கும் நஞ்சு திருநாமம் என்று கூறப்பட்டது

நஞ்சு - “எங்கள் கண முகப்பே ராவணன காலிலே விழுந்து, கலயாண குணங்களால் பூர்ணையாயிருக்கிற சீதையை “ராஷுஸ்

குலத்துக்கு நஞ்சு கிடாய்” என்று ஸ்ரீவிபீஷணர்வான் சொன்னான் என்று அரக்கர் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது இப்பாசகம்.

ஆக பகவந்நாமம் நஞ்சு-பாபநாசகம்

சீதை நஞ்சு-ராக்ஷஸ நாசகம் என்றபடி

அமுதமான பகவந் நாமமும் ஒருவிதத்தில் நஞ்சாகிறது சீதக் கடல் உள்ளமுதான பிராட்டியும் ஒருவிதத்தில் நஞ்சு ஆகிறுள் என்றதாயிற்று.

321 இ வேழம் பிடியினொடு ...துயிலகொளும் -- கவி.

1. 2. 3

அ குழாவரிவண்டிசை தீங்கரும்பு கண்வளரும்—

கவி. 2 10. 4

விள - வேழம் - வண்டித்யாதி - சில ராஜபுதரா, தொடை குத்த விட்டு உறங்குமாப் போலே, விரோதியான ரீஷபங்களைப் போக்கி நப்பிண்ணைப் பிராட்டியோடே பரம ரஸிகன வாததிக்கிற தேசமாகையாலே அங்குத்தைத் திரியகருக்களும் ச்ருங்கார ரஸப்ரதாநமாயிருக்கும். இவை போகத்திலே அந்வயிதது பலாநுபவம் பண்ணி வாத தியா நிறகுமாய்த்து வண்டுகள் இசைபாட, அப்பாட்டுத் துடை குத்தாகத் துயிலும் பிடியினொடு வேழம் என்றபடி - இப்படிப்பட்ட திவ்யதேசம் திருப்பிரிதி -

குழா வரிவண்டிசை — வண்டுகளினிசைபாடும் பாடல கேட்டுத் தீங்கரும்பு கண்வளரும்—கண் ஏறிவரும் என்றபடி. இப்படிப்பட்ட திவ்யதேசம் திருக்கோவலூர்.

திருப்பிரிதியில் வண்டுளினிசைகேட்டுப் பிடியினொடு வேழம் கள்ள நிததிரை கொள்கிறது. திருக்கோவலூரில் வண்டிசை கேட்டுத் தீங்கரும்பு பணைக்கிறது — தீங்கரும்பு - திருக்கோவலூர் ஆயன் - குழாவரிவண்டு - அனபு கூருமடியவரான முதலாழ்வார்களின் எனபது ஆசாய ஹருதயஸாரம்

322 இ பெரியமாசணம் ...கவி --1. 2 10

அ யானைவெருவிஅரவொடுங்கும் வெறபு — நான்.

தி. 39

விள — பெரியமாசணம் - மலைபாம்புகளானவை ஆனைகளுக்கஞ்சி மலைபோலே போந்து போய்ப் புற்றிலே புகா நிறகும் என்றருளிச் செயலர் ஜீயர். “இதுவோ இதுக்கருளிச் செய்யுமபடி” என்று

பிள்ளை கேட்டருள “நீரிப்படிக கேட்கும் போது ஒன்றை நினைத தலலது கேளீர் அததைச சொல்லும்” என்ன, “பெயருகையா கிறது தான் - போக்குவரத்து இரண்டுக்கும் ஸாதாரணமாயாயத் திருப்பது இனித்தான் மலைககுச் சிறப்புச சொல்லுமவாகள மலைப் பாம்புகள் ஆனையை விழுங்கும் எனனககடவர்கள். ஆகையாலே கரியமாழுகிற படலங்கள் கிடந்து முழுங்குகிறவற்றைப் பெரிய மாசுணமானது ஆனையாக புத்திபண்ணி ஆமிஷாத்தமாக மலை பேர்ந்தாப போலே காலவாங்கி வந்து கிட்டாநிற்குமாய்த்து என்ருமே” எனன, அதுவேயிறே பொருள் எனறு போரக கொண் டாடியருளினா எனறருளிச் செயவா ஆகையிறே பெரியமாசுணம் எனறது - ஆனையை விழுங்குமபடியாயத்து இதினுடைய பெருமை யிருப்பது “யானைவெருவி அரவொடுங்கும்” எனருரிறே திரு மழிசைப்பிரானும். “இடிகொள்வேழத்தை எயிற்றெடும எடுத்து உடன விழுங்கும கடியமாசுணம்” எனறு கமபரும பாடினார்.

323 இ பெரிய மாசுணம் —கலி 1. 2 10

அ மாமழை மொககுளின் —நப. 4. 1. 6

விள - பெரிய - பெரியமாசுணம் எனறருளிச செய்த தாத்பர் யதைக கீழே யநுபவித்தோம்.

மாமழை - பெருமழைக குமிழிபோலே, மாமழை எனகிறது, அநந்தரம் விழுந்த துளியோடே நசிக்கு மென்கைககாக.

கலியன் மாசுணம் எனனாதே பெரிய மாசுணம் என்றருளிச செயதது ஒரு தாத்பாயத்தாலே - நமமாழ்வாரும் மழை என்ருதே மாமழை என்றருளிச செயதது ஒரு தாத்பர்யத்தாலே யெனறபடி.

324 இ முன்னடி நோக்கிவளைந்து.—கலி. 1. 3.1

அ வல்வினைமோத மலைந்தே —நம். 3. 5. 2

விள - முன்னடி - முன்பு இறுமாப்பாலே தறை பாராதேயிறே திரிவது. “த்விதா பஜயேயம் ந நமேயம்” எனபது இயறறியுண் டான நாளிறே-செயல அற்றுல செய்யலாதவதில்லையிறே முதுமை யில உடலம் தன்னடையேவளையுமிறே.

வல்வினைமோத - பகவத குணநுபவம் பண்ணும் அத்தனை போதுமிறே அவர்கள் “நாம அவிக்குதராகயிருக்க வேணும்” எனறு குறிககொண்டு இறுககு வாதம் பற்றினுப போலேயிருப்பது. சாதுாததிகம் வந்து எடுத்தெடுத்து ஏறற்புக்கால இவனால் செய்ய லாவதில்லை-விகாரத்தையடைந்தேயாக வேணும் எனறபடி. இத னில் “பகவானை நாமேவணங்கவமையும்-பகவத் குணநுபவத்தாலே நாமே விக்குதராகவமையும் எனறிறே ஆழ்வார்கள் திருவுள்ளம்,

325 இ பாவீ ...மொழிவதற்கஞ்சி —கவி 1. 6. 4
அ பாவி நீயென்று சொல்லாய் —நம். 4. 7. 3

விள - பாவீ: - அவர்கள் (ஸ்த்ரீகள்) ஒழிச்சினவனருகிலும் அநுதாபம் பிறந்து உகந்தருளிற்றொரு திருவாசலிலே யொதுங்கின யாகில இனறெங்களுக்குக் கை சலியாதொழியலாயதது எனபா களாயத்து (யம்படாகன) மொழிவதற்கஞ்சி - அவர்கள் பண்ணும் நலிவைப் பொறுக்கலாமாகாதே கருமான பேச்சாயத்துப் பொறுக்கப் போகாதது- யம்படன “பாவீ” எனனுமது அஸஹய மென்றபடி.

பாவிநீ - நான் நிராசனாய தரிககும் படியாக, “இந்த்ரனுக்கு உதவினோம். யசோதாதிகளுக்கு உதவினோம் என்றத்தை நினைத்து நசைபண்ணுகிறதென அவன் ஸத்த்வ நிஷ்டன, அவள் தாய், நீ பாவி”, என்று ஒரு வராத்தை சொன்னாலாகாதோ

ஒன்று சொல்லாய் - நீ பாகயவான என்னவுமாம். பாவியென்ன வுமாம் அதிலாத்தம் கொண்டு கார்யமில்லை. உன் மிடற்றோசை கேட்குமித்தனையே யெனக்கு வேண்டுவது. பகவான “பாவீ” என்னுமதுவும் உத்தேசய மென்றபடி.

326 இ நாம் தொழுதும் —கவி. 1. 7. 9
அ தொழுதெழு —நம். 1. 1. 1

விள-நம்மாழ்வார் முதற் திருவாயமொழியில் அருளிய ‘தொழு தெழு’ என்ற கரியாபதம் அப்பதிகமெங்கும் அந்வயிக்குமாபோலே கலியன் அருளிய “நாம் தொழுதும்” என்ற கரியாபதமஇத்திரு மொழி முழுமையிலும் அந்வயிக்கும். “இது இத்திருமொழியிற பாட்டுக்கெல்லாம் க்ரியாபதம்” என்றருளிச் செய்தா வயாக்யாதா.

327 இ அல்லிமாதர் புல்கநின்ற ஆயிரந்தோளன் - கவி—
1. 7. 9

அ தோள்களாயிரத்தாய:—நம். 8. 1. 10

விள- அல்லி மாதா - பெரிய பிராட்டியார் அணைத்தால் அவளைக் கட்டிக் கொள்ள ஆயிரம் தோளுண்டாமாயத்து. ‘தோள களாயிரத்தாய’ எனகிறபடியே அனேகமாயிரம் திருக்கைகளை உடையவன்.

இது பெரிய பிராட்டியார்ஆலிங்கனததாலே பெருமாள் திரு மேனி விகாஸத்தைச் சொன்ன பாசரம்,

தோள்களாயிரத்தாய்'- முன்பு இழவாலே கூப்பிட்டவர் தரித்துப் பரத்யுபகாரத்திலே யிழிந்த படியைக் கண்டு, அத்தாலே, அவனுக்குப் பிறந்த பௌஷ்கல்யத்தைப் பேசுகிறார் உபகார ஸம்ருதியாலே இவருடைய ஆத்மவஸ்து தாளும் தோளுமாய்த் தளிர்த்தாப போலே, ஸதைகருபமான வடிவும் சதசாகமாயிற்று. ஒரு ஸம்ஸாரியை லபித்து, அவாப்த ஸமஸ்த காமனான இவன் இப்படி ஹ்ருஷ்டனானென்கிற இது கூடுமோ? எனனில்; ஸார்வ பௌமனான கூத்தரியனுக்கு ஒருயர்த்தியுண்டெனன, அபிமதையான மஹிஷிபக்கவிலே சாபலமினறிககே யொழியுமோ? அவாபத ஸமஸ்த காமத்வமும் பரமாண ஸித்தமாய் ஆசரித வாத்ஸலயமும் ப்ரமாண பரஸித்தமானால் அப்படியே கொள்ளுமித்தனையனரே? இத்தால ஒரு ஸம்ஸாரிஜீவனைப் பெற்று பகவான திருமேனி விக ஸித்தபடி சொல்லிற்று.

ஆக பகவானுக்கு, ஸ்ரீதேவீ பரிரம்பணத்தால் பிறக்கும் விகாஸம் ஸம்ஸாரி சேதநலாபத்தாலும் பிறககும் என்ற ஸாரார்த்தம் ப்ரகாசிதமாய்த்து.

328 இ பேசுமின் திருநாமமெட்டெழுத்துப் —கலி 1 8, 9
அ வெற்பென்று வேங்கடம் பாடும் —பே. 69

விள- இவ்விரு பாசுர வ்யாக்யாநங்களிலும் நிர்வாஹத்வங்ம் கூறப்பட்டுளது.

பேசுமின்:- பேசுமின்...இடம் — “பேசுவார் தம்மையுய்ய வாங்கிப் பிறப்பறுக்கும் பிரானிடம் - பேசுமின் திருநாம மெட்டெழுத்தும் சொல்லி நின்று” என்று இத்தனையும் பரோபதேசமாய் வாசமாமலா என்று மேலித்தனையும் ஸ்வகதமாக வருளிசசெய்கிறார் என்றுமாம். அன்றிக்கே, திருவுள்ளத்தைக் குறித்து அருளிச் செய்கிறாராகவுமாம். பேசுமின் என்னுமது க்ரியாபதத்வேந ப்ரஸித்த மாகையைப் பற்ற முதல் நிர்வாஹம். ப்ரகரண ஸ்வாரஸ்யாநு குணமாக “பேசும் இன்” என்று-பேசப்படுமதாய இனிதாயிருக்கிற திருநாமம் என்று கொண்டு ஸ்வகதமாக வருளிச செய்வதாக இரண்டாவது நிர்வாஹமாம். இங்ஙனே நிர்வாஹத்வயம்.

வெற்பென்று- ஆழ்வாரான அவஸத்தை போய் ஒரு பிராட்டி அவஸத்தையை பஜித்து (இருக்கும்) அவளுடைய (ஆழ்வாருடைய) தனையைத் தாயார் சொல்லுவதாக அமைந்துள்ளது இப்பாட்டு என்றபடி. பாடும் - பாடுகிறார் - குடும் - குடுகிறார் என்றபடி.

இப்ரகரணத்தில் கீழும் மேலும் அந்யாபதேசம் இன்றிக்கே யிருக்க, இப்பாட்டு ஒன்றும் இப்படிக் கொள்ளுகிறதென் என்று இதுதனைப் பரோபதேசமாக நிரவஹிப்பீர்கள் - பாடும் - பாடுங் கோள் - சூடும் - சூடுங்கோள் என்றபடி. இப்படியிங்கேயும் நிர்வா ஹத்வயம்.

329 இ வெண்ணெய் உண்டான். என்றேச நின்ற — கலி 2. 2. 1

அ இன்னார் தூதனென நின்றான் — கலி. 2. 2 3

விள - வெண்ணெய் - கோபிகளுடைய ஸ்பர்சமுள்ளதொரு தீர்வ்யத்தாலல்லது செல்லாமையையுடையனாய், அவர்களுடைய வெண்ணெயைக் களவு கண்டு அமுது செய்து, அததைச் சொல்லி யேசுமபடி நிறகிற ஸாவேசவரன்.

இன்னார் தூதனென நின்றான் - பாண்டவர்கள்தூத னென்ற வத்தாலே தரித்து நின்றனாய்த்து “இனனான் சோற்றுவே தரித் தான் சுவா மண்ணலே நின்றது” எனனுமாபோலே, ஆச்ரித பாரதந்தாயததையிட்டுச் சொல்லுவாரைப் -பெறில் உண்ணாதே தீக்குமாய்த்து இததால் ஈசவரனுக்கு ஆச்ரித பாரதந்தாயமே ஸ்வரூபநிருபகம என்றதாய்த்து

330 இ மூர்த்திமுவராகி — கலி 2 2 8

அ கழல் சூடி — கலி. 11. 7. 10

அ நல்வேய் ஊதி — பெரியாழ்வார். 2. 1. 1

அ உலகமாக்கி — நம். 1. 9. 9

அ அரனுக்கு நீக்கியை — திருவிருத்தம். 86

விள - இவ்விடங்களிலே முவராகி, சூடி, ஊதி, ஆககி எனப்பவை லயபந்தமன்று - ஸுபந்த மென்றபடி. மூவரானவன், சூடியவன், ஊதியவன், ஆக்கிவன் என்றபடி - சோருக்கி யென்றப் போலே யென்பா பெரியோர். “அரனுக்கு நீக்கியை” என்று நம்மாழ்வார் திருவிருத்தத்தில் இவ்விஷயத்தை ஸ்பஷ்டமாக்கியிருளினார்.

331 இ விற்பெருவிழவும்...செற்றவன் — கலி 2. 3. 1

அ தற்கச்சமணரும் ...மாண்டனார் — இரா. நூ. 99

விள - “ராமாநுஜேன யாமுநதீர்த்த ஸேவாபரேன உத்தென நரகம் நிரோத்தம்! தயோ புராண பரணிநாய கீதாம் தஸ்யா நவீநஸ்து ததாந டகாம்” || என்கிறபடியே கீதாசார்யனான பகவான்

சேஷிராமாநுசன். கீதா ப்ரஷ்யகாரரான எம்பெருமானார் சேஷிராமாநுசன். இருவருக்கும் பெயர் ஒன்றே — விற்பெருவிழவும் கஞ்சனும் மல்லும் வேழமும் பாகனும் வீழ்ச செறறவன் சேஷிராமாநுசன். தற்கச்சமணரும் சாக்கியப் பேயகனும் தாழ்சடையோன சொற்கற்ற சோம்பரும் சூனியவாதரும் நானமறையும் நிற்கக் குறும்புச் செய் நீசரும் மாண்டனா இராமாநுசமுனி போந்த பின்னே. இது சேஷிராமாநுசனபடி

இப்படியிறே சேஷசேஷிராமாநுஜ் க்ருத்யமிருக்கும்படி.

332 இ தாயுருவாகி வந்த பேய் —கலி 2. 3 3

அ பெண்ணுருவாகி யஞ்சுவையமுதமன் றளித்தான்.

கலி. 2. 3.-3

விள - பேய்க்குச் சேராத தாயுருவும், புருஷோத்தமனுக்குச் சேராத பெண்ணுருவும், இப்பாசுரத்தில கூறப்பட்டுள்ளது

ஆக, தன்னுருவையழித்து வேற்றுருக் கொண்டாகிலும் விஷமிட்டு உலகங்கட்கெல்லாம் ஒருயிரை நலியவந்தவளை நலிந்து, தன்னையழியமாறியாகிலும் அநுகூலர்க்கு அமுதமீந்து உயிர்களை தரிப்பித்தான் பகவான் என்றபடி. அழிகைக்கும் அளிகைக்கும் தங்கனையழியமாறினார்கள் பூதனையும் பகவானும் என்றபடி,

333 இ பெண்ணாகி—கலி —2. 6. 1

அ அண்டக்குலத்துக்கதிபதியாகி—தி. ப. 5

விள- பெண்ணாகி:- புருஷ சப்தத்தாலும் புருஷோத்தம சப்தத் தாலும் சொல்லப்படுமவனிறே. தனபடிக்குச் சேராத ஸ்திரீ வேஷத்தைக் கொண்டான் என்றவாறு. ஆசரிதார்த்தமாக அவன் தன்னையழித்துக் கொண்டபடி-

அண்டக்குலத்துக்கதிபதியாகி: - உபய விபூதி நாயகத்வம் பகவானுக்கு னைஸர்க்கம் - அவனை ஐச்வர்யார்த்தி பரஹ்மாண் டாதிபதியாக உபாஸிக்கிறான். அவ்வளவேயன்று அவனபடி- ஆயினும் இவனுக்காக இவன அநுஸந்தித்தவளவிலேயாயிருக்கை.

ஆக, புருஷோத்தமனான அவன் பெண்ணானது ஆசரிதரகஷண தீந ஸவஸங்கலபாதீநம். உபய விபூதி நாதனான அவன அண்டாதி பதியானது ஐச்வர்யார்த்தி பாவாது குணமாக என்றபடி. ஆக பரனுடைய நிருபாதிக ஸோபாதிகங்களிருக்கும்படி நிருபிதம்,

334 இ நண்ணாத...எண்ணுதேயிருப்பாரை... எண்ணேமே
கலி 2, 6, 1

இ பார் ...எண்ணும் நெஞ்சடையார் ... எம்மையாள்
வாரே கலி 2, 6 2

அ இருளிரிய ...குல. 1

அ தேட்டரும்... குல. 2

அ மெய்யில் வாழ்க்கை —குல. 3

விள- “ஆநுகூலயஸ்ய ஸங்கல்ப: ப்ராதிகூலயஸ்ய வர்ஜநம்”
என்று சரணாகத ஸ்ரீவைஷ்ணவனுக்கு ஸம்பாவித ஸ்வபாவங்களை
சாஸ்தரம் கூறுகிறது. ஆநுகூலய ஸங்கல்பம் பகவத் விஷயத்தி
லும் பாகவத விஷயத்திலுமாகும்.

குலசேகரப பெருமான தம்முடைய திருமொழியில் முதற்பதிகத்
தில் பகவதாநுகூலய ஸங்கல்பத்தையும் இரண்டாம் பதிகத்தில்
பாகவதாநுகூலய ஸங்கல்பத்தையும் கூறிய பிறகு மூன்றாம் திரு
மொழியில் பராதிகூலய வர்ஜநத்தைக் கூறினார்.

கலியன பாகவத விஷயகமான “நண்ணாத” பதிகத்தில் முதற்
பாட்டிலே “தலசயநத்துறைவாரை யெண்ணுதே யிருப்பாரை
யிறைப்பொழுதும் எண்ணேமே” என்று ப்ராதிகூலய வாஜநத்தை
முந்துற அருளிச் செய்த பிறகு “தலசயநம் ஆரெண்ணும் நெஞ்சு
டையார் அவா எம்மையாள்வாரே” என்று ஆநுகூலய ஸங்கல்
பத்தைக் கூறியருளினார். எப்படிக்கூறப்பட்டாலும் இவ்விருண்டும்
ஸ்ரீவைஷ்ணவ லக்ஷணம் என்பது நிர்விவாதம்

335 இ நண்ணாத வாளவுணர் —கலி —2, 6

அ கண்ணோர வெங்குருதி —கலி —7, 4

அ பயிலும் சுடரொளி —நம் —3, 7

அ நெடுமாறகடிமை —நம் —8, 10

அ தேட்டரும் திறல் தேனினை —குல —2

அ அடிமையில் குடிமையில்லா —திருமலை —39

விள:- இப்பதிகங்களில் ஆழ்வார்கள் “ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களே
சேஷி என் சரண்யர்கள் ப்ராப்யபூதர்கள்” என்று விளக்கியருள்கிறார்
என் வயர்கயானம் ஸேவிததுத் தெளிக.

336 இ நல்லரன் நானமுகன் நாரணன் —கலி—2, 9, 1

அ நல்ல வேதியர் —கலி —1, 7, 8

- அ நல்வேதம் —கவி —0. 2. 1
 அ நல்லமறை —நாச். தி, 6. 7
 அ நல்வீடு —திருவாசிரியம் —2
 அ நன்றெழில் நாரணன் —நம் —1. 3. 7
 அ நல்லுலகம் —நம் —1. 3. 9
 அ நல்வார்த்தை —நம் —7. 5. 9
 அ நல்லவருள் —நம் —8. 6. 1
 அ நல்லபதம் —நம் —8. 10. 11
 அ நல்லமரர் —நம் —10 1. 10

விள.- இவ்விடங்களில் கூறப்பட்ட நன்மையானது என்னென்ன:-

நல்லரன். - தம்மதாம் கர்மத்தாலே த்வேசப்படுகிற ப்ராணிகளை, தீம்பிலே கை வளர்ந்த ப்ரஜையைக் காலிலும் கழுததிலும் விலங்கிட்டு வைக்கும் பித்ராதிகளைப் போலே, இவற்றுக்கு ஹிதருபமாக உபஸம்ஹாரத்தைப் பண்ணும் ருத்ரன். தீம்பு செய்யும் சரீரத்தை உண்டாக்கித் தந்த பிரமனிலும், அதனை ரக்ஷிக்கும் நாரணனிலும் அரனுக்கு இதிறே நன்மை தீம்பு செய்யும் சரீரத்தை ஸமஹரிக் கிருனிறே ருத்ரன். இவ்வாறு ஒரு விதமாக நன்மையுள்ளமையைப் பற்றி நல்லரன் என்கிறார். இராவண வதத்திற்குப் பிறகு ஸ்ரீராமனை இவவுலகத்தில தங்க வைத்த நன்மையைப் பற்றி “ஷடாத்த நயந: ஸ்ரீமாந்” என்று சிவன் ஸ்ரீமானாகக் கூறப்பட்டானிறே. அலலாத போது பிஷுார்த்தியை ஸ்ரீமான் என்று கூறுவாரில்லையே. அவவோ பாதி அரனுக்கு இஃதொரு நன்மை.

நல்ல வேதியர் - ஆசார ப்ரதானரான ப்ராஹ்மணர் வேதரக் யாக்ஷரராசி க்ரஹணம் அத்யயநம்—ஸங்கவேதாத்யயநம் செய்தவனுக்கு வேத பாகத்தில் ஆபாத ப்ரதீதி விளையும் அந்த ஜ்ஞாநத்தை நிச்சய ரூபமாக ஆக்கிக்கொள்ள அவனே ராகத்தாலே விசாரததிலேயிழிந்து அர்த்த நிர்ணயம் கொள்கிருன இப்படிப் பட்ட ஜ்ஞாநபலம் ஸதாசாரமிறே ஆகையால் ஆசார ப்ரதாரரான ப்ராஹ்மணரே நல்ல வேதியர் என்றபடி. அதீத்போதா சரணபரசாரணை ” என்னுனிறே ஸ்ரீ ஹர்ஷகவியும்

நல் வேதம். - ஸாம வேதம் - ‘வேதாதாம் ஸாம வேதோஸமி’ என்னுனிறே கீதாசார்யன். நம்மாழ்வாரும் “நல்வேதம்” (5.4.3) என்றருளிச் செய்தாரிறே.

நல்ல மறை. - ஆராதந விஷயமாகப் பரந்தவையன்றிக்கே ஆராத்யனுடைய ஸ்வரூபத்திலே பரந்தவற்றைச் சொல்லுகிறது. அவை ஸ்ரீபுருஷஸூக்தாதிகள். 'ப்ரஹ்மணி உபநிஷண்ண இத்யுபநிஷத்' என்றருளிச்செய்தார் ச்ருத ப்ரகாசிகாபட்டர். "உபநிஷண்ணத்வாதவா உபநிஷத்" என்ற வாக்யமும், "கஹநேஹி இயம் வித்யா ஸந்நிவிஷடா" என்ற த்ரமிடபாஷ்யமும், "கஹநே ப்ரஹ்மணி உபநிஷண்ண" என்ற வாமநடிகையும் ஆங்கே ப்ரமாணமாகக் காட்டப்பட்டுள்ளன. ஆசாத்யமான பரபரஹமத்தை பரதிபாதிக்கும் பாகம் நல்ல மறை என்றபடி.

நலவீடு - நலவீடு என்று உத்தம புருஷார்த்தத்தைச் சொல்லுகையாலே, நடுவில கைவல்ய புருஷார்த்தத்தைச் சொல்லிற்றும்பத்து. எம்பெருமானா தரிசனத்தில் தத்வத்ரய்வாதமாகையாலே தத்வத்ரயாநுருணமாகப் புருஷார்த்தமும் முன்ருயிருக்கும். அசித்தத்வாநுபவம் ஐச்வரியம் என்றும், ஜீவதத்வாநுபவம் கைவல்யம் என்றும் பகவதத்வாநுபவம் பரமமோக்ஷம் என்றும் கூறப்படும். ஐச்வர்யத்தை போகமென்றும் மற்றைய இரண்டையும் மோக்ஷமென்றும் கூறுவா பரமோக்ஷம் பகவதநுபவம், அவரமோக்ஷம் ஸ்வாத்மாநுபவம் என்றபடி. பரமாசார்யரான ஆளவந்தார் திவ்யஸூகதி "போகாபவாக" என்று அவ்விடத்திய வ்யாக்யாநத்தில பெரிய வாசனாபிள்ளை இவ்வாறு அருளிச் செய்துள்ளார். இவ்வாறு மோக்ஷதவைவித்யம் திருவுள்ளம் பற்றியே ஆழவாரும் "நலவீடு" என்று வயாவ்ருத்தி தோற்ற அருளிச்செய்தார்.

நன்றெழில் நாரணன் - எழிலென்று "அபஹதபாப்மா திவ்ய தேவ ஏக நாராயண:" என்கிற புகரை நினைக்கிறது நன்றெழில். - ரூபச்ரியைப் பார்த்தவாறே "கண்டவாற்றால் தனதே யுலகென நின்றான்" என்கிற படியே ஸர்வரக்ஷகன் இவனே யென்னலாம். நாரணன்-திருநாமத்தைப் பார்த்தவாறே தன்னையொழிந்ததையப் ப்ரகாரமாய்க் கொண்டு தான் ப்ரகாரியாயிருப்பான் ஒருவன் என்று தோற்றியிருக்கும். "கிமேகம் ஸதஷதம்" என்கிற படியே அத்தித்ய தத்வம் நாராயண பதவாச்சூழ் ப்ரமப்ரஹ்ம என்றபடி.

நல்லுலகம் - ஈசவரன் விரும்பி வந்து அவதரிக்கையாலே நல்லுலகம் என்கிறது.

நல்வார்த்தை - மஹாப்ரதம் என்றபடி.

நல்லவருள் - என் குற்றமாதல தன் ஸார்வஜஞ்யமாதல் பாராதே தன பேருகப் பண்ணினவருள். நிர்ஹேதுக ப்ரஸாதம் என்றபடி.

நல்லபதம்:-நல்ல பதமாகிறது பாகவத சேஷதவமிறே. இதிறே மூலமந்திர ஸாரார்த்தம் - “மற்றெல்லாம் பேசிலும் நினதிருவெட்டெழுத்தும் கற்று நான உறறதும் உன்னடியாககடிமை” எனபது திருமங்கை மன்னன் திருவாக்கு - திருக்கண்ணபுரத்தெம்பெருமானிடம் திருமந்திரார்த்தம் கேட்ட ஆழ்வார் நிஷ்கர்ஷிது. திருவேங்கடமுடையானிடம் திருமந்திரார்த்தம் கேட்ட தொண்டமான் சக்ரவர்த்தி குறும்பறுத்த நம்பியை யநுவர்த்தநம பண்ணினானிறே. ச்ரவணநுஷ்டாநங்களிருக்கும்படி, இப்படியேயிறே நல்லபதமான பாகவதசேஷதவம்

நல்லமரர்;- (ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகள்) தங்கள் ஆபத்துக்கு இவனே உபாயமென்று அறிகையாலே நல்லமரர் என்கிறார் அசுரர்களிற் காட்டில் வயாவருத்தியிததனையுமிறே. “மந்திபாய” (அமனாதி. 3) பாசுர வயாகயாநத்தில தேசிகன அருளிச் செய்துள்ளார் - “ஜீவர்கள் மூன்று வகைப்படுவர். சேஷத்வஜ்ஞாநமிலலாதவர்—சேஷத்வ ஜ்ஞாநமெப்போதும் உடையவர் — காதாசித்த சேஷத்வ ஜ்ஞாநமுடையவா என்று. சேஷத்வ ஜ்ஞாநமிலலாத சேதநர்கள் ஸம்ஸாரிகள் நித்யமாகவே சேஷத்வ ஜ்ஞாநமுடையவர்கள் நித்ய ஸூரிகள். ஆபத்து வந்தவாறே அடியேன என்றும், ஆபத்து நீங்கினவாறே ஈசவரோஹம் என்றிருக்கும் ப்ரஹ்மாதிகள் சேஷதவஜ்ஞாநம் காதாசித்தமாக உடையவர் என்றபடி — இந்த வாசியை ஆழ்வா “மந்தி” என்றும், “வானவா” என்றும், “அயன்” என்றும் காட்டியருளுகிறார் இவையித்தனையும் மகாராத் தமிறே - ஆக, “எனறேனும் நாரணனே நமக்கு ரக்ஷகன்” என்ற றிகைமாத்ரம் கொண்டு ப்ரஹ்மாதிகளை நல்லமரர் என்கிறது என்ற தாய்த்து

337 இ நெய்யிலங்கு சுடராழிப்படையானை கையிலங்கு

வேல் கலியன்—கலி. 3. 6. 10

அ உறைகொள் புகராழி...உடையானை கறை வளரும்

வேல் வல்ல கலியன் —கலி. 5. 10. 10

அ அவுணன் உடல் கீண்டுகந்த சக்கரச்செல்வன்

—நம். 7. 6. 11

விள - நெய்:- தையிலங்கு - பட்டர், ஸர்வேச்வரன் திருமங்கையாழ்வார்க்குப் பக்கக் குதிரையேறிப் பேர்மசுக்காதே! அவன் கையில் - திருவாழி அழகுக்குடலாக வொப்பித்திருக்குமித்தனை. இவா கையில் வேல் சதநுநிரஸந்தாலே கறை கழுவ அவஸரமின்றிகேயிருக்கு மாய்த்து. அவன் சேஷித்வ ஸூசகமாகத் திருவாழியைப் பிடித்தாப்

போலேயாயதது இவர்சேஷத்வ ஸூசகமாகத் திருவேலைப் பிடித்தபடி

உரைகொள் புகராழி:- விரோதி நிரஸதத்துகருத் திருமங்கையாழ்வார் கையில் வேலுண்டான பின்பு, திருவாழி யுறையிடிகருக குங்காண.

சக்கரச செலவன்:- ஹிரண்யனுடைய உடலுங்கூடத் திருவுகிருக்கு அரைவயிரும்ப் போருகையாலே, பின்னைழயகுக்குப் பத்திரங்கட்டின விததனையாயிற்று அழகுக்கும் ஐச்வாயத்துககும் உறுப்பான திருவாழியை யுடையவனை.

338. இ அணியாலி புகுவர் கொலோ —கலி. 3. 7. 1

அ திண்ணம் என்னிளமான் புகுமூர் திருக்கோளுரே
நம். 6. 7. 1

விள - அணியாலி - அழகிய திருவாலியிலே புகுவர்களோ — லங்காத்வாரத்திலே புகுவர்களோ. இருவரும் இரண்டு முக்தராய்த்து. மாயாமருகத்தைப் பிடித்துத்தா என்பாரும், அததைப் பிடிப்பதாக அதின் பின்னே போவாரும். இருவரும் ஒருவாககொருவர் ஆழங்காலாய்த்து.

திண்ணம் - என இளமான . புகுமூர் திருக்கோளுரே இது திண்ணம் இவள் போய்ப் புகுமூர் திருக்கோளுரே இது நிச்சயம். பிள்ளைகளைக் காணாவிட்டால், கோயிலுக்குள்ளே தேடும் அததனை மிறே.

ஆளவந்தார கோஷ்டியிலே உண்ணும் சோறற்றிராட்டிககோ கள்வன கொல்லிற் பிராட்டிக்கோ அஞ்ச வேண்டுவது? என்று கேட்க, “இருவராய்ப் போனவர்களுக்கு வயிறெறிய வேணுமோ? தனி வழியே போனவருக்கன்றே வயிறெறிய வேண்டுவது” என்று இருந்த முதலிகள் சொல்ல, “அங்ஙனன்று காணுங்கோள். இருவராய்ப் போனவர்களாகையாலே இருவர்க்கும் அஞ்ச வேணும் தனியே போனவருக்கு ஒரு பயமுண்டோ” என்று அருளிச்செய்தாரா. அதுக்கடி - இருவரும் இருவர்க்கும் ஊழத்தங்காயாய, கடித்ததும் ஊர்ந்ததும் அறியார்கள். இவள் அங்கே புக்கல்லது தரியாள் என்று கருத்து “அணியாலி புகுவர்கொலோ? அன்றியே லங்காத்வாரத்திலே புகுவர்கொலோ? என்றிறே வயிறுபிடி.

339 இ சிலம்பினிடைச் சிறுபரல்போல் —கலி —4. 4. 8

அ தீதறுதிங்கள் - ஆளம்பிணை - கலி - 11. 4. 3

விள - சிலம்பினிடை - “குரமத்யகதோ யஸ்ய மேரு கணகணயதே” எனகிற புராண வசந்தத்தையுட் கொண்டு ஆழ்வார் அருளிச் செய்த பாசுரமிது ஆயினும் “தீதறு திங்கள்” என்கிற பாசுரத்தில் வராஹப பெருமானின் திருமேனியின் பெருமையை மிகவும் அதிசயிதமாக வர்ணிக்கிறார் ஸ்ரீ வராஹத்தின குளம்பில மஹாமேரு அகப்பட்டது என்று நானகாம் பத்தில் அநுபவித்த ஆழ்வார் இப் பாசுரத்தில் ஸ்ரீ வராஹப பெருமானின் திருக்குளம்பில சந்த்ர ஞாயாகளும் தேவாகளும் தேவலோகங்களும் திக்குகளும் மலைகளும் ஸ்பத்த ஸமுத்ரங்களும் ஆகிய எல்லாம் அடங்கியுள்ளன எனவநுபவிக கிருா வராஹகலபாதியிலே மஹாவராஹமாய் ரக்ஷித்தது திருமேனி. அது நமமையடிமை கொள்ளும் நிர்வாஹக வஸ்து எனகிறார். “பாலாகருதே வடபலாசமிதஸ்ய யஸ்ய ப்ரஹ்மாண்டமண்டலமபூத் உதரைகதேசே தஸ்யைவ தத்வரத ஹந்த கதம் ப்ரபூதம் வாராஹ மாஸததித்வதோ வபுரதபுதம தே” என்று ஸ்ரீவேதாந்த தேசிகனும் வரதராஜபஞ்சாசததில் அநுபவித்துள்ளார். ப்ரஹ்மாண்டத்தைத் திருவுதரதத்ல ஏக தேசததில் அடக்கிய ஆச்சர்யத்தைச் சொல்லவோ? அதிமஹத்தான ஸ்ரீவாராஹ விக்ரஹத்தை அலபமான அண்ட மண்டலத்தில் ஏறுமபுப் பாழியில மஹாகஜம் போலே யடக்கிய ஆச்சரியத்தைச் சொல்லவோ? என்று நம்மாச்சார்யர்கள் விஸ்மிதராகிறார்கள். இதிறே பரனுடைய அகடித கடநா ஸாமாத்தயம். இது தனை “ஆச்சர்யசகதே. அவிதமிதமித்தேயேவ ஸாவாபத ஸிததே வயாகாதஸ்ய உபசாந்தி:” என்று தத்வ முக்தா கலாப சலோகததில் அருளிச செயதார் தேசிகன்.

340 இ கருத்துடைத்தம்பிக்கு —கலி. 4. 6. 3

அ அவன் தம்பிக்கு —பெருமாள் திருமொழி. 10. 7

அ அவன் தம்பிக்கே நீளரசு ஈந்த —பெ. தி. 3. 9. 10.

விள—“நதுராஷுஸ சேஷ்டித” “ராஷுஸாநாம் பலாபலம்” என்று தம்முடைய தம்பியாக அங்கீகரித்திருக்கச் செய்தே ராவணன் பட்ட பின்பு, “க்ரியதாமஸ்ய ஸம்ஸ்கார” என்றது, ராமாநுவ்ருத்தி புருஷாத்தமென்று வந்தவனுக்கு ராஜ்யப்ராப்தியுண்டாக்குவதாகத் திருவுள்ளம் பற்றியிறே.

“இனையவாகட் கருளுடையாய்” எனகிற படியே இராமனுக்கு இராமாநுசுனிததில் உள்ள ப்ரீதி இப்பாசுரங்களில் வ்யகதமாகிறது. “குகனெடும ஐவராணேம்...குன்று குழ்வான மகனெடும அறுவராணேம் நினனெடும எழுவராணேம்” என்கிற படியே — இராமனுக்கு பரதலக்ஷ்மணதிகளோபாதி ஸுக்ரீவ விபிஷணர்களும் அநுஜர்களே. கலியன, தம்பி என்று சுக்ரீவனையும், குலசேகரப

பெருமானும் பெரியாழ்வாரும் தம்பி என்று ஸ்ரீ விபீஷணுழ்வானையும குறிப்பிட்டுள்ளார்கள்.

341 இ பூவார் திருமாமகள் புகியமார்பா —

கலி 4 7. 9

அ அகலகில்லேன் இறையுமென்று .. மங்கையுறை
மார்பா — நம். 6 10 10

விள — பூவார திரு - பூவிலே பிறந்தவள, பூ அடிகொதித்து விரும்பியணைக்குமபடி மார்பு படைத்தவனே. ஸம்ஸாரபரளயம தீர்க்கவல்லனாய் வத்ஸலனான நாராயணனை ஸ்ரீமானாக வநுஸந்தித்து, “ஸீதாமுவாச” என்னுமாபோலே அலர்மேலமங்கையை முன்னிட்டுப் பிரார்த்திக்கிறா என்றபடி - அலாமேலமங்கையுறை மார்பா உன்னடிக் கீழ் அமர்ந்து புகுந்தேனே” என்று நமமாழ்வாரும் அருளிச் செய்தாரிறே

அகலகில்லேன் - இவ்வாதம வஸ்து சேஷமாகில் அவன சேஷியாகில் இங்ஙனம் பிராட்டி ஸம்பந்தத்தால் செய்கிறதென என்று ஜீயர் பட்டரைக் கேட்க, “அது இருக்கிறபடிகேளீர்! ராவணனுக்கும் காகத்துக்கும் ஸம்பந்தமும் அநுடடாதமும் ஒத்திருக்க, இனி ராவணன சாபத்தாலே கிட்டமாட்டாதேயிருப்பதொன்றுண்டிறே. அங்ஙனன்றிக்கே, ஜநநிபககல அபராதத்தில் கைதொடனாயிருக்கத் தலை கொண்டு தப்பினானிறே அவள்ஸந்திதி யுண்டாகையாலே. அவள் கடக்க விருக்கையாலே ராவணன தலையறுப்புண்டான. போககற்றுச் செயலமாண்டு நின்றநிலை யவனுக்கும ஒக்குமிறே. இங்ஙனே யிருக்கச் செய்தேயும் காராயமாயிற்றதில்லையிறே அவனுக்குப் பிராட்டி ஸந்திதியில்லாமையாலே. இனித்தான, மாதாவும் பிதாவுமானால் பிதாவைப் போலனறிறே பரஜைகள் விஷயத்தில் மாதாவிருக்குமபடி இவன செய்தகுறை தான காணக் கண்ணிடயிருக்கை யன்றிககே பிதாவின பக்கலிலும் மறைத்துக் காட்டுவாள ஒருத்தியிறே. ஆகையிறே உத்தராராதத்தில் அவனோடொப்புச் சொல்லி, பூவார்த்தத்தில் புகுஷ்காரமாகையாகிற நீர் மையில ஏறறம் சொல்லுகிறது”, என்று பட்டா அருளிச் செய்தார். அவள் முனாக அவனைப் பற்றுமதே ஸம்பந்தாயம.

342 இ செஞ்சொலாளர் — கலி. 4 8. 2

அ வெஞ்சொலாளர் — கலி. 5. 8. 4

விள — செஞ்சொலாளர் - திருநாங்கூரிலுள்ளார் அடங்கலும் செவ்விய சொல்லையுடைய பாராயிருப்பார்கள். செவ்விய சொல்லை யுடைய பாராஹ்மணா வாததிக்கிற திருநாங்கூர் என்றபடி.

வெஞ்சொலாளர் — அவர்கள் (யமபடர்) செய்யும் செயல்கள் பொறுக்கலாம் அவர்கள் பாசுரங்கிமா பொறுக்கவரிது திரு நாங்கூர் பராஹ்மணர் செஞ்சொலாளர், யமலோகத்து யமபடர் வெஞ்சொலாளர் என்றபடி

343 இ நும்மைத் தொழுதோம் — கலி. 4 9 1

அ உம்மைத் தஞ்சமென்று — நம். 2 4 8

விள—நும்மைத் தொழுதோம் - படுகுலைப்பட்டோம் என்றபடி. பிரததாலும் ஒரு சூதுசதுரங்கததாலே போது போககித தரிக்கலாவ தொரு வ்ஷயத்தை யாசரயிக்கப் பெற்றிலோமே என்று வெறுக்கிறார் கலியன் தாமான தன்மையில் கிலாய்த்துச் சொல்லுவது இவ்விட மொன்றிலுமேயிறே.

உம்மைத் தஞ்சமென்று - இது தாயப்பாசுரம் - பகவானை வெறுத்துச் சொன்ன பாசுரம். தஞ்சமல்லாதாரைத் தஞ்சம் என்றிருந்தால சொல்லுமா போலே சொல்லுவதே ' 'தஞ்சமாகிய தந்தை தாயொடு தானுமாய' ' எனனும் ஸர்வரக்ஷகனை, காதுகரைச் சொல்லுமாபோலே சொல்லுகிறுளிறே தாய், மகள் தசையைப் பார்த்து -

இப்படியிறே பகவதலாபத்தால் வாடின காலத்தில் ஆழ்வார கவர் அவனை வெறுத்துச் சொல்லும்படியிருப்பது.

344 இ தீயெம்பெருமான் . . அடியோமுக்கேயெம்பெரு மான்-கலி. 4. 9. 5

அ கருமாமுகிலுருவா, கனலுருவா — கலி. 7. 9. 1)

அ மணியுருவில் பூதமைந்தாய் — கலி. தி. ௧௨ தா. 1

அ எப்பொருளும் தானாய் மரதகக் குன்ற மொக்கும்
நம் 2 5 4

அ திரியுர்காற்றோடு கரிய மேனியன் —
நம் 3. 6. 5

அ நீராய் நிலனாய் கூரார ழி வெண்சங்கேந்தி -
நம் 6 9. 1

விள — ராமாநுஜமதத்தில் "பரமாதம் ஸவரூபம் ஸதயம் அவவோபாதி அவனுடைய ரூபமும் ஸதயம்" என்றங்கீகரிக்கப் பட்டுள்ளது. அவனுடைய ரூபம் ஸாதாரண விக்ரஹ மென்றும்

அஸாதாரண விக்ரஹமென்றும் இருவகைப்படும். சேதநாசேத நாத்மகமான ஜகத்து பகவச்சரீரம் 'ஜகத் ஸர்வம் சரீரம் தே' என்ற ஸ்ரீராமாயணவாக்யம் ப்ரஸித்தம். "யஸ்யாத்மா சரீரம் யஸ்ய ப்ருதிவி சரீரம்" என்றும் "ஏஷ ஸர்வபூதாந்தராத்மா நாராயண" என்றும் ஸுபாலோபநிஷத்தும் ப்ருஹதாரணயகமும் கோஷிக்கின்றன. "தஸ்யைவ ஏஷ சாரீர ஆத்மா" என்று தைத்திரீய வாக்யம் ப்ரஸித்தம் ஜகச்சரீரன் ப்ரமாத்மா சாரீரன். அவனைக் கூறும் சாஸ்த்ரமாகையாலே ப்ரஹ்ம மீமாம்ஸா சாஸ்த்ரம் "சாரீரகம்" எனப்படுகிறது — "ஸம்ஹிதம் ஏதத சாரீரகம்" என்றிறே வருத்திகாரர் கூற்று பகவானுக்கு ஜகதாசாரதவம் போலே அப்ராக்ருத திவ்யமங்கள விக்ரஹமும் உண்டு எனபதும் வேதாந்த ஸித்தம். "ஸாவபூதாந்தராத்மா" என்று ஜகதாசாரதவமும், "திவ்ய" என்று திவ்யமங்கள விக்ரஹ யோகமும் ஏகவாக்ய ஸித்த மிறே நமமாழ்வாரும் "ப்ரஞ்சுடருடம்பாய் அமுககுப பதித்த உடம்பாய்" (6. 3.) என்று அருளிச்செய்தாரிறே. "சுதத ஸத்வ மயமான அஸாதாரண த்வயவிக்ரஹத்தையுடையனாய், குணத்ரய வசயமான ஜகச்சரீரனாய்" என்ற ஈட்டு திவ்ய ஸூகதி அநுஸந்திக்கத்தக்கது.

பகவானுடைய ஜகதாசாரதவத்தை அஸக்ருத் அநுஸந்தித்தால "க்ருஹக்ஷேத்ராதிகளான இவை எனது ஸொத்து" என்ற விபரீத ஜஞாநமும், "இவை மறரெருவனது ஸொத்து" என்ற விபரீதஜஞாநமும் தொலையும் - "ஸாவஸ்வமீ பகவான்" என்றும் "ஸாவம் பகவத் ஸ்வம்" என்றுமிறே யதார்த்தஜஞாநாகார மிருக்கும்படி. அது வினையும் என்றபடி. ஆயினும் ஆழ்வார்களுக்கு அஸாதாரண விக்ரஹாநுபவத்திலேயே ஊற்றம் மிக்கிருக்கும்.

இவ்விஷயம் கீழே காட்டப்பட்ட பாசுரங்களில் வயக்தம். அதுதனை விவரிக்கிறேன்

தீயெம்பெருமான - ஜகதாசாரனயிருக்கிற விருப்பைக காட்டித் தந்தாய். எனக்கு இததால என செய்ததாயதது எனகிருா ஆழ்வார் ஜகதாசாரன நீ என்ற விததால உன்னுடைய ஸ்வாம யம் நிர்வ்யூடம். அநந்யகதிகளான அடியோங்களுக்கு அது கொண்டு கார்யமென எனகிருா.

கருமாழுகிலுருவா நினதுருவா - இப்படி ஜகதாசாரமான வடிவுகளொழிய அஸாதாரணமான வடிவுகளையுடையவனே

எப்பொருளும் - ஸ்வவயதிரிகத ஸமஸத வஸதுக்களும் "தான" என்கிற சொல்லுக்குள்ளே ப்ரகாரமாய்ப்படி, தான ப்ரகாரியாய்

“மரகதக குன்றம்”—கீழ் ஜகதாக்காரனும் நிற்கும் நிலை சொல்லிற்று, இங்கு அஸாதாரண விகரஹத்தனையே சொல்லுகிறது.

திரியு - முற்றுமாய - இப்படிச் சொல்லலாம படியாயிற்று அவனுடைய தோற்றமிருப்பது - ஆய - தச்சரீரியாய் இததால ஜகதாக்காரதவம் சொல்லுகிறது மேல அஸாதாரண விக்ரஹ யுத்தனாயிருக்கும் இருபடிச் சொல்லுகிறது “கரியமேனியன்” என்று தொடங்கி,

நீராய ... — அாஜுநனும் ஸ்ரீவிசுவரூபம் கண்டவந்தரத் திலே “தேதைவருபேண சதுரபுஜேந” என்று அஸாதாரணமான வடிவையெனக்குக் காட்ட வேணும் என்றான அவவோபாதி ஆழ்வாரும் “நீராய நிலனாய சிவனாய அயனனாய்” என்று அவன காட்டிய ஜகதாக்காரத்வத்தைத் தான்கண்டவாறறைய நு வதித்து “கூராராழி வாராய” என்று அஸாதாரண திவய மங்கள் விகரஹத்தோடே வந்து நடந்து காட்ட வேணும் என்றபேஷிக கிருா — ஆழ்வார்களுக்கு ஈடுபாடு அவனுடைய திவய விக்ரஹாநு பவத்திலேயிறே — “பலவகையும் கண்டு வெண்சங்கேந்தின ரூப பரானை சவேதன படியும் காணலாம்” என்ற ஆசார்ய ஹருதய வாகயம் அத்ராநுஸந்தேயம்,

ஆக விவவளவால் பகவான ஜகதாக்காரனாயும் திவயமங்கள் விக்ரஹயுகதனாயும் உள்ள என்றும், ஜகதாக்காரத்வ ஜஞாநததாலே யேற்படும் பரயோஜந மினனது என்றும், ஆழ்வார்களுக்கு ஈடுபாடு திவய மங்கள் விகரஹாநுபவத்திலேயே யென்றும் கூறப்பட்டது

345 இ அடியோமுககே யெம்பெருமான் — கலி 4. 9. 5

அ நங்கள் பெருமான் உறையும் — கலி. 5. 10. 9

அ நங்கள் பிரான் — நம் 7. 3. 3

அ மண்ணவர் தாம் தொழ -- நம் 8. 6. 7

விள — அநந்ய கதிகளாயிருக்கிற எங்களுக்கு ருசி பிறந்த போதே நினைத்தபடிகளெல்லா மநுபவிககைக்காகவனரே தேவரீர் திருவிந்தனாரிலே வந்து கிட்டி நிற்கிறது.

பரதவம் நித்யஸூரிகளுக்கு கநுபாவயமாயிருக்கும் வயுஹம் ப்ரஹ்மாதிகளுடைய கூக்குரல கேடகைக கீடாயிருக்கும் ராம க்ருஷ்ணாத்வதாரம தசரத வஸுதேவாதிகளுடைய பாகய பலமாயிருக்கும் உகந்தருளின நிலங்கள், தங்களுக்கு ஹிதமினனதென்றும்

அறியாதே ஸம்ஸாரம் த்யாஜ்யம் என்றும் அறியாதே ஸர்வேச்
வரன பராப்யன என்றும் அறியாதேயிருக்கிற ஸம்ஸாரிகளுக்கே
முகங்கொடுக்கைக்காக வாயிருக்குமிதே. குருடர்க்கு வைத்த
இறையிலியில விழித்தார்க்கு ப்ராப்தியிலலைமிதே “பிணனா
வணங்கும் சோதி” என்னக கடவதிதே “நங்குள பெருமான்
உறையும் நந்திபுர விண்ணகரம்” “என்றிதே ஆழ்வார் மேலேயும்
அருளிச் செய்கிறார்.

நங்கள் பிரான - இவ்விருப்பு நமக்காகிக கொண்டிருக்கிற
உபகாரகன பரதவம் நிதயமுகதர்க்கு வயுஹம் முகதப்ராயாகு.
விபவம் புண்ணியம் பண்ணினாகு இவ்விருப்பு பாபம் பண்ணின
ஸம்ஸாரிகளுக்காகவிதே

மண்ணவர் - இடகை வலக்கையறியாத பூமியிலுள்ளார்
தொழ பரமபதம் நிதயாககேயாயிருக்குமாபபோலே, உகந்தருளின
தேசம் ஸம்ஸாரிகளுக்கேயாயிருக்கை இங்குள்ளார் அங்குப (பரம
பதம்) போவது மேனமையை யநுபவிகக அங்குள்ளார் இங்கு
(அர்ச்சாவதார திவயதேசம்) வருவது சீலகுணநுபவம் பண்ணு
கைக்கு ஸம்ஸாரிகளுக்கு முகங்கொடுத்ததுக் கொடு நிறகிற
நீர்மையை யநுஸந்திதது நிதயஸூரிகளும் வந்து கிடடுகிற தேசம்
நிருக்கடித்தானம் என்றபடி

இவ்வளவால உகந்தருளின நிலங்களின ஏற்றம் கூறப்பட்டது

346 இ ஈதேயறியீர் கலி 4. 9 6

அ எம்பெருமான் தனமையை யாரறிகிறார் -

நம் 8 3. 9

விள - ஈதேயறியீர் - நல்லார் அறிவீர் தீயாரறிவீர் எல்லாம்
அறிவீர் ஈதேயறியீர் - தேவரீரை யொழியச் செல்லாதார் ப்ர
க்ருதியுமறிவீர் தேவரீரை யொழியவும் ஜீவித்திருப்பார் ப்ரக்ருதியு
மறிவீர், இங்ஙன தனிததனிப பிரித்துச் சொல்லுகிறதென இவ
வுலகத்தெல்லாமறிவீர்—“அஜ்ஞாதம் நாஸதி தே கிருசித் தரிஷு
லோகேஷு ராகவ” — இந்த லோகத்தில் உமமுடைய ஜ்ஞாதத
துக்கு அவிஷயமாயிருப்ப தொனறிலலை. “ஈதேயறியீர்”—ஸாவஜ்
ஞனையும் அஜ்ஞனாக்க வேண்டுமபடி காணும் இவருடைய பரக்ருதி
மார்தவம் “உண்ணவும் பொருது, பட்டினிவிடவும் பொருது”
என்னும் ஸுகுமாரரைப போலேயாய்த்து இவருடைய ஸௌகுமார்
யம். தூது விடபுகு, விட்டதூது அத்தலைப்பட்டு மீளுவதற்கு
முனபே பற்றுகை தாம் கிடந்து கூப்பிடுகிறாரிதே “தூவிரிய

மலருழக்கி” மிலே இப்படித் திருமங்கையாழ்வார் தம்முடைய ஸௌகுமாயத்தை பகவானுக்கறிவித்தபடி.

எம்பெருமான தனமை — திருமாலே! நானழகன் செஞ்சடையான எனறிவாகள் எம்பெருமானுன் உன்னுடைய தன்மையுண்டு- ஸௌகுமாயம், அதனையறியவல்லாகளோ எனகிருர் ஆழ்வார். பகவத ஸௌகுமாயம் பரஹ்மசிவாதிகளுக்கு தூஜஞேயம் எனகிருா நமமாழ்வார் பகவான சேஷ ஸாவஜ்ஞன் ஸாவசக்தன் நமக்கு அனிஷ்ட நிவாததகன் அபீஷ்டபரதன் என்று அறிந்தார்கள் பரஹ்மாதிகள் ஆயினும் பகவத்ஸௌகுமாயத்தை யறிந்தார்களல்லா — ஸௌகுமாயத்தை யதுஸந்தித்துப் பலலாண்டு பாடுவார் ஒருவருமில்லையே என்று ஆழ்வார் பயப்படுகிறார். “திருமாறகு இங்கோ பரிவரிடையென்று அஞ்ச” என்று மணவாள மாமுனிகள் திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதியில் அருளிச் செய்தாரிதே.

ஆக பகவதஸௌகுமாயம் தேவதாந்தரதூர்ஜஞேயம் என்றும் திருமங்கைமன்னன் ஸௌகுமாயம் பகவானதனக்கே தூஜஞேயம் என்றும் தெளிவாயிற்று

347 இ எமர் ஏழேழளவும் — கலி. 4 9. 9

அ குடிக்குடி வழிவந்து — நம 9. 2 1

விள — எனனுடைய குலநாதனென்று ஏழ்படிகால தேவரீர்திருவடிகளிலே கைங்காயத்தை யொழியச் செல்லாத நாங்கள் என்றபடி.

குடிக்குடி — ஸபரிகரமாக என்றபடி வழிவந்து - சாஸ்தரங் களிற் சொல்லுகிற முறைதப்பாதபடி வந்து என்றபடி.

புதரபௌத்ராத ஸஹிதராய்க் கொண்டு என்றபடி

348 இ சிந்தை தன்னுள் முந்திநின்றிர் ... திருமேனி ...

காட்டிர் — கலி. 4 9 9

அ நிற்கும் முன்னே வந்து, எனகைக்கும் எய்தான் —

நம். 7. 3. 4

விள — சிந்தை தன்னுள் — “அணைககைக்கீடாகக் கைக் கெட்டாதேயிருக்கிற நீ இத்தைப் (பேராசை) போரவளர்க்கிற தென” என்று பிள்ளான நெஞ்சிலே பரகாசிக்கிறவோபாதி அணைககைக்கும் எட்டுதல், அணைககைக்கு எட்டாதாப்போலே

ஹ்ருதயத்திலே பரகாசியாதிருத்தல செய்யப பெறறிலோம.
“சிந்தை தன்னுள நீங்காதிருந்த திருவே” என்று கீழேயும் அருளிச்
செய்தாரிறே

நிற்கும் முன்னே வந்து - “என கண்களிலே வந்து தோற்று
நிற்கும் என் கைக்கு மெய்தான” என்று பிள்ளான். “நிற்கும்
முன்னே வந்து” என்று உருவெளிப்பாட்டாடிலே நலிகிறபடியைச்
சொல்லுகிறது” என்று நஞ்ஜியா “உருவெளிப்பாடனறிககே
கையாலே யணைக்க எட்டினுலன்றோ அழகிது”, என்று பெரிய
வாச்சான பிள்ளை. எட்டாதபடி மேகம் போலே தூரஸத்தனாகா
நிற்கும் நீலமுகிலவண்ணத் தெம பெருமானிறே. “கண்கள
காண்டற் கரியனாய் கருத்துக்கு நன்று மெளியன்” (3. 6 11) என
நருளிச் செய்தாரிறே.

ஆக இப்படி ஆழ்வார்கள் பகவானை அணைக்கத தேடி அது
கிடையாத இன்னாப்பும், உள்ளத்தில் பெரு விழாவாகக் காட்சி
கொடுக்கிறபடியும் தோற்றக் கூறினார்களாயிற்று

349 இ கற்றுத்திரிவார் — கலி 4. 9 10

அ உழிதருகின்றோம் நமனதமர் தலைகள் மீதே —

திருமாலை — 1

விள — திருவிந்தனாப பதிகத்தை யப்பயஸிதது அந்த காவத்
தாலே “நமனதமா தலைகள் மீதே நாவலிட்டு உழிதருகின்றோம்”
என்கிறபடியே யமாதிகள் தலை மேலே யடியிட்டுத் திரியுவார்.

350 வெற்பால் மாரி.பழுதாககி — கலி. 5. 1. 4

ஆய்ச்சி மறைய வைத்த தயிர் ... அமுதுசெய்த —

கலி. 5. 1. 5

விள — ஆய்ச்சி - இவனறியாததோரிடம் தேடி வைக்கு
மாய்த்து சாந்துப் பரணியிலே தயிரை வைக்குமாய்த்து

கீழ்ப் (வெற்பால்) பாட்டிலே இந்தரன விரோதிதததுக்கு
ஹேது, ஆச்ரிதருடைய கரஸபாசமுள்ள அடிசிலை தேவதாந்தரத
துக்கு ஆக்கவொண்ண தென்று தானே “கோவர்த்தநோஸமி”
என்றநுபவித்தது, ஆகையாலே அதை நினைத்து, இவனுக்கு
ஆச்ரிதகரஸபர்சம் உள்ள தரவயத்திலே இத்தனை நசையோ என்ன,
யசோதை மறையவைத்ததெல்லாம் அமுது செய்தபடி கண்டோம்
என்கிறார் இப்பாட்டில.

351 இ சடையான் ஓட — கவி. 5. 1. 7

அ நேர்சரிந்தான் முக்கண்மூர்த்தி — நம். 7. 4. 8

அ முண்டன்ரீறன் — தி. ச. வி. 71

விள — பாணயுத்த காலத்தில், வருத்தமின்றிக்கே பாணனை யாம காக்கக் கடவோம என்று, பகவானை யெதிர்த்து வந்த தேவ தாந்தரங்களும் ருத்ரனும் முதுகு காட்டி யோடிய சரிதரம் இப் பாட்டுக்களிலே வயக்தம். இத்தால், தேவதாஸார்வபௌமனான ஸ்ரீமந்நாராயணன் ஒருவனே அச்யுதனென்றும் தேவதாந்தரங் களுக்கு அச்யுததவம் இல்லையென்றும் கூறப்பட்டது. “ந ச்யா வயதீதி அச்யுத ” இறே. பகவான் ஒருவனே தானும் நமுவாத வன, தனனைப்பற்றினாரையும் நமுவ விடாதவன். ‘திண்கழ’லிறே.

“யோ நிதயம அச்யுத பதாம்புஜ யுகம ருக்ம வ்யாமோஹநத: ததித்ராணி த்ருணய மேநே” என்னுநினறதிறே.

எமபெருமானா அச்யுத பதத்வய வ்யாமோஹத்தாலிறே விஷயாந்தர விரக்தராய்த் திகழ்வது—அவர் யதிராஜரிறே. அந்த அச்யுத பதாம்புஜ யுகமருக்ம வ்யாமோஹம், அர்ச்சாவதாரம் தொடங்கி பரபாயந்தமாக எங்கும் நித்யமாயுண்டாயிறே யிவர்க் கிருப்பது. அதெங்ஙனே யெனனில்.— அத்திகிரிப்பச்சை நிறத்தச் சுதனுடைய பதாம்புஜங்களிலும், வேங்கடத்தச்சுதனுடைய தாங்கு தாமரையன்ன பொன்னாடியிலும், அரங்கமாநகரச்சுதன் உலக மளந்த பொன்னடியிலும், நண்ணித் தொழுமவர் நச்சுவார் முன் னிற்கும் நாராயணன் அச்சுதனுடைய துளங்கு சோதித் திருப்பாதத் திலும், தயரதறகு மகனான அச்சுதன் காடுறைந்த பொன்னடியிலும், கோவிந்தன் அச்சுதன் பொற்றாமரையடியென்று பேசும்படியாய்க் கானில கன்றின் பின்போன பொன்னடியிலும், அச்சுதன் அந்த சயனன் செம்பொற்றிருவடியினையிலும். விவிவினபம் மிக வெல்லி நிகழ்ந்த நம்மசுசுதனை விண்ணோர் பிரானார் மாசில் மலரடியிலு மாயிற்று இவர்மயல கொண்டிருப்பது. “பூவார் கழல்கள்” என்றும் “கண்ணன் கழலினை” என்றும் “காருத்தன் தன்னடி” என்றும் “பாற்கடலுள் பையத்துயின்ற பரமனடி” என்றும் “வைகுந்தச் செல் வனார் சேவடி” எனறுமிறே அச்யுத பதாம்புஜயுகம மிருக்கும்படி. அச்யுத பதாம்போஜ ஸமாச்சரிதாக்கிறே “நச புநராவர்த்ததே” என்கிற அபுநராவ்ருத்தியிருக்கும்படி. ஆக ஸ்ரீமந் நாராயணனே அச்யுதன் என்றதாய்த்து.

352 இ அன்னமாகி யருமறைகள் அருளிச்செய்த

அமலன் — கலி. 5. 1. 9

அ அன்னமாகி அன்றருமறை பயந்தவனே — கலி.
5 3. 8

அ அன்னமாய்.. அருமறையை வெளிப்படுத்த

வம்மான் - திரு நெ. 30

அ பரிமுகமாய்...வேதநூல். பயந்தவனே — கலி.
5. 3. 2

விள் — அன்னமாகி - “ஆசார்யாநுவர்த்தநம பண்ணிக கேட்கைக்கு அநதிகாரிகளாயிருக்கவும் கூடும்” என்று திரயக வேஷ பரிஈரஹம் பண்ணினுனய்த்து - ஸாரதியாய நின்று உபதேசித்தாப் போலே - அசுரர்களோடே கலந்து உருமாய்ந்து போனத்தைப் பரிக்கைக்காக, நீரையும் பாலையும் பிரிகும பதாராதத்தின வடிவைக் கொண்டானய்த்து “முன பரிமுகமாய்” இத்யாதி—

அன்னமாய — முனிவரோடு அமரர் ஏதத அன்னமாய் அருமறையை வெளிப்படுத்த அம்மான - ருஷிகளோடே கூட பரஹ்மாதிகள் “வேத சக்ஷுஸஸை யிழந்தோம்” என்று தனனை யாச்ரயித்து ஏத்த

ருஷிகளுக்கும் ஆத்மோஜ்ஜீவநாராததமாக பரமானுபேஷையுண்டு. பரஹ்மாதிகளுக்கு ஸருஷ்ட்யாதி வயாபாரத்துகரு பரமானுபேஷையுண்டு.

அன்னமாய் - அபௌருஷேயத்வம் குலையாதபடி ஹம்ஸ ரூபியாய் அருமறையை வெளிப்படுத்தினாய். அபௌருஷேயமாய் நித்யமாயிறே வேதமிருப்பது - அபௌருஷேயத்வ நித்யதவங்களாலேயிறே வேதத்துக்கு ஸவேதரஸமஸத ப்ரமாண வைலக்ஷண்யம். புருஷபுத்தி நிர்மிதமானால் புருஷகததோஷங்களான ப்ரம ப்ரமாத விபரலம்பாசத்திகள் பௌருஷேய ப்ரபந்தங்களிலே தோன்றுமே. வேதம் நிர்துஷ்டம் அபௌருஷேயம் - வேதத்தினுடைய அபௌருஷேயத்வம் தோன்ற பகவானும் புருஷ வடிவு கொள்ளாதே ஹம்ஸ ரூபத்தைக் கொண்டு வேதப்ரகாசநம் செய்தான். புருஷோத்தமன் கொண்ட திரயக்வேஷம் ஸ்ரீ ஹம்ஸாவதாரம்” - “ஸுராநந்த: கோவிந்த ஹம்ஸ ஸுபர்ண ” என்னுநின்றதிநே.

353 இ கலைவாழ்பிணையோடணையும் திருநீர்மலை வாழ்

எந்தை — கலி. 5. 2. 8

அ சுவையன் திருவின் மனனான் — நம். 1. 9. 1

விள - கலை - புருஷோத்தமனான தான் ஸ்திரீப்ராயரான ஸம்ஸாரிகளோடே ஒரு நீராகக் கலக்க வேணும் என்னுமிதுக்குக் குருகுலவாஸம் பண்ணவேணுமென்று திருநீர்மலையிலே வந்தான் - ஆங்கேயிறே கலை பிணையோடேயணைந்து வாழ்வது.

சுவையன் - பரமரஸிகன் - திருவின் மணுளன் - இந்த ரஸிகதவத்துக்கு ஊற்றுவாய் சொல்லுகிறது. ரஸிகத்வத்துக்குச் சிரமம் செய்தவிடம்.

354 இ தானுமாய தரணித்தலைவன் - கலி - 5. 4. 8
அ தானாய் - கலி. 8. 8. 10

விள- தானுமாய - “முன்னுமிராமனாய்த் தானாய்ப் பின்னுமிராமனாய்” எனனக் கடவதிறே. அல்லாத விடங்கள் சகதயேகதேசம் அவன் ‘தானே’ வந்தான் எனனக் கடவதிறே ராமாவதாரத்தை. ஸ்ரீராமாவதாரம் பூர்ணாவதார மாகையால் மற்றையவதாரங்களை சக்த்யாவேசம் என்று சொல்லலாம் படியிருக்கும் என்று கருத்து ஸ்ரீராமாவதாரத்திலே ஆழ்வார் ஈடுபட்டபடியிது. நவநிந்தாநியாயேந ராமாவதாரத்தின் ஏற்றம் சொன்ன வித்தனையாம்.

355 இ நெய் பருக நந்தன் பெற்ற ஆனாயன் -
கலி. 5. 5. 3
அ கோவலனாய் வெண்ணெயுண்டவாயன் - அமல
குதி. 10

விள- “மஹதா தபஸா” என்று சக்ரவர்த்தி “நாடாளவொரு பிள்ளை பெறவேணும்” என்று ஒரு நோன்பு நோற்றுப் பெற்றோடு போலே, “கல்யங்கன் பாழ்போக வொண்ணாது, இவற்றை புஜிப்பான் ஒரு பிள்ளை வேணும்” என்று இதுக்கன்றே இவனைப் பெற்றது. “கோவலனாய் வெண்ணெய் உண்ட வாயன்” என்னுதினரதிறே.

356 இ இந்திரன் பிரமன் ஈசன். - கலி. 5. 7. 2
அ இந்திரனோடு பிரமன் ஈசன் - பெ. தி. 2. 8. 1

விள-இந்திரன் - இதில இந்த்ரனை முற்பட வெடுத்துப் பிள்ளை இவர்களைச் சொல்லுகையாலே, இவனோடு அவர்களோடு வாசியிலலை - சதுர்முகனை ஈசுவரன் என்று சொல்லுமென்று ருத்ரன் பககல் ஈசுவரத்வமுள்ளது. (என்று சிலர் சொல்லுவர்) ஆக ஸர்வேச்வரத்வம் இவர்களிலே ஒருவர்க்கும் இலலை யென்றபடி.

இந்திரனோடு - ப்ரஹ்ம ருத்ரேந்தரர்கள் முவரையும் சொல்லுகிற விடத்தில இந்த்ரனை முந்துறச் சொல்லிற்று - அவனோபாத்

ப்ரஹ்ம ருத்ரர்களுக்கும் அதிகரித்த கார்யத்தால் வந்த ஏற்றமத்தனை யொழிய ஈச்வரத்வகந்த மில்லை யென்று தோற்றுகைக்காக. இவர்கள் தான் தொட்டில் பருவமே பிடித்து இவ்விஷயத்திலே கிருசித் கரித்திறே போருவது - எழிலுடைக் கிண்கிணி தந்துவனாய் நின்றான் இந்நிரன வண்ணச் சிறுத்தொட்டில் வரவிட்டான் பிரமன. உடையார் கனமணி வரவிட்டான் ருத்திரன். இப்படியிறே இவர்களுடைய அநீச்வரத்வமும் அவனுடைய ஈச்வரத்வமுமிருக்கும்படி.

357 இ கோதில் வாய்மையினையொடும் — கலி. 5. 8 2

அ கோதில் வாய்மையினன் — கலி. 5 8. 7

விள - கோதில் வாய்மை - வாய்மை - வாகிந்திரிய வயாபாரம். அதாகிறது - வசநம் - அதுகருக் கோதிலலாமையாவது - “ஸம்சர்வே மதுரம் வாக்கம்” என்று பிராட்டியுடைய திருவுள்ளத்தே மெய்யென்று பட்டு அவள் தரிக்கும்படி சொல்லுகையும், “த்ருஷ்டாஸீதா” என்று இவர் தரிக்கும்படி சொல்லுகையும்.

கோதில் வாய்மை - “காதல என் மகன்” என்ற இவனையிறே “கோதில் வாய்மையினன்” என்கிறது. அதுகருக் கருத்து என்னென்னில், “குரு வசநம் அலங்கநீயம்” என்கிற கருஷ்ணபிராயததாலே—

இருவரும் பிரிந்திருக்கிறவளவிலே “த்ருஷ்டா ஸீதா” என்கிற திருவடியளவில் சொல்லும வார்த்தையையிறே இவளளவிலே சொல்லுகிறது

358 இ கொண்ட சீற்றம் ஒன்று உண்டு — கலி. 5. 8. 3

அ கடியனாய் — நம் — 9. 6. 11

அ ஆளராய் — நம் — 9. 3. 10

விள — “ஸ ச நித்யம் ப்ரசாந்தாத்மா” என்கையாலே ஆச்ரயத்திலின்றிக்கே, “க்ரோதமாஹாரயத் தீவ்ரம்” என்கிறபடியே கரார்ய காலத்தில் ஏறிட்டுக்கொண்ட சீற்றம்-ஒன்றுண்டு - தரிதரனவன் தநிகனை அடையுமா போலே, “சீற்றமுண்டு” எனரூய்த்து இவர் பற்றுகிறது. ஆச்ரயிப்பார்க்கு உறுப்பான குணங்களிறே ஸௌசல்யாதிகள். விரோதி நிரஸநத்துக்குப் பரிகரமிறே சீற்றம்

கடியனாய் — தன்பக்க வின்றிக்கே வந்தேறியென்கை “கொண்ட சீற்றம்” என்னக் கடவதிறே.

ஆளராய் - அடியாராய் ஆச்ரயிக்கும்வர்கள் தேவர்கள். நிதயஸ்திதிகள் செய்யும் அடியையிறே “அமரத்வஸாயத்தாலே- நரங்க

ளும் ஈச்வரர்கள்" என்னுமவர்கள் செய்கிறது. இவர்களுக்கு பகவச்சேஷத்வ ஜ்ஞாநம் காதாசித்தம் என்றபடி— இவ்விஷயத்தை “நளிர்ந்த சீலன்” — (பெ, தி, 4, 4, 8) பாசுர வ்யாக்யாநத்தில் பரககக் காணலாம் — “மந்திபாய்” பாசுரத்தில் “அயன்” என்ற பதத்துக்கு இவ்விதமே பாவ வர்ணநம் பண்ணியருளிஞர் தேசிகள்.

ஆக பகவானுக்குக் கோபம் வந்தேறி—தேவதாந்தரங்களுக்கு பகவ சேஷத்வஜ்ஞாநம் வந்தேறி — காதாசித்தம் — ஸாராவ காலீந மன்று என்றபடி.

நளிர்ந்தசீலன்- குளிர்ந்த சீலத்தையுடைய செல்வ நம்பி. ஈச் வரன் சீலம் கொதித்திருக்கும். அதுக்கடி “வாள் கொள் நீள் மழு வாளியுன்னாகத்தான்” “ஆளராய்த் தொழுவாரும் அமரர்கள்” என்று துர்மாநியான ருத்ரனும், சாவாமைக்கு மருந்து தின்னும் தேவஜாதியுமிறே இவனுக்கு அடிமை செய்வது. “அக்கும் புலி யினதருமுடையார் அவரொருவர் பக்கம் நிற்க நின்ற பண்பார்” என்றும், “தாழ்சடையும் நீண்முடியும் ஒண்மழுவும் சககரமும் சூழர வும் பொனனாணும் தோளறுமால்” என்றும், இரண்டுருவும் ஒன்றாயி சைந்து தோற்றுகையாலே, “ஏருளும் இறையோனும் திசை முக னும் திருமகளும் கூருளும் தனியுடம்பன் “என்று இவனுடம்பு தேவதாநமும் (தேவதாந்தரங்களுக்கு விட்டிருக்கும் பூமி) திருவிடை யாட்டமுமாயிறேயிருப்பது - இப்படியன்றியே, “காணிலும் உருப் பொலார் செவிக்கினாத கீர்த்தியார்” என்றிறே இவர் (நம்பி) இருப் பது துர்மாநிகளான தேவதாந்தரங்களின் ஸம்பந்தத்தாலே ஈச்வரன் சீலம் கொதித்திருக்கும் என்றும், தேவதாந்தரங்களைக் காற்கடைகொண்ட செல்வநம்பி சீலம் குளிர்ந்திருக்கும் என்றும் தேறியது— ஆக ருத்ராதிகள் காதாசித்த சேஷத்வஜ்ஞாநமுடைய துர்மாநிகளாகையால் ஆழ்வார் “ஆளராய்” என்றருளிச் செய்தார் என்றபடி.

359 இ மாக மாநிலம் முழுதும் வந்திறைஞ்சும் மலரடி—
கவி. 5. 8, 5

அ மேலை விண்ணோரும் மண்ணோரும் வந்திறைஞ்சும்
மென்தளிர் போல் அடி — கவி 7. 4 8

விள- மேலைவிண்ணோ-நிதய ஸூரிகள், மண்ணோர்-பூமியோடு கூடிய லீலா விபூதியிலுள்ளார். உபய விபூதியிலுமுள்ளாரும் வந்து ஆசிரயிக்கிற ஸுகுமாரமான திருவுடிகள்.

மாகம் — உபய விபூதியிலுள்ளாரும் வந்து ஆசிரயிக்கும் படி யான திருவுடிகள் இவ்வாசரயணம் தர்மிப்பரயுகதமல்ல- கருஷ்ணவ

தார்ப்ரயுத்தம். பரமபதநிலயரான ஸூரிகள் ஆச்ரயிக்கும்படியென் னென்றால்; “ஆச்சாத்ய அநுயயௌ சேஷ பணை. ஆநகதுந்துபிம்” என்றும், “விநதைசிறுவன் சிறகென்னும மேலாப்பின் கீழ் வருவானை” என்றும் சொல்லாநின்றதிதே. திவயாயுதங்களும் கூட கர்ப்பவாஸம பண்ணியிதே பிறந்தது.

மாநிலம் — இடையரோடு, அவர்கள் தான் வஸிஷ்டாதிகள் என்னும் படியான பசுக்களோடு, கன்றுகளோடு, பீஷமாதிகளோடு வாசியற ஆச்ரயித்ததிதே.

முழுதும்.- உபரிதந லோகததிலுள்ளாரும் மத்யராத்ரத்திலே பாலமுது செயது சாயந்தருளப்புகுகிற வளவிலே, இந்தரன் திருவாச லிலே வந்து நின்று, புறப்பட்ட தாஸிகளுககு, “நான வந்தேன் என்று விண்ணப்பம் செய்ய வேணும்” என்று உள்ளே புகுந்த இந்தரன், “நரகன, என்னுடைய சதுாத தந்தியையும் தரவேணும்” என்று நெருக்கா நினருள எனன, கையைத்தா என்று எழுந் திருந்து ஸதயபாமைப பிராடடியோடும் கூடப் பெரிய திருவடி தோளிலே ஏறி எழுந்தருளி நரகவதம் பண்ணினான் எனனாநின்ற திதே. “பாதேந கமலாபேந” இத்தாதிக்களாலே ப்ரஹ்ம ருத்ராச் சநம் சொல்லா நின்றதிதே “பரஹ்மாணமீசம் கமலாஸநஸத்தம்” என்று திருமேனியிலே காட்டுவதும் செய்தானிதே

360 இ துளங்கு நீண்முடி. — கலி 5 8. 9

அ பிறந்தவாறும் — நம். 5 10.1

விள - துளங்கு:- கீழிரண்டு பாட்டாலே அவனுடைய சக்தி யோகத்தைச் சொல்லி உபாய பூர்த்தியையும் செ லலிற்றாய நின மது. இப்பாட்டுக்கு உதயமென எனனில்.-

“ஸம்ஸாரத்தினுடைய தணமையையும் நம்முடைய அதிசயித சக்தித்வத்தையும் அநுஸந்தித்து தவரிக்கையாகிற இது ஒளபாதிக்கங் காணும் — நாம செய்தபடி கண்டிருக்குமது காணும் உமககு ஸ்வ ரூபம்” என்ன, உனனையல்லதறியாத தொண்டைமான் சகரவர்த் திக்கு ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தை யுண்டாக்கிஞப் போலே, எனக்கும் ஸ்வ ரூபஜ்ஞாநத்தை யுண்டாக்கவேணும் என்று சரணம் புகுகிரா. கீழே “நான கண்டு கொண்டேன் நாராயண வென்னும் நாமம்” என்று திருமந்திரத்தை ஸார்த்தமாக லபித்து, “உற்றதும் உன்னடி யார்க்கடிமை” என்று ததீய சேஷத்வ பர்யந்தமாக வநுஸந்தித் தார். அதில முன்பு ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்ததில்லையோ வென்னில், தந்தாமுக்குப் பிறந்த ஜ்ஞாநம் விச்வஸநீயமன்று என்று காணும்

இருக்க வடுப்பது. ஸர்வாபிமத ஸாதநமிதே சரணாகதியாகிறது. ஆகத் திருமங்கை மன்னன் “ஏழை ஏதலன்” பதிகத்தில் மோக்ஷார்த்தப்ரபத்தியிலேயிழிந்தவா, “துளங்கு” பாசுரத்திலே ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் நமுவாமைக்கு சரணாகதி பண்ணுகிறா என்று தேறுகிறது.

பிறந்தவாறும் - இப்படி சிரீவரமங்கலநகர், திருக்குடந்தை, திருவல்லவாழ்களில் எம்பெருமானோடு யதாமநோரதம் ஸம்சலேஷிககப் பெருமையாலே அவஸந்தநான ஆழ்வார், எம்பெருமான ஸ்ரீமதுரையிலே வந்து வசுதேவா திருமகனாகப் பிறந்தருளின படியையும், ஸகல மநுஜ நயந விஷயதாங்கதனாய்க் கொண்டு வளர்ந்தருளின படியையும், அசேஷஜநமநோநயந ஹாரியாய அதிதைவாதி மாநுஷமான திவயசேஷ்டிதங்களைப் பண்ணின படியையும், மற்றும் மத்ஸ்ய கூர்மாதிருபேண அவதீர்ணனாய்ச் செய்தருளின திவயசேஷ்டிதங்களையும் காணப்பெற்றிலேன - இனி “அவறறை யநுஸந்திக்க வேணும்” என்று புகு மிகவும் சிதிலனாகா நின்றேன். அந்த சைதிலயத்தைப் போக்கி, அநுஸந்திக்க வலலேனும்படி பண்ணியருள வேணும் என்று எம்பெருமானைப் பற்றி முடிக்கிறா.

ஆக, கீழில பரபத்திகள் பகவல்லபார்த்தமாகவென்றும், இதில ப்ரபத்தி மநோதாட்யார்த்தமாகவென்றும் தெளிவாகிறது. ‘உருகாமல வரித்ததும்’ என்று ஆசாய ஹ்ருதயஸத்தம்.

ஆக ஆழ்வார்கள் பாசுரங்களில் மோக்ஷார்த்த ப்ரபத்தியும் ஸ்வரூப ஜ்ஞாநாநுவருத்தயார்த்த ப்ரபத்தியும் மநச் சைதிலய நிவருதயார்த்த ப்ரபத்தியும் பேசப்படுவதை நாம் காணலாம். ஸகலபல ஸாதநமிதே சரணாகதியாகிறது.

361 இ உலகமளந்த பொன்னடியேயடைந்து...திருவ
ரங்கத்தம்மானே — கவி. 5. 8. 9

அ வேங்கடமாமலை நின்றான் அரங்கத்தரவினனை
யான் — அமலன் 3.

விள—“உவந்த உள்ளத்தனாய உலகமளந்தண்டமுற நிவந்த நீணமுடியன் கடியார் பொழில் அரங்கத்தம்மான்” என்று இந்த லோகங்களையடையத் தன் திருவடிகளாலேயளந்து கொண்டார் பெரிய பெருமாள் என்றாரே. அங்ஙனே சொல்லலாமோ! “அன்று ஞாலமளந்தபிரான சென்று சேர் திருவேங்கடம்” என்றனரே நம் மாழ்வார் வாரத்தை. திருவேங்கடமுடையான திருவடிகளைக் காண வேணும் என்று வழிபாடு செய்த ஸூரிகளும் “எந்நாளே நாம் மண்ணளந்த இணைததாமரைகள் காண்பதற்கு” என்றனரே

ப்ரார்த்தித்தது. “ம்ருகோ ந பீம குசர கிரிஷ்டா: யஸ்ய ஊருஷு த்ரிஷு விக்ரமணேஷு அதிஷ்டியந்தி புலநாநி விச்வா” “தாள் பரப்பி மண் தாவிய ஈசன்” என்றனரே உபய வேதாந்த கோஷ மிருப்பது. ஆகையாலே இந்த பூமியையடையத் திருவடிகளாலே யாக்ரமித்து, “அடிக்கீழ் அமர்ந்து புகுந்து அடியீர் வாழ்மின்” என்று தன திருக்கையாலே உலகமளந்த பொன்னடியைக் காட்டிக் கொடு நிற்குமவனாய், “தானோங்கி நிற்கினருள தண்ணருவி வேங்கடம்” எனகிறபடியே, அண்டமுற நிவந்த நீணமுடியனுமாய் நிற்கினருள் திருவேங்கடமுடையான் அனரே எனன, அந்தத் திரு வேங்கடமுடையானாகிருந்தானும் இங்கு கண வளர்ந்தருள்கிற பெரிய பெருமானே எனபா.

திருப்பாணுழவார் “நீன்மதிள் அரங்கம்” என்றருளிச் செய்தார். இப்பாசரம் கேட்டுப் போலே காணும் திருமங்கையாழ்வார திரு மதிள செய்தது. அழகிய வாயாலே இதருளிச் செய்த பின்பாகாதே திருமானிகைகளும் திருக்கோபுரங்களும் கனத்தது. அவ்வோபாதி, “வடவேங்கடமாமலை நின்ருள் அரங்கத்தரவினணையான்” என்ற திருப்பாணுழவார்பாசரத்தையடியொற்றிக் கலியன “துளங்கு” பாசரத்தில் திருவேங்கடமுடையான் சரித்தத்தைக் கூறி உலகமளந்த பொன்னடியையடைந்துய்ந்தேன் அணி பொழில் திருவரங்கத்தம் மானே” என்று திருவரங்கன் திருவடிகளைச் சரணாகப் பற்றுகிருா. திருவேங்கடமுடையானும் திருவரங்கத்தானும் இருவரும் ஒருவரே என்று இவ்விருவரும் அநுபவித்தார்கள். இவ்விருவரும் கார்த்திகை மாதத்தில் அவதரித்தவா என்ற சேர்த்தியும் உணடிதே, திருநகூத் திரங்களும் அடுத்தடுத்த நகூத்திரங்களிறே. “கட்டெழில் சோலை நல்வேங்கட வாணனை - கட்டெழில் தென்குரு கூர்ச்சடகோபன் சொல கட்டெழில் ஆயிரம்” என்றும், “முகில்வண்ணன் அடிமேல சொன்ன சொல்மலை ஆயிரம்” என்றுமிதே நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்தார் ‘திருவேங்கடத்து என்னுனை... உளனாகவே என்னுவின இன் கவி யானொருவர்க்கும் கொடுக்கிலேன்’ என்றா ஆழ்வார்-வான் திகழும் சோலை மதிளரங்கர் வண்புகழ் மேலஆன்ற தமிழ மறைகள் ஆயிரமும் ஈன்ற முதற்றாய் சடகோபன்” என்றார் ஸ்ரீ பராசர பட்டர். திருவேங்கடவன் வடவானை, திருவரங்கன் குட பாலானை, இருவரும் ஒருவரே என்று கருத்து.

362 இ ஒத்தொவியேத்தக்கேட்டு மலங்குபாய் —

கலி. 5. 9. 6

அ ஆங்கு ஆரவாரம் அதுகேட்டு அழலுமிழும்

பூங்காரரவு — நான் தி. 10

அ விடங்காலும் தீவாய் அரவணை — பூ. 71

விள:—ஓத்து-பராஹ்மணா உச்சமாக உச்சரிகிற த்வநியைக கேட்டு “நம்மைக் குறித்து உண்டான ஆரவாரம்” என்று மலங்கு கள் (மீன்கள்) பாயாதினறுள்ள வயல்.

ஆங்கு—“திசைவாழியெழ” என்னும்படி திருவுலகளந்தருளின பேது உண்டான வார்த்தை கேட்டு, அழலுமிழும்—“விடங்காலும் தீவாய் அரவணை” என்னும்படியே, பூங்காரரவு—அழகிய சீற்றத்தையுடைய திருவனந்தாழ்வான.

பொருமாதீனபடை (நம். 1.10.1) பாசுர வ்யாக்யாநமான ஈட்டில் உள்ள திவ்ய ஸூக்திகளை ஈண்டு நாமநுபவிப்போம். “விரோதிபூயிஷ்டமான இததேசத்தில் அவன் இப்படிச் செய்யச் சொல்ல வேணுமோ அங்கே (பரமபதத்தில்) யுட்பட இப்படிச் செய்யக் கடவவவன. ஆங்காரவாரமது கேட்டு அழலுமிழும் பூங்காரரவணையிறே. ஆங்கு—தேசமது (பரமபதம்) ஆரவாரமஅது- “அஹமந்நம் அஹமந்நம் அஹமந்நம் அஹமந்நாத அஹமந்நாத. அஹமந்நாத.” எனகிற (நித்யமுக்தர்களின்) ஆரவாரம். அங்கே அது கேட்டு அப்படிப்படுகிறவர்கள் இங்கே இது கண்டால இப்படிப்பட்டச் சொல்லவேணுமோ” என்று.

இப்படித் திருப்போநகர் மீனகளுடையவும் நித்யஸூரிகளுடையவும் ப்ராந்தியை யநுபவித்தோம்

363 இ பொறுத்தேன் —கலி. 6. 2

அ திருவுக்கும்திரு —கலி. 7 7

அ உண்ணிலாவிய —நம் 7. 1

விள.—பொறுத்தேன-திருவுக்கும்-பாதகமான இந்த்ரியங்கள் விடாதே அணித்தாய் நின்று நலிகிறபடியை அநுஸந்தித்து அஞ்சி நம்மாழ்வார உண்ணிலாவியிறபட்ட க்லேசத்தையடையப்பட்டு இதுக்குப் போக்கடி அவனதிருவடிகளிலே விழுந்து சரணம் புகுகைக்கு மேற்பட இலலையென்று அததயவளித்து புருஷகார பூதையான பிராட்டி முனனாகத் தமமுடைய வநந்யகதித்வத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு சரணம் புகுகிறா கலியன நம்மாழ்வார் சரணாகதி செய்த பிறகு இந்த்ரியங்களைக் கண்டு நடுங்கிக் கூப்பிட்டார் உண்ணிலாவியில். கலியன இந்த்ரிய பயம தலையெடுத்து அது தீரச் சரணம் பற்றுகிறா கலியன திருநறையூரிலும் தேரமுந தூரிலும் இந்த்ரிய பயம் தீரச் சரணாகதி செய்கிறா

364 இ வெகுளாது —கலி 6. 2. 7

அ சீற்றமுள —கலி. 11. 8 2

அ-18

விள —வெகுளாது.—என்னுடைய (“யானிரந்தேன்” என்ற) பாசுரம் கேட்டால் தேவர் திருவுள்ளத்துக்கு சிவில என்ன வேண்டும் படியாயிருக்கும். யானிரந்தேன்-அத்தலையித்தலையானபடி, நீ எதிர்குழலுக்கு இரந்துதிரிய, நானததை மறுத்து வைமுகயம் பண்ணித் திரிகிற காலத்தின் நீட்சியும் திருவுள்ளம். பற்றுகையுண்டே நீயிரக்க மறுத்துத் திரிந்த நானனரே இப்போது இரக்கிறேன், இது கேட்டு தேவா திருவுள்ளம் சீறும். இன்று அந்நயகதியாய வந்து நிறகிறவன், முனபு “நாம் அனாதிகாலம் பிடிக்க மறுத்துப் போந்தவனனரே” என்று என்னுடைய பூவ வகுத்ததைப் பாராதால் தேவா சீறவேண்டும் படியாயிருக்கும். நான் ஸாவதோஷ யுகதனையிருந்தேன். நீ ஸர்வஜ்ஞனையிருந்தாய். ஆனபின்பு, “நம் மையும் தனனையும் பாராதே இவன் நிரதோஷரைப்போலே நம் காலப் பிடிப்பதே” என்று சீருதே.

சீற்றமுள.—திருவுள்ளத்துக்குச் சீறவேண்டுவன குவாலைச் செய்து வைத்து அவையொன்றையும் பாராதே அநுகூலரைப் போலே திருமுன்பே நின்று சில சொல்லப் புககவாரே, “கேட்டருளுகிற தேவரீர் ஸாவஜ்ஞராகையாலே, அப்போது அவற்றைச் செய்து, இப்போது இவற்றைச் சொல்லா நின்று இவன். என் செய்தானான” என்று திருவுள்ளத்துக்குச் சீறவேண்டுவன குவாலுள்.

ஏகோஹமஸமீதிச மந்யஸே த்வம:—கெடுவாய்! ஜீவபரர்கள் இருவருண்டு என்கிற ப்ரமாண பரஸித்தியையும் கேட்டறியாயோ? நீதான் ராஜாவாய், பராமானிகா ஸேவிக்கவே தானிருந்து போந்தது ந ஹருசசயம்-அப்போதொன்றைச் சொல்லி இப்போது ஒன்றைச் செய்கிற உன்னுடைய நினைவுக்கு வாயத் தலையா யிருக்கிற அவனையொன்றும் புத்தி பண்ணிற்றிலையோ பாவி. முநிம்-அவனதான் உனைப்போலே ஜ்ஞாந ஸங்கோசமுடையான் ஒருவன் எனிருந்தாயோ?

புராணம்.—ஒரு கால் ஜ்ஞாந ஸங்கோசமுண்டாய் ஒருகால் விஸ்த்ருத ஜ்ஞாநனும் அவன் எனிருந்தாயோ? “பழகியான் தாளே பணியின்” என்னக் கடவதிறே.

பரிகரஹித்த சரீரம் தோறும் புதியனையிறே யிவன் போருவது. முன்பு நின்ற நிலையறியான். நடுநிற்கிற நிலையறியான். மேல் போக்கடியும் அறியான் இவன். முன்பு நின்ற நிலையும் அறிந்து இவனுக்கு ஸாத்மிகமும் அதுவுமறிந்து மேல் போக்கடியும் அறிவான் அவனிறே.

வாத ப்ரக்ருதி பித்த ப்ரக்ருதி என்றறிந்து ஒரோ குடிக்காகப் பரிஹரித்துப் போரும் வைத்யர்களைப் போலே. முன்புதான் அசித் கல்பனாய்க் கிடக்கும் பின்புதான் “காா பீா” என்னக்கதருநிற்கும் இவன். முன்புத்தை நிலையறிவானொருவன் பலாநுபவம் பண்ணு விக்ருமத்தனையிறே. யோவேதிதா - இத்தயாதி - முன்பு சொன்ன வார்த்தையையும் இப்போது செய்கிற செயலையும் உள்ளபடியறி வான் யாவனொருவன், அவவிச்வரன்முன்பே யிருந்து அமணக் கூத்தடியாதே கொள்வாய்.

திருவுள்ளத்துக்குப் பொறுக்க வொண்ணாதபடி பரஹிம்ஸை களைப் பண்ணுவது தேவரீா இவை நலவழி போகவேணும் என்று ஹிதம் பார்த்து வைத்தால் அவ்வழி போகாதொழிவது சரீரபரிக ரஹம் பண்ணி நிற்கையாலே அதுக்கடியான அவித்யாதிகளுக்கரு வச்யனாவது சப்தாதிகளிலே ஆபிமுகயம் பண்ணி உன பக்கவிலே வைமுக்யம் பண்ணுவது. உன் திறத்திலே பொறுக்க வொண்ணாத வற்றைச் செய்வது உன்னடியார விஷயத்தில் பொறுக்க வொண்ணாதவற்றைச் செய்வது. இரண்டிடத்திலும் நிர்நிபந்தந மாகச் செய்யுமவை. இவ்வழியாலே அநேகமிதே தேவருக்குப் பொறுக்க வொண்ணாதவை.

பகவதாசாரமாவது - ஈச்வரசேஷமான ஆத்மவஸ்துவை என்ன தெனறிருகை. அவனுடைய அநுக்ரஹ ஜந்மத்தை கர்ம நிபந்தந ஜனமத்தோடு ஸமாநமாக புத்தி பண்ணுகை அவன் தன்ஞுபையாலே இவன கோலிற்றொன்றைத் திருமேனியாகப் பரிக்ரஹித் தால், அத்தை இதர ஸஜாதீயமாக ப்ரதிபத்தி பண்ணுதல் செய்கை. பாகவதாபசாரமாகிறது - அததகாம நிபந்தநமாக பாகவதா களோடே பொருமை கொண்டாடுகை அஸஹயாபசாரமாகிறது- இவையிரண்டு விஷயத்திலும் ப்ரயோஜந நிரபேக்ஷமாகச் செய்கை.

இப்படியால் தேவர் திருவுள்ளத்துக்குச் சீற வேண்டுவன குவாலுள். பிள்ளையுலகாரியனும் பகவதபசாராதிகளை யிங்ஙனே ஸ்ரீ வசநபூஷணத்தில் அருளிச்செய்தாரிறே.

365 இ மூவாவானவர்தம் முதல்வா —கலி. 6. 2. 8

அ விண்ணுளார் பெருமானேயோ —நம். 7. 1. 5

விள: — மூவாவானவர்-அகர்ம வசயராய உன்னையநுபவிகரும் படி பண்ணி வைத்தாயே, ஒரு விபூதியாக எப்போது மொக்க பஞ்ச விமசதி வாஷிகராயிருப்பாங்கள். புஜியா நிற்கச் செய்தே, “இது நமக்குக் குலைகிறதோ” என்றிருக்க வேண்டா வாய்த்து. முதலவா-

அவர்களை அகர்மவச்யராக்கி, அவர்களுக்கு அநுபவிக்கைக்கு உன்னைக் கொடுத்து, அவ்வழியாலே யவர்கள்ஸத்தை நிறு வஹித்துக் கொண்டு போரா நின்றாயே - “வண்ணுளார் பெருமா. னேயோ” என்றும் போலேயாய்த்து. ப்ராதாக்களிலே ஒருவன் முடி சூடி வாழா நிற்க ஒருவன் சிறைப்பட்டுக் கிடந்தாப் போலே தோன்ற நின்ற தாய்த்து.

விண்ணுளார் பெருமானேயோ:-ஒருத்தன் சிறையிருக்க, பிதா வும் மாதாவும் பராதாககருமாய்க் கலயாணம் செய்யக் கண்டு தான கூடப் பெருதே நோவு படுமா போலே, நித்ய ஸூரிகளும் பீராட்டியும் அவனுமாகப் பரமபதத்திலேயிருக்கிறபடியை அநுஸந் தித்து அங்கே கேட்கும்படி கிடந்து கூப்பிடுகிறா.

366 இ முளிந்தீந்த வெங்கடத்து விளிந்தீந்த மாமரம்
போல —கலி. 6. 3. 8

அ ஒண் சங்கதை வாள் நம். 8. 8 1

விள —முளிந்து தீந்த-முளிந்தீந்த, விளிந்து தீந்த-விளிந்தீந்த என்றபடி. சங்கு கதை - சங்கதை யென்றும் போலே கடைக்குறைத தல. முளிந்து தீந்த-உலர்ந்து தீஞ்சுபோன-வெங்கடம் வெவவிய பாலைவநம்: விளிந்து தீந்த - தளளப்பட்டுக் கெட்டுப்போன பெரிய மரம் என்றபடி.

367 இ திருமார்பா...நம்பீ -- கலி 6. 3. 9.

அ தாமரையாளாகிலும்...பெரியாழ்வார். 4. 9.2

விள.—நம்பீ-லக்ஷமீ ஸம்பந்தமும் மிகையாம்படியன்றோ தேவரீ ருடைய பூர்த்தி “தாமரையாளாகிலும் சிதகுரைக்குமேல என்னடி யாரா அது செய்யாரா” என்று, அவளோடு மன்றும்படியான கல்ய” ண குணங்களால் பூணன்னரே நீ.

368 இ இருக்கிலங்கு...சோழன் சேர்ந்த கோயில் —
கலி. 6. 6. 8

அ மார்க்கண்டேயனவனை நக்கபிரானும். .

நாராயணனருளே — நம். 4 10 8

விள — இருக்கு... - வேதததில் ஸ்ரீபுருஷஸூக்தாதிகளை யுச்சரியாநின்றுள்ள வாயையுடையராய எட்டுத் தோள்களையு முடையிருக்கிற தேவர்க்கு (சிவனுக்கு) தாசனீயமான மூடங்களை எழுபதும் சமைத்துப், பின்னையும் தன்னுடைய அபிமதம் கிடைப்பா

மையாலே அவ்வயிமத ஸீத்தயார்த்தமாக அவன் (சோழன்) வந்தாச்சரிககிற தேசம் (திருநறையூர்) என்றபடி.

மார்க்கண்டேயனவனை-மார்க்கண்டேயனானவனையென்றபடி. நக்கபிரானும்-நக்கனென்றது நக்கன் எனறபடி. ஸ்வகோஷ்டிககு உபகாரகனாயிருக்கையாலேயாதல், ஜ்ஞாந ப்ரதத்வத்தைப்பற்றுவாதல் பிரான என்கிறது. அன்று உயயக் கொண்டது-ஆபத் தசையிலே ரக்ஷித்தது. நாராயணனருளே—“நீ நெடுநாள பசசையிட்டு ஆச்ரயிததாய் அவ்வாச்சரயணம வெறுமன் போயிற்றதாக வொண்ணாது.” என்று அவனையழைத்து “நானும் உனனோபாதி ஒருவனை ஆச்ரயித்துக்காண இப்பதம் பெற்றது இனி ஊண் கொடுத்தல் உபதேசம் கொடுத்தலிறே” அவனைக் கொண்டுபோய் ஸாவேசவரன பக்கலிலே காட்டிக் கொடுத்தானாயிற்று ருத்ரன் மார்க்கண்டேயனை ரக்ஷித்துக் கொண்டது ஸாவேசவரன்பரஸாதத் தைப் பண்ணிக் கொடுத்தெனனுதல். ஆக இவ்வளவால் தேவ தாந்தர பகதர்களும்தேவதாந்தரங்களை பூசித்தும் பரமபுருஷாரத்தம் பெருது தல் லாபார்த்தமாக வாஸுதேவனையே பற்றுகிறார்கள் அபிமதம் பெறுகிறார்கள் என்றும், தேவதாந்தரங்களும் ஸ்வபக்தர்களுக்கு பரமபுருஷாராததம் கொடுக்கத் தங்களுக்கு சகதியில்லாமையினாலே அவர்களைப் பரமபுருஷ ஸமாசரயணம் செய்விக்கிறார்கள் என்றும் அறியலாயிற்று ‘ஸகலபலப்ரதோ ஹி விஷ்ணு’ “ஸாவலாபாய கேசவ” “மோக்ஷமிச்சேத் ஜநார்த்தனாத” என்னுந்நிறைந்திறே.

369 இ ஆய்ச்சி ஒண்கயிற்றால் ஆர்க்க -- கலி. 6. 7. 4
அ எழில் கொள் தாம்பு -- பெருமாள். தி. 7. 8.

வின:—ஒண்கயிற்றால் -திருமேனியிலே அழுந்தும்படியாகக் கயிற்றால் நெருக்கிக் கட்ட.

அனறிக்கே, திருமேனியை ஸ்பர்சிக்கப் பெற்றது என்று “ஒண்கயிற்று” என்கிறார்களாம்.

எழில் கொள் தாம்பு —ஸ்பாசிக்கைக்கு ஆசைப்பட்டிருக்கும் திருமேனியை ஸ்பாசித்ததிறே யென்று “எழில் கொள் தாம்பு” என்கிறார். “ராஜ ஜனமம வேண்டா, அசேதனமாகவமையும் அங் குத்தை ஸ்பர்சம் பெறில்” எனறிருக்குமவரிதே. “உலாகலே குத்ரசித் ஆத்தபுண்யே” எனறு வேதாந்த தேசிகனும் அருளிச் சொந்தார்,

370 இ பள்ளி கமலத்திடைப்பட்ட...அலவன்...

நள்ளியூடும் —கலி. 6. 7. 6

அ பூங்குவளைப்போதில் பொறிவண்டு கண்படுப்ப

—திருப்பாவை. 3

வின:—பள்ளி-“பட்டர் அருளிச் செய்யக் குறிப்பாகக் கேட்டிருப்பதொரு பாட்டு” எனறருளிச் செய்வா.

“பருவாய் அலவன் (ஆண் நண்டு) கமலத்திடைப்பட்டது. நள்ளியானது (பெண் நண்டு) கர்ப்பதாரணத்தாலே க்கேதித் திருக்க. ‘அதுக்கு இனியது இடவேணும்’ என்று, மதுவுக்காகப் போந்த அலவனானது தாமரைப் பூவிலே வந்திழியக்கொள்ள, போது அஸ்தமிகையாலே, உடம்பைக் கொண்டு அங்கேயிங்கே புரண்டு ராத்ரி அதிலே தங்கி, அதில் தாதும் சுண்ணமும் உடம்பிலே நிழலிட்டுத் தோற்ற, போது விடிந்தவாறே வந்தது இது போனபோதே துடங்கி, கதவைத் திறந்து வரவு பார்த்துக் கொடு நின்ற நள்ளியானது, இததைக் கண்டு, ராதரி தங்கினபடியாலும். உடம்பின் சுவடிருந்தபடியாலும், “இது வெறுமனல்ல,” என்று முகம்மாறிக் கதவையடைத்து உள்ளே போய்ப் புகுத்து,” இத்தை பட்டா அருளிச் செய்த வனந்தரம், பிள்ளை திருநறையூர் அரையர், “ஆராயந்து குற்றம் நிரம்பினால் பிள்ளையனரோ தண்டிப்பது” எனன, “என செயவோம்! கேள்வியிலலாதபடி பெண்ணரசு நாடாய்த்து” எனறருளிச் செய்வா

பூங்குவளை. பொறிவண்டு —புஷ்பத்திலே ஸ்பாச ஸௌகயத் தாலே நஞ்சுண்டாரைப்போலே கிடந்துறங்கி யுணர்ந்து எழுந்திருக்கும்போது “எனனை நீ யெழுப்பிற்றிலை—எனனை நீ யெழுப்பிற்றிலை” என்று ஒன்றுக்கொன்று “சீறுபாறு” எனனாநிறகும்.

இப்படி நண்டுகள் வண்டுகள் சரிதங்களைக் கலியனும் ஆண்டாளும் கவி ஸமயத்துக்குச் சேர வருணித்தபடி.

371 இ கள்வா —கலி 7. 1. 4

அ கள்வா —கலி. 7. 2. 1

அ கள்வா —கலி. தி. நெ. தா. 8

அ கள்வா —நம. 2. 2. 10.

வின —கள்வா-ஆச்ரித விஷயத்தில் இவன செய்யுமவை பரிச் சேதிகப் போகாதாய்த்து.

கள்வா — இவா “நெஞ்சிலே புகுரா நின்றான் என்றறியில் ஓட்டார” என்று தெரியாதபடியாகப் புகுந்தபடி.

களவா-அபஹாரகனே. அபஹாரமாவது-ஒருவனுக்காயிருக்கு மததை அவனுக்காகாதபடி மறைக்கை. ஆசரிதனுக்கருபாவயமான வடிவை அவனுக்குக் கொடாதொழிகையிறே - ஈச்வரனுக்கு அப ஹாரமாவது. அதிறே சேதநனுக்கும் ஆதமாபஹாரமாகிறது. தாதாதத்யம் ஸ்வரூபமாயிருக்க, அத்தையிசையாதே, ஸ்வதந்த் ரோஹம் என்கையிறே அபஹாரமாகிறது. எனனுடைய ஆதமா பஹாரத்தைத் தவிராதது உன்னுடைய ஆத்மாவை அபஹரிக்கைக்கோ, தாதாதத்யத்தை ஜீவிப்பித்தது “பக்தாநாம்” என்கிறததை யழிகைக்கோ தனக்கு பகவான தன் திருமேனியை யநு பாவயமாகக் காட்டாதிருக்கிறபடியை யநுஸந்தித்தது இங்ஙனே கலியன வருந்தியருளிச் செய்தபடி.

கள்வா —இது ருத்ரன பகவானைக் குறித்துக் கூறும் சபதம். ஸர்வேசுவரன பகவலிலே வந்து (ருத்ரன்) வரங்கொளனுகிற விடத்திலே “தேவர் இனனம் எனக்கு ஒரு வரம் தரவேணும், நீர் தந்த வரம் நிலை நிற்கும்படி என பகவலிலே வந்து ஒரு வரம் பெற்றுப் போகவேணும்” என்று அாததிகக, “அப்படியே செய்கிறோம்” என்று விட்டு, ருக்மிணிப் பிராட்டிக்கு ஓர் பிள்ளை வேணும் என்று சென்று நினறு, “நமோ கண்டாய கர்ணய நம. கட கடாய ச” எனருப்போல ஏதத, அவனும் “உமயா ஸார்த்தம் ஈசாந ” என்கிற படியே புறப்பட்டு, நீ கறுப்படுத்துத தாழ் நினற நிலையிலே இச் செயலைச் செய்தால், இததை நாட்டார் மெய் என்றிருப்பார்களோ, களவா எனருளிறே “நானமுகனை நாராயணன படைத்தான் நானமுகனும் தான முகமாய்ச் சங்கரனைத்தான் படைத்தான்” எனனாநினறதிறே. பாட்டனாரான நாராயணன தன பேரனான ருத்ரனிடததில் புத்திரனை வேண்டுவது கள்ளமன்றே.

“பண்டே உன்தொண்டாமபழ வுயிரை என்னதென்று கொண்டேனைக கள்வனென்று கூருதே மண்டலத்தோர் புள் வாய் பிளந்த புயலே உனைக கசகிக் கள்வா என்று ஓதுவது எனகண்டு” எனரு றிறே பிள்ளைப் பெருமாள் ஐயங்கார்.

372 இ பனியேய் பரங்குன்று - கலி. 7. 1. 6

அ பனிவரையின உச்சியாய் —கலி. தி. நெ. தா. 9

விள:-பனி.-பனி மிக்கிருந்துள்ள ஹிமவாளில திருப்பிரிதி.

பனிவரை—“கானமும் வாநரமும் வேடுமுடை வேங்கடம்” என்கிறபடியே நிஹீந ஜாதிகும அகப்பட முகம் கொடுக்கத் திருமலையிலே வந்து திறகிறவன்.

சபதம் இருவிடங்களிலும் ஒத்திருக்க, வயாகயாந சக்ரவர்த்தியான பெரியவாசசான் பிள்ளை ஸந்தாப்பாநுகுணமாக திருப்பிரிதி, திருவேங்கடம் என்று அத்தபேதம் காட்டுமழகு அநுபவிக்கத் தக்கது.

373 இ நறையூர் நின்ற நம்பீ . உன்னையல்லால் —ஏத்த மாட்டேன்.—கலி. 7 2: 3

அ திருவேங்கடத்து என்னுனை உளனாகவே

ஒருவர்க்கும் என்...கவி கொடுக்கிலேன் — நம். 3.9.1.

வின:—நறையூர்.....!—இப்போது புறம்பாக நினைக்கிறது விஷயாநதரங்களையும் தேவதாநதரங்களையும் என்று—புறம்புற்றை திருப்பதிகளை—இப்படியிறே கலியன திருநறையூரிலே ஈடுபட்டபடி.

“பாரெல்லாம அன்று ஒங்கிநின்றளந்தான நின்றதிருநறையூர் மனரோங்க ஊாவனமடல்” “உலகளந்த நம்பிமேல் குறையை வைத்து மடலெடுத்த குறையலாளி” என்னுநின்றதிறே

திருவேங்கடத்து எனனனை உளனாகவே.—ஆசயா யதி வா ராம என்று பராத்திக்கப்படுமவன் என வாயாலே ஒரு சொற்கேட்டுத் தான் உளனாகாநிறக, நான் வேடுருவரைக கவிபாடுவேனோ, “அஸந்தேவ” என்று தனனைக கிட்டாதவன்று ஸமஸாரிசேதந ருடைய ஸததையில்லாதாப்போலே, தான் எனனைக கிட்டாதவன்று தன் ஸததையில்லையாமபடி அவன் வந்து நிற்க, அவன் எனனைக் கொண்டு கவி பாடுவித்துக் கொள்ளுகைக்காக இங்கே வந்து நிற்கிற நிலையெனனாவது, நான் புறம்பே போய ஒருவனைக் கவிபாடினல். இப்படியிறே நமமாழ்வார் திருவேங்கடத்திலே யீடுபட்டபடி. “மாரி மாருத தண்ணமமலை வேங்கடத்தண்ணலை வாரிமாருத...குருகா நகர் காரிமாறனசடகோபன சொல்லாயிரம்”

“கட்டெழில் சோலை நலவேங்கடவாணனைக்

கட்டெழில் தென்குருகூர்ச் சடகோபனசொல

கட்டெழில் ஆயிரம்” எனனக கடவத்திறே

இப்படி அருள்மாரியான கலியனும் இன்பமாரியான நமமாழ்வாரும் திருநறையூரிலும் திருவேங்கடத்திலும் ஈடுபட்டபடி.

374 இ என்னெஞ்சத்துள்ளிருந்து இனிப்போய் பிறர்
நெஞ்சம் புக்கிருக்கவொட்டேன் —கலி. 7. 2. 7
அ மழுவலங்கைக் கொண்ட இராமநம்பி
இனியெங்குப் போகின்றதே —பெ. திரு. 5. 4. 6

விள —என்னெஞ்சம்-இவருடைய ஹ்ருதயத்திலே புகுந்திருந்த ஈசுவரன் போக்கை நினைத்தான். போகவொட்டேன் என்கிறார். ஒட்டேனாவதென், நமமோடே மலைந்து விலக்கப் போமோ உமக்கு. இருபத்தொருபடிகால் ஷுத்ரியவம்சத்தை யறுத்துப்பொகட்ட பெரு மிடுக்கரலோமோ நாம் என்ன, அதில தட்டில்லை. ஆனாலும் அவவோ ப்ரக்ருதிகளுக்கு அநுருபமாகவன்றோ நீ பரிமாறுவது என்கிறார். நீ தொடங்கின காரயத்துக்கு ஓர் பரதிஹதி உண்டாம் என்றவனும் அல்லேன். உன்னுடைய மிடுக்கையிசையாதவனு மல்லேன். ஆனாலும் அவவோருடைய ஸவபாவங்களையறிந்தனரோ பரிமாறுவது-துஷ்டக்ஷத்ரியாகளை யழித்த மிடுக்குடையாய்-அது உண்மை-ஆயினும் உன்னையொழிய அறியாதபடியனரோ யடியே னிருப்பது. எனனுடைய நெஞ்சிலே வந்து புகுந்திருந்து, இனி, இங்கிருந்து போயிருக்கவுமாய் போகவுமாயிருப்பார் வன்னெஞ்சர். அவர்கள் நெஞ்சிலே போயிருக்க வொட்டேன். “நன்னெஞ்ச வன்னமன்னும் நறையூர் நின்ற நம்பி”-நீர் குற்றம் கண்டு கைவிடப் பார்க்குமன்றும், “நகச்சித நாபராதயதி” என்னுமவளன்றோ அருகே யிருக்கிறான்-நல்ல நெஞ்சத்தையும் அன்னம் போன்ற நடையையும் உடைய பிராட்டி நன்னெஞ்சவனனம். அவள நித்யஸந்திஹிதை என்னுமிடம் சொல்லுகிறது “மன்னும்” என்று.

மழுவலங்கைக் கொண்ட இராமநம்பி என்னிடை வந்து எம் பெருமான் இனியெங்குப் போகின்றதே என்கிறார்.

ஆக விப்பாசுரங்களால் ஆழ்வார்கள் அவன் வந்து புகுந்த ப்ரகாரத்தையும், அவன் தங்களைப் பிரிந்து போனால் தாங்கள் முடியும் படியையும், அவனுக்குப் போக்கினறிக்கே நிற்கிற நிலையையும் விஷயீகாரததையும் அநுஸந்தித்தருளினார்களாயிற்று.

375 இ யானாய்...அடியேன் மனம் புகுந்த —கலி. 7. 2. 9
அ யானும் தானாய் ஒழிந்தானே — நம். 8. 8. 3.

விள:—யானாய்-நாமும் நாமாய் இவரும் இவராய் இவரோடே கலக்குமிடத்தில் இவர் ஆணையிட்டு விலக்குவர். ஆனபின்பு ‘இவா’ என்கிற சொல்லுகளுள்ளே நம்மையடக்கிக் கலப்போம் என்று பார்த்து, நானாகிற சொல்லுக்குள்ளே தனனை யடக்கிக் கொடு வந்து புகுந்தான். இது கலியன அநுபவம்.

யானும் தானும் —எனனைச் சொல்லும் சொல்லாலே தன்னைச் சொல்லலாமபடி தனக்கு பரகாரதயாசேஷம் எனனும் இடத்தையும் காட்டித் தந்தான். “ஆழ்வீ” என்றால், “ஏன்” என்பான ஈசுவரன போலே காணும். அஹம் சப்தமும் அஹம் புத்தியும் தன்னளவும் செல்லும்படி பரகாரதைகவேஷமாயிருக்கிற படியைக் காட்டித் தந்தான், தத்சப்தம் குணவிசிஷ்டவாசியான வோபாதி, த்வம் சப்தமும் அசிதவிசிஷ்ட ஜீவாந்தாயாமியளவும் செல்லக் கடவதிறே

இப்படியிறே கலியனையும் காரிமாறனையும் பகவான விஷயீ கரித்தபடி.

376 இ நான் அடியேன்: —கலி. 7. 3. 1

அ அடியேன் நான் —கலி. 11. 8. 7

விள —நான் அடியேன் -அடியேனான நான் என்றபடி. “அடியேன நான்” என்று (11.8.7) இவா தாமே யருளிச் செய்கிறோமே. பகவதநந்யாஹு சேஷதவமிதே ஜீவஸவருபம் - பரணவத்தில் மகாரததாலே ஜீவாத்மா ஜஞாதாவாகவும், சதுரத்தீ விசிஷ்ட அகாரத்தாலே ஜீவாத்மா பகவசசேஷ பூதனாகவும் கூறப்பட்டுள்ளன. ஜஞாதருதவ பலததாலே அசிதவயாவருததியும் சேஷத்வ பலததாலே ஈசவரவயாவருததியும் ஜீவனுக்கு எரிததிக கிறது. “பிறா நனபொருள்” என்று மதுரகவிகளும் “கேஷத்ரஜ்ஞ: இதி தத விது —கேஷத்ரஜ்ஞமசாபி மாம விததி” என்று கீதாசார்யனும் இவவிஷயத்தைத் தெளிவு படுத்தினார்கள்.

த்வயத்தின் பெருமை வார்த்தாமாலையில் ஐம்பத்தெட்டாம் வார்த்தையில் கூறப்படும்படி.—

பூர்வகண்டம் அநந்ய கதித்வம் சொல்லுகிறது—உத்தர கண்டம் அநந்ய ப்ரயோஜநதவம் சொல்லுகிறது. பூர்வகண்டம் பகவத்க்ருபைக்கு வர்த்தகம்—உத்தர கண்டம் பகவத் ப்ரீதிகு வர்த்தகம். அநிஷ்ட நிவருத்தியும் இஷ்டப்ரபதியும் இருவர்க்கும் ஒன்று போலே காணும் - பூர்வகண்டம் அசித் வ்யாவருத்தி. உத்தர கண்டம் ஈசுவர வ்யாவருத்தி. நான் அடியேன என்றருளிச் செய்தாரிறே திருமங்கையாழ்வா—சேதநன ஈசுவர சேஷபூதன—ஈசுவரன் சேஷியிறே—ஆக நான் அடியேன என்றது அடியேனான நான் என்றபடி.

377 இ வந்த நாள் வந்து.. கலி. 7. 3. 3

அ நடுவே வந்து —நம். 1. 7. 5

அ என்னுழி வண்ணன் பால் இன்று —பே. 1
அ அடியேன் சதிர்த்தேன் இன்றே —க. நு. ச. 5

விள:—வந்த நாள் வந்து-ப்ரதம ஸ்லீகாரத்துக்கு முனடி தாமிட்டது ஒரு பசையாய், அதுக்கு உபகரித்தானாகிலிறே இந் நாள் என்னலாவது. அங்ஙனென்றிலலாமையாலே ப்ரதம ஸ்லீகாரத்தை “வந்த நாள்” என்னு மித்தனையாய்த்துச் சொல்ல லாவது. இது நிரஹேதுக விஷயீகாரம் எனறபடி.

நடுவே வந்து —நிர்ஹேதுகமாக வந்து. விஷயப்ரவணனாய்ப் போகா நிற்க, நடுவே வந்து மீட்டவிதனை.

இப்படி ஆழ்வார்கள் பகவானுடைய நிரஹேதுக விஷயீ காரத்தை யருளிச் செய்தபடி. [மேல இரண்டு பாசுரங்களும் கீழே (87-ம் பக்கம்) கூறப்பட்டன.

378 இ மற்றொர் நெஞ்சறிபான் —கலி. 7. 3. 3
அ அனந்தன் பாலும் கருடன் பாலும் ஐது
நொய்தாக வைத்து - பெ. தி. 5. 4. 8

விள.—மற்று - திருவடி திருவந்தாழ்வான் தொடக்கமானார் பகவிலும் போவானாய் இருக்கிறிலன். “அனந்தன் பாலும்” என்றும், “இடவகைகள் இகழந்திட்டு” என்றும், “கலலும் கனை கடலும்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, இவருடைய திருவுள்ள மொழிய வேரோரிடமுண்டாக நினைத்திருக்கிறிலன்.

379 இ விளங்கனி மேல் இளங்கன்று...எறிந்த கூத்தர்—
கலி. 7. 4. 2
அ கோட்டங்கை வாமனனாய்...கூத்துக்கள் —
நம். 7. 5. 6
அ கோட்டிடையாடினை கூத்து —நம். திரு
விருத்தம். 21

விள.—விளங்கனி-இலக்கைக் குறித்து எறிகைக்காக இட்ட நாலடியும் நடைச் சககரவத்துப் பிடிக்க வேண்டுமடியாயிருந்தது.

கோட்டங்கை வாமனன் —அன்றே பிறந்து அன்றே வளர்ந்து அன்றே பிள்ளையிலையதிகரித்த வாமனன் செய்த வடாபாரங் களடங்கலும் இவாகு வல்லாராடினாப்போலே யிருக்கிறபடி.

கோட்டிடை.—அவன் நின்றபடி உத்தேசம்மாய்கையாலே கூத்து எனகிறார்.

380 இ கள்ளத்தேன் பொய்யகத்தேன் —கலி. 7. 4. 9

அ பொய்யே கைம்மை சொல்லி — நம். 5. 1. 1

அ உன்னையும் வஞ்சிக்கும் —நம். 5. 1. 3

விள:—கள்ளத்தேன்-“சோரேண ஆத்மாபஹாரிண” என்கிற படியே அநாதி காலம் ஆதமாபஹாரம் பண்ணிப் போந்தேன அது தன்னையும் தெரியாதபடி “உன்னையும் வஞ்சிக்கும்” என்கிறபடியே எனனந்தராத்தா அறிகிறதென்று மறைத்துப் போந்தேன். இப்படிப் பொய்யையும் மெய்யாக்கின கரௌர்யம் கூறியவாறு.

பொய்யே கைம்மை —பொய் என்றும் கைம்மை யென்றும் இரண்டும் பரியாயமான சொல் இததால் சொல்லிற்றாயதது, பிறரைப் பகட்டுகையன்றிக்கே ஸர்வஜ்ஞனும் இது மெய்யென்று ப்ரமிக்கும்படி பெரும் பொய்யையனரே சொல்லிற்றெனகை. உன்னையும் வஞ்சிக்கும் எனறிநே மேல்சொல்லத் தேடுகிறது.

381 இ கனவகத்து —கலி. 7. 5. 8

அ கனவிடத்தில் —கலி. தி. நெ. 23

விள:—கனவகத்து -ஸவப்ந கல்பமான ஸம்ச்சேஷத்தில் என்ற படி.

கனவிடத்தில்.—இந்தரஜாலமென்றும் கனவென்றும் அஸ்த திரங்களைச் சொல்லக்கடவது. அஸத்திரமான தேசத்திலே தாமும ஸந்நிஹிதராய் அநுபாவய விஷயமும் ஸந்நிஹிதமாயிருக்க தேசாந்தரம் வேண்டுகிறது, தேசமும் தேஹமும் அஸத்திர மாகையாலே.

கனவிடத்தில்:— கனவென்று ஸம்ச்சேஷத்தில் அஸ்ததைர் யத்தைச் சொல்லவுமாம் முன்பு அநுபூதமானதொன்றைக் கால நீளததாலே ஸவப்நம் கண்டமாத்ரமென்று சொல்லக் கடவதிறே “என் நீலக் கண்கள் பனிமலக” என்றும் “மெலிவெய்தப் போன” என்றும் கீழும் மேலும் பிரிவு ஸஞ்சநம் உள்ளது.

382 இ கைகூப்பி —கலி. 7. 5. 8

அ நயங்கள் செய்வளவில் —கலி. தி. நெ. 22

விள:—கைகூப்பி-இடைநோவ ஸம்ச்சேஷித்த குற்றம் தீரக் கைகூப்பினான் பகவான. ஸர்வேச்வரன் கலியன் விஷயத்தில் பரிமாறின தாழ்ந்த பரிமாற்றம்-ஸேவ்யன ஸேவகனுனான் என்றபடி.

நயங்கள்—நீசபாஷணங்கள், ஸர்வலோக நாயகனுன பகவான் ஆழ்வார் விஷயத்தில் “அடியேன்” என்றவாறு, இப்படி வாசிகமாகவும் காயிகமாகவும் அத்தலை யித்தலையானபடி.

383 இ என்னை உகந்தானை நிலமகள்தன்...வித்தகனை

கவி. 7. 6 8

அ நமக்கும் பூவின்மிசை நங்கைக்கும் இன்பனை

நம். 4. 5. 8

வின:—பூமிப் பிராட்டியிற் காட்டிலும் தனை பகவான் முற்பட உகந்தமையைக் கலியனும், பெரிய பிராட்டியாரிற் காட்டிலும் தன்னை பகவான் முற்பட உகந்தமையை நமமாழ்வாரும் அருளிச் செய்துள்ளார்கள் இப்பாசுரங்களில்.

384 இ கூறை சோறிலை தந்தருளி — கவி. 7. 7. 8

அ தோட்டம்...இவையெல்லாம்...உன்பொன்னடி—

பெ தி. 5. 1. 5

அ உண்ணும் சோறு . எல்லாம் கண்ணன்

—நம். 6. 7. 1

வின:—கூறை—எனக்குக் கூறையும் சோறுமாயிருக்கிற திருவடிகளைத் தந்தருளி. “தோட்டம் இல்லவன்” என்கிறபடியேயும், “எல்லாம் கண்ணன்” என்றும் சொல்லுகிறபடியேயும் கூறை சோருக நினைத்திருப்பது இவையாய்த்து இவர். “உன பொற்றாமரையடியே போற்றும்” என்றானிறே ஆண்டான், ‘தநம் மதீயம் தவ பாத பங்கஜம்’ என்னுநின்றதிறே பொன்னும் பூவும் புறம்பே தேட வேணுமோ என்றபடி. ப்ரதமபர்வமான பகவத விஷயத்தில் அந் வயித்தவனுக்கு எல்லாம் கண்ணன், சரமபாவமான ஆசார்ய விஷயத்தில் அந்வயித்தவனுக்கு எல்லாம் ஆசார்யனிறே.

ஸ்ரீமல்லோகாசார்யனும் “பாட்டுக் கேட்டுமிடமும், கூப்பீடு கேட்டுமிடமும், குதித்தவிடமும் வளைத்தவிடமும் ஊட்டுமிடமும் எல்லாம் வகுத்தவிடமே யெனறிருக்கக் கடவன்” என்று ஸ்ரீவசந பூஷணத்தில் அருளிச் செய்தார். கண்ணனைத் தவிர மற்றொன்றறி யாத ஆழ்வார்கள் அவிதித் விஷயாந்தரர்களே—ஆசாரயனைத் தவிர மற்றொன்றையறியாத மதுர கவிகளும் அவிதித் விஷயாந்தரரே. ‘யேநைவ குருண யஸ்ய ந்யாஸஸித்யா பரதீயதே தஸ்ய வைகுண்ட் துப்தாப்தி த்வாரகா: ஸர்வ ஏவ ஸ’ எனுநின்றதிறே. ‘வில்லார் மணிகொழிக்கும வேங்கடப் பொற் குளற முதல் செல்லார் பொழில் குழ் திருப்பதிகளெல்லாம், மருளாம் இருளோட மத்தகத்

துத்தனதாள் அருளாலே வைத்தவவர்' என்று ஞானஸாரத்திலே அருளாளப் பெருமாள் எம்பெருமானாரும் அருளிச் செய்தார் அவிதித விஷயாந்தரத்வம் அதிகாரி பேதததாலே பிந்தமாயிருக்கும் தாம் ஈடுபட்ட விஷயத்திலே அதிமாத்ர ப்ராவணயம் அஸ்தமி தாந்ய பாவத்வம் ஸர்வ ஸாதாரணம்.

385 இ ஏழுலகுமளந்த வென்றித் தனிமுதல் சக்கரப்
படை — கவி. 7. 8 6
அ பொருமா நீள்படையாழி...குறளாகி நிமிர்ந்த —
நம். 1. 10. 1
அ ஆழியெழ அப்பன் உலகம் கொண்டவாறே
நம். 7. 4. 1

விள.—ஆயுதங்களுக்கெல்லாம் ப்ரதாநமாயிருக்கிற திருவாழி யைப் பரிகரமாகவுடையனான என் ஸ்வாமி. மாணுருவானபோது -சக்கரப் படையுண்டு எனபதனை “தரிவிகரம க்ரமாக்ரரந்த த்ரை -லோகய ஸ்ப்புரதாயுத.” என்ற ப்ரமாணம் கூறுகிறது.

பொருமா:—ஆழியெழ—என்று நம்மாழ்வாரும் ஸ்ரீவாமந மூர்த்தியை ஸாயுதராக வ்ருபவிததாரிதே ஸ்ரீதரிவிக்ரமனுடைய ஸாயுததவத்தை நம்பிள்ளை ஈட்டில் வாணிததிருக்கும் அழகு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு பரமபோகயம்-ஸேவித்துக் களிக்கலாம்.

386 இ கலையிலங்கு மொழியாளர் கண்ணபுரம் — கவி.
8. 1. 1

அ வேதவாயத் தொழிலார்கள் வாழ்
வில்லிபுத்தூர் — நாச். தி. 2 10

விள.—“கலையிலங்கு” - இவன்ஷயம் கீழே (எண் 14 என்கிற விடத்தில்) கூறப்பட்டது.

வேதவாய்.—வாயால உச்சரிப்பதடங்கலும் வேத சப்தமாகையாலே செய்வதடங்கலும் வைதிக கரியையாயிருக்கிற பராஹ்மணர் வாத்திக்கிற ஸ்ரீவிலிபுத்தூர்.

387. இ கண்ணபுரம் தொழுதாள் இவள் கள்வியோ —
கவி 8 2. 1

அ ஆளன்றேபட்டது — நம் 9. 6. 8

விள.—கண்ணபுரம்-ஓ படுகொலை படுகொலை என்கிறுள் திருத் தாயார். ஓர் அஞ்ஜலி பண்ணினாள் என்று இவளை ஆனைக்கிட

வேணுமோ கண்ணபுரம் தெழுநாள்-பராவஸ்த்தையைத் தொழுதானோ?, வழுஹங்களைத் தெழுநாள்?, அவதாரங்களைத் தொழுதானோ?, அாச்சாவதாரத்தில் நீ நின்ற ஊரையனரே இவள்தொழுதது தொழுதாள்-ஆதமாபஹாரி யெனறிநே நீ சொல்லிற்று தொழுகை ஆதமாபஹாரி கருதயமோ, “ந நமேயம்” என்றிருக்கையனரே தொழாதவாகள் கருதயம். “யஸ்யாஸமி” என்றனரே இவளஸ்வரூபம் உன்னுடைமையானது தோற்ற அஞ்ஜலி பண்ணினாளே. இவள் களவியோ?

ஆளனறே பட்டது —அடிமையனரேபுக்கது—ராவணதிகளைப் போல எதிரம்பு கோத்தேறே?, ஓர் ஆதம் வஸது படும பாடேயிது

388 இ வடவரை நின்றும வஸது...யாம் —கலி. 8. 2. 6

அ கடல ஞாலம் செய்தேனும் யானே —நம். 5. 6. 1

விள—இவளும் (ஸ்ரீபரகாலநாயிகை) திருவாய்ப்பாடி திருக்கண்ணபுரமாகவும், க்ருஷ்ணன ஸ்ரீசௌரிப் பெருமானாகவும், அச்சௌரிப் பெருமாள் தானாகவும் அநுகரித்துப் பேசுகிறான். “ஸாவம் கலு இதம் ப்ரஹ்ம்”, “அஹம் பரஹமாஸ்மி” என்று தான் அவனய் அவன் தானயிறேயிருப்பது. இதிறே இவளுடைய வைதிக லோகாயதமதமிருக்கிறபடி வேறே யநுகரித்தாரும் சிலருண்டிறே. “கடல ஞாலம் செய்தேனும் யானேயென்றும்” என்று. அவனைப் போலே ஜகத்காரண ரூபியைப் பற்றும்வளனறிநேயிவள், அர்ச்சாவதாரரூபியையிறே இவள் அநுகரிப்பது. இவ்வர்ச்சாவதார ரூபத்தால் பிறக்கும் அநுபவமொழிய அந்தந்த அவதாரங்களால் பிறக்கும் அநுபவத்தை நாயக்கிடவெனறிருக்கும்வளிறேயிவள். ஆப்பான திருவழந்தார் அரையரும் ஆழ்வார் திருநறையூரையரும் இப்பாட்டை யநுஸந்தித்த “இப்பாட்டுக்கொரு சேர்த்தி கண்டிலோம்” என்று பட்டா பாடே வந்து, “இப்பாட்டிருக்கிற படியென்” என்று கேட்க, மகளதுகாரத்தைத் தாய் அநுபாஷிக்கிறாள்” என்றருளிச் செய்தார்—ஆருடயோகராயிருப்பார் சிலர் வந்தால் “யோ பவாந் யந்திமித்தம் வா யதாகமநகாரசணம்” என்கிறபடியே, “நீ யார், வந்ததெங்கு நின்றும்” என்று கேட்கக் கடவதிறே. அப்படியே “நீ யெங்கு நின்றும் வந்தது வந்த காரணமேது” எனன், “வந்தது இன்னவடததில் நின்றும், வந்த காரயம் இன்னது” என்கிறாள்.

வடவரை—வடக்கில் திருமலையில் நின்றும் வந்து, “திருமால் வைகுந்தமே தண்திருவேங்கடமே” என்று அததலையைப்பற்றி வரும்வளனறே இவள் அாச்சாவதாரத்தைப் பற்றும்வளிறே. அாச்சாவதாரத்துக்குக் கொண்டைக்கோல் நாட்டின தேசமிநே

திருமலை “செஞ்சொற கவிகாள்” என்கிற திருவாய்மொழியில் நித்ய ஸ்ரீரிகளுக்கு ஆழல் காலபடாமைககு உபதேசிக்கும்போது மற்ற திவ்ய தேசங்களிருக்க, தெற்குத் திருமலையில் ஸௌசீலயத்தை யிறே ஆழங்காலாக வருளிச செயதது. அப்படியே வடமலையும் கானமும் வானரமுமானவற்றுக்கும் முகங் கொடுக்குமிடமா கையாலே அச்சீலத்தில் ஆழங்காற்பட்டு மற்றொன்றைச் சொல் லாள் என்று கருத்து.

வந்த காரயமேதெனன-இன்று கணபுரம் இடவகை கொள்வது யாம்-இன்று திருக்கண்ணபுரத்திலே நிதயவாஸம் பண்ணுவதாகக் காண்வந்தது. இது காண நாம வந்த காரயம், இது எனனுடைய உண்மையிருந்தபடி.

389 இ கரையெடுத்த சுரிசங்கும இழந்தேன். கலி.8.3.1
அ மாலுக்கு . இழந்தது சங்கே —நம். 6. 6. 1

விள —கரையெடுத்த-கீழில் திருமொழியிலே “கைவளை கொள்வது தககதே” என்று திருத்தாயார் சொன்னாள். அவள் பலகாலும் சொல்லக் கேட்கையாலும், இவள் அதுதனை வாய் வெருவுகையாலும் கீழ்ப்பிறந்த மோஹமானது போய், அல்பமறிவு பிறந்து, அதுதான் ஆசவாஸத்துக்குடலாகை தவிர்ந்து, தான படுகிற வயஸந்ததை யநுபாஷிக்கைககு உடலாக, அததாலே இரவல் வாயாலே தன்னிழவைச சொல்லுகையன்றிக்கே, தானே தன்னிழவுகளைச் சொல்லிக் கூப்பிடுகிறாளாயிருக்கிறது. “இழந்தேன் என் வரிவளையே, என கனவளையே, என செறிவளையே, என பொன வளையே, என வரிவளையே, என ஒளிவளையே, என் ஒளிவளையே, என செறிவளையே, என பெயவளையே” என்னாநின்றதிறே.

மாலுக்கு —கீழ் இவளுக்குப் பிறந்த தசைமுற்றி வயஸநம் அதிசயிக்கையாலே மோஹமகதையாய்க் கிடக்க, அது கண்டு ஆற்றாளாய் இவளுடைய தோழியும் மோஹிக, இத்தசையிலும் இவளை ஜீவிப்பிக்க விரகுகளை மனோரதிகையாலே தரித்திருந்த திருத்தாயார் இவளுடைய வலயாதிகள் காணக்காண சிதில்மாகிற படியைக் கண்டு, அவற்றைத் தனித்தனியே சொல்லிக் கூப்பிடு கிறாள். ஒரோ நகர பததநாதிகள் வேவப்புக்கால், “ஒரு மாடம் முறிந்தது, மாளிகை முறிந்தது” என்பாரைப் போலே. “இழந்தது சங்கே”, “இழந்தது மாமை நிறமே” “இழந்தது பீடே” “இழந்தது பண்பே” “இழந்தது கற்பே” “தோற்றது மெய்யே” “இழந்தது தன்னுடைச்சாயே” “இழந்தது மாண்பே” “தோற்றது பொற்பே” “இழந்தது கட்டே” என்னாநின்றதிறே.

“கரையெடுத்த” பதிகத்தில் வளையிழந்தது மட்டும் கூறப் பட்டது. “மாலுக்கு” பதிகத்தில் வளை தொடக்கமானவை யிழந்தது கூறப்பட்டது. “கரையெடுத்த” பதிகம் மகள் பாசரம். “மாலுக்கு” பதிகம் தாய்ப் பாசரம் என்ற வாசியும் உண்டு.

இவற்றால் சொல்லிற்குய்த்து:—ப்ராப்ய ப்ராபகாபாஸ பரித்யாகமிதே. இது தன்னை அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் ஆசார்ய ஹருதயத்தில் “புராண பௌராணிகர் த்யாஜ்யாம் சமாக்கின சிதசித் ப்ராப்ய ப்ராபகாபாஸங்களைக்கைவலிந்து, கைகழலக் கண்டும், எல்லாம் கிடக்க நினையாதகன்றும்” என்றருளிச் செய்தார். “கைம் முதல் இழந்தார்” என்றும் அருளிச் செய்தாரிதே.

“பிதரம் மாதரம் தாராந் புத்ரான் பந்தூன் ஸகீன் குருன், ரத்நாநி தநதான்யானி க்ஷேத்ராணி சக்ருஹாணி ச, ஸர்வதர்மாம்சச ஸந்த்யஜ்ய ஸர்வகாமாம்சச ஸாக்ஷராந், லோகவிக்ரந்த சரணௌ சரணம் தோவ்ரஜம் விபோ” என்கிற வசநம் “ஆக்நேயம் அஷ்டமம் சைவ பவிஷ்யம் நவமம் ஸ்ம்ருதம்” என்கிறபடியே அஷ்டாதச புராணத்திலும் வைத்துக்கொண்டு ஒன்பதாம் புராணமாகச் சொல்லப்பட்ட பவிஷ்யத் புராண ஸித்தமாகையாலும், புராண வித்தமராகையாலே பௌராணிகரான பாஷ்யகாரர் கத்யத்திலே இவ்வசநப்ரக்ரியையாலே த்யாஜ்யங்களினுடைய த்யாக பூர்வகமான சரணவரணத்தைப் பண்ணுகையாலும் “புராண பௌராணிகர் த்யாஜ்யாம்சமாக்கின” என்கிறது. இங்ஙனன்றிக்கே, இவ்வர்த்தம் புராண ஸித்தமாகையாலும், அதுதான் புராதநபுருஷா நுஷ்டாநருபமாகச் சொல்லப்படுகையாலும் இவையிரண்டையும் பற்றி “புராண பௌராணிகர் த்யாஜ்யாம்சமாக்கின” என்றருளிச் செய்தாராகவுமாம். ஆகவிப்படி புராணமும் பௌராணிகரும், “பிதரம் மாதரம்” என்று தொடங்கி “ஸாக்ஷராந்” என்னுமதளவாக “ஸந்த்யஜ்ய” என்கிற விதுக்கு கர்மீபவிக்கையாலே வக்ஷ்யமாண ஸித்தோபாய வரணத்துக்கு அங்கமாக த்யஜிக்கப் படும் சமாக்கின சித்வஸ்துக்களும் அசித்வஸ்துக்களுமாயுள்ள ப்ராப்யாபாஸங்களையும் ப்ராபகாபாஸங்களையும் கைவலிந்து கைகழலக் கண்டும் எல்லாம் கிடக்க நினையாதகன்றும் அகலகில்லேன் என்று பூர்வவாக்யமநுஸந்தித்தவர் ஆழ்வார். கைவலிந்து என்றது “துவளில்” பதிகத்தின் ஸாரம். “கைகழலக் கண்டும்” என்றது “மாலுக்கு” பதிகத்தின் ஸாரம். “எல்லாம் கிடக்க நினையாதகன்று” என்றது “உண்ணும்சோறு” பதிகத்தின் ஸாரம். சிதசித் வர்க்கமான இவற்றைக் கைவிட்டார். உறங்குவான் கைப் பண்டம் போலே பகவத் ப்ரேம பாரவச்யத்தாலே தன்னடையே தன் கையில்

நின்றும் நெகிழ்ந்து போகக் கண்டார் “ஸர்வாந் போகாந் பரித்யஜய” என்கிறபடியே இவற்றை யொன்றாக நினையாமல் உபேக்ஷித்தகண்டு போனார் ஆழ்வார

“தானிகழ வேண்டாமல் தனனை விடல் சொல் மாறன்” என்று “மாலுக்கு” பதிகத்தின் ஸாரார்த்தத்தை ஸங்கரஹிததருளினா திருவாயமொழி நூற்றந்தாதியில் ஸ்வாமி மணவாள மாமுநிகள்.

தாமாக விட்டமையும், அவை தாமாகவே கழிந்தபடியும், அவற்றை யிவர் உபேக்ஷித்தபடியும் கூறினபடியால் ப்ராபய பராபகாபாஸ தயாகமான அங்கம் கூறப்பட்டபடி. இப்படிப்பட்ட அங்கம் “இழந்தேன் என் வரிவனையே” “இழந்தது சங்கே” என்று அந்யாபதேசப் பாசுரங்களில் ஆழ்வார்களாலே கூறப்பட்டது.

390 இ கனம்செய மாமதிள் கணபுரத்தவனெனும் —

கலி 8. 5. 9

அ நாகையழுகியாரை —கலி 9 2 10

விள —கனம்—திருமங்கையாழ்வார் “தந்தை கால” (8.5) பதிகத்தில் பத்துப் பாசுரங்களுக்குள்ளே ஒன்பதாம் பாட்டிலொன்றிலுமே “கணபுரம்” என்று திவ்யதேசத் திருநாமத்தை யருளிச் செய்தார்—

நாகையழுகியாரை—திருமங்கை மனனன் “பொன்னிவர் மேனி” (9 2) பதிகத்தில் பத்துப் பாசுரங்களுக்குள்ளே பததாம் பாட்டிலொன்றிலுமே “நாகை” என்று திவ்யதேசத் திருநாமத்தை நிர்ந்தேசித்தருளினார்.

391 இ கல்லால் கடலையடைத்தான் —கலி. 8 6 4

அ ஒரு வில்லால் ஓங்குமுந்நீர் அடைத்து

—திருமலை 11

விள.—கல்லால்—நீரிலேயிட்டால் ஆழக்கடவ மலைகளைக் கொண்டு கடலையடைத்த சக்ரவர்த்தி திருமகன் என்றபடி.

ஒரு வில்லால் — கைக் கெட்டிற்றொரு வில்லாலேயாயத்துக் கடலையடைத்தது. அதுக்கடி யென்னென்னில, ஸமுதரத்தை யாத் தித்து வழிவேண்டிக் கிடந்தவிடத்திலே வந்து முகங் காட்டிற்றிலலை இது குணத்துக்கு முகங் காட்டுமதாயிருந்ததில்லை. “சாபமாநய ஸௌமித்ரே” என்கிறபடியே “கொண்டு வா

தக்காணை” என்று கையிலே வில்லை வாங்கி, அவ்விலலு எதிரிகள் பக்கல் தண்ணளி பண்ணினாலும் பண்ணாத ஆசீவிஷோபமமான அம்புகளை விட்டா - ஒங்குமுந்நீர்:-கடலினுடைய ஸவாபாவிசுமான வேஷத்தைச் சொல்லுகிறதன்று கையும் விலலுமாய் நின்ற வீரவுறைப்பைக கண்டு, கீழமண் கொண்டு மேல் மண்ணெறிந்து கொந்தளிகுமபடியைச் சொல்லுகிறது. இதுதான் ஆர்த்திக் கிரங்குமதன்றே அம்புககிரங்குமதிதே உபாதயாயன கையில் கசை கண்டு சிறு ப்ரஜைகள் காலிலே விழுமாபோலே திருவடிகள் ளவும் வந்து வெள்ளம் கோத்ததாய்த்து. “ஸமுத்ரஸய தத” க்ருத்த ராம் ரக்தாந்தலோசந” எனனக்கடவதிதே. “அடைத்து” —நாலிரண்டம்பு விட்டவாறே வந்து முகங்காட்டி முதுகெடுத்துக் கொடுத்தவாறே அதின மேலேயாயிற்று அணை கட்டிற்று ஆகையாலே கலலாலேயன்று அடைத்தது வில்லால் எனகை. இங்ஙனன் ருகில் இட்ட இட்ட மலைகளெல்லாம் ஆழ்ந்து போய அடைத்த தாயத தலைக்கடடாது ஆகையிதே முதற்கண் நடந்த விஷயத்தை “விவலால்” என்று தொண்டரடிப் பொடிகளும், பின்னே நடந்த விஷயத்தை “கலலால்” என்று கலியனும் அருளிச் செயதார்கள். இருவரும் ஏககண்டர்களிதே,

392 இ பின்னை மணானாகி முன கருந்தாள் களிறு
.. ஓசித்தான் —கலி 8. 6. 6
அ வாரணத்தை மருப்பொசித்தபிரான என்
மாதவனே — நம். 2. 7 2
அ பாரணங்காளன் வாரணம் தொலைத்த
—நம். 10. 5. 2

விள — பரதாநமஹிஷிகள் மூவரும் இவ்வபதாநத்துக்கிறே
தோற்றுககிடப்பது ஸ்ரீகஜேந்த்ராமுவாணை ரக்ஷித்ததிலுங்காட்டில்
இத்தை குணமாக “ஆணை காதது ஓராணை கொன்று” என்று
அருளிச்செய்தாரிதே (திருமழிசைப்பிரான).

393 இ கண்ணபுர மொன்றுடையானுக்கு அடியேன
—கலி 8. 9. 3
அ தயரதற்கு மகன — நம். 3. 6. 8

விள — கண்ணபுரம் — ஸ்ரீவைகுண்ட நாதனாயிருக்குமிருப்புக்
கவவருகே ஒன்று போலே காணுமிது. அடியேன்-சேஷபூதனான
நான். ஒருவர்க்குரியேனே-வேறு சிலர்க்கு உரியேன் அல்லேன்.

இத்தால் தம் ஸ்வரூபம் சொல்லுகிறார். பிறர்க்குரியேனல்லேன் என்னுமிடம் சொல்லுகிறார். அஸாதாரண விபூதியுத்தனைவனுக்கு என்னுமிடம் சொல்லுகிறார். “வானவர் நாடு” என்னும்படியான பரம பதம் அன்றிக்கே, நான்முகனார் பெற்ற நாடான லீலாவிபூதியுமன் றிக்கே தானுகந்தலூர் திருப்பதிகள் ஆகையாலே திருக்கண்ண புரமே அவனுக்கு அஸாதாரண விபூதியென்றபடி. இப்படிக் கலியன் தன்னைத் திருக்கண்ணபுரத்தம்மானுக்கு அநந்யார்ஹசேஷ பூதராய் அநுஸந்தித்தபடி. இது சேஷனிருக்குமிருப்பு.

தயரதற்கு: — தயரதன் மகன் என்றதே, தயரதற்கு மகன் என்கிறது. ஒரு கால் வெற்றிலைச்செருக்கிலே “ராஜ்யத்தைத் தந்தேன்” என்னு, புரிந்து ஸ்திரீ பரதந்தரணம் “நான் தந்திலேன், நீ காடேறப்போ” என்னு, இப்படிச் சொல்லலாம்படி அவனுக்கு இஷ்ட விநியோகார்ஹனான புத்ரன். “ததௌ குசிகபுத்ராய” என்று ஓர் ஸம்ஸாரிக்கு இஷ்ட விநியோகார்ஹனான பகவான் என்றதாயிற்று. இது பரம சேஷியுடைய சேஷத்வம். “கோதை பொருட்டு” (நம். 3-5-4) என்றுமுண்டிறே.

இது சேஷியிருக்குமிருப்பு. “பவாந் நாராயண:” என்று ஈசுவராபிமானிகள் தாங்கள் வந்து சொன்னால் ஆத்மாநம்...மந்யே-தசரதாத்தமஜம் என்னுமவனிறே. இப்படிக் கலியனும் நம்மாழ்வாரும் சேஷ சேஷிகளை யனுபவித்தபடி.

394 இ கண்ணபுரம் ஒன்றுடையானுக்கடியேன்

—கலி. 8. 9. 3

அ எனக்கே ஆட்செய் — நம். 2. 9. 4

விள: — கண்ணபுரம் - “கண்ணபுரம் ஒன்றுடையானுக்கு” என்று சதுர்த்தயந்தமான அகாரார்த்தத்தையும், “அடியேன்” என்று சேஷத்வாச்சரயவாசியான மகாரத்தில் அர்த்தத்தையும், “ஒருவர்க்குரியேனே” என்று அந்யசேஷத்வ நிவர்த்தகமான உகாரார்த்தத்தையும் சொல்லா நின்று கொண்டு ப்ரணவார்த்தத்தை அநுஸந்தித்தார் திருமங்கையாழ்வார். ப்ரணவார்த்தமான பகவச்சேஷத்வம் சேஷதர்மம் ஜீவ நிஷ்டம்.

எனக்கே: - முதலிலே “ஆட்செய்” என்ன வேணும். ஆட்செய் என்று ஸ்வாதந்தர்யத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறது. அதில் “எனக்காட்செய்” என்ன வேணும். எனக்காட்செய் என்று அப்ரப்த விஷயங்களை வ்யாவர்த்திக்கிறது. எனக்கேயாட்செய்

என்று தனக்கும் எனக்கும் பொதுவான நிலையைத் தவிர்த்து எனக்கே யாட்செய் என்ன வேணும். இத்தால் பரார்த்த கைங் கர்யம் பரம புருஷார்த்தம் என்று தேறியது. இது தான் மூல மந்திரத்தில் த்ருத்யபதமான நாராயணய என்றவிடத்தில் ஆய என்ற விபக்தியின் அர்த்தமாகும். ஆய என்கிற வித்தால் “வழுவிவாவடிமை செய்ய வேண்டும் நாம்” என்கிற ப்ரார்த்தனை காட்டப்பட்டது. ப்ரணவத்தில் சதுர்த்தி லுப்த சதுர்த்தி. இதில் சதுர்த்தி வ்யக்த சதுர்த்தி. அது சேஷ தர்மமான சேஷத்வத்தைக்காட்டும். இது சேஷ வ்ருத்தியான சேஷத்வத்தைக் காட்டும். ‘நாகிஞ்சித்குர்வத: சேஷத்வம்’ என்னுந்நிறதினே. சேஷவ்ருத்தியான சேஷத்வம் இல்லையேல் சேஷதர்மமான சேஷத்வம் இல்லை. இந்த விருவகை சேஷத்வங்களுக்கும் நிருப்ய நிருபகபாவம் உண்டு. சேஷ வ்ருத்தியேகநிருபணியம் சேஷ தர்மமான சேஷத்வம் என்றபடி. “குருஷ்வ மாம் அநுசரம்” என்றாரிதே இனைய பெருமான். மாம்-சேஷபூதனுன என்னை, அநுசரம்-சேஷத்வாநுகுண கைங்கர்ய யுக்தனாக-குருஷ்வ-செய்தருள வேணும் என்றார். மாம் என்று ப்ரணவார்த்தமும், அநுசரம் என்று நாராயணய பதார்த்தமும், குருஷ்வ என்ற ஆத்மநேபத ப்ரயோகத்தால் ஸ்வார்த்தத்வ நிவ்ருத்திபோதகமான நம: பதார்த்தமும் அருளிச்செய்தார். இத்தால் லுப்த வ்யக்த சதுர்த்தயர்த்தங் களான சேஷதர்ம-சேஷவ்ருத்திகளான சேஷத்வங்களின் நிருப்ய நிருபக பாவம் உக்தம். இப்படி இவ்விரு ஆழ்வார்களின் அநுபவம்.

395 இ நின்னையல்லால் வருதேவர் மற்றுளர் என்று

...கருதேன் —கவி. 8. 10. 2

அ மற்றுமோர் தெய்வமுளது என்றிருப்பாரோ

டுற்றிலேன் —கவி. 8. 10. 3

விள: — நின்னை-மற்று-ஸம்ஸார ப்ரளயத்தைப் பரிஹரிக்கைக் காக நீயிங்கே திருக்கண்ணபுரத்திலே வந்து நிற்க, வேறே சில தேவரையும் ஆசிரயிக்கும்படி யெங்குனே என்று கீழ்ப்பாசுரத்தில் (8-10-2) தேவதாந்தர ஸம்பந்தம் த்யாஜ்யம் என்றவர் இப்பாசுரத்தில் (8-10-3) தேவதாந்தர ஸம்பந்தமுடையாரும் த்யாஜ்யர் என்கிறார். தாமஸ புருஷர்களோடு ஸம்பர்க்கமுமில்லை. ஸாத்விகரை யொழியக் காலம் செலுத்தவும் மாட்டேன் என்கிறார். எண்ணுத மாணிடத்தை யெண்ணுமவனு மல்லேன், பேராளன் பேரோதும் பெரியோரை யொருகாலும் பிரிவேனுமல்லேன் என்கிறார். இப்படியிறே கலியனுடைய அந்வய வ்யதிரேகோக்திகளிருக்கும்படி. இப்படி, தேவதாந்தரங்களும் தத்ஸம்பந்திகளும் த்யாஜ்யர் என்றும், பரதத்வமும் தத்ஸம்பந்திகளும் உத்தேச்யர் என்றும் விஷய சதுஷ்டயம் உக்தம்.

396 உற்றதும் உன்னடியார்க்கடிமை —கலி. 8. 10. 3
அல்லிக்கமலக்கண்ணனை — நம். 8. 10. 11

விள — உற்றதும் - “உன்னளவில் நின்றவனல்லேன்” என்ற போது “அவன் (சௌரிபபெருமாள்) திருவுள்ளம் எனபடுகிறதோ” என்று நஞ்ஜீயர் அருளிச்செய்ய, பிள்ளை, “அல்லிக்கமலக்கண்ணனாகிருள்” என்றருளிச் செய்தார். “நீக்கமில்லாவடியார் தம்மடியார் அடியாரா அடியாரா எங்கோககள்” என்று இவா பாகவத சேஷத்தவத் தளவிலே நின்றவாறே அவன் அல்லிக்கமலக்கண்ணனானான். இவர், தன்னைப் பற்றினாரைப் பற்றி விருமப விரும்ப, திருக்கண்களும் சிவந்து புதுக்கணித்தது ப்ரபந்தனுடைய லக்ஷணத்தைக் கலியன் இப்பதிகத்திலே (8-10) முதலிட்டு மூன்று பாசரங்களாலே நிற்கர்ஷிக் கிருா. அதாவது சரிய பதியே உபாயோபேயங்களென்றிருக்கையும் (8. 10 1), தேவதாந்தர ஸபர்சமும் தாமஸ ஸம்பர்க்கமும் இன்றிக் கேயிருக்கையும் (8. 10 2, 8. 10 3) பாகவதரையொழியச் செல்லா மையுண்டாயிருக்கையும் (8 10 3) என்றபடி. இப்படி இரு ஆழ் வர்களின் அநுபவம்

397 இ பெண்ணானான் —கலி. 8. 10 4

அ பெண்ணாகி —கலி. 2. 6. 1

விள — பெண் - பேயாயிருந்து வைத்துப் பெண்ணானான். நிருபாதிக ஸ்த்ரீதவமுள்ளது யசோதைப் பிராட்டிக்கிறே. அவ ளாகத் தன்னை பாவித்து வந்தாளாயிற்று ஜகத்ஸததாஹேதுவான பகவானை முடிக்க விவளுக்கு வந்த வந்தேறியான ஆகாரமிருக்கும் படி. பெண் - ஆசரித ரக்ஷணாததமாக பகவான புருஷோத்தமன ஏறிட்டுக் கொண்ட நாரீவேஷமிருக்கும்படி. இவவிஷயம் 115ம் பக்கத்திலும் உகதமிறே.

398. இ பாட்டினால் உனனையென் நெஞ்சத்திருந்தமை
காட்டினாய் —கலி 8. 10.9

அ ஏததி உள்ளப்பெற்றேன —நம். 4. 5 2

விள — பாட்டினால் - நான் பாடின கவியினுடைய மதிப்பிருந்த படியால், இது நமமால் வந்ததாகக் கூடாது. உள்ளேயிருந்து பாடுவீக்கிருள் ஒருத்தனுண்டு என்றறிந்த விது கொண்டே நீ என் ஹருதயத்திலேயிருக்கிற விருப்பை நிச்சயிக்கலாம்படி பண்ணினாய். கண்ணபுரம். இவரைப் பாடுவிதத முக்கோட்டையிருந்தபடி.

ஏத்தி - ம்ந பூர்வ' வாசுத்தர என்கிற நியதியிலையாயிற்று இவர் பக்கல நினைத்தன்று போலே காணும் ஏத்திற்று அவன நினைவு மாருமையாலே இதுசேர விழுமிதே என முன சொல்லும் எனருரிதே நாமுதல வந்து புகுந்து நலலினகவி தூமுதல பததாக குத் தான தனனைச் சொன்னதாகையாலே சேர விழுமிதே முடியா னேயில் கரணங்கள் விடாயத்தாபபோலே இங்கும் தனிதனையே யாயிற்று அநுபவிககிறது தாமும கரணங்களோபாதியந்வயிததாரா. நாட்டிலும் எனனை உனககு முன தொண்டாக-அடிமையில் சுவடறி யாதவெனனை. இவன நம்முடையான் என்று அங்கே நாட்டு என்று நிறுத்தி வைத்தாய் உன்னுடைய அங்கீகாரத்தைக கொண்டு என ப்ராத்தனமான காமங்களை வாஸனையோடே போக கினேன. பாட்டினால் இத்யாதி-பாடின கவி வழியாலே ஸாவஜஞ னாய் ஸாவசக்தியாயிருக்கிற நீ என ஹருதயத்திலேயிருந்தமையை பிரகாசிப்பித்தாய. கண்ணபுரததுறையம்மானே-பாடுவித்த ஊா திருக்கண்ணபுரம். பாடுவித்த முக்கோட்டையிருக்கிறபடி. அப் படியே இவா வாக்குக் கவிபாட, இவா தாம் நமமோபாதி அது ஸந்தித்தாரித்தனை-இப்படி இருவருடையவநுபவம்.

399 இ நாகையழகியாரை - கவி. 9. 2. 10

அ தாள்பரப்பி மண்தாவிய வீசனை - நம். 3. 3. 11

விள - நாகை-இப்பதிகததில் கலியன பகவததிவயவிகரஹ ஸௌந்தாயத்திலேயாழங்காற்பட்டு ஊரின பேரையே மறந்து "அச்சோ ஒருவர் அழகியவா" என்று விஸமிதராணர். அத்திவய தேசந்தன்னை வாய்வெருவும் பாசுரம் இஃது ஒன்றுமேயாயிற்று" நாகையழகியார் என்று திவ்யதேசத்திருநாமத்தை வெளியிட்டவாறு.

தாள்பரப்பி - நம்மாழ்வார் இத்திருவாய்மொழியில் திருவேங் கடத்தையும் திருவேங்கடத்தானையும் பததுபபாசுரங்களில் வருணித் தவர் இந்த நிகமநப்பாசுரத்தில் அது தனனை விட்டிட்டு அவனைத் திரிவிக்கிரமனாகவே பாடியருளினா. மருக நயீம:குசர கிரிஷ்டா: எனறிதே வடமொழிமறையோதுகிறது வேதம் தமிழ் செய்தவரிதே மாறன

400 இ ஏழுமீரண்டும் ஓரொன்றும - கவி. 9. 2. 10

அ ஒன்றினோடு நான்கும் ஓரைந்தும் - கவி 7. 8. 10

அ ஒன்பதோடொன்றும... . கவி. 4. 3. 10

அ ஒன்று நின்ற ஒன்பதும் --கவி. 11. 2. 10

அ ஒன்று நின்ற ஒன்பதும் -கவி 11 8. 10

விள — ஏழும்—உயிர்த்தோழியும் தானுமாய் அநுபவித்தது ஏழுபாட்டும், எல்லாரையும் குறித்து இரண்டு பாட்டும், பலச்சுதியொருபாட்டுமாய் அமைந்தது இத்திருமொழியெனறபடி ஸ்வாநுபவம் ஏழிலே பரோபதேசம் இரண்டிலே பலச்சுதி ஒன்று எனறவாறு.

ஒன்றினோடு — அநநதாவதாரகந்தமான க்ஷீராணவசாயியை முதறபாட்டான ஒரு பாட்டிலும், அங்கு நின்று திரயக்காய் அவதரித்தபடியை, “முனலிவவுலகு” என்கிற இரண்டாம் பாட்டிலும், “சிலம்பு முதல்” என்கிற நாலாம் பாட்டிலும், “சினமேவும்” என்கிற அஞ்சாம்பாட்டிலும், “பன்றியாய்” என்கிற பத்தாம் பாட்டிலும் ஆக நாலு பாட்டிலும் ஒரு ப்ரகாரமாகவும், மறறைய அஞ்சு பாட்டிலும் கஜேந்தரரக்ஷணாத்தமாகவும் வாமந ராம கருஷண ரூபேணவும் வந்த அவற்றுக்கு ஒரு சேர்த்தியும் திருவுள்ளம் பற்றினார் இப்பதிகத்தில் ஆழ்வார் எனறபடி.

ஒன்பதோடு ஒன்று - இப்பதிகத்தில் முதறபாட்டில் “பேரருளாளன் எம்பிரானே” என்று உபகரமித்து நிகமத்தில் “வானவாகோனே” யென்று உபஸமஹரிககையாலே, தேவராஜாபிதாந முடைய தேவபெருமானைத் தான் செம்பொனசெய கோயிலில கண்டாராகவருளிச்செய்தார் போகமண்டபத்தை “நலமுடையவன்” என்றும், அருள் கொடுக்கும்படிக கேழிலலாப் பெருமானே “அருளி னன் என்றும், கோயில் திருமலையில் எம்பெருமானைய நுஸந்தித்த வனந்தரம் பெருமாள் கோவிலில் தேவராஜனை அயாவறும் அமரர்கள் அதிபதி என்றருளிச் செய்தாரிறே ஆழ்வாரும். “வானவர் கோனே” என்று பரமபதநாதனைச் சொல்லிற்றுகவொண்ணது. கண்டமையாய்த்து சொல்லிற்று என்றாரிறே வயாக்யாதா - பரமபத நாதனைக் கண்ணலே காணவும் இயலாது. தொழுது என்னவும் கூடாதிதே தேச விப்ரக்ருஷ்டமிதே பரத்வம். “உயந்தொழிந்தேனே” “வாழ்ந்தொழிந்தேனே” அல்லல் தீர்ந்தேனே என்கையால் இஙஙனே நிர்வஹிக்க வடுக்கும். இப்படி தம்முடைய ஆநந்தத்தை ஒன்பது பாட்டிலும் அருளிச்செய்து பலச்சுதியாகப் பத்தாம் பாட்டு ஒரு பாட்டை அருளிச்செய்தார் கலியன் எனறபடி.

ஒன்று நின்ற வொன்பதும் (11-2-10) இத்திருமொழியில் கீழ ஒன்பது பாட்டாலும் பட்ட நலிவும் இதொரு பாட்டில் நலிவுமானால் இதுவே மிககு வாசாம் அகோசரமாயிருக்கும் என்றபடி.

கீழெல்லாம் அவனைத்தாம் பெருமையாலே பாதக பதார்த்தங்கள் கையிலே நோவுபட்ட வயஸநத்தைச் சொல்லிக் கூப்பிட்டார்.

கண்ணன் மர்மஜஞ்ஞகையாலே நபினைக்காகத் தான் கருமாரி பாய ஒருப்பட்டதை நினைவூட்ட, திடுக்கிட்டு, வானேறு காணத் தேளேறு மாயுமா போலே ஆழ்வார் மிகவும் வருந்துகிறா பததாம் பாட்டில் என்றபடி கீழே தாம் பட்ட வயஸநம தமகரு மறஞ்ஞ ரூலே ஏறப்பட ஆபத்தை நினைத்து இதிலே தாம் படுகிற வயஸ நம ஜகதஸத்தாஹேதுவான பகவானாகு ஏறப்பட ஆபத்தை நினைத்து-இதுவே அதிசயிதமான துஃகம் அவனுக்கு என வருகிற தோ என்று வயிறு பிடிக்கையிற ஸ்ரீவைஷ்ணவத்வம் அது உடையவரிதே கலியன்.

ஒன்று நின்றவொன்பதும் 11-8-10

ஒன்பது பாட்டாலும் நோவுபட்டவாக்கு ஒரு பாட்டாலே நோவு பரிஹரித்தபடி. ஒன்பது பாட்டிலும் இவாகு ஒடின வயஸநமம் வாஸனையோடே கழியும்படி “அஹம்” என்று ரக்ஷகனான தவனைக் காட்டினான். அவனிறே குன்றமெடுத்து ஆநிறை காத்தவன். ஆங்கு ஜலவாஷம். இங்கு பஹுதா ஸந்தத துக்கவர்ஷமிதே. இப்படிப் பட்ட ஆபத்தை விலக்குமவனிறே ஆபதரக்ஷகன், அஹம் சபதாதத மான ஸர்வஜஞ்ஞன ஸாவசகதனான ப்ராப்தனான பூணான ஸ்ரீ கருஷ்ணன்.

401 இ தொழுதுமெழு —கலி 9 3. 1

அ தொழுதெழு நம். 1 1. 1

விள-நம்மாழ்வார தம் நெஞ்சுக்குத் “தொழுதெழு” என்று ஒரு தடவை சொன்னவாறறை அததிருவாயமொழி முழுமையும் அந வயித்துப் பொருள் கொண்டார்கள் நம் முன்னோ கலியன் இத்திரு மொழியிலே “தொழுதும் எழு” என்று பாசுரந்தோறும் அருளிச் செய்தது அநுபவிககற்பாலது.

402 இ ஏது செய்தால் மறக்கென்-தொழுதுமெழு

—கலி 9. 3 3

அ என்னுடைய பந்து — நம். 6 2. 1

விள-ஏது:— நினைக்க வொண்ணாமையன்றிககே மறக்க வொண்ணாது எனகிறது. நாட்டார் தந்தாழுடைய அபிமதரைப் பிரிந்தால் கூடினபோது மறக்க மாட்டாராய், பிரிந்த போது நினைக்க மாட்டாராயிருப்பார்கள். இங்கு அவ்வுண்மையிலே பிரியில் மறக்க வொண்ணாதபடியா யிராநின்றது. இஃபி அவர்கள் படியன்றிககே

நம்மது விஸஜாதீயம்¹யிருந்த பின்பு, கிட்டினால் தான் மறக்கலா மாகில் பார்ப்போம். போந்து காணாய் என்கிறாள். இவளபடி வ்யா வருததமாயிறேயிருப்பது

தொழுதும் எழு— மறக்கைக்கும் தொழவேணும் போலே காணும் ஏதேனுமாக அபிமதலாபம் தொழுகையாலல்லது இல்லையாயிருந்தது நாம் அவனை மறக்க வேண்டிலும் அங்கு போக வேணும் வா என்கிறாள். “மனமே தொழுதும் எழு புல்லாணியே” “ஏது செய்தால் மறக்கேன” என்கிறாற்றே

என்னுடைய பந்து.—பிறந்தவாற்றிலே சரணாகதி செயத வாழ்வார அப்பெரிய ஆாததீயோடே கூடத் தூது விட்டார் விட்ட ஆள் சென்று அததலைப்பட்டு அவனுகறிவிகக, அவனும் இழவாளைய ஆனைக்கருள் செய்ய வந்து தோற்றினாப் போலே பதறி நடந்து வாரா நிற்க, அவ்வளவு பறருமே கிடந்து துடித்தலமந்து “இனி இவ்வளவில் நாம் செய்ய வடுப்பதென் “என்று பார்த்து, முடிந்து பிழைபுகு முேற்பட்ட பரிஹாரமிலை என்று பார்த்து அறுதியிட்டு முடியப பார்க்கிறாள் அது இவன் ஸங்கல்பிததபோதாக முடியலாயிராதிதே அங்ஙன செய்யலாமன்று, இவள ஏருளுமிறையோனில் “வேண்டா” என்ற போதே போமிதே. இனி போகததுககு அவன் வரவு வேண்டினவோபாதி முடிவுக்கும் அவன் வரவு வேண்டியிருந்தது அவன் ஸந்திதியிலே தான முடியப பார்க்கிறாள். என்னுடைய பந்து —முடியப பார்க்கிறாள் என்ற விது இப் பதத்திலே தோற்றுகிறது அவன் ஸந்திதியிலே “என்னது” என்று சொல்லுகைக்கு மேற்பட்ட முடிவில்லையிதே. “த்வயக்ஷரஸது பவேத் டருத்யு ” இதே. ஆகக் கலியன் பகவானை மறக்க பகவத் ஸந்திதி செல்ல வேணும் என்கிறார்—ஆழ்வார தாம் முடியவும் பகவத் ஸந்திதி வேணும் என்கிறார். மறதியும் முடிகையும் பர்யாயமிதே. இப்படி இருவா அநுபவமுமிருக்கும்படி.

403 இ ஏது செய்தால் மறக்கேன் —கலி. 9. 3 3
அ உணரில் உள்ளம் சுடும்ஆல் —கலி. 9. 3. 5

விள-கீழே மறக்க வொண்ணாதென்றதே. இங்கு நினைக்க வொண்ணது என்கிறது. “ஸமா த்வாதச தத்ராஹம்” என்று கொண்டு வருத்தமானது தன்னையே ஸமரித்து தரித்தார்கள் கிபாசில பாக்யாதிகர் நான் நினைததவாதே நெஞ்சு சுடா நின்றது. ஜீவந தவாரமானவை தானே பாதகமாம்படியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். “வினையேன்” என்கிறார்—ஆக இவர்க்கு பகவானை மறக்கவும் ஒண்ணது—நினைக்கவும் ஒண்ணது—என்றபடி.

104 இ ஒதிநாமம் —கலி. 9. 3. 9

அ நாம் தொழுதேத்தினால் —கலி. 11. 2. 9

அ ஆம் கோணைகள் செய்து —நம். 5. 3. 9

வின:—ஒதி-செய்யக் கடவுதல்லாதனவெல்லாம் செய்து பெறக் கடவோம். புருஷார்த்தம் ஸ்வயத்தஸாத்யம் என்றிருப்பார் படும தெல்லாம் படக்கடவோம். ஆம்கோணைகள் செய்து என்றிரிறே நம்மாழ்வாரும். என்னுளான மிறுக்குக்களையெல்லாம் பண்ணக் கடவேன். கோணை-மிறுக்கு. அதாவது-நான் கையும் மடலுமாய்ப் புறப்பட்டவாரே, நம் குணநிஷ்டர்படியன்றேயிது” என்று குணங் கொண்டாடி அதிலே செலவெழுதக் கடவன். “அன்று, உன்னைப் பெறுகைக்கு ஸாதநாதுஷ்டாநம் பண்ணுகிறேன்” என்னக்கடவன். நான் கையும் மடலுமாகச் சென்றவாரே அஞ்சி எதிரே புறப்பட்டு நிற்கக் கடவன். அப்போதாக அவன் காலிலே குளியக்கடவேன். “ருணம் ப்ரவ்ருத்தயிவ” என்னுப்படி தொட்டுவிடக்கடவேன். “சிர ஸா யாசதஸ தஸ்ய வசநம் ந க்ருதம் மயா” என்று புண்படும்படி பண்ணக்கடவேன். “இது ஆதரகார்யமாகச் செய்வதொன்றன்று. நான் ஸாதநாதுஷ்டாநம் பண்ணுகிறேன்” என்னக் கடவன், ப்ராப்யம் என்றிருக்கை தவிர்த்து ப்ராபகத்வபுத்தி பண்ணக்கட வோம். பேறு நம்மதானால் அதுக்கீடான ஸாதநமும் நம் தலையிலே ஆகவேண்டானோ? ஆகஇவ்வளவால், போக்யதாபுத்தி பண்ணாமல் ப்ராபகத்வபுத்தி பண்ணினோம் என்று ஸ்வகதஸ்விகாரரூப ப்ராபத்தி பரமாக இப்படி யோஜனை இப்பாகரத்துக்குக் கூறப்பட்டது. “பகவுளை போக்யமாக நினைத்து தத்ஸரித்தயர்த்தம் கேவலம் ஸாத நாத்தரங்கனையே பண்ணுவோம்” என்று பக்தி பரமாகவும் ஒர் யோஜனை இப்பாகரத்துக்குண்டு. இனி சாஸ்த்ரோக்தமான பக்த் யாத்யுபாயங்களைக் கண்ணழிவற அநுஷ்டித்து அவனைப் பெறக் கடவோம் என்கிறான். “ஒதிநாமம்” இத்யாதி—அவனுடைய அங்கீகாரத்தாலே பெறலாம் என்னும் விச்வாஸம் கொண்டிருந் தோம். அது கார்யகரமாகாத பின்பு இனி ஏதேனுமொரு க்ரியா மாத்ரத்தைப் பற்றாமித்தனையிறே.

“தத் தஸ்ய ஸத்ருசம் பவேத்” என்று இருந்து நாம் ஜீவித்தது அமையும். பகவத் பக்திக்கு உபயாகாரத்தம் உண்டிறே. அதில் இப்போது ப்ரகரணத்துக்குச் சேரும் படியாக ஸாததத்திலே கொள்ள வமையும். இது தன்னை “அன்றியும் அன்பராய்” என்கிறான்.

நாம் தொழுதேத்தினால்:—அவன்தானே வரும்படி யிருக்கை யொழிய அவனிருந்த விடத்தேற நாமே புறப்பட்டுப் போகையா

கிறவிது நம்முடைய நாண் மடம் அச்சம் துடக்கமான ஆத்மகுணங்களுக்குப் போராது, நமமுடைய ஸ்த்ரீத்வத்துக்குப் போராது, என்று இவற்றை மறைத்துக் கொண்டிராதே, நாமே செலவோம். நம் ஸ்வரூபதையழித்ததாகிலும் பெறக்கடவோம். பரணயிநியான ஏற்றத்தோடேயிருந்து பெறுமது தவிர்ந்தாலும், பக்திமானகள் பெறும் பேறு பெறத்தட்டிலையே. முந்துற “பக்தயா தவநய்யா சக்ய ” எனருளே.

சரமஹரமான வடிவையுடையவரைக் காண வேணும் என்று விடாயத்துப் படடினி விடுகிற கணகளாலே காணலாமாகில ஒரு முறை பாத்திருக்கிறது தான ஏன்? “தூமலர் நீர் கொடு தோழி நாம் தொழுதேத்தினால் கார்முகில்வண்ணரைக் கண்களால் காணலாம் கொலோ” எனகிருா.

இப்படி ப்ராப்யலாப தவரையாலே ஆழ்வார்கள் ஸ்வரூப விருத்தமான கார்யங்களையும் செய்யும்படி கூறப்பட்டது. இதெல்லாம் ஜ்ஞாநவீபாக கார்யமான அஜ்ஞாநத்தாலே வருமவை, அடிக்கழஞ்சு பெறும். அநந்யோபாயத்வம் குலையும்படியான காயமிதே. ஸ்வரூபாநுரூபம் புருஷார்த்தம் என்னுமதிற் காட்டில் ப்ராப்யாநு குணம் ஸ்வரூபம் என்றிதே ஸத்ஸம்பரதாய நிஷ்கர்ஷமிருப்பது.

405 இ திருமாமகளைப் பெற்றும் என்னெஞ்சகம்

கோயில் கொண்ட — கவி. 9. 5. 10

அ நமக்கும் பூவின்மிசை நங்கைக்கும் இன்பனை

— நம். 4. 5. 8

அ ஈசன் வானவர்க்கு.. என்கண் பாசம்—நம். 3. 3. 4

அ நங்கட்கும் அமரர்க்கும்...இன்பன் — நம். 10. 1 6

விள-திருமாமகன் —ப்ரதாந மஹிஷியிருக்க ஓர் சண்டாள ஸ்த்ரீ காற்கடையிலே ஒதுங்கும் செருககனாயிருக்கும் ராஜபுத்ரனைப் போலே “யஸ்ய ஸா ஜநகாதமஜா” எனகிற படியே, தன் ஸம்பந் தத்தையிட்டுச் சொல்லுவது மேன்மைக்கு உடலாம்படியான அவளிருக்க, என்னுடைய ஹ்ருதயத்தை விரும்பி ஒரு காலும் போகாது யிரா நினருன். இப்படி பகவான் நிதயாசரிதையிற் காட்டில் கலியனை விரும்பியபடி.

நமகும் —இன்று தன் திருவடிகளை ஆசரயித்த நமக்கும், நித்ய ஸம்ஸாரிகளுக்கும் இவ்வருகாயிருக்கிற நமக்கும். “நீசனேன் நிறைவொன்றுமில்லை” எனருரிதே.

பூவின்மிசை நங்கைக்கும்-நித்ய ஸுலிரிகளுக்கும் அவ்வருகாய், ருபகுணத்தாலும் ஆத்மகுணத்தாலும் பூணையாயிருக்கிறவளுக்கும். இத்தலை நிறைவின்நியிலேயிருக்கிறப் போலேயாயிற்று, அத்தலை குறைவற்றிருக்கிறபடி. இனபனை - இன்பனுமிடத்தில முறபாடு இங்கேயாய்ப், பினபாயிற்று அவளுக்கு ஸ்நேஹிததிருப்பது 'தவயி கிஞ்சித் ஸமாபந்தே கிம கார்யம ஸீதயா மம' எனனுமவரிதே பெருமாள். 'இனபு முற்படுவது' என்று நாயனாரும் அருளிச்செய்தருளினாரிதே.

ஈசன் வானவர்க்கு.—நித்ய ஸுலிரிகளுக்கு நிரவாஹகன் என்று சொன்னேன. திருமலையிலே வந்து ஸுலபனும் நிறகிறவனுக்கு 'அயாவறுமமரர்கள் அதிபதி' எனறிருக்கிற இது ஓர் ஏற்றமோ. "என கண பாசம் வைதத"—நீசதவத்தையும் நிறைவிலலாமையையும் கூட்டி இங்ஙனே ஆழ்வாராகப் பண்ணிற்று எனகிருராயிற்று நித்ய ஸுலிரிகளுக்கு ஈசனாயிருந்தான். என்பகவிலே ஸங்கததைப் பண்ணினான். அவர்கள் ஸத்தையுண்டாகக்காக அவாகளோடே கலந்தான்-தன் ஸத்தை பெறுகைக்காக என்னோடே வந்து கலந்தான். ப்ராதம்யத்துக்கும் பழிகும் செங்கற்சீரைக்கும் ஜீவநம வைப்பாரோபாதி அவர்கள் பக்கல், நெஞ்சம உடம்பும் தந்தது எனக்கு என்கிருா

நங்கட்டும்.—இன்று ஆசிரயிக்கிற நமக்கும். "வைகுந்தத்த மாரும் முனிவரும்" என்கிற நித்யாசரிதர்க்கும் ஓகக இனிய னுனவன்

இவ்வாறு ஸர்வேச்வரன் நித்ய ஸம்ஸாரிகளையும் நித்ய ஸுலிரிகளுக்கு அவ்வருகாக அபிமாநித்தமையை ஆழ்வார்கள் அநுபவித்த படி "அனறினற கனறின் பக்கல் வாத்ஸல்யத்தாலே முனனனைக் கனறையும் புல்லிட வந்தாரையும் கொம்பாலும் குளம்பாலும் குததித தள்ளும் தேறு போலே" என்னுநின்றதிதே "தன் கன்றின் உடம்பின வழுவன்றே காதலிப்பது அன்றதனை ஈன்றுகந்த ஆ" எனறு அருளாளப்பெருமாள் எம்பெருமானார் அருளிச்செய்தாரிதே.

406 இ அரவில் துயிலும் புனிதர் — கவி. 9. 6. 2

அ பாற்கடலுள் பையத்துயின்ற பரமன் — திருப்

பாவை. 2

விள-துயிலும் புனிதா — திருவனந்தாழ்வான் மேலே ஜகத் ரக்ஷண சிந்தை பண்ணிக் கண் வளர்ந்தருளுகிற.

இது தான் ஸ்வ ப்ரயோஜனார்த்தமாக வன்றிக்கே ஆசரி தார்த்தமாகையாலே வந்த சுத்தியையுடையவன் என்கிறது.

துயின்ற பரமன்.—தகட்டில் அழுத்தின மாணிக்கம் போலே திருவநந்தாழ்வான் மேலே சாய்ந்தருளின பின்பு வடிவிற்பிறந்த புகரின் பெருமையைச் சொல்லுகிறது அன்றியே ஜகத்ரக்ஷணார்த்தமாக வந்து கண் வளர்ந்தருளுகையாலே குணத்தின ஏற்றத்தைச் சொல்லிற்றுகவுமாம். “கிடந்ததோர் கிடக்கை” என்றும் “கோலந்திகழக கிடந்தாய்” என்றும் சொல்லலாம்படியிருக்கும் அழகு. ஸர்வாதிகள் என்று மேன்மை தோற்றக் கண் வளர்ந்தருளினபடி. இப்படி அவன் உறங்கும் போது, ஸர்வாதிகத்வமான மேன்மையும் பாரார்த்தயமான சுத்தியும் ஸௌந்தர்யமும் தோன்றும் என்பதனை அடியார்கள் அநுபவித்தபடி.

407 இ வாழக்கண்டோம் வந்து காண்மின் தொண்டர்
காள் —கலி. 9. 6. 3

அ வாழாட்டிட்டுநின்றீர் உள்ளீரேல் வந்து
மண்ணும் மணமும் கொண்மின் —தி. ப. 3

விள —அக்கும் பதிகத்தில், “நின்ற பண்பர்” என்று நின்ற நம்பியை முதற்பாட்டிலும், “துயிலும் டுனிதர்” என்று கிடந்த நம்பியை இரண்டாம் பாட்டிலும் அநுபவித்த ஆழ்வார், “வாழக் கண்டோம் வந்து காண்மின் தொண்டர்காள்” என்கிறார் இப்பாட்டில். அவ்வூரில் உள்ளா கிடந்த நம்பியுடைய சயந்த திருக கோலத்தில் ஆழங்காற்பட்டு மங்களாசாஸநம் செயது வாழும் படியைக் கண்டு அவ்வோபாதி நாமும் மங்களாசாஸநம் செயது வாழ வேணும் தொண்டர்காள் வாருங்கோள் என்று அநுக்ஷரண ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களை அழைக்கிறா கலியன் என்றபடி.

“வாழாட்டிட்டு நின்றீர் உள்ளீரேல் வந்து மண்ணும் மணமும் கொண்மின்” என்று பெரியாழ்வாரும் அநுக்ஷரண அழைத்தாரிறே.

408 இ துன்னுமாமணிமுடிப் பஞ்சவர்க்காகி முன தாது
சென்ற —கலி. 9. 7. 2

அ பின்னோர் தாது ஆதி மன்னர்க்காகி —கலி 2.2.3

விள—ராஜ்யத்தை யிழந்த பாண்டவர்களைக் கலியன் “ஆதி மன்னர்” என்றும் “மாமணிமுடிப் பஞ்சவர்” என்றும் அநுஸந்திக்கிறார். தூயோதநாதிகள் ராஜ்யம் பண்ணு நிற்கச் செயதேயும்

பாண்டவர்களை ஆதி மன்னர் எனகிருராய்தது, ராஜ்யபராபதி இலாகளது. அவர்கள் கிடந்தாணை கண்டேறினவித்தனை பள்ளி களும் களளரும் கேஷத்ரமாளா நிற்க ப்ராஹ்மணர் ப்ரமாணங்களைக காட்டி வைக்குமாப் போலே அவாகவ ஆதி மன்னா எனகிரு ராயிறறு இவா, ஈச்வராபிப்ராயத்தாலே

409 இ விடங்கலந்தமர்ந்த அரவணை —கவி. 9 8 6
அ விடத்தேள் எறித்தாலே போல —நாச். து. 3 6

விள-விடம்—அரவான போதே விடம் கலத்திருக்குமே விசேஷித்ததுக்குக கருத்து-மதுகைடபாகன் துடக்கமான உகவா தார்மேலே விஷத்தை உமிழாநிறபாலாய, அவனுக்கு எப்போதும் விடாதே மருவவேண்டும்படி திருமேனிககனுருபமான ஸௌகுமாய ததையுடையனான திருவனந்தாழ்வான்.

விடத்தேள் --விஷமில்லாத தேளும் உண்டு போலே காணும்- கடற்கரையில் தேளுக்கு விஷமில்லை. இப்படி ஸவிசேஷண நிராத தேசங்களுக்கு அபிப்ராயத்தைப் பூர்வர்கள் வ்யாக்யாதம் கண்டு தெளிய வேணும்.

410. இ நேசமிலாதவர்க்கும் நினையாதவர்க்கும் அரியான் —கவி. 9 9 6

அ கண்ணுள்ளே நிற்கும் காதனமையால தொழில் எண்ணிலும் வரும் —நம். 1. 10. 2

விள-நேசமிலாதவர்—பரமபகதி யில்லாதார்க்குப், ஈச்வரன இல்லையென்கைக்காகிலும் நினையாதவர்க்கும்¹ அரியான். அரியன் எளியனலன் என்றபடி.

நேசம் அதிஸநேஹமாய், அதிலலாதவர் என்றபோதே நினை யாமை ஸித்தமனரோ, நினையாதவர்க்கும் என்று சொல்லுவான என் என்னில், ஈச்வர விஷயத்தில் நிஷேதாரத்த ஸமருதியுமில்லை யென்கைக்காக என்றபடி. சதுர்விம்சதித்தவாத்மிகையாயிருக்கும் ப்ரக்ருதி. பஞ்சவிம்சகன ஆதமா. ஷட்விம்சகன் ஈச்வரன் என்று பரிகணித்ததுமில்லையென்றபடி பரம பக்திக்கும் அதவேஷித்துக்கும வாசுவையாதே தன்னைக் கொடுப்பான ஒருவன் என்கை.

இது தனையிறே ஆழ்வார் “கண்ணுள்ளே நிற்கும் காதனமை யால தொழில் எண்ணிலும் வரும் எனனினிவேண்டும” என்ற ருளிச செயதார். இப்படி இவ்விருவருடைய அத்வய வ்யதிரே கோகதிகளிருக்கும்படி.

411 இ நினையாதவர்க்கும் — கலி. 9 9. 6

அ இறைப்பொழுதும் எண்ணோமே — கலி 2 6. 1

விள-சிலா ஈசுவரனிலையெனகைககாகிலும் ஈசுவரனை நினை யாதவா அவவோபாதி நாழும் சிலரை யெண்ணோம் என்கிறார் கலியன கடல் மலலைத் தலசயநத்துறைவாரை எண்ணுதே யிருப் பாரை இறைப் பொழுதும் எண்ணோமே என்கிறார் “நிதயஸூரிகள் நடுவே இருக்கக் கடவ வஸ்து இப்படி ஸம்ஸாரத்திலே புழுந்து தறைக்கிடை கிடப்பதே, இதொருநீர்மையிருக்கும் படியே” என்று அநவரதம் பாவித்தல் சொல்லுதல் செய்கையாயத்து சேதநர்க்குச் செய்ய வடுப்பது. இது செய்யாதேயிருப்பாரை அவனிடையாட்டம் கொண்டு காயமற்று கேவலதேஹபோஷணபரராயிருப்பாரை- இறைப்பொழுதும் எண்ணோமே-எண்ணப் பெற்றிலோம் என்னும் அநுதாபமுமின்றிக்கே யிருப்பாரை. அவஸ்துக்களையெண்ணும் போது ஓர் காலவிசேஷமுண்டிறே வஸ்துப்ரதியோகியாக எண்ணு மதுண்டிறே அவ்வளவிலும் எண்ணோம் என்கிறார் உத்வேஜ நார்த்ததயா ச பரிஹார்யதயா ச ஸமாததவய என்கிற ந்யாயத் தாலே அவாகளைக் கண்டு நடுங்குகைக்கும் பரிஹரிகைக்கும் ஆக அஸத்துக்களை நினைக்க வேண்டி வருமே அப்படியும் நினைக்க கிலவேன என்கிறார். நாததிகர் பகவானை நினையாமையும், ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் நீசாகளை நினையாமையும் அமைந்திருக்குமழகு கூறப்பட்டபடி.

412 இ அரிமாச் செகுத்து — கலி. 9. 10. 8

அ அரிமாத தொலைய — கலி. 10. 6. 9

அ அரிமாச்செகுத்து — கலி. 11. 2 2

அ கோளரிமாத் தான் சுமந்த — பெரிய திருமடல 20

விள-அரிமா-இப்பதத்தைக் குதிரை சிங்கம் என்ற இரு பொருள் களிலும் ஆழ்வார் ப்ரயோகித்திருப்பதை இவ்விடங்களில் காண லாம்.

தமிழ் மொழியிலே “மா” என்ற பதம் பொதுவாக மிருகத் தைக் குறிக்கும்து. கைமமா என்று ஆனையையும், பரிமா என்று குதிரையையும், அரிமா என்று சிங்கத்தையும் குறிப்பது விசேஷம் இவ்விடத்திலே கலியன “அரிமா” என்று குதிரையான கேசியைக் குறிப்பிடுகிறார். வேகமுள்ள குதிரை பசைக்குதிரை சதருவான குதிரை என்று பொருள். கோளரிமா-சிங்கம்.

413 இ குடமாடுவார்...விளங்குபுரிநூலர் —

கலி. 9. 10. 10

அ வண்ண மாடங்கள் சூழ்திருக்கோட்டியூர்க்

கண்ணன் — பெரியாழ்வார் திருமொழி 1. 1

விள-குடமாடுவார் — இங்கே கூறப்படும் குடக்கூத்து ப்ராஹ்மணர் செய்யும் ஸஸம்ப்ரம நர்த்தநம்-விளங்குபுரிநூலர் என்று மேல் பதத்தைக் காணுங்கால் இஃது விளங்கும்—

மன்றமரக் கூத்தாடி மகிழ்ந்தாய் என்று இவர் தாமே பலவிடங்களிலும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் குடக் கூத்தாடியதாகவும் அஃது இடையர் சேஷ்டிதம் என்றும் அருளிச் செய்கிறார்-குடக்கூத்தாடுகை தான் ஈச்வரத்வ லக்ஷணமோவென்னில், ப்ராஹ்மணர் ஐச்வர்யம் மிக்கால் யாகாதிகளைப் பண்ணுமாப் போலேயும், விஷய ப்ரவணர் ஐச்வர்யம் மிக்கால் அழித்தழித்து விவாஹம் பண்ணுமாப் போலேயும், இடையர்க்கு ஐச்வர்யம் மிக்கால் செருக்குக்குப் போக்கு விடாக ஆடுவதாயிற்று குடக்கூத்தாகிறது. அந்த ஸஜாதீய பாவத்தில் புரையறுதி தாலே குடக்கூத்தாடினபடியென்கை. “கூத்தர் குடமெடுத்தாடில் கோவித்தலும் எலா ஓடும்” என்றாரிறே ஆழ்வாரும். “இடையர் செருக்குக்குப் போக்கு விட்டு ஆடுவது ஒரு கூத்தாயிற்று குடக்கூத்தாகிறது” என்று அவ்விடத்திய ஈடு... ஆக குடக்கூத்து இடையர் வ்யாபாரம் எனத்தெளிவாகிறது. ‘விளங்கு புரிநூலர்..குடமாடுவார்’ என்று (9-10-10) இப்பாகரத்தில் குடக்கூத்தினை ப்ராஹ்மணக்ருத்யமாகக் கூறுவான் என் என்னில், செருக்காலே திருவாய்ப் பாடியில்படியாகக் குடக்கூத்தையாடுவார் என்றபடி. இதுதன்னை பத்திகாரிதமான நர்த்தந மாத்ரமாகக் கொள்ளவருக்கும்.

அன்றிக்கே “வண்ணமாடங்கள் சூழ்திருக்கோட்டியூர்க்கண்ணன்” என்கிறபடியே திருக்கோட்டியூரே திருவாய்ப்பாடி என்ற ஸமாதியிலே கூறிற்றுகவுமாம். “கனறு கொண்டு விளங்குனியெறிந்து, ஆதிரைக்கழிவென்று மாமழை நின்று காத்துகந் தான்...திருக்கோட்டியூரானே” என்று இவர் தாமே திருக்கோட்டியூரைத் திருவாய்ப்பாடியாக அருளிச் செய்தாரிறே.

414 இ இந்தமிழ் பாடுவார் —கலி. 9 10. 10

அ இங்கிருந்தமிழ் நூல் இவை மொழிந்து —

நம். 10. 6. 4.

விள. — “இனதமிழ்” என்று கலியன், தாம் பாடிய திருமொழியையும், “இருந்தமிழ் நூல்” என்று நம்மாழ்வார், தாம் பாடிய திருவாய் மொழியையும் குறிப்பிடுவது உய்த்துணரத்தக்கது. இருவரும் தம்மை பாட்டுக்கு ஸ்வதந்த்ரகாததாககளாகக் கூறிக்கொள்ளாமல், தம்மை உபகரணமாகக் கொண்டு ஈசுவரன் கவிபாடினான் என்று அறுதியிட்டுக் கூறுகிறார்கள். ஆகையால் அவனடியாக வந்தவற்றை “இன்தமிழ்” என்றும், “இருந்தமிழ் நூல்” என்றும் கொண்டாடுவது யுகதமேயாகும்.

தேவதாந்தர ப்ரஸாதமடியாக விளைந்த ஆஷாஷ்பரபந்தங்களில் காட்டில் அருளிச் செயல்களுக்கு இஃதிறே ஏற்றம். இது தனனை “சதுராகுன சந்தஸ்ஸும், ஸஜாதீயா ப்ரஸாதமும் ஆஷாமுலம்” என்றும் “திருமாலருள் கொண்டு இவர் பாடினார்” என்றும், “எனனைத் தனனாக்கி எனநாமுதல் வந்து புகுந்து தப்புதலறத் தனனை வைகுந்தனாகத் தன சொல்லால் தானே துதித்து, மலக்கு நாவியல் மொய்ய சொல்லால் சொல்லவல்லேனென்று நானும் சொல்லி நானும் கையெடுக்குமபடி எனசொல்லால் யான சொன்ன இனகவியெனபிததான எனருரிறே” என்றும் ஆசார்ய ஹருதயத்தில் அழகிய மணவாளப் பெருமான நாயனார் அருளிச் செய்தார்.

415 இ எம்பிராக்கள் —கலி. 10. 5. 2

அ அரும்பெறல் அடிகள் — நம். 1. 3. 1

விள-“என் பிராக்கள்” என்றும், “அடிகள்” என்றும் கூறும் பன்மை ஒருமைப் பொருளிலே வந்தது-பூஜாயாம் பஹு வசநம் எனப். என ஸ்வாமியானவனே என்று பொருள்.

416 இ நான் அவல் அப்பம் தருவன் —கலி. 10 5 6

அ உண்ணக்கனிகள் தருவன் —பெரியாழ்வார்

2. 3. 11

அ உண்ணக்கனிகள் தருவன் —பெரியாழ்வார்

2. 4. 4

அ பழனமீன் கவர்ந்துண்ணத்தருவன் —

கலி. தி நெ. 27

விள-ப்ரதமபாவமான பகவத் விஷயத்திலும் சரமபர்வமான ஆசாரய விஷயத்திலும் கிருசீத்கரிக்கும் முறை கூறும் பாசரங்கள் இவையாகும்.

“யதந்த: புருஷோ பவதி ததந்தா: தஸ்ய தேவதா:” என்கிற படியே தன்னுடைய வர்ணச் சரமங்களுக்கு அநுருணமான போஜ்ய மானவற்றைத் தன் தெய்வத்துக்கு ஸமாப்பிக்கலாம் ஆயினும் ஆசார்யனுக்கு ஸமாப்பிக்கருங்கால அவனுக்கந்ததையே இட வேணும் ஸாந்தீபநனை தச்சிஷ்யனான கண்ணன், தேவரீருக்கு அபிமதம் எனவென்று கேட்க, அவனும் “காதல் என மகன் புகலிடம் கானேன கண்டு நீ தருவாய்” என்றிறே கேட்டது. கண்ணனும் அவன் சிறுவனைக் கொடுத்துக் குறை முடித்தான். கலியனும் இது தனனை “பழனயீன கவாந்துண்ணத தருவன்” என்று அறிவித்தார். “யதந்த: புருஷ ததந்தா: தஸ்ய தேவதா:” என்கிற படியே தனக்கு ஸீத்தித்த அம்சத்தைக் கொடுக்கலாவது அவனுக்கிறே. கடகர்க்கு அவாகளுக்கந்தது தேடிக் கொடுக்க வேணும் எனகை. “சேர்ப்பாரைப் பக்ஷிகளாக” என்கிற படியே கடகரான ஆசார்யர்களை யிறே பக்ஷிகளாகக் கூறியது. பக்ஷிகுப் பக்ஷங்கள் போலே ஆசார்யனாகரு ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்கள் சிறகிறே. அஞ்சிறைப் புள்ளிறே

417 இ மாயவலவைப்பெண் வந்துமுலைதர .. உயிரை

உண்ட - கலி. 10. 5. 8

இ சகடத்தைத் தள்ளி - தாயாய் வருவானே...

உயிருண்ட - கலி. 10. 5. 9

அ சினத்தினால் தென்னி லங்கைக் கோமானைச் செற்ற

— திருப்பாவை. 12

அ புள்ளின் வாய் கீண்டானே - அரக்கனைக் கிள்ளிக்

களைந்தானே — திருப்பாவை 13

விள — மாய - கலியன் இப்பாசுரத்தில் (10-5-8) பூதநாவத மாததிரத்தை அநுபவித்தார் மேல பாசுரத்தில் (10-5-9) பூதநா சகடபங்கங்களான இரு சரித்திரங்களையும் அநுபவித்தார். பூதநா வதத்தைப் பின்னே கூறுகிறபடியால் மாருட்டமும் காண்கிறது

சினத்தினால்-ஆண்டான் இப்பாசுரத்தில் ஸ்ரீராம சரிதர மாத்திரத்தை அநுபவித்தான்-மேல பாசுரத்தில் ஸ்ரீராமக்ருஷ்ண சரிதரங்கள் இரண்டையும் அநுபவிக்கிறான். அதுதனனிலும் ஸ்ரீராம சரித்திரத்தைப் பின்னே கூறுகிறபடியால் மாருட்டமும் தெரிகிறது.

ஸ்ரீராமகருஷ்ணதயவதாரங்களை அடியார் அநுபவிக்கும் அநுபவபரிபாட இருக்கிறபடி.

418 இ தனக்காக்கவல்ல பெருமான் திருமால் —கலி.

10. 6. 6

அ தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளுமீதே —நம். 2.9.4

அ மற்றைநங்காமங்கள் மாற்று —திருப்பாவை. 29

விள. — தனக்கு - அவர்கள் தாங்களே “தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளுமீதே” என்னப்பண்ண வல்ல ஸாவேச்வரன். அதுக்கு நிபந்தனம் சரிய பதியாகையாலே தனக்கேயாக: - ஸ்ரகசந்தநாதிகளோபாதியாகக் கொள்ள வேணும். அது குடுமவனுக்கும் பூசுமவனுக்கும் உறுப்பாய மிசுதி கழித்துப் பொகடுமித்தனையிதே. ஒரு மிதுநமாயப பரிமாரு நின்றால் பிறக்கும் இனிமையும் இரண்டு தலைகடும் ஒத்திருக்குமிதே அங்ஙன என்னுடைய ப்ரீதிக்கு நான் அந்வயித்தவனாகவொண்ணாது தத்விஷயபரீதி சைதந்யபலமிதே “நிதயகிங்கர பரஹர்ஷயிஷ்யாமி” எனகிறபடியே அத்தலையில் உகப்புக்கு உறுப்பாகத் தான் பண்ணுகிற கைங்காயத்தாலே அத்தயந்த ஹருஷ்டனாயிருக்கிற அந்த பரணை விஷயமாக உடைததான் பரீதி இவனுடைய அசிதவயாவருத்தி ரூபமான சைதந்யத்துக்கு பரயோஜநம் என்கை “படியாயககிடந்து உனபவளவாய் காண்பேனே” எனனககடவதிதே. ஒரு நினைவற்று அசேதநவத் கிடக்க வேணும். உன பவளவாய் காண்பேனே-பாரதந்தர்யத்துக்கு அசேதந ஸமாதியாகவும் வேணும், அது புருஷார்த்தமாகைக்குக் காணவும் வேணும். “ஜேஞோததவ” என்று சாரீரகத்தில் அறிவாளியாக அறுதியிடப்பட்ட ஜீவனுடைய அறிவுக்கு இதிறே பரயோஜநம்-பரார்த்த கைங்காயமே பரமபுருஷார்த்தம் என்றபடி - “மற்றைநம் காமங்கள் மாற்று” என்று ஆண்டாளும் ப்ராப்யநிஷ்கர்ஷம் பண்ணினாளிறே. “சசவரன தனக்கேயாயிருக்கும். அசித்து பிறர்க்கேயாயிருக்கும். ஆதமா தனகடும் பிறாகடும் பொதுவாயிருக்கும் என்று முறப்பட்ட நினைவு அங்ஙனனறிககே அசிததைப் போலே தனக்கேயாக எனைக்கொள்ள வேணும் எனகிறது நமஸ்ஸால்” என்று முழுகூடப் படியில் பிளனை உலகாசிரியனும் அறுதியிட்டருளினாரிறே

419 இ மானமுடைத்து —கலி. 10. 7

அ வெண்ணெய் விழுங்கி —பெரியாழ்வார் 2. 9

அ ஆற்றிலிருந்து - பெரியாழ்வார். 2. 10

விள-இப்பத்கங்களில ஆழ்வார்கள் ஆய்சசியா பாவனையில் ஸ்ரீக்ருஷண லீலைகளை அநுபவித்திருக்கும்முக அடியார்க்குப் பரமாதுவாயமாகும்

420 இ மானமுடைத்து —கவி. 10. 7

அ கேசவன்தமர் — நம். 2. 7

விள-கவியன் பதிகந்தோறும் பத்துப் பாசுரம் அருளிச் செய்யு மவர் “மானமுடைத்து” பதிகத்தில் நான்கு பாசுரங்கள் அதிகமாகப் பாடியருளினார். ஆகையால் அறிவு தரும் பெரிய திருமொழி நலந் திகழ் ஆயிரத்தென்பத்துநான்காயிற்று நம்மாழ்வார் பதிகந் தோறும் பதினொரு பாசுரம் அருளிச் செய்யுமவர் “கேசவன்தமா” பதிகத்தில் இரண்டு பாசுரங்கள் அதிகமாக வருளிச்செய்த படியால் இலகுதிருவாய்மொழி ஆயிரத்து ஒருநூற்று இரண்டாயிற்று. இப்படி அங்காங்கிப்பாவங்கள் கொண்ட பாசுரங்களின் கரமமிருக கும்படி

421 இ மேலையகத்துநங்காய் வந்து காண்மின்கள். கவி.

10 7. 2

அ கீழையகத்துத் தயிர்கடைய —குல. 6 2

அ வடக்கிலகம்புக்கிருந்து...கன்னியை வேற்று

ருவம் செய்து —பெரியாழ்வார் 3. 1. 2

“கீழை மேலை வடக்கில் அவை புறம்பாகத் தனபற்று உளசல்” எனபது ஆசார்ய ஹருதய வாக்யம்-அதற்கு மூலமாயுள்ளவை இப்பாசுரங்கள். அருளிச் செயல் சந்தைகளைக் கொண்டே விவக்ஷி தார்த்த நிருபணம் செய்யுமவரிதே அழகிய மணவாளப் பெருமான நாயனார்.

“கீழையகத்துத் தயிர் கடைய” என்றும், “மேலையகத்து நங் காய் வந்து காண்மின்கள்” என்றும், வடக்கிலம் புக்கிருந்து மின் போல நுண்ணிடையாள் ஒரு கன்னியை வேற்றருவம் செய்து வைத்த” என்றும், கரியையும் தாசநமும் அநுபவமுமாகிற காம யோகமும் ஜஞாநயோகமும் பக்தியோகமும்” என்று அவ்விடத்து மாமுநிகள் வயாக்யாநம் ஸேவித்துத் தெளிக.

422 இ வெள்ளிமலையிருந்தாலொத்த வெண்ணெயை

வாரி விழுங்கி —கவி. 10. 7 3

அ விரலொடு வாய் தோய்ந்த வெண்ணெய் —பொ.

24

விள-“வெண்ணெய் விழுங்கி” என்றும் சொல்லா நின்றது. ‘விரலொடு வாய்தோய்ந்த’ என்றும் சொல்லா நின்றது. (திருடின

வெண்ணெயை புஜித்தான் என்றும், புஜிப்பதற்கு முன்னமேயே பிடிபட்டான் என்றும் சொல்லா நின்றது என்றபடி)-இவையெங்கனே சேரும்படி என்று பிள்ளை திருநறையூர் அறையர் பட்டரைக கேட்க, இவனுக்கு என்றும் திருப்பணி இதுவன்றோ. ஒருநாள் அங்ஙனுமாகிறது ஒரு நாள் இங்ஙனுமாகிறது" என்ற ருளிச் செய்தார். வைகலும் வெண்ணெய் கை கலந்துண்டானிறே ஆகையால் கால பேதத்தால் வந்த செளர்ய பேதத்தால் விரோத மில்லை என்றபடி.

423 இ இந்நம்பி பிறந்த எழுதிங்களில் — கலி. 10. 7. 9
அ நாள்களோர் நாலீந்து திங்களளவிலே —
பெரியாழ்வார். 1. 2. 11

வின: — கலியன், சகடாஸுரபங்கம் செய்த போது கண்ணனுடைய பிராயம் ஏழு மாதம் என்று ஸபஷ்டமாகவருளிச் செய்கிறார். “மங்களாசாஸநத்தில் மற்றுள்ள வாழ்வார்கள் தங்களார் வத்தளவு தானன்றிப் பொங்கும் பரிவாலே விலலிபுத்தார்ப் பட்டர் பிரான பெற்றான பெரியாழ்வாரா என்னும் பெயர்” என்கிறபடியே மங்களாசாஸநைகபரரான பெரியாழ்வார், த்ருஷ்டி தோஷ பரிஹாரார்த்தமாக, மாஸம் நாலென்றும் அஞ்சென்றும் ஒன்பதென்றும் இருபதென்றும் தெரியாதபடி “நாலீந்து திங்களளவிலே” என்று இப்படி மயக்கியருளிச் செய்கிறார். இதுபற்றியே இவர் பெரியாழ்வார் என்று குலாவப்படுகிறார்.

424 இ மங்கைநல்லீர் வந்து கொண்மின் — கலி. 10. 7. 11
அ கோழியழைப்பதன் முன்னம் — நாச். தி. 3. 1

வின: — கலியனும் ஆண்டாளும் கோபிகா வஸத்ராபஹரண வருத்தாந்தததையும், ஆயச்சியா செய்த அபசாரததையும், அதற்கு மூக்குருஷணன கூறிய பரிஹாரத்தையும், அது செய்ய ஆய்ச்சியர் இயலாமையையும் அநுபவித்துள்ளார்கள்

கோபியரும் கண்ணனும் பேசுவதாக ஆண்டாளும், யசோதையும் கண்ணனும் பேசுவதாகக் கலியனும் அநுபவித்துள்ளனர்.

425 இ ஆய்ச்சியயி றடித்தஞ்ச...களிற்றருயிர்வவ்விய
மைந்தனை — கலி 10. 7. 14
அ வற்புடைய — தி. நெ. 7
அ வார்கடாவருவி — மீ. 8. 4. 1

வினா - ஆய்ச்சி - கீழ் ஸௌகுமார்யத்துக்கு அஞ்சினபடி சொல்லி, இதில் வயிறு பிடித்தபடி சொல்லுகிறது. அந்த அச்சம் நீரும்படிக்குக் குவலயாபீடத்தைக் கொன்ற பெருமிடுக்கை அவன் காட்டத் தெளிந்த வந்தநரம் இததிருமொழிக்குப் பலம் சொல்லுகிறார்—

வற்புடைய - திருக்கோவலூர் ஆயனுடைய ஸௌகுமார்யத்தையருஸந்தித்து வயிறு பிடித்த கலியனுடைய அச்சம்தீரத் தன்னுடைய ஸ்ரீபரசராம ராம க்ருஷ்ணாவதாரங்களில் வீர சரிதரங்களை பகவான காட்டக் கண்டு கலியன அச்சம் தீர்ந்தார்.

வாராகடாவருள் - அங்குமிங்கும் பதிகத்தில் ஈசுவர ஸௌகுமாயாருஸந்தாந்தாலே ஆழ்வார் அஞ்சின அச்சம்தீரத் திருச் செங்குணராத திருசசிற்றூற்றங்கரையான தன்னுடைய வீரயபராக்ரமங்களைக் காட்ட ஆழ்வார் அச்சம் தெளிந்தார். “வாராமல அச்சமினி மால் தனவலியினையும்.. பாருமெனத்தானுகந்த மாறன” என்று மாமுநிகளும் தெளியவருளினார்.

426 இ ஈரேழும் வல்லவர் —கலி. 10. 7. 14

அ ஐந்தும் ஐந்தும் —கலி. 10. 4. 10

அ ஒன்றும் ஒன்றும் ஐந்தும் மூன்றும் —கலி. 10.3 10

அ நாலும் ஆறும் வல்லார்க்கிடம் —கலி. 9. 10. 10

வினா-ஈரேழும்.-தீம்புகளைச் சொல்லிப் பழியிடுகிற பாட்டுக்கள் ஈரேழும், சேவகத்தைப் பேசுகை பராதாந்யேன தோற்றும்படியான தோ ஏழுமாகப் பிரித்து ஈரேழும் என்கிறார்.

ஒன்பது பாட்டுக்களிலே ஆய்ச்சியரைக் குறித்து அசோதை கூறுவதாகவும் நான்கு பாட்டுக்களிலே கண்ணனைக் குறித்து அசோதை கூறுவதாகவும் விபாகம் தோற்றுமேயாயினும் ஆழ்வார்திருவுள்ளம் ஈரேழு எனப்பதேயாகும்.

ஐந்தும் ஐந்தும்: - இரண்டாம் பாட்டும் மூன்றாம் பாட்டும் அஞ்சாம் பாட்டும் ஆறாம் பாட்டும் ஒன்பதாம் பாட்டுமாக ஐந்து பாட்டும் முலைகடுப்பாலே அவஸாதம் தோற்றச் சொன்னவையுமாய், மற்றவைந்தும் அங்கனையனறிகே சொன்னவையென்று கொண்டு இரண்டு வகையாக வருவிச் செய்தார்.

ஒன்றும் ஒன்றும்:-இத்திருமொழிதான் முதற் பாட்டும் ஆறாம் பாட்டும் கேவலம் மஹாராஜரைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறதாயிருக்க

கையாலே அவற்றை ஒன்றும் ஒன்றும் என்று கூட்டியும், இரண்டாம் பாட்டுத் தொடங்கி ஒரு நாலும் ஒன்பதாம் பாட்டும் வானர முதலிகளைக் குறித்துச் சொல்லுகையாலே ஐந்தும் என்று தொகுத்தும், மேல ஏழாம் பாட்டும் எட்டாம் பாட்டும் பத்தாம் பாட்டும் பரோபதேச ரூபமாகையாலே மூன்றாம் என்று சேர்த்தும் ஆழ்வார் அநுபவித்தார் என்று கொள்க

நாலும் ஆறும் - விபவாவதாரபரமாக நான்கு பாசரங்களையும் அங்ஙனனறிககே ஓர் ஆறு பாசரங்களையும் அருளிச் செய்தாராகையாலே இங்ஙனே விபஜிக்கலாம் என்று தோன்றுகிறது.

“ஐந்தினோடு ஐந்தும் வல்லா” என்றும் “ஒன்பதோடு ஒன்றாகும்” என்றும் நமமாழ்வாரும் ஸாபிப்ராயமாக அருளிச்செய்தாரிதே

“ஐந்தினோடு ஒன்பதோடு ஒரு பத்து எனனுமவைபோலேநூறே சொன்ன பத்து நூறு ஓராயிரம் என்றதும் ஸாபிப்ராயம்” என்ற இது தனனை அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் ஆசாய ஹருதயத்தில் அருளிச் செய்தார் இங்ஙனே விபஜிக்கும் விஷயம் கீழே (பகம-160) உக்தம்

427 இ காதிற் கடிப்பிட்டு —கலி. 10. 8

அ தெளளியாரா பலர் —நாச். தி. 4

விள —காதில்-வெண்ணெயையும் பெண்களையும் ஒக்கக்காணுமது தவிர்ந்து அவர்களும் கைபுருந்து நினைத்தபடியே ஸமசலேஷமும் ப்ரவ்ருததமாய நின்றது கீழ் (10. 7) இனி இது ப்ரஸித்தமாய படியானவாறே அகல நின்றான். இவர்களுக்கு பரணய ரோஷம் தலையெடுத்து ஸமசலேஷத்தினுடைய மத்யந்தினமாய, அறமுறுகு கொளுத்தியிருக்க, அவனும் வருந்திக் காலைகையைப் பிடித்து ஸம்சலேஷித்தபடியைப் பேசுகிறதாயிருக்கிறது “காதில் கடிப்பு” திருமொழி.

ஆக “மானமுடைதது” பதிகம் முடிந்தவுடன் ஆயசசியரோடு கண்ணன கூடினான் என்றும், பிறகு அவன் பிரிந்தான் என்றும், பிறகு ஆயசசியர் ஊடினார்கள் என்றும் அவனும வந்து கூடினான் என்றும் தெரிகிறது இவ்வாறு கலியன் அநுபவம்

தெள்ளியாரா - இவனும், பெண்களுடைய பரியட்டங்களெல்லாம் வாரிககொண்டு போய்க் குருந்தின மேலேயேறியிருக்க, இவர்களும் அநுவர்த்தித்தும் வைதும் இப்படி புறஹுபரகாரங்களாலே அவனுக்குக் கொடுத்தல்லது நிற்கவொண்ணாதபடி சிலவற்றைச்

செய்து, அவனும் கொடுக்க இவர்களும் பெற்றார்களாய் நின்றது. (கோழியழைப்பதன் முன்னம் பதிகம்)

இவனும் இவை கொடுத்து அவர்களும் அவை பெற்று ஸம்ச் லேஷம் வருததமானாலும் அது தானும் விச்லேஷாந்தமாயல்ல திராதிதே. ஸமஸாரத்தில் போகங்கள் நிலை நிலலாதாகையாலே அவனும் பேர நிற்க, இவர்களும் இன்னமும ஒருகடால் பரியட்டம் உரிய வலலனே என்று அதுக்குக் கூடலிழைக்கிறார்களித்தனை யிதே. இங்குத்தைப் பரிமாற்றம் பேறும் இழவுமாய்ச் செல்லுமித் தனையிதே. இதுதான் இதர விஷய லாபத்திற் காட்டில நன்று யிருக்குமிதே. பேறிழவுகள் இவ்விஷயத்திலேயாகப் பெறுவதே

ஆக “கோழியழைப்பதன் முன்னம்” பதிகம் முடிந்தவுடன் ஆய்ச்சியரோடு கண்ணன் கூடினான் என்றும், பிறகு அவன் பிரித் தான் என்றும் இவர்கள் கூடலிழைக்கிறார்கள் என்றும் தெரிகிறது. இவ்வாறு ஆண்டான் அனுபவம். இவையித்தனையும் வ்யாக்யாநம் கொண்டேயறியுமத்தனை போக்கி மூலமாத்ரத்தாலேயறியப் போகாது. “பெரியவாச்சான் பின்னை பின்புன்னவற்றுக்கும் தெரிய வியாக்கியைகள் செய்வால் அரிய அருளிச்செயல் பொருளை ஆரியர் கட்கிப்போது அருளிச்செயலாய்த்தறிந்து” எனனாநின்றதிதே. “ஊட்டலும் கூட்டலும்” என்ற உபந்யாஸத்துக்கு இஃது விஷயமாகும்.

428 இ தேடித்திருமாமகள் மண்மகள் நிற்ப —கவி.

10. 8. 9

அ பெண்ணுலாம் சடையினானும்...வெள்கிநிற்ப

திருமாலே. 44

விள-தேடி-அகலகிலவேன இறையும் என்று அவர்கள் ஆசைப்பட்டு நிற்க, இடக்கையும் வலகையும் அறியாத அறி வொன்றுமில்லாத ஆயப்பெண்களுடன் குரவைக கூத்தாடினான் என்கிறார் கவியன்.

பெண்ணுலாம்-“இருவாவா” என்று லேஷங்ரஸித்த மஹா புருஷர்களான ப்ரஹ்ம ருத்ரார்களும் பகவானைக் காண எண்ணிலா ஊழி ஊழிதவம் செய்து நிற்க, தீர்யக்ஜனமமான ஆனைக்கருளை ஈத்தான பகவான் என்கிறார் தொண்டாடிப் பொடிசை-“யமேவ ஏஷ வருணுதே தேந லப்ய தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே ததூம் ஸ்வாம்” என்றிறே வேதாந்த நிஷ்கர்ஷமிருகருமபடி. “பரியதம் ஏவ ஹி வரணயோ பவதி” என்றருளிச் செய்தார் மூப்பாஷ்யகாரரும்.

429 இ ஏட —கலி 10. 8. 9

அ இணக்கி —நம். 6. 2 8

விள - ஏட - திருமாமகள் மணமகள் தேடிநிற்ப - “அகலகில் லேன இறையும் என்று அவர்கள் ஆசைப்பட்டு நிற்க. ஆய்மடவா ரோடு கூடி ஆடி அசைந்து குரவைபிணை கோமளப்பிள்ளாய்” என்ற துகருக கருத்து—ஒரு வார்த்தை சொல்லுவாகளாக நினைத்து வய திரேகத்தால தரியாதவர்களிருக்க, உன்னைக் கொண்டு கார்ய மினறிகேயிருப்பார்க்கன்றே நீ உதவுவது என்று சொல்லப்புக்காள். இவ்வார்த்தை சொல்லித்தலைக்கட்டினால் பின்னை தனக்கு அவகாச மறும் என்று பார்த்து அதுக்கு முன்னே காலப்பிடித்தான். ‘ஏட’ என்று தோழியைப் பார்த்து “நீயன்றே புருஷனிடிக் கொடுத்தாய்” எனகிருள் “குரவைபிணைந்த கோமளப் பிள்ளாய்” என்று ஸம்போ தித்து மேலொரு வார்த்தையும் சொல்லாதே தோழியை “ஏட” என்று ஸம்போதிக்கைக்கு அபிபராயம் இதுவேயாகும். “கோமளப் பிள்ளாய்” என்று அவனை ஸம்போதித்து உடனே “ஏட” என்று தோழியை ஸம்போதித்தமைக்கு நடுவே இததனையும் வினைந்ததாகக் கொண்டு வயாகயாதித்தார்கள நம் பூர்வர்

இணக்கி — இசையும்படி வார்த்தை சொல்லி - “அவ்விடம் க்ருஷ்ணன் வாராதவிடம்” என்று கிடர் சொல்லிக் கொண்டு போந்தது. எமமை-உன்னோடடைக்கலவி அபாயம் என்றறியாத எங்களை. எந்தோழிமார-உன்னை வெறுக்கிறதென? உன் பக்கல் குற்றமுண்டோ? சேர்த்தாராலே வந்தது கிடர் அவர்கள் உனக்குப் பெருநிலை நிற்பதறியப் பெற்றிலோம் சொல்லுகு மேல அக வாய் ஆராயப் பெற்றிலோம். நீயுண்டு என்றறிந்தோமாகில் இவ் விடமென்றும் நினையோம். “அவர்கள் உனக்குப் பார்வை” என்னு மிடம் அறியப் பெற்றிலோம்.

இப்படி நம்மாழ்வாரும் கலியனும் நாயிகாபாவமடைந்து ஊடும் போது தந்தாம் தோழிமார்களை வெறுத்துக் கூறியபடி.

430 இ அல்லிக் கமலக் கண்ணனை —கலி. 10. 8. 10

அ அல்லிக் கமலக் கண்ணனை —நம். 8. 10. 11

விள - அல்லிககமலக்கண்ணன்-கலியன் பெண்மையை யடைந்து ஊடும் போது “ஏதுக்கிதுவென” “இவரார் இதுவென” எற்றுக்கிதுவென்” “எல்லேயிதுவென” “எககே இதுவென” “ஏட இதுவென” என்று எவ்வளவு வெறுத்துப் பேசினாலும் அவையத்த னையும் கேட்ட பகவான அல்லிக்கமலக் கண்ணனாயிறே நின்றது.

ஓர் ஆய்ச்சி: - கண்ணனை நூறு பட்டினி கொள்ளுமவளன்றோ-
ஆக அவள் சொல்லுமத்தனையும் பரேம கார்யமிதே-“ப்ரணயாசச
அபிமாநாசச பரிசிஷேப ராகவம்” எனனாநின்றதிதே அவள்
வெறுத்துப் பேசினாலும் அவள் அகவாயில் ஓடும் ப்ரேமததைக்
கண்டு அலலிக்கமலககண்ணனானாநின்றே கீழே “ஏடி” என்று
தோழியை வெறுத்ததும் ஸற்றருதயமன்று. பகவத் விஷயத்தில்
வைலக்ஷணயம் நெஞ்சிலே பட்டால உபகாரகரைககொண்டாடும்
என்னும் அர்த்தமிதே உள்ளோடுகிறது என்று (6-2-8) ஈட்டில
உள்ளது காண்க.

நம்மாழ்வார் நெடுமாற்கடிமைப் பதிகத்தில் பாகவத வைபவத்
தைப் பரக்கப் பேசினார் இது தன்னைக்கேட்டு பகவான் அல்லிக்
கமலககண்ணனான ஸ்ரீபரகாலநாயகி வெறுத்துப் பேசிய வாத்
தையைக்கேட்ட பகவான் அலலிக்கமலக கண்ணனான பாகவத
வைபவத்தை நம்மாழ்வார் கூறக்கேட்ட பகவான் அலலிக்கமலக்
கண்ணனாகச் சொல்ல வேணுமோ?

பகவத் ப்ராவண்ய கார்யமான ஏசச அது. பாகவதப்ராவண்ய
கார்யமான பேச்சு இது-இரண்டிலும் பகவான் அல்லிக்கமலக்
கண்ணனாதே-இவ்விஷயம் கீழேயும் (பக்கம் 158) உக்தமிதே.

431 இ புள் ..இலங்கை ஒள்ளொரி மண்டியுண்ணப்
பணித்த ஊக்கமதனை நினைந்தோ —கலி. 10 9.1
அ அருளார் செங்கோல் நடாவுகிர் ஈங்கோர் பெண்
பால் பொருளோ என்னுமிகழ்வோ—நம.தி வி. 33

விள - கலியன் பாசுரத்தில் திருத்தாயார் அழகிய மணவாளனை
வெறுப்பதாகவும் திருவிருத்தப் பாசுரத்தில் தோழி பகவானை
வெறுத்துக் கூறுவதாகவும் அமைந்துளது-பிரானே! உமமுடைய
பெருமையையே நினைந்து இப்பெண்ணை இகழுவது உசிதமா என்று
கேட்பது ஈரிடங்களிலும் துல்யம்.

432 இ மாவாய் கீண்ட —கலி. 10. 10. 3
அ கொக்கின் பழம் —கலி. 5. 2. 6.

விள. - மா-பகாசுரனுடைய வாயைக் கிழித்த மா என்ற சொல்
கொக்குக்கு வாசகமாயிருக்கிறபடி.

கொக்கின்பழம்-மாமபழம் என்றபடி. மா என்றும் கொக்கு
என்றும் பர்யாயம் என்று தோன்றுகிறது. மா என்ற சொல்
நாநாத்தகமுமாகலாம்.

433 இ காமற்கென் கடவேன் —கலி. 10. 10. 7

அ யான் வளர்த்த நீயலையே —நம். 1.5.7

விள —காமற்கு -வயிற்றில் பிறந்த காமனுக்கு என் கடவேன். கருமாழகில வண்ணனான நமது நாயகனாலே நமக்கு நேரக்கூடிய நலிவைப் பொறுக்கலாம், வயிற்றில் பிறந்தவனும் இப்படி நலிய வேணுமோ என்றபடி.

யான வளர்த்த - சரிய பதியாய்த் தான்தோன்றியாயிருப்பார் செய்வதை வயிற்றில் பிறந்தாரும் செய்வரோ! கலந்து பிரிந்தா செய்வதை வளர்த்தவர்களும் செய்வார்களோ? அவன் தான இப்படி செய்ய வேண்டிச் செய்தானோ? என்னோட்டை ஸம்பந்தமன்றோ அவன் இப்படிச் செய்தது அப்படி என்னோட்டை ஸம்பந்தம் உனக்கும் உண்டான பின்பு, நீ நலியச்சொல்ல வேணுமோ?

இப்படி ஸ்ரீபராங்குச நாயகியும் ஸ்ரீபரகால நாயகியும் தங்கு வயிற்றில் பிறந்தவர்களாலும் தாங்கள் வளர்த்தவர்களாலேயும் நலிவு பட்டபடி.

434 இ இனனாரென்றறியேன் —கலி. 10. 10. 9

இ அன்னே இவரையறிவன் —கலி. 11. 3. 3

அ பண்டிவரைக் கண்டறிவது எவ்வூரில் யாம்

—கலி. 8 1. 9

அ பண்டிவர் தம்மையும கண்டறியேயாம்

—கலி. 9. 2. 7

விள — இனனார் - அடையாளம் சொல்லா நிற்கச்செய்தே “அறியேன்” எண்ணப்பண்ணுகிறதிறே அவன் வைலக்ஷணயம்

அன்னே - நெருங்குக கலந்த போதாக ‘இன்னாரென்றறியேன்’ என்னிலும் என்னும் காதாசித்தமாக ஸம்சலேஷித்த போது ஸவா பாவிக சேஷிதவததாலும் முகத்தில தண்ணளியாலும் அறிவேன் என்னிலும் என்னும்.

பண்டு - முதல் நாள் கண்டால் ஸவாபாவிக ஸ்வாமித்வத்தாலும் முகத்தில தண்ணளியாலுமாக முன்பே கண்டறியும் முகமாயிருந்ததே எவ்வூரில் தான் கண்டது” என்னும்படியிருக்கும். சிரபரிசயம் பிறந்தால் “முன்போரிடத்திலும் கண்டறியோம்” என்னும்படியாயிருக்கும்-நிதயாபூர்வமான விஷயமென்றபடி பண்டிவர் தம்மையும கண்டறியோம் என்கிறதிறே அபரிசரினன என்றபடி.

435 இ குன்றமொன்றெடுத்து ஏந்தி —கலி. 11. 1
அ புள்ளருவாகி நள்ளிருள் வந்த —கலி. 10. 9

விள — இவ்விரு திருமொழிகளிலும் கூறப்படும் விஷயம் ஒன்றே. ஆற்றாமையின் கனமிறே கூறப்படுகிறது. புள் பதிகம் தாய்ப்பாசுரம், குன்றம் பதிகம் மகன் பாசுரம் என்ற வாசியுண்டு.

436 இ புள்ளின்மேல் வர...நான் கண்ட தண்டமோ
—கலி. 11 1. 7
அ கண்ணபுரம் தொழுதாள் இவள் கள்வியோ
—கலி. 8 2. 1

விள — புள் - திருவடி திருத்தோளிலே வர, சித்தியாகாதே தின்று நான் கண்டதுக்கு தண்டமோ? என்கிருள் தலைமகள்

கண்ணபுரம். - பராவஸ்த்தையைத் தொழுதாளோ? வழுஹங்களைத் தொழுதாளோ? அவதாரங்களைத் தொழுதாளோ? ஆசசாவதாரத்தில நீர் நின்று ஊரையன்றே இவள் தொழுதுது. தொழுகை ஆத்மாபஹாரி க்ருத்யமோ? இவள் கைவளை கொளவது தக்கதே என்று வெறுக்கிருள் திருத்தாயாரா. இவ்விஷயம் கீழேயும் (பக்கம் 151) உக்தம்.

437 இ மாலினத்துழாய் - மாலினத்துழாய் -- கலி. 11 1.8
அ வைகுந்தம்...வைகுந்தம் — நம். பெ. தி. 53

விள —மாலினத்துழாய்-இப்பாட்டில் முற்பாதங்களிரண்டிலும் “மாலினத்துழாய்” என்ற சபதம் ஒன்று போலாயினும் “மால இனம் துழாய்” என்றும், “மாலின அம் துழாய்” என்றும் கொண்டு பொருள் கூறப்படுகிறது. என்னுடைய நெஞ்சானது எனக்கு அவன் பக்கலுண்டான மாலுக்கு இனமாக (அநுருபமாக)த் துழாவி வாரா தின்றது என்றும், ஸர்வேச்வரனுடைய திருமேனியின் ஸ்பர்சத்தை யுடைய திருத்துழாயானது என்றும் பொருள் கூறுவர் நம் பெரியோர்

வைகுந்தம்-இப்பாட்டில் மேலிரண்டு பாதங்களிலும் வைகுந்தம் என்ற பதம் ஒன்று போலாயினும் “வைகும தம் சிந்தை” என்றும் “வைகுந்தம்” என்றும் கொண்டு பொருள் கூறப்படுகிறது உன் புகழிலே தங்குகிற சிந்தையிற காட்டிலினிதோ நீ போரப்பொலியச சொல்லிக் கொடுக்கிற பரமபதம் என்றருளிச் செய்கிரு வயாகயாந சக்ரவர்த்தியான பெரியவாசசான பிள்ளை.

438 இ என் நிறம் —கலி. 11. 1. 9

அ என் செய்யவாயும் —நம். 5. 3. 2.

விள: — என் நிறம் - அவன வாய் புலற்றும் நிறம்.

என செய்ய வாயும்: - இப்போது தன்னுடைய அவயவங்களைத் தானே ப்ரசம்ஸிக்கிறான் அல்லவ. அவன வந்து கிட்டின போது அவனுடைய ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாமததுக்கு விஷயம் இவையேயாயிற்று. அத்தைச செவியாலே கேட்டிருக்குமே. அத்தாலே சொல்லுகிறான். ஸ்ரீவிஷ்ணுஸஹஸ்ரநாமம் தான இருவகைப்பட்டிருக்கும். விஷ்ணு காமக ஸஹஸ்ரநாமம் என்றும் விஷ்ணுகர்த்ருக ஸஹஸ்ரநாம மென்றும்வை விஷ்ணு காமக ஸஹஸ்ரநாமம் விஷ்ணு விஷயகம் “விசுவம் விஷ்ணு” என்றும் தொடங்கும் மஹாபாரத ஸாரமான திறே. விஷ்ணு கர்த்ருக ஸஹஸ்ர நாமமாவது ஸ்ரீபராங்குச நாயகி யினுடைய திருக்கண்களையும் திருமேனி நிறத்தையும் திருச்செய்ய வாயையும் விஷயமாககி ஸ்ரீவிஷ்ணுவே சோதிவாய திறந்து அருளி செய்யும் ஆயிர நாமமாகும். இவையித்தனையும் அவனே சொல்லக் கேட்டிறே ஸ்ரீபரகால நாயகியும் ஸ்ரீபராங்குச நாயகியும் “என் நிறம்” “என செய்யவாய்” என்று கூறுகிறார்கள். அவன் தனக்கு இத்தை ஸர்வஸவமுமாக நினைத்திருந்தபடியாலே என்னது என் கிருர்கள் இவர்களும் ஸ்வஸவரூபமும் ப்ராப்யாந்தாகதமாயிறே உத்தேசயமாவது. ப்ராப்ய பூதனான ஈச்வரனுடைய “மதீயம்” எனகிற அபிமாநாந்தாபூதமான வழியாலேயன்றே ஆத்மஸவரூபம் தானும் “ஸவேநருபேண” இத்யாதிப்படியே ப்ராப்யமாகிறது. ஆகையாலே ஆத்மதாமமான ஜ்ஞாநபக்த்யாதிகளும் அவனுக்கு உறுப்பான வழியாலேயன்றே ஆதரிக்க ப்ராப்தம் இங்ஙனன்றுகில் “த்வயக்ஷரஸ்து பவேத் ம்ருதயு” என்கிற வழியாலே பற்றுகிரு ளன்றே.

இப்படி ஆழவார்கள் அவயவங்களில் ஈச்வரனுடைய ஈடுபாடு அமைந்திருக்கும்படி இப்பாசுரங்களால் அறியலாயிற்று “திருமா லிருஞ்சோலைமையே திருப்பாறகடலே எந்தலையே திருமால் வைகுந்தமே தண்திருவேங்கடமே எனதுடலே” “பொய் கலவாது என் மெய் கலந்தானே” எனனாநின்றதிறே.

439 இ அவ்வாயன் நிற்க இவ்வாயன் —கலி. 11. 2. 2

அ அம்மானைப்...பின் தொடர்ந்த அம்மான

—நம். பெ. தி. 82

விள: — அவ்வாயன்-பேயமுலை வாங்கியுண்ட அவ்வாயனிறே. பூதனை முலையினின்று விடப்பாலை வாங்கியருந்தி அவனை முடித்த

அப்படிப்பட்ட வாயையுடையவன்-வாயை-வாயையுடைய ஸ்ரீ கருஷ்ணன் என்றபடி. இவ்வாயை - இந்த இடையன் என்றபடி. ஆயன் என்று பதச்சேதம் இது நடப்பீழ் தத்பிராணைக் குறிப்பதாக தெரிகிறது.

அம்மானை - வடிவைக் கரந்து வாததிககிற அம்மானை அந்த மாயமான - விலக்ஷணமான காஞ்சுந ம்ருகம் என்றபடி.

அம்மானை - ஸர்வேசுவரனான சகரவர்த்தி திருமகன் என்ற வாறு. இப்படி ஆழ்வார்களின் பாசுரங்களில் ப்ராஸங்கள் அமைந்திருக்கும் அழகு அநுபாவம்.

440 இ மாமரம் ஏழு மெய்த புனிதனார் —கலி. 11. 2. 4
அ வள்ளுகிரால் போழ்ந்த புனிதன் — கலி. 1. 7. 1

வினா — மராமரங்களேழையும் எய்து, ஆச்ரித விஷயத்தில் தமக்குண்டான ஓரம் தரை காண வொண்ணாதபடி இருக்கிறவன். ஆச்ரித விஷயத்தில் பக்ஷபாதமில்லாமை அபாவநத்வமாய் அதில் லாதவா ஆச்ரித பக்ஷபாதீ புனிதா என்றபடி. “தவத்ஸநேஹ விகலவதியம் தமிழம் கபீந்தரம் விஸரமபயந் ஸபதி ஸாலகிரீந் அவித்ய.” என்பதுவும் ஓர் அநுபவ ப்ரகாரமே.

போழ்ந்த புனிதன் - ஜகத் ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளில் வந்தால பரஹ்மாதிகளை யேவித் தான் கடக்கவிருக்கும். அங்ஙனனறியே தானே கை தொட்டு வயாபரிகையாலே பிறந்த சுத்தியைச் சொல்லுகிறது. ஆக அவனுடைய ஆச்ரிதபக்ஷபாதமும் ஆச்ரித விரோதி நிரஸநத்வரையும் அவனுடைய சுத்தியாகக் கூறப்பட்டது என்றபடி. சுத்தியைப் பற்றி கீழேயும் (பக்கம் 42) கூறப்பட்டது.

441 இ மறை நான்கும் முன்னே உரைத்த —கலி. 11 3.3
அ மறை நான்கும் முன் ஓதிய —கலி. 7. 3. 6

வினா - ப்ரளய காலத்தில் சபதராசியுமகப்பட அழிய ஒரு பதார்த்தமும் இன்றிக்கேயிருக்கிற ஸமயத்திலே இவ்வாறுபூர்வியை ஸ்மரித்துக் கொண்டிருந்து பின்னை அதை உபதேசித்தவன் என்றபடி. இதாயிற்று இதிலுடைய நித்யதவ அபெனருஷேயத்வங்கள். உபாதயாயன உறங்கா நின்றாலும் ஸம்ஸகாராத்மாவாய்க் கிடக்குமிதே உரைத்த முனிவன்-முனிவனாய் உரைத்தான் என்றபடி. இவனதான் மறை நான்கும் முன்னே ஓதியது ஸாந்தீபநன பக்கவிலேயேயிதே. இது விபவாவதார ஸௌலப்பம்.

442 இ நிலையிடம் எங்குமின்றி —கலி 11, 4

அ வாடுறோளவும்... - கலி 8 8

வின. - இவ்விருபதிகங்களிலும் கலியன தசாவதாராநுபவம் செய்கிறார் எனினும் அப்பதிகத்திலே பலராமனை யடக்கியும் இப்பதிகத்திலே ஹம்ஸாவதாரத்தை யடக்கியும் அநுபவிக்கிறார் என்ற வாசி உள்ளது இரு பதிகங்களிலும் அநுபவிக்கப்பட்ட அவதாரங்கள் ஒன்பதே. அப்பதிகத்தில் முடிவில் கற்கியை நிர்தேசித்துள்ளார். இப்பதிகத்தின் முடிவில் ஸ்ரீராமக்ருஷ்ணநுபவமே நடக்கிறது

443 இ மானமருமென்னோக்கி வைதேவி —கலி. 11, 5

அ பட்டிமேய்ந்தோர் காரேறு —நாச. தி. 14

வின. - மானமரும் - இத்திருமொழியில் ஆழ்வார் இரண்டு பிராட்டிமாரா பேச்சாகப் பாடியிருக்கிறார் ஒருத்தி மேனமையை யநுஸந்திக்க, ஒருத்தி ஸௌலப்யத்தை அநுஸந்தித்து இவனுடைய தாழ்வுகளைச் சொல்ல, அப்படித் தாழ்வுகளைச் செய்தானாகிலும் நித்ய ஸூரிகளுக்கு மேலானவன் கிடாய் இப்படிச் செய்கிறான் என்று இருவா பேசாலுமாக அவனுடைய மேன்மையையும் ஸௌலப்யத்தையும் பேசுகிறார்.

“இரண்டு பிராட்டிமார் தசை ஏக காலத்திலே கூடுமபடி என” என்று ஜீயர் பட்டரைக் கேட்க, தேச விசேஷத்திலே அநேக சரீர பரிகரஹம் ஏக காலத்திலே கூடும்படியெங்ஙனே? அப்படியே இவரையும் பார்த்தருளினால் கூடும்

ஸாவேசவரன தன ஸ்வரூப ரூபகுணங்களெல்லாம் ஆச்ரி தரிட்ட வழக்காக்கினத்தாலுண்டான பரீதி பரகாஷம் இப்படி இரண்டு வடிவை எடுக்கப் பண்ணிற்றென்கை. இப்படியிறே அவனுடைய ப்ரணதபாரதந்தாயம். ஸாவேசவரனுக்கு நிரங்குச ஸ்வாதந்தாயம் ஸ்வரூபம் - ப்ரணத பாரதந்தாயம் அவனுடைய ஸ்வரூப யாதாதம்யமிறே. “பராதீநம் தவாம் து ப்ரணத பர தந்தர்ம் மநுமஹே” என்று ஆழ்வான அருளிச் செய்தருளினாரிறே அவனுக்கு இப்படி ஆச்ரித பாரதந்தாயம் வடிவானுபபோலே இவருக்கு இப்படி அநுபவபரீவாஹ மிருக்கிறபடி.

அந்த புர பரிகரமாயத தங்களில் தோழமையாயிருப்பார ஒருவர்கொருவர் பரதவாவதாரங்களிரண்டிலேயும் தனிததனியே யூனறி அநுபவித்துக் களித்துப் பேசும் திருமொழியாயிற்று இது

ஆண்டாளும் நாச்சியார திருமொழி “பட்டிமேய்ந்தது” பதிகத்தில் இங்ஙனே இருவர் பாசரமாக அருளிச் செய்துள்ளாள்.

444 இ மனையுமென்றது —கவி. 11. 5

அ எங்காறு —கவி. 10. 6

விள. — இவ்விரு பதிகங்களிலும் ஆழ்வார பகவானுடைய பரதவ ஸௌலப்பங்களை யுபசித்தாள் எனினும், ஆங்கு பரத்வம் முனனாக ஸௌலபயதையும் இங்கு ஸௌலபயம் முனனாகப் பரத்வத்தையும் அதுபவித்துள்ளாள் என்ற வாயினு.

445 இ மன்றில் மரக்கால் கூத்தாடினா —கவி. 11. 5. 6

அ மன்றாக் குடமாடி —கவி. 6. 9. 4

விள. — மரக்கால் கூத்து - மரத்தைக் காலிலே கடடி ஆடும் ஆட்டம். குடகூத்து - இடையர் தநம் விஞ்சினால் ஆடுவதொரு ஆட்டம். குடங்களைத் தோள்களிலும் தலையிலும் வைத்துக் கைகளிலும் கொண்டு ஆடுவதொரு ஆட்டம். இதெல்லாம் ஸ்ரீகருஷ்ண வீலைகளிருக்குமபடி.

446 இ தேருந்தான். தார் மன்னர் தங்கள் தலைமேலான் —கவி. 11. 5. 8

அ கண்ணன் கழல்கள் —நம். 4. 1. 3

பனைத்தாள் மதகளிறுட்டவன் —நம் 4. 1 4

விள. — கீதா சரமச்லோகத்தில் பூர்வார்த்தத்தில் மாம் என்றும் உததராததத்தில் அஹம் என்றும் பகவான தன்னுடைய ஸௌலபய பரதவங்களை முறையே கூறினான். கீதை நானகாமத்யாயம் அவதார ஸௌலப்பதையும் பதினாந்தாம் அத்யாயம் அவனுடைய புருஷோத்தமத்வமாகிற பரத்வதையும் கூறும். இங்கு “மாம்” “அஹம்” என்கிற பதங்களுக்கு அடைவே அவதார ரஹஸ்யத்திலும் புருஷோத்தமத்வ பரதிபாதந ப்ரகரணத்திலும் சொல்லுகிறபடியே ஸௌலபயதிலும் ஸ்வாதநதர்யத்திலும் பராதந்யேந நோகரு” என்று தேசிகன ரஹஸ்யதரய ஸாரம சரமச்லோகாதிகாரத்தில் அருளிச்செய்துள்ளார் ஸௌலப்பயம் ஆச்ரயண ஸௌகர்யாபாதக குணம். பரதவம் ஆசரித கார்யாபாதக குணம் இதுதன்னையே கவியன் “தேருந்தான்” என்றும் “தார்மனனா தங்கள் தலைமேலான்” என்றும் அருளிச் செய்தருளினார் இது தனனை அருளிச்செயல் ரஹஸ்யத்திலே அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் “மாம் என்றால் கோல கையிற் கொண்டு, தேவாரம்

கட்டியவிழுககிற அர்ச்சனன காலபொடி தன முடியிலேயுதிர், ரதயங்
களை விடுவித்துக் கொண்டு சொலவுக்குச் சேராதபடி நிற்கிற
ஸௌலப்யம் தோன்றும்

அஹம் என்றால், திருச்சக்கரமேந்து கையாலுய தாராமனனா
தங்கள் தலையிலும் சிவனமுடியிலுமான தன காலில் உதறிவிழ,
பாபங்களையறுக்கிறேன என்று கொண்டு செயலுக்குச் சேரும்படி
யான பரத்வம் தோன்றும் கீதையிலே பகவான தன்னுடைய மேன
மைகளைப் பலபடிகளாகக் கூறினான். அந்த சொல்லுக்கு விபரீத
மீதே அவன காட்டும் ஸௌலப்யம். இது மாம சபதாரதம்,
ஈதிறே “தேர்மன்னாககாய்த் தேரூந்தான்” என்று கலியனால
கூறப்பட்டது. அவனுடைய பரதவம், நித்ய ஸம்ஸாரியான ஒருவனை
“சரணம்” என்ற சொல்லே ஹேதுவாகக் கொண்டு நித்யஸூரி
கோஷ்டிக்கு ஆளாகுகிறதிறே. “பரணத இதி தயாஸ்” என்ற
ருளிச் செய்தாரிறே பரமாசார்யரும். இந்த பரத்வம் அவன செய
யும் மோக்ஷபரதாநமான செயலுக்குச் சேர்ந்ததிறே ஈதிறே அஹம்
சப்தார்த்தம். இதுதன்னைக் கலியன் “தாராமனனா தங்கள் தலை
மேலான” என்றருளிச் செய்தா நமமாழ்வாரும் “தீராதன் உல
களந்த சேவடி மேல பூந்தாமம சோததி அவையே சிவன முடி மேல
தான கண்டு பார்த்தன தெளிந்தொழிந்த பைநதுழாயான பெருமை”
என்று “சிவன் முடிமேல் நாரணன பாதததுழாய்” என்று பார்த்தன
பரத்யக்ஷத்தைக் காட்டி பகவத பரத்வத்தை முதலிக்கிறார் இதிறே
அஹம் சப்தார்த்தம். நம்மாழ்வார் ஒரு நாயகம் பதிகத்தில்
“கண்ணன்” என்று அவனுடைய ஸௌலப்யத்தையும், பனைத்தாள
மதகளிறட்டவன என்று விரோதி நிவாததந ஸாமாதயமான பரத
வத்தையும் அருளிச்செய்தாரிறே. “அது மாமின் அாததம் இது
அஹமின் அாததம்” என்ற ஈட்டு திவ்ய ஸூகதி நித்யாநுஸந்தே
யம். இங்ஙனே ஆழ்வாராகள் பகவானுடைய பரதவ ஸௌலப்யங்
களை யனுபவித்தபடி.

447 இ பெற்றதாயிருக்க மனை வெநநீர் ஆட்டுதிரோ

கலி. 11. 6. 6

அ ஈனரோள் இருக்க மணைநீராட்டி — நம்

திருவாசிரியம். 6

விள—புதுத்தெய்வம் கொண்டாடும் தேவதாந்தர பக்தர்களைக்
குறித்து இங்ஙனே ஆழ்வாராகள் வருந்திக் கூறும் பாசுரங்களிவை.
நம்மாழ்வார் சுருக்கமாகக் கூறிய விஷயத்தை விவரித்தருளினாரிறே
கலியன்.

448 இ மையார் கடலும் மணிவரையும் —கலி. 11. 7. 5
அ புனல் மை நின்ற வரை —நம். 10. 6. 8

வின. — மையார் கடலும் - பகவானுடைய திருமேனியை நிர்
தேசிக்கும் ஆழ்வார் பல உபமாநங்களைக் கூறி நிர்தேசிப்பானென்?
உபமேயந்தனையே கூறலாகாதோ? உபமாநங்களுக்கு விசேஷண
மிடுவானென்? இப்படி வருந்தியாகிலும் திருமேனியைச் சொல்லுவா
னென் என்று சங்காசதுஷ்டயம் ஏற்படும் அவற்றுக்கு ஸமாதாநம்
அருளிச்செய்து பாசுரத்துக்கு பாவ வர்ணநம் பண்ணியருளுகிறார்
பெரியவாச்சான் பின்னை. ஒன்றைச் சொல்லி நின்னது உபமாநம்
என்னவொண்ணாத வடிவு சொல்லுமிடத்தில் உபமாநம் கொண்
டிழிய வேணும். அவை தான் இதுக்குப் போராவாயிருக்கும்.
காமிநிக்குக் காந்தனுடைய தேஹமும் தேஹகுணமுமேயாய் வாய்
வெருவாபோலே ஆழ்வார்களெல்லார்க்கும் படி. கடலை மையார்
கடல் என்கிறது நிஸ்தரங்க ஜலதி என்று தோற்றவிதே. அதிதே
கறுத்திருப்பது. தாங்கித ப்ரதேசம் வெளுத்திதே காணப்படும்.

புனல்.-புனல் போலவும் மை போலவும் நின்றவரை போலவும்
இருக்கிற திருவுருவம் என்றபடி மை மாருத வரை போன்ற திரு
வுருவம் இப்படி அவன்திருமேனியில் ஆழ்வார்களீபாடு-என்னவு
மாம்.

449 இ கள்ளார்துழாயும் கணவலரும் —கலி 11. 7. 6.
அ போதான இட்டிறைஞ்சி —நான். தி. 64.
அ புரீவதுவும் புகை பூவே —நம், 1 6. 1.

வின-கள்-விஸஜாதீய புஷ்பங்களைக் கூட எண்ணிற்று என் என்
னில? இவனது தரவய ப்ராதாந்யமன்று ஸ்நேஹ ப்ராதாந்யம்
ஸ்நேஹமில்லாதவன் இடில திருத்துழாயுமாகாது. ஸ்நேஹத்
தோடே இடில அலரியும் ஆம் ப்ராக்குதமன்றே அப்ராக்குத வஸ்து
வுககு ஸத்ருசம்.

போதான-இனபுஷ்பமென்று நியதிலலை. பூவானதெல்லா
வற்றையும் கொண்டு திருவடிகளிலே ஸமாப்பித்து என்றபடி.

புகை பூவே:-அகிறபுகை கருமுகைப்பூ என்று விசேஷியாமை
யாலே ஏதேனும் புகையும் ஏதேனும் பூவும் அமையும். “செதுகை
யிட்டுப் புகைக்க வமையும். கண்டகாலி யிடவும் அமையும்” என்று

பட்டர் அருளிச் செய்யுற்படி, கள்ளார்துழாயும் கணவலரும் என்று விஸஜாதியங்களைச் சேரவெடுத்தபடி கணடரே, த்ரவ்யதாரதம்யம் பாரபதிலையெனகைக்காக என்று ஜீயருககு பட்டர் அருளிச் செய்தாரா-இப்படி ஆழ்வார்கள் ஸ்நேஹ பராதாந்யவாதிகள் என்று கண்டோம்.

450 இ மக்கள் தோற்றக்குழி தோற்றுவிப்பாய்கொல்

—கலி. 11. 8. 2

அ என்னைப் போரவைத்தாய் புறமே —நம். 5. 1 5

அ தருதுயரம் தடாயேல் —குல. 5 1

விள-மக்கள்:-தன்னால் வந்ததுக்கும் அவனால் வந்ததுக்கும் அவனையின்னதாகலாம் படியிறே ப்ராப்த்யிருப்பது. பிரஜை கிணறறிலே விழாநினரூல வாங்காத தாயைத் தானே தள்ளினாள் எனனக கடவதிறே. இது உன்னையகன்று நோவுபட வேண்டு கிறது நீ கை விடுகையன்றே என்னலாயிருக்குமிதே.

எனனை-போரவைத்தாய் என்று அவன செய்தானாகச் சொல்லு கிருரிதே தமமுடைய ஸ்வரூபத்தோபாதி “காமமும் அவனைக் குறித்துப் பரதந்தரம்” எனறிருக்கும் பரம வைதிகரானகயாலே.

தருதுயரம்:- தன்னாலே தனக்கு விரோதி வந்ததென்றும் தானே ஸாதநாநுஷ்டாநத்தாலே அது போகக்கி கொள்வானென் றும் சாஸ்த்ரங்கள் சொல்லிக் கிடக்கச் செய்தே, இவா அவனே துயர் தந்தான் என்பான் என எனினிவ; பராப்தாபராப்த விவேகம் பண்ணியிருப்பாரொருவராகையாலே சொல்லுகிறார் “தானே காமம் பண்ணினவன தானே ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணித் தவிர்த்துக் கொள்ளுகிறான்” என்று நபமைப் பழியிட்டுத்தள்ள நினைத் தானாகிலும், நானும் தனனைக் குறித்துப் பரதந்தரன், நான செய்த கர்மமும் தன்னைக் குறித்துப் பரதந்தரம், நான பண்ணும் ஸாதநா நுஷ்டாநத்துக்குப் பலபரதன் தானாகையாலே அதுவும் தனனைக் குறித்துப் பரதந்தரமாகையாலே “தருதுயரம்” எனகிறார்—“கர்ப பூதா-தபோதநா:” என்னாநினறதிறே. ஜநநி தானே கைச்சதும் புனித்ததும் தவிரந்து நோக்குமித்தனையன்றே இவவாதமாவின் ஸ்வரூபத்தையுணர்ந்தாலும் உபமைக் குறித்து நியத ஸ்தநந்தய மாய்க் காணும் இருப்பது இப்படிச் சொன்ன வார்த்தைக்கு ஒரு மறுமாற்றமில்லாமையிறே “ப்ரஸீதந்து” என்றது.

இப்படி ஆழ்வார்கள் ஸத்ஸம்பராதாயார்த்த நிஷ்கர்ஷம் பண்ணியருளினார்கள். பின்னை உலகாரியனும் ஸ்ரீவசந பூஷணத்தில் “ப்ரஜை தெருவிலேயிடறித் தாய் முதுகிலே குத்துமா போல நிருபா திக பந்துவாய் சக்தனாய் இருக்கிறவன் விலக்காதொழிந்தால் அப்படிச் சொல்லலாமிற. ப்ரஜையைக் கிணற்றின் கரையினின்றும் வாங்காதொழிந்தால் தாயே தள்ளினாள் என்னக் கடவதிறே’ என்று அருளிச் செய்தருளினார்.

451 இ வேம்பின்புழு வேம்பன்றி உண்ணாது -- கலீ. 11. 8.7

அ ஆகிலும் கொடியவென்னெஞ்சம் அவனென்றே

கிடக்கும் -- நம் 5. 3. 5

வின-வேம்பு-அநஸூயை பிராட்டியைப் பார்த்து, “ஸத்ரீ கணுக்கு தைவம் பர்த்தாவே காணும்” என்ன, அதந்தரம் பிராட்டி லஜ்ஜித்துக் கவிழ்தலையிட்டிருந்தான். “நான் இவர் பக்கல் ப்ரவணையாயிருக்கிற இருப்புக்கடி பெருமான் பக்கலுண்டான குணத்தாலே என்றிறே நாட்டார் நினைத்திருப்பது. தைவயோகத் தாலே அவருக்குக் குணம் உண்டானதித்தனை போக்கி, குணஹீநரு மாய் விருபருமானாலும் நான் அவரை விடமாட்டாதேயிருக்குமிருப் பைக் காட்டலாயிற்றிறே அவரைக் குணங்களோடு வ்யதிரேகித்து வைக்கப் பெற்றதாகில்” என்றாளுிறே. ஒரு விஷயத்திலே பாவ பந்தம் உறைத்திருப்பார் வார்த்தையாயிற்று இது. “வேம்பின் புழு வேம்பன்றியுண்ணாது” குணதிக விஷயத்தில் சொல்லுகிற வார்த்தையாகில் “கரும்பின் புழு கரும்பன்றியுண்ணாது” என்ன வேண்டாவோ-கடல்மல்லைக் கிடந்த கரும்பிறே என்னில்-அவனுக்கு இந்த நன்மைகள் இல்லையேயாகிலும் நான் அவனை விடமாட்டேன் என்கிற பாவபந்தத்தில் உறைப்புத் தோற்றுப்படி வ்யதிரேகித்துச் சொல்லுகிறதல்லது குணதிக விஷயத்தில் இது உண்டாயிட்டன் றிறே. என ஸ்வரூபத்தைப் பார்த்தால் நான் உன்னை விடமாட் டேன். நீ நீயன்றிகேயிருந்தாலும் என்னால் விடப்போகாது. இது தன்னையிறே ஆழ்வார் “கடியன் கொடியன்...ஆகிலும் அவனென் றே கிடக்கும் கொடிய என்னெஞ்சம்” என்றருளிச் செய்தார். இதிறே ஸ்வரூப க்ருத தாஸ்யம் என்றப்படுகிறது

“குணக்ருத தாஸ்யத்திலுங்காட்டில் ஸ்வரூபப்ரயுக்தமான தாஸ்யமிறே ப்ரதாநம். அநஸூயைக்குப் பிராட்டியருளிச் செய்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது” என்றிறே ஸ்ரீவசநபூஷண நிஷ்கர்ஷம்.

452 இ பாம்பின் அணைப்பள்ளி கொண்டாய் —கவி.

11. 8. 7

அ அரவணை மேல் பள்ளி கொண்ட முகில்

வண்ணன்—நம். தி. வி. 62

விள: — மேற்பாகரத்தில் அரங்கநகரப்பா என்று விளிக்கிறார் ஆகையாலே, பாம்பின் அணைப்பள்ளி கொண்டாய் என்று இப்பாகரத்தில் விளியும் திரு அரங்கனுக்கே என்று கொளல்தகும். தேம்பல் இளந்திங்கள் சிறை விடுவித்தார் சந்தரபுஷ்கரிணீ தீரஸ்தரான பெரிய பெருமாளிறே. அவரிதே அரவணை மேல் பள்ளி கொண்ட முகில் வண்ணன்-முகில் வண்ணனடி மேல் சொன்ன சொல்மலை ஆயிரம் திருவாய் மொழியும் திருமொழியுமாம். “அரங்கமே என்பது இவள் தனக்கு ஆசையே” என்னக்கடவதிறே.

திருக்குறுந்தாண்டகம்

இங்கும் அங்கும்

453 இ நிதியினை —கவி. தி. கு. தா. 1

அ மணிவண்ணா —திருப்பாவை. 26

வின: — நிதி-எய்ப்பினில் வைப்பாய், இந்நிதியுடையவனுக்கு மிடிபட வேண்டாதிருக்கையும், உடையவன் காலிலே எல்லாரும் ஸந்தி விழுகையும், உண்டென்ன உயிர் திற்கையும், ஆபத்துக்கு உதவுகையும், உடையவன் பெருமதிப்பனாகையும், விற்பும் ஒற்றி வைத்தும் ஜீவிக்கலாய் இருக்கையும், இப்படிச் செய்ததென்று ஏசாதிருக்கையும் ஏவமாதி குணங்களைப் பற்ற “நிதியினை” என்கிறார். வைத்த மாநிதியிறே “குறையாய் நிவிர்தம்” என்று பேசப்படுகிற வஸ்து. நிதியினை-நாட்டிற்காண்கிற நிதி போலல்ல. எல்லாவற்றுக்கும் மேலான நிதியாயிற்று இந்நிதி. இந்நிதி புதைத்து வைத்தான வேண்டா, நெஞ்சிலே வைத்தானலாம்-ஒரிடத்திலே புதைத்து வைத்து தேசாந்தரத்திலே நிற்கச்செய்தே விநியோகம் கொள்ள வேண்டினால் உதவாது அந்நிதி. இந்நிதி நினைத்த விடத்தே விநியோகம் கொள்ளலாம். பறித்துக் கொள்வாரில்லை. பறிக்கவும்தான் ஒண்ணுது. அந்நிதியுடையவனை அவஸரம் பார்த்துக் கொண்டு பறித்துக் கொண்டு போவார்கள். இந்நிதியுடையவனுக்கு அப்படிப்பட்ட ப்ரமாத ஸம்பாவனைகளில்லை.

மணிவண்ணா:-மணியினுடைய ஸ்வபாவத்தைச் சொல்லுகிறது. அதாவது - உண்டு என்ன உயிர் திற்கையும், உடையவன் காலிலே ஸர்வரும் விழும்படியிருக்கையும், இழந்தார் பிழையாதொழிகையும், கைப்பட்டார்க்குப் பூணலாயிருக்கையும், பூணதார்க்கு அழித்து உண்ணலாயிருக்கையும், கிழிச்சீரையிலேயடக்கலாயிருக்கையும், பிறர்க்கேயாயிருக்கையும், அளவு படாமல் உபகரிக்கையும், கொடுத்தோம் என்று நினையாதொழிகையும், வேறென்றில் கண் வைக்கவொட்டாதொழிகையும் தொடக்கமான ஸ்வபாவங்கள்.

454 இ நிதியினை-கதியினை-நினையவல்லார் —தி. கு. தா. 1

அ பொன்னாறாய்... —கவி. தி. நெ. 10

அ மார்கழித் திங்கள் —திருப்பாவை. 1

அ கண்ணே உன்னைக்காண எண்ணே கொண்ட

நம். 9. 4. 2

விள — நிதியினை-நிதியினை என்று பராபயம் சொல்லிற்று கதியினை என்று பராபயம் சொல்லிற்று நினையவல்லார் எனகையாலே அதிகாரி விசேஷம் சொல்லிற்று

பொன்னாளுய-எனக்கு பராபயமானவனே! ருகமாபம் ஸவபநதி கமயம் என்றும், “அவயயோ நிதி” என்றும் “வைபபாம்” என்றும் ச்ருதி ஸமஸ்திஹ: ஸ புராணங்களிலே நிதி சபதத்தாலே பராபயத்தைச் சொல்லக் கடவத்தே தந்மாவது ஆபதஸகமாய, உண்டென உயிரி நிற்கும் படியாய ஸாவாநுபாவயமாயித்தேயிருப்பது. உனனையொழிய வேறொரு பராபயமுண்டென்றறியிலன்றோ உனனையொழிய வேறொரு பராபகம் உண்டு என்றறிவது என்றபடி. பொன்னாளுய என்று இப்பாசுரத்திலே முதற்கண் அவனை பராபயமாகச் சொல்லி முடிவில் “முதலாய” என்று அவனை பராபகமாகக் கூறுகிறாரிதே. பராபயப்பராபகங்களிதே பகவான். “உபாயோபேயத்தே தத்ஹ தவ தத்வம் நது குணௌ” என்கிறின்றதிதே. இகழ்வாய தொண்டனேன என்று பராபயப்பராபகங்களை பராபிககவுரிய அதிகாரி ஸவருபத்தைச் சொல்லுகிறது.

மார்கழித்திங்கள்-இப்பாசுரத்தில் “நாராயணனே தருவான்” என்று உபாயஸவருபத்தையும் “பறை” என்று உபேய ஸவருபத்தையும் “நமககே” என்று அதிகாரி ஸவருபத்தையும் ஆண்டாள ஸங்கரஹித்தருளினாரிதே. ஆழவாரும் “கண்ணே” என்ற பாசுரத்திலே பராபய பரப்பகாதிக்காரி ஸவருபங்களைக் கூறியருளினார். இவ்விஷயம் கீழே (பக்கம் 14) உகதம்.

455 இ கஞ்சனமாளக்கண்டு ..மதியினை —தி. கு. 1

அ கஞ்சன வயிறறில் நெருப்பென்ன நின்ற

நெடுமாலே — திருப்பாவை-25

விள. — மதியினை - கஞ்சனைக்கொன்று நாட்டுக்குக் களை பிடுங்கின பின்பும் ஆய்ச்சியும் ஐயரும் என் செயதாக்கள என்று “ருணம் பரவ்ருத்தமிவ” என்று படுகிறபடி.

நெடுமாலே - கஞ்சனைக்கொன்ற கண்ணை திருவுள்ளம் அப்போது ஸ்ரீவசுதேவா பக்கலிலும் ஸ்ரீதேவகியார் பக்கலிலும் மண்டிப்படி.

456 இ விதியினை —கலி தி.கு. 1

அ விதிவாய்க்கினறு காப்பாரார் —நம். 5. 1 1.

அ விதிசூழ்த்ததால் —நம். 2. 7. 6

அ நன்று குட்டும் விதியெய்தினம் —நம். 4. 5. 7.

வின-விதியினை-அவன் ஸ்வாதந்தர்யத்தாலும் என் கர்மத்தாலும் தவிர்க்கவொண்ணாத க்ருபை. இவ்வளவான பேற்றுக் கடியான தம்முடைய ஸுக்ருதத்தைச் சொல்லுகிறார்.

விதிவாய்க்கின்ற-விதியென்கிறது பகவத் க்ருபையை-கேசவன் தமர்க்கு இப்பாலெல்லாம் இவர் விதியென்கிறது பகவத்க்ருபையை. அதுக்கடி-அவனால் தப்பவொண்ணாதபடி யிருக்கையாலே. பகவத்க்ருபை கரைபுரளப் பெருகா நின்றால் நம்மால் செய்யலாவதுண்டோ? நாம் நினைத்தவை தலைக்கட்ட வொட்டாத கர்மம்போலே ஈசுவரன் நினைத்த கார்யங்களும் க்ருபா பரதந்த்ரானயத் தலைக்கட்ட மாட்டான். “வதாரஹபி காகுத்ஸ்த்த: க்ருபயா பர்யபாலயத்”-காகுத்ஸ்த்த:-தங்களிலும் க்ருபையே விஞ்சி ரக்ஷித்துக் கொண்டு போரும் குடியிலே பிறந்தவர். வதாரஹமான காத்துக்குவிட்ட அம்புக்குட்படக் கண்ணழிவு பண்ணுவவரிடே.

தன்று:-சொல்மானைகள் தன்று குட்டும்படியான பாக்யத்தைப் ப்ராபிக்கப் பெற்றோம்-இவர் இப்போது விதியென்கிறது பகவத்க்ருபையை-தமக்கு பஸிக்கையாலும், அவனுக்குத் தவிர வொண்ணாதகையாலும், விதி என்கிறார். “நக்ஷமாமி”க்கு இலக்காகாதே க்ருபைக்கு விஷயமான நமக்கு ஒரு குறையுண்டோ. நமக்கு ஒரு குறையுண்டாகையாவது க்ருபையைப் பரிச்சிந்தமாக்குகையிடை. காகுத்ஸ்த்த: க்ருபையா பர்யபாலயத்-காகுத்ஸ்த்த:- குடிப்பிறப்பு. அவன் க்ருபை விளையும் பூக்தானான். அதுகருமமே க்ருபை விளைந்தது. இனி அவர் எவ்வழியாலே தண்டிப்பர்?

457 இ இன்பவாற்றினை —தி. கு. தா. 2.

அ மதுரவாதே —திருமலை. 36.

வின-இன்பவாற்றினை - “ஆநந்தம் ப்ரஹ்மண:” என்கிற ஆநந்த ப்ரவாஹம். ஆறு என்கையாலே விடாய்த்தார்க்குப் புக்கு முழுசுலாயிருக்கையும், வேண்டின விடத்தே திறந்து பாய்ச்சி விளைவித்துக் கொள்ளலாயிருக்கையும். இவ்வாறு விளைவிப்பது பேரமர்காதல் கடல்புரைய விளையவிதே.

மதுரவாதே:-ஸமுத்ரம் என்னுதே ஆறு என்பானென் என்னில்? கடலானால் விதியோக யோக்யமன்றிக்கேயிருக்கும். இது விடாய்த்தார்க்குக் குளித்தல் முகத்திலே யிறட்டிக் கொள்ளுதல் பாதம்

பண்ணுதல் செய்யலாயிருக்கும் - விடாய் இல்லாத போதும் அழகைக் கழற்றிக் கொள்ளலாயிருக்கும். கடலானால் இவனிருந்த விடத்தில் எட்டாது. இனி இவனிருந்தவிடத்தே வருகையாலும், கிண்ணகமெடுத்தால் நடுவுள்ள அணைகளை முறித்துக் கொண்டு வருமா போலே யிவ்வாறும் அயோகயதாநுஸந்தநத்தால் இட்ட அணைகளையும் முறித்துக் கொண்டு வருமாய்தது - நினைநர் நின்ற விடங்களிலே உபஜீவிககலாமபடியிறே யிருப்பது.

458 இ அப்பனை —கலி. தி. கு. தா. 3

அ மைந்தனை —கலி. தி. கு. தா. 3

விள-அப்பனை மைந்தனை என்கிருரிதே கலியன். அப்பனை என்று கீழேயொரு முதுமை சொல்லி இப்போது மைந்தனை என்கிருரிதே. மைந்தன - தம்மையடிமை கொண்ட பருவம். இவரையடிமை கொள்வதாகத் திருமலையிலே எழுந்தருளி நின்ற பிடி வடிவு இளகிப் பதித்தபடி. அப்பன - உபகாரகன. ப்ரயோஜநாந்தர பரரான அநதர ஜாதிகளுக்காகத் தனையழிய மாறி அநேகம் வடிவு கொண்டு உபகரிகுமவன. மைந்தன - யுவா என்றபடி.

459 இ அடிமை பூண்டு —கலி. தி. கு. தா. 5

அ தொண்டு பூண்டு —திருமலை-5

விள: — அடிமை - “தொண்டு பூண்டு” என்னுமா போலே இவ்வாத்மாவுக்கு ஆபரணமிதே பகவத் தாஸ்யம். ஆகையாலே பூண்டு என்கிருர்.

தொண்டு பூண்டு-அடிமை பூண்டு. தனக்கு வகுத்த சேஷ வ்ருத்தியையேறிட்டுக் கொண்டு. “உறும” என்று ஏறிட்டுக் கொள்ளுகையனறிககே உகந்து ஏறிட்டுக்கொண்டு.

பூண்டு - இவ்வாத்மாவுக்கு தாஸ்யமிதே ஆபரணம். “த்ரும சீரை:அலங்கருத்” என்றது ஆபரணமானுப்போலே. நம்பெருமா ளுக்கு சேரசுந்தரபாண்டியனதம்பிரான பதக்கம் போலே இவ னுக்கு தாஸ்யமாகிற ஆபரணம். அவனுக்கும் அது நெஞ்சிலே கிடப்பதொன்று. இவனுக்கும் இது நெஞ்சிலே கிடப்ப தொன்றிறே. “இடும்பை பூண்டு” என்கிறது போலன்றேயிது. இடும்பை பூண்டு-மஹா துக்கங்களை ஏறிட்டுக் கொண்டு - பூண்டு

என்றது கழுத்தில் புக்க வாயோடு போலே தன்னால் கழற்றவொண் னாதிருக்கை-அது போலன்றிறே இது என்றபடி.

460 இ இரும்பனன்று உண்ட நீர் போல் —கவி. தி. கு. 5
அ தீர இரும்புண்ட நீரது போல —நம். 10. 10. 5
அ இரும்பனன்றுண்ட நீரும் போதரும் கொள்க
கவி. தி. கு. 13

வின: — இரும்பு - இரும்பானது அக்தியாலே தப்தமாய் அக் காய்ச்சல் அடங்கப் பானம் பண்ணப்பட்ட ஜலம் போலே எம்பெரு மானுக்கு எந்தன் அரும்பெறலனபு

தீர - அக்தி ஸந்தப்தமான இரும்பு காய்ச்சல் தீர நீரை நிச்சே ஷமாக புஜிகுமாபோலே என்னாதம் வஸ்துவைச சமைய புஜிகைக் காக எனக்கு உன்னுடைய போக்யதையைக் காட்டி என்னையகப் படுத்தினாய். என்னுருயிரையாரப் பருக - என்விடாயதீரக கலந்தாய் எனறிருந்தேன்-உன் விடாய் தீரவாய் இருந்ததிதே உனக்காகவா காதே உன்னைக்காட்டிற்று. அனறிககே விபகதி வயதயயம் என் ஆருயிரானது உன்னையாரப்பருக என்னவுமாம். அப்போது காய்ந்த விரும்பு அககாய்ச்சல் தீருடபடி நீரைப்பருகுமாபோலே என்னுருயி ரானது என ஸந்தாபம் எல்லாம் தீரும்படி உன்னை புஜிக்க எனக்குப் பண்டு நிரதிசய போக்யனானவனே எனறுமாம்

ஆக ஜீவபார்க்கள் பரஸ்பரம் போக்யமானபடி கூறிற்றுயிற்று. இருவரும் சேதநர்களிறே. “அஹமந்தம் அஹமந்தாத:” இதே.

இரும்பு - திருக்குறுந்தாண்டகம் பதின்கூறாம் பாசரத்தில் “இரும்பு அனன்று உண்ட நீரும்” என்று கூறியது விஷயாந்தரம். இங்கு ஜீவேவரர்களுடைய அனுபவம் கூறப்படவில்லை “நிாத ஹேதயி பாவகம்” என்னுமாபோலே தனனைவிட்டுத் தன்னுடைய பாவங்களெல்லாம் ஒழிந்தமைக்கு தருஷ்டாந்தம் கூறுகிறா ஆழ்வார். நடவாததும் நடக்குமாபோலுள்ளது இரும்பு அனன்று உண்ட நீர் வெளி வராது இனி அதுவும் வரும் என்று கொள்க. ஏன் எனையில் ஒரு நாளும் என்னைவிட்டு அகலாத பாப ராசியானது என்னை விடடொழிந்ததே. இரும்பு அனன்று உண்ட நீரும் வெளி வரும் என்று பகவத் கருபா வைபவத்தை ஆழ்வார் அநுபவித்துக் கூறியபடி.

461 இ மூவரில் முதல்வனாய —கலி. தி. கு. தா. 6

அ மூவரில் முன் முதல்வன் —கலி. 9. 9. 1

விள: — மூவரில் - இந்ந்ரணைக் கூட்டுதல், தன்னைக் கூட்டுதல். ஸ ஸம்ஜ்ஞாம் யாதி பகவான் ஏக ஏவ ஜநார்தந ” என்னும்படியே மூவருக்கும் காரணமாகையாலே “முதல்வன்” என்கிறார்.

மூவரில் - இந்ந்ரணையும் கூட்டி மூவர்க்கு ப்ரதாநன் என்றுதல். அன்றிககே மூவரில் வைத்துக்கொண்டு தான் ப்ரதாநன என்றுதல்

462 இ ஒருவனை —கலி. தி. கு. தா 6

அ ஒன்றும் சோதி —கலி. தி. நெ. தா. 2

விள: — ஒருவனை - ‘மூவுருவும் கண்ட போது ஒன்றும் சோதி’ என்கிறபடியே மூவரையும் தனித்தனியே கண்டால் இவனே காரண பூதன இவனே காரணபூதன என்னலாய், மூவரையும் சேரக்கண்டால், இருவர் கார்யகோடி நிவிஷ்டராய், இவனே இருவர்க்கும் காரணம எனனுமபடி பரஞ்ஜயோதி:சப்த வாச்யன இவனேயா யிருக்கையாலே “ஆம சோதி ஒன்று” என்கிறார்.

463 இ இன்பப்பாவினை-கலி—தி. கு. தா. 6

அ இன்பப்பாவினை-குல—1 4

விள:—இனபப் பாவினை - செவிககுத் தம்முடைய கவிபோலே தித்தித்திருக்கிறபடி பாவென்பது-இயல்-பாட்டு-இனகவி பாடும் பரமகவிக்கான முதலாமூவராகன கவிபோலேயினியனாய உளளவனை எனளவுமாம்.

இனபப்பாவினை-“இருளிரியச சுடர்மணிகளினமைக்கும் நெற்றி” போலே இனியவனை.

இப்படி ஆழ்வார்கள் பகவானுடைய போக்யதையைத் தங்களுடைய பாசுரங்களின இனிமையையிட்டு நிரூபிக்கிறார்கள்.

464 இ புகழும் தொண்டர் என் சொல்லிப் புகழ்வர்

தி. கு. தா. 6

அ அறிந்தன வேதம்...அரும்பொருள் ஆதல்-நம்

9. 3. 3.

விள—புகழும் தொண்டர்-இவ்விஷயத்தைப் புகழ்ந்தார்களாகக் கொண்டோம். இதுக்குப் பாசரம் எங்கே தேடிச் சொன்னார்கள். கிண்ணகத்திலே புக்கு முழுது வாரைப் போலே குமிழி நீருண்டு போமித்தனை போக்கி என் சொல்லிப் புகழ்வர் தாமே ” “அரும் பொருளாதல் அறிந்தன” என்று அறியாவொண்ணுதென்று புகழும் தொழியப் பாசரமிட்டும் புகழப் போகாது.

465 இ உம்மையல்லால் எழுமையும் துணையிலோமே.

தி. கு. 9

அ அரங்கத் துறையும் இன் துணை-கலி-3. 7. 6

விள—உம்மை-எங்களுக்கு நாங்களும் தஞ்சமல்ல-பிறரும் தஞ்சமல்ல-உம்மையே தஞ்சமாகவுடையோம் கோல் துணையாயிருப்பார் சிரானறே. அவஸ்த்தாந்தரத்தை ப்ராபித்தாலும் “அரங்கத் துறையும் இளதுணை” வளையே துணையாகப் போமவரிதே

466 இ பத்திமைக்கன்புடையேனாவேத பணியாய்-

கலி. தி கு. 10

அ என் தனளவல்லால் யானுடையவன்பு-பூ-100.

விள—பத்திமை - “என் தனளவன்றால் யானுடைய வன்பு” என்னும் படியே நூறபிடித்த பக்தியை மளவாகக் கவனம். எந்தாய்-பக்தியையுண்டாக்கின் நீயே அளவு டடுத்த வேணும்

467 இ என் கண்ணினுளே தோன்றினாரே — தி.கு.தா. 12

அ உககமலபாதம் வந்து என் கண்ணினுள்ளன

அமலன் —1

விள. — என கண் - இவ்வடிவை நம் கண்ணிலே நோக்கி யழிக்கவொண்ணுதென்று கண்ணைச் செம்பளித்தேன். கண்ணுக்குள்ளே தோன்றினா. இவா கண் செம்பளித்ததுப பாககிறதெப் போதோவென்று பாரததிருந்தான போலே காணும் அவனும்.

என கண்ணினுள்ளன = ஸதாதர்சநம் பண்ணுகிறவர்கள் கண்ணுகிலககாநுபிதா என கண்ணுகிலககாகிறது. வல்லதனை நாளும் விரோதம் பண்ணினேன் போககற்றவாதே என் கண்ணைச் செம்பளித்தேன். தொடர்ந்து வந்து செம்பளித்த கணையுறுதது உள்ளே புகுந்து நிறையையலே “என கண்ணினுள்ளன” எனகிறா. அன்றியே தன கண்ணிலே பார்க்கை அவதயமென்று கண்ணைச் செம்பளித்தார கண்ணினுள்ளே ப்ரகாசிக்கத தொடங்கிற்று.

468 இ அன்பினால் அனுமன் வந்து —சலி. தி. கு. 15

அ வில்லால் ஓங்கு முந்நீர் அடைத்து — திருமால். 11

வின: — அன்பினால் - காலால் அன்று போலே. அநசநம் தீக்ஷித்தும், சடல் கடந்தும், யுத்தம் பண்ணியும், இளைத்திருக்கச் செய்தேயும் பிராட்டியைத் திருவடி தொழுது “த்ருஷ்டா ஸீதா” என்று பெரிய ப்ரீதியோடேயிறே வந்தது.

வில்லால் - நாவிரண்டு அம்பு விட்டவாறே வந்து முகம் காட்டி, முதுகெடுத்துக் கொடுத்தவாறே அதின் மேலேயாயிற்று அணை கட்டிற்று ஆகையாலே கல்லாலன்று அடைத்தது வில்லால் என்கை. இங்ஙனன்றாகில் இட்ட இட்ட மலைகளெல்லாம் ஆழ்ந்து போய் அடைத்ததாய்த் தலைக்கட்டாது.

ஆக அனுமன் வந்தது அன்பினால் என்றதுவும் வில்லால் ஓங்கு முந்நீர் அடைத்தது என்றதுவும் ஸாபிப்ராயம என்றபடி.

469 இ வானவர் தங்கள் கோனும்.. செங்கண் மாலை —

தி. கு. தா. 20

-அ இந்திரனேடு...வெள்ளறை நின்றாய் —

பெரியாழ்வார் 2. 8. 1

வின:—இந்திரனும் பிரமனும் சிவனும் ஸமாராதந உபகரணங் களைக் கொண்டு வந்து திருவெள்ளறைப் புண்டரீகாக்கூளை அர்ச் சித்துப் பலலாண்டு பாடுவர் என்று அறியலாகிறது. பெரியாழ்வார் அவன திருவெள்ளறையான என்றருளிச் செய்தாரா. கலியன அவன புண்டரீகாக்கூன - செங்கண்மால் என்றருளிச் செய்தார். ஒருவர் ஊரின பேரையும் மற்றொருவர் அவன பேரையும் சொன்னபடி. விஷயம் ஒன்றே.

திருநெடுந்தாண்டகம்

இங்கும் அங்கும்

470 இ வேத நான்காய்—தி. நெ. 1

அ வீடு முதல் முழுதும்—நம. 2. 2. 1

வின—வேத நான்கு ஆய்:—வேத நான்கு என்கிற ஸாமாநாதிகரணம் “வேதை: ச ஸாவை: அஹமேவ வேதம:” என்று பரத்பாதய பரத்பாதகபாவ ஸம்பந்த நிபந்தநமன்று. “மாநம பரதீபம்வ காருணிகோ ததாத்” என்கிற படியே பரதாதரு பரதேய பாவ ஸம்பந்த நிபந்தநம். வேத நான்கு சபதருபமாய்ருக்க அதுதவனையும் பரமசேதனான ஸாவேசவரனையும் ஒன்றுபடுத்தி வேத நான்காய் என்று கூறுவது எங்ஙனையெனினில்—வேத பரத்பாதயனும் அவனே, வேத பரதனும் அவனே அதாவது வேதங்களுலே பரததவமாகக் கூறப்பட்டவனும் அவனே. வேதங்களைத் தந்தருளியவனுமவனே யென்கை. ஆயினும் இப்பாசுரத்தல் ஆழ்வார பகவானுடைய மஹோபகாரகதவத்தைக் கூறுகிறார். ஆகையாலே இங்கு கூறப்படும் ஸாமாநாதிகரணம் பரத்பாதய பரத்பாதகபாவ நிபந்தநமன்று—பரதாதருபரதேயபாவ நிபந்தநம் என்றபடி. காருணிகனான ஸாவேசவரன பரதீபமான கலைகளை நிராமயினால் அருள செய்தான என்றபடி. வேத பரதாதா சகசு: பரதன பரமாதாரன என்றவாறு இங்ஙனே ஸாமாநாதிகரணம் நிர்வாஹம்.

வீடு—வீடு முதல் முழுதும்—ஐச்வர்ய கைவல்ய பகவல்லாபங்களான புருஷாததங்களை—ஆய் என்ற ஸாமாநாதிகரணம் நிர்வாஹம் நிர்வாஹக பாவ நிபந்தநம்—ஐச்வரியாதி ஸகல பல நிர்வாஹகள் பகவான என்றபடி. மோக்ஷாதஸகலபல பரதன அவனே யென்றபடி. “பலமத உபபததே:” என்றிரிறே சாரீரகத்தல் ஸ்ரீவேத வ்யாஸ பகவான. இங்ஙனே தத்தத பரதேசாநுருணமாக ஸாமாநாதிகரணத்ததை நம் பூர்வர்கள் நிர்வாஹித்த கட்டளை.

471 இ பிறப்பிலியாய் —தி. நெ. 1

அ பிறப்பினிதன்னை —நம். 3. 5. 6.

அ பேரில் பிறப்பிலியை —பெரியதிருமடல். 116

விள-கலியன் ஜீவாத்மாவைப் பிறப்பிலியாகவும், நம்மாழ்வார் பகவானைப் பிறப்பிலியாகவும் கூறியுள்ளனர். இங்ஙனே கூறுவதற்கு அபிராயத்தை நாமறிதல் வேண்டும். ஜீவபராகள் இருவருமே பிறப்பிலிகளே. ஆதமஸ்வரூபத்தகு இருநமரணங்களில் லாதபடி நிதயதவம் உள்ளத்தே. இருவரும் பிறக்கும்வர்களிறே-கர்மாதீநமான பிறவி ஜீவனுக்கும், காரணயாதீநமான பிறவி பரனுக்கும் உள்ளதொன்றே. “அஜாயமாந:” என்று அவனைப் பிறவாதவனாகக் கூறி “பஹுதா விஜாயதே” என்று பிறப்பவனாகச் சூறி கூற்றறிதே. “ஸம்பலாமி ஆதமமாயயா” என்றொன்றே கீதாசாயன. “பல பிறப்பாய் ஒளிவரும்” எனாநின்றதிறே-“தஸ்ய தீரா: பரிஜாநந்தி யோநிம்” என்று அவனபிறவியை விலக்கின மாகக் கூறக் காரணம் அது காரணயாதீநம் ஆகையாலே என்றநுதி யிட்டனா நம் பெரியோர். ஜீவபராகளிருவரும் ஸ்வரூபத்தாலே பிறவாதவர்களே-இருவரையும் இதுபற்றிப் பிறப்பிலியென்று கூற வியலும். ஆயினும் இப்படி கூறுங்கால ஜீவபராகளுக்கு ஸாமயமே தேறும் - ஜீவவைலக்ஷண்யம் பரனுக்குத்தேருது - ஆகையால் பிறப் பிலிகளான ஜீவபராகளுக்குள் காமாதீநமான ஜநமத்தை (தேஹ ஸம்பந்தத்தை) ஜீவாகளுக்குக் கூறி அவர்கள் அபகாஷத்தையும், காரணயாதீநமான ஜநமத்தை (தேஹஸம்பந்தத்தை) பரனுக்குக் கூறி அவனுடைய உதகாஷத்தையும் சூறி மூதலித்ததிறே. “அப ஹதபாப்மா நாராயண.” இறே. இப்படி காரணயாதீநமாக அவன் பலபிறப்பும் பிறந்திருக்கச் செய்தையும் அது பலபாயந்த மனறிககெ யொழிந்தாலும் “நாம் வருந்தச் செய்தேயும் இது பலித் ததிலையே” என்று கை வாங்குகை யன்றிககெ, இவாகளுக்கு ஒன்றும் செய்யப் பெற்றிலோம் என்று பிறந்திலனாய் பிறககைக்கு ஒருப்பட்டானாயிருக்கும். ஆக நமமாழ்வார் இப்பாசுரத்தல் பக வானே “பிறப்பிலி” யென்று கூறியது பகவதபிராயத்தாலே யென்றபடி. கலியனும் “பேரில் பிறப்பிலியை” என்று அருளிச் செய்தார். இப்படி நம் பூர்வர்கள் பிறப்பிலியென்ற சொல்லுக்கு தத்தப்ரதேசாநுகுணமாக அர்த்த விவரணம் பண்ணும் அழகு அனுபவிகததகதாக்கும்.

472 இ இறப்பதற்கேயெண்ணுது —தி. நெ. 1

அ பின் பிறக்க வைத்தனன் கொல் —தி. ச. வி. 84

விள: — இறப்பதற்கே - இறக்கையாகிறது மரிக்கை. மரணத் தையெண்ணுதே. கீழ் ஷட்பாவ விகாரங்களில் தேஹாநுபந்தியான மரணத்தைச் சொல்லிற்று. இங்கு ஸ்வரூபாநுபந்தியான மரணத் தைச் சொல்லுகிறது. அதாகிறது கைவலயம். ஸ்வதஸ்ஸுகியான

ஆத்மாவின்னுடைய அதுபவரூபமாய்த் தனியே ஒரு புருஷராத்மாய புநராவருத்தியில்லாத கைவலயத்தை மரணமென்னக் கடவதோ வென்னில் - மரணமாகிறது-ஆத்மவியோகமாக லோகத்திலே ப்ரத்யக்ஷியா நின்றதிறே. இதுவும் அப்படியே ஸாக்ஷாத் ஆத்மபூதனுள் பரமாத்மவியோகத்தாலே மரணமாகக்கடவது. ப்ரத்யக்ஷமாக மருதமான சரீரம் நஷ்டமாகிருப்போலே இது நசியாமையாலே இத்தை மரணமென்னலாமோ எனனில்-ஸவரூபாதுரூபமான போகமில்லாமையாலே பரஹருதயத்தாலே மரணமாகக் கடவது. “மருதோ தரித்ர புருஷ என்று போகதாவானவன் தரிதரனை மருதன் என்னுமபோலே இந்தக் கைவலயம் அந்நாதனுக்கு மரணமாய்த் தோற்றுகையாலே மரணம் என்கிறது ஆகக்கலியன் இறப்பு என்று கைவலயமாகிற மரணத்தைக் கூறியவாறு

பின் பிறக்க - பின் பிறக்க என்றபடி. இந்த சரீராவஸாநத் துக்கு மேலே இன்னமும் சில சரீர பரிகரஹம் பண்ணும்படியாக என்னை நினைத்திருக்கிறோனோ? அன்றிக்கே “பின்பு இறக்க” என்னவுமாம். தன் பக்கலிலே ஜஞாநம் பிறந்த பின்பும் தன்னை விஸமரிப்பித்து நசிப்பிக்க நினைத்திருக்கிறோனோ என்றபடி. நித்யமான ஆத்மாவுக்கு பகவத்ஜஞாந லாபா லாபங்களேயிறே ஸதஸத்பாவஹேதுக்கள் “அஸத் ப்ரஹ்மேதிவேதசேத் அஸந்நேவ ஸபவதி. அஸ்தி ப்ரஹ்மேதி சேத வேத ஸந்தமேநம் ததோ விது” என்னக்கடவதிறே-ஆகத் திருமழிசைப்பிரான் ப்ரஹ்மஜஞாந வைத்யாயத்தை மரணமாகத் திருவுள்ளம் பற்றினா என்றபடி.

473 இ ஒருருவம் பொன்னு நவம்... தி. நெ. ௨

இ மூவுருவும் கண்டபாது... தி. நெ. ௨

அ தேனை நனபாலே... டட. 8. 4. 11

அ திருந்துலகுண்ட... நம் 8. 4. 11

விள - ஒருருவம்-மூவா பக்கலிலே மூன்று ஸவபாவமும் கிடக்கையாலே மூவரையும் ஜகத் காரணதயா பரமிக்கலாயிருக்கை. மூன்று முண்டானவிடத்தேயிறே ஜகத காரணதவமுள்ளது. இத்தால ப்ரமஹேது கூறப்பட்டது. மேலே பரம் நிவருததியைச் சொல்லுகிறது “மூவுருவும்” இத்யாதி - மூன்று ததவத்தையும் ப்ரமாணத்தாலே கண்ட போது “ஒளரும் சோதி” - அவற்றில வைத்துக் கொண்டு ஒன்றேயாம் சோதி உத்பாதகமாயும் சரீரியாயும் சேஷியாயும் இருக்கும் தேஜஸ்ஸு ஒன்றே. அல்லாதவை யிரண்டும் உத்பாதயமாயும் சரீரமாயும் சேஷமாயும் இருக்கும்.

எங்கே கண்டோம் எனனில், “ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீத்” என்று ஜகத் காரண வஸ்துவைச் சொல்லி, “நபரஹ்மா நேசாந நேமே த்யாவா பருதிவீ” என்று அசேதநமான ப்ருதிவ்யாதிகளோ பாதி ப்ரஹ்ம ருத்ரர்களுக்கும் ஸம்ஹாரத்திலே காமீபவிககச் சொல்லு கையாலே. இத்தால் ப்ரஹ்மாதி தேவதாந்தரங்களுக்கு பகவத ஸாம்யம் இலலை-ப்ருதிவ்யாதி அசேதந ஸாம்யமுண்டு என்றபடி. இப்படி இப்பாசுரத்தில் பரமஹேதுவையும் கூறி தந்திவருத்தி யையும் செய்தருளினார் கலியன்.

தேனை—இவருடைய பய சங்காஹேதுக்கள் சொல்லுகிறது. அவனுடைய ரஸ்யதையிறே இவரை யஞ்சப பண்ணுகிறது “தேனை நன்பாலைக் கன்னலை யமுதை” என்று அவனுடைய ஸாவ விதபோக்யத்வம் கூறப்பட்டது. இது ஆழ்வார் பயப்படக் காரண மாயுள்ளது. இது “அங்குமிங்கும்” (8. 3) பதிகத்தின் ப்ரமேய மாகும்.

திருந்துலகுண்ட-மேல பய நிவ்ருத்திஹேதுக்களைச் சொல்லு கிறது கட்டளைப்பபட்ட ஜகத்தை பரளயத்திலே யழியாதபடி திரு வயிற்றிலே வைத்துப் பரிஹரித்த பெரியோனை-இப்படிப்பட்ட பெரியோனுக்கு எவ்வகையான ஆபத்தும் அணுகாது என்று ஆழ வரா பயம் தெளிந்தபடி இது இப்பதிகத்தின் (8. 4) ஸாரமாகும்- இங்ஙனே ஆழ்வார் பயஹேதுவையும் கூறி பய நிவ்ருத்தியையும் கூறினாரிறே. இங்ஙனே இனப மாரியையும் அருள் மாரியையும் பற்றி ஓர் அநுபவம் அமைந்தபடி.

474 இ பெரு வடிவு —தி. நெ. 3

அ பெருமாயன் —க. நு தா. 1

விள — பெரு வடிவு - பெரிய வடிவு எனனுதல் - பல வடிவு கள் எனனுதல். பதினாறு நூருயிரக்காதமாறு பரப்பையுடைத்தா யிறே ஸ்ரீராதியிருப்பது. இப்பரப்படங்கலும் விம்மும்படியிறே “தாளும் தோளும் முடிகளும் சமனிலாத பல பரப்பி” என்கிறபடியே கண் வளர்ந்தருளுவது. அவ்வடிவோடேயெழுந்திருந்து கடைகிற போது ஒரு கடல செவவே நின்று ஒரு கடலைக்கடைந்தாற் போலே யிருக்கையாலே யருளிச்செய்கிறா. பெருவடிவு - பெரிய வடிவு என்றபடி.

அதவா “பெருவடிவு” என்று அஸங்க்யாதமான வடிவாலே என்னவுமாம். மந்தரம் அழுந்தாமைக்குக் கூர்ம ரூபியாயும், மேலே கொந்தளியாமைக்கு பருஹத்ரூபியாயும், தேவதைகளோடு அந்யத

மமான வடிவைக் கொண்டும், அசுரர்களோடு அந்யதமமான வடிவைக் கொண்டும், அவர்களுடைய மத்யே நின்று வலித்தும், வாசுதிக்கு பலகரணப்ப் புகுந்து நின்றும், “யந் ந த்ருஷ்டம் ஸுரா ஸுரை” என்று மலைகளோடு தேவதைகளோடு அசுரர்களோடு வாசியற வயாபித்து பலாதாநம் பண்ணுவதாயும் இப்படி யநேகம் வடிவைக் கொண்டபடி பெருவடிவு-பலவடிவு என்றபடி.

பெருமாயன் — இவருடைய எத்திறமிருக்கிறபடி அப்ராக்குத திவ்ய ஸம்ஸ்த்தாநத்தை இதர ஸஜாதீயமாக்குகையும், அவனுக்கு கூடத்து நலிகையும், நவந்தததிலே ச்ரத்தையுண்டாகையும், அத்தையிடுவாரிலலாத போது களவு காண்கையும், அத்தைத் தலைக் கட்டமாட்டாதே வாயது கையதாக அகப்படுகையும், ஸ்ருஜ்யர் கையிலே கட்டுண்கையும், ஸமஸார பந்தத்தைத் தவிர்க்கவலல தான் இத்தை விட்டுக் கொள்ள மாட்டா தொழிகையும், இதென்ன ஆச்சர்யமோ என்கிறார்.

பெருமாயன் — அநேக ஆச்சர்யங்கனையுடைவன் என்றபடி. இப்படி அவன் வடிவுகளின் பெருமையையும் மாயங்களின் பெருமையையும் ஆழ்வார்களதுபவித்தபடி. கண்ணனைக்காற்கடைக கொண்டு ஆசார்யருணைக நிஷ்டரான மதுரகவிகள் கண்ணனுடைய பல மாயங்கனையதுபவித்தபடியே மாயமிறே

475 இ க நுவடிவில் செங்கண்ண வண்ணன் — தி. ரெ. 3

அ கார்மணி செங்கண் — திருப்பாவை. 1

விள — கருவடிவு: — தமக்குக் காட்டிய வடிவையருளிச் செய்கிறார். தமக்கு ருசியுண்டாகிலிறே ருச்யதுருணமான வடிவைக் கொண்டு காட்டுவது. நாம் பகவத் விமுகராய் விஷய ப்ரவணராயிருக்கத் தன்னுடைய ருசியாலே ஸ்வாபாவிகமான வடிவு தன்னை யேயாயிற்றுக் காட்டிற்று காளமேகநிபச்யாமமான வடிவையும் அதுககுப் பரபாகமாய் உள்வாயிலே கிடக்கிற வாத்ஸல்யாம்ருத வர்ஷியான திருக்கண்களையுமுடையவன் இவையும் சரிய. பதித்வத் தோபாதி தனித்தனியே ஸர்வாதிகத்வ லக்ஷணமாயிறேயிருப்பது.

காமேனி — தாயும் தமப்பனும் ஒளிதது வைத்தாலும் விடவொண்ணாத வடிவழகு இவர்கள் விடாய் தீருமபடியான வடிவு. “தூநீர் முகில் போல் தோன்றாய” என்று ப்ரார்த்தித்த வஸ்துவிறே இவர்களுக்கு ப்ரத்யக்ஷித்து நிற்கிறது மேகச்யாமம் என்னக்கடவ திறே. செங்கண்: — வாத்ஸல்யத்தைத் தெரிவிக்கிற கண்கள். ஐச

வர்யத்தாலும் குதறியிருக்குமிதே. ஒரு மேகத்திலே இரண்டு தாமரை பூத்தாப போலேயிருக்கை. இவாகளிலும் இழவு தன்ன தென்னுமிடம் கண்ணிலே தோற்றவிருக்கும்-இப்படி அவனுடைய திருமேனியையும் திருமேனியிலே பாதியான திருக்கண்களையும் ஜ்ஞாநிகள் அருபவித்தபடி.

476 இ அந்தணனை —தி. நெ. 4

அ அந்தணனை —நம். 1. 7. 1

அ இந்தனார் அந்தணனை —பெரிய திருமடல் 125

விள.—அந்தணனை-சுத்தனை-ஆழ்வார்களெல்லாரும் இச்சபத்தாலே சுத்தியைச் சொல்லக் கடவதாயிருப்பதொரு ஏற்றமுண்டு அறவனை ஆழிப்படையந்தணனை (நம்-1.7.1) என்றிரிதே நமமாழ்வார். கையும் திருவாழியுமாய இருப்பானொரு பராஹ்மணன இலலையிதே. கேவலனுக்கு சுபாச்ரயமாக வருளிச் செய்கிருராகையாலே அங்ஙனருளிச் செய்கிறது. பகவத ப்ராப்தி காமன் குண விசிஷ்டமாக உபாஸிக்கக் கடவன. குணங்கள் ப்ராப்யமாகையாலே. ஆதம் ப்ராப்திகாமன் சுத்தி விசிஷ்டனாக உபாஸிக்கக் கடவன் ஜராமரண மோக்ஷமே புருஷார்த்தமாகையாலே. ஆகில இவாகு சுத்தி அபேக்ஷிதமோ எனனில, கீழ ஸருஷ்டியைச் சொல்லி, ஸருஷ்டமான ஸகல பதார்த்தங்களிலும் வ்யாபித்து நிற்கும் என்கையாலே தக்கததோஷை அஸம்ஸபருஷ்டன என்கையபேக்ஷிதம் அததைப் பற்றச்சொல்லுகிறது அந்தரததில் அந்தணனிறே. “ஏஷ ஸாவ பூதாந்தராத்மா அபஹதபாபமா” என்று வ்யாப்தியைச் சொன்ன ப்ரதேசங்களிலே தக்கததோஷை அஸம்ஸபருஷ்டத்வங்களையும் சொல்லக் கடவதிறே. இதிறே இவர் திருவுள்ளத்திதே கிடப்பது நம்மாழ்வாரும் “யாவையும் யவரும் தானாய அவரவா சமயந்தோறும் தோயவிலன்” என்று வ்யாபயதோஷா ஸம்ஸபர்சத்தை யருளிச் செய்தாரிறே நமமாழ்வார் முன்னமேயே விவரித்தருளியுள்ள விஷயத்தைக் கலியன “அந்தணன்” என்ற ஒரு சொல்லாலே சுருக்கியருளினாரிறே பரம வைதிகாக்களிறே ஆழ்வார்களாகிருா. ஆகக் கலியனும் நம்மாழ்வாரும் பகவான் சுத்தன் என்கிற திருவுள்ளத்தாலே அந்தணன் என்றருளிச் செய்தார்கள் இந்தனார் அந்தணனை-கலியன இப்பாசுரத்தில் திருவிந்தனார் எம்பெருமானுடைய காருண்யத்தைத் திருவுள்ளம் பற்றி “அந்தணனை” என்றருளிச் செய்துள்ளாரா இதுவும் ஓர் பொருளாகிறது.

477 இ அந்தரத்தில் அந்தணனை —கலி. தி. நெ. 4

அ யாவையும் யவரும் தானாய்...தோய்விலன் —நம்

3. 4. 10

விள.—அந்தரத்தில்-அந்தரனாமிடத்தில்-அந்தணனை-சுததனை.
“ஏஷ ஸாவபூதாந்தராத்மாஃபஹதபாப்மா” என்று வயாதியைச் சொன்ன பரதேவிகளிலே தக்கத தோஷை. அஸம்ஸ்ப்ருஷ்டத்வங்களையும் சொல்லக் கடவதிறே. இதிறே இவா திருவுள்ளத்தில் கிடப்பது பரமவைதிகளிறே ஆழ்வார்களாகிறா.

யாவையும்!—சேதநாசேதநங்கள் “தான்” என்ற சொல்லுக்குள்ளே அடங்கும்படி அவற்றோடே கலந்து நிற்கச் செய்தே, அவற்றினுடைய தோஷங்கள் தன பக்கலதட்டாதபடி நிற்கும் சேதநாகரு அசித்தகதமான பரிணாமாதிகளிலையே யாகிலும், அந்த அசிதஸம்ஸர்க்கத்தாலே ஸுகித்வ துஃக்கித்வங்கள் உண்டாகா நின்றதிறே. அப்படியே இச்சேதநாசேதநங்கள் எங்கும்புகு வயாபித்து நினரூல், தக்கத தோஷம் இவனை ஸ்பாசிசயாதோ எனரூல், அவற்றால் அஸ்ப்ருஷ்டனாயிருக்கும் எல்லாம் செய்தாலும், இவற்றுக்கு ஸுகித்வதுஃக்கித்வகளினறியிலேயிருக்க இவவசித்தோட்டைச் சேர்த்தியாலேயன்றே உண்டாகிறது அப்படி இவனுக்குக் கூடாதோ எனனில?-கூடாது அதுக்கு அடி பரவேசஹேதுவிசேஷத்தாலே இவனைப் போலே காமமடியாகவன்றிக்கே அனுகரஹமடியாகவிறே அவனுக்கு இவறோட்டை பரவேசம் இருப்பது சிறைக் கூடத்திலே சிறையனும் கிடந்தான், ராஜ குமாரனும் இருந்தான். சிறையன கர்மமடியாகப் பரவேசிக்கையாலே துக்கஹேதுவாயிற்று, ராஜகுமாரன இச்சையாலே பரவேசிக்கையாலே போகருபமாயிருந்தது. “ஸமாநம் வருக்ஷம் பரிஷுஸ்வஜாதே-அந்சநந அந்ய” எனனறினறதிறே.

இப்படி ஆழ்வார்கள் பகவானுடைய வயாபகத்வத்தையும் வயாப்யதோஷ ஸ்பாசமில்லாமையும் அருளிச் செய்துள்ளார்கள். இப்படியிவாகள அருளிச் செய்ய ஹேது வேதாந்த வாக்யங்களிறே “செய்ய மறை தன்னுடனே சேர்ந்து அருளிச் செயலவாழி” என்று அருளிச் செய்தருளினா மணவாள மாமுனிகள்

478 இ அந்தணர் மாடு --கலி தி. நெ. 4

அ அருமறையின் பொருள் --க நு. தா. 8

விள—அநதணாமாடு-அந்தணர்மாடு என்கிறுர்காணும், தாம் அதுக்கு அயோக்யா எனனுமிடம் தோற்ற ஸர்வமும் திருவுள்ளத்திலே ப்ரகாசியா நிற்க வாய் விடுகை மாயாதாஹாநியென்றிருக்கிறுரிறே தாம் பரம வைதிகராயிருக்கச் செய்தே பிறர்த்தநம் என பாறைப் போலே அத்தோடு ஸம்பந்தமற வார்த்தை சொல்லுகிறுரிறே மர்யாதா ஸததாபனாத்தமாக.

பொருளையருளினான்:—தாம் வாக்யோச்சாரணம் பண்ண மாட்டாமையாலே பொருளையருளினார்.

திருமழிசைப் பிரானும் “க்ருஷ்ணநாம வரீஹீணம் நகநிர்பிந்நம்” எனகிற ச்ருதி வாக்யத்தைத் தம் வாயாலே சொல்லாமல் ஹஸ்த சேஷ்டிதத்தாலே காட்டியருளினான் என்று குருபரம்பராப்பராவத்தில் உக்தமிறே.

479 இ அந்தணர் மாடு —கவி. தி. நெ. 4

அ மாவலி மாடு —நம். தி. வி. 91

விள:—அந்தணர்மாடு-ப்ராஹ்மணர் தநம் வேதம்.

மாவலி மாடு—மாவலி பக்கல் என்றபடி-மாடு என்கிற சொல் நாநார்த்தகம்

480 இ அந்தரத்தில் தேவர்க்கும் அறியலாகா —தி. நெ. 4

அ விண்ணோர் தாள் நிலம் தோய்ந்து தொழுவர் —
திருவிருத்தம் 92

விள—அந்தரத்தில்—தேவர்க்கும் தூஜஞேயன் என்றபடி

ஆனால் “தேவர்க்கும்” என்று விசேஷித்து இவர்களை எடுப்பான் என எனனில , ஜ்ஞாந சகதிகளால் அதிகரானவர்களுக்கும் அறிய வொண்ணாது என்கைக்காக வருளிச் செய்கிறார் அந்தரத்தில் தேவரிறே-விண்ணோர் மண்ணை வெறுக்கும்வரிறே அப்படிப்பட்ட பெரியோர்க்கும் பகவான தூஜஞேயன் என்றபடி.

விண்ணோர்—பரணிலேயிருப்பாரைப் போலே சுவர்க்கத்திலே யிருக்கும்வர்களிறே-தாள் நிலம் தோய்ந்து-நிலத்திலே காலதோயக் கடவரன்றிககேயிருக்கிற நிலையழிந்து பூமியிலே வந்து கிட்டித் தொழுவா என்றபடி.

இப்படி ஸ்ருஜயரான தேவர்களுடைய, மண்ணினை வெறுக்கும் பெருமையும், அவர்களாலும் அறிய முடியாத பகவத வைபவமும், பகவத் விஷயத்தை அவர்களும் ஸ்வப்ரயோஜநலாபத்துக்காகத் தங்கள் நிலையழிந்து வந்து தொழுவா எனபதுவும் ஆழ்வார்கள் பாசுரங்களிலே வ்யகதம்.

481 இ மறவாது —கவி. தி நெ. 4

அ மற்றை நம் காமங்கள் —திருப்பாவை. 29

அ வாட்டாற்றான் அடி வணங்கே —நம் 10, 6. 1

விள -மறவாது-விஸ்மரியாதே பகவதநுபவததுகரு விஸ்மருதி ஹேது விஷயாந்தர ஸபர்சமாகையாலே விஷயாந்தரம் கலசாதபடி அநுபவி எனகிருரோ என்னில், அது இவாகருச் சேராது. சரம தசையிலே ஸாக்ஷாதகரித்து அநுபவிககிறவராகையாலே இனி இவர்க்கு விஸ்மருதிஹேது என என்னில், தாபத்ரயாச்ரயமான தேஹ ஸமபந்தத்தோடேயிருக்கையாலே தேஹத்தைப் பாரா, பூர்வ வருத்தத்தைப்பாரா, விஷய வைலக்ஷணயத்தைப் பாரா, தந் நிவ்ருத்திக்கும அபிமத ஸித்திக்கும் உறுப்பாக ஈச்வரனை உபாய மாக அநுஸந்திப்பதொரு அநுஸந்தாநமுண்டு. அது பகவதநு பவத்துக்கு விஸ்மருதிஹேதுவாகக்கடவது. ஆகையாலே பூர்வார்த் தத்தில இழியாதே அநுபவிக்கப்பார். இவர்தாம் த்வய நிஷ்ட ரன்றோ. இங்ஙனே சொல்லுவான என் எனனில், அடியிலே ஒரு கால ஈச்வரன கையிலே நம காயத்தை ஸமர்ப்பித்துவிட்டோமா கில், இனி ஸ்வோஜ்ஜீவநத்தைச் சிந்திகையாவது-பிறர் கார்யத் திலே யிழிகையிறே. ஸவரக்ஷணத்தோடு ஜகத வயாபாரததோடு வாசியில்லையிறே ப்ராப்தியிலலாமைக்கு. “தத தஸ்ய ஸத்ருசம பவேத்” எனறிறேயிருக்கவடுப்பது ஸமஸார வயாதிக்கரஸ்தன ஈச்வரனை ஒருகால மருந்தெனப் பற்றவும் அடுத்த கணம் தொடங்கி அவனை விருந்தாக நினைப்பதிறே யுத்தம். மறுபடியும் பகவானே மருந்தாக அநுஸந்திப்பது விஸ்மருதியிறே. சரணாகதி ஸக்ருத் திறே. ஆக இங்ஙு கூறப்பட்ட மறதி புந.பரபத்தி எனறபடி. இது கலியனுடைய ப்ரகருதிக்குச் சேரக்கூறப்பட்ட விஸ்மருதி.

மற்றை நம் காமங்கள் - வேறொரு காமமுண்டாய்ச் சொல்லு கிறதல்லவிறே “தேறேல் எனனை” என்றிருக்கும்வர்களாகையாலே.

இருவர் கூடப்பறிமாரு நினருல அததால பிறககும் இனிமை இரண்டு தலைக்கும் ஒத்திருக்குமிறே. விஷயவைலக்ஷணயத்தா லும், ஆச்ரயத்தின் இனிமையாலும், மிகவும் பரீதி ரூபமாயிறே பரி மாற்றம் இருப்பது. அதில் ஸவருபத்துக்கு விரோதியான அஹங் கார காபபமான அடிமையும் அபுருஷார்த்தமிறே நாங்கள் செய் கிறவடிமை கண்டு நீயுகந்தால அவ்வுகப்புக் கண்டு வரும் உகப பொழிய போக்தருத்வப்ரதிபத்தியும் மதீயத்வப்ரதிபத்தியும், போஜ நத்துக்கு க்ருமிகேசங்கள் போலே பொகட வேண்டும்படி விரோத மாயிறேயிருப்பது. அந்த விரோதிகளையும் போக்கித் தந்தருள வேணும் எனகிருர்கள். இப்படி ஆண்டாள் ப்ரக்ருதிகருச் சேர காமசப்தார்த்தம் நிருபிதம் காமமாவது-கைங்காயத்தில் ஸ்வபோக் த்ருத்வ புத்தியிறே.

வாட்டாற்றுக அடி வணங்கு - நமக்கு ஹித காமனாய வந்திருக்கிறவன வழியே போய் அவனையநுபவிககப் பாராய் உகந்தருளின நிலங்களிலே வந்தது நிறகிறது நம்ம அவவருகே கொடுபோகைக காயிருக்கும் நீயும் அவன நினைவிலே போகப்பாராய். அடி வணங்கே-அடிவணங்குகையாவது-ஈரசு தவிருகையிறே. அவன்கருத்திலேபோகை இப்படி ஆழ்வாருடைய பரகருதிககுச்சேர வணககம கூறப்பட்டது

ஆக இவவிடங்களிலே, மறதி-காமம-வணககம் என்ற சபதங்களுக்கு ப்ரகரணநுகுணமாகவும் கர்த்தரபிப்ராயாநுகுணமாகவும், ஸம்பரதாயாநுகுணமாகவும் விலகடிணவயாக்யாநம் செய்யப் பட்டிருப்பது ரஸிகஜநமனோஜமம்.

482 இ மந்திரத்தை—மந்திரத்தால் —தி. நெ. 4

அ அந்தணனை—அந்தணர் —தி. நெ. 4

அ அந்தணனை—அந்தணர் —தி. நெ. 14

விள —இப்பாட்டுக்களிலேயுள்ள வேறறுமையுருபுகளைக் குறிக கொள்க. மந்திரத்தை-பகவானை-மந்திரததால் திருவெட்டெழுத்தால் என்றபடி அந்தணனை-சுத்தனான பகவானை - அந்தணர்-வைதிகர்கள் என்றபடி-அடியார்கள் என்றும் பொருள்படும். ச்ருதியும் “யகனேந யகனம்” என்னுநினறதிறே

483 இ ஒருகால் நிற்ப —தி. நெ. 5

அ வில்லாண்டான் —தி. ப. 12

விள —நிற்ப-திருவடிகள் பூமியையளகக என்று உதயோகித்த உத்யோகத்தே குசை தாங்கின அருமையெல்லாம் தோற்றுகிறதாயிற்று. இதினுடைய உத்யோகத்தைக குசை தாங்கினுன என்றிறே அவன் தனக்கு ஏற்றம். ஆக அளந்த திருவடியை யவன் வருந்தி நிறுத்தியபடி.

வில்லாண்டான்.-மத்தகஜததை ஆளுபவன் எனனுமா போலே, அத்தை ஆளுபவன என்றய்த்து இவனுக்கு ஏற்றம் “ஆலிகந்தம் இவாகாசம் அவவுடப்ய மஹத்தது ” என்னக்கடவதிறே இப்படி ஸீசார்ங்கத்தை ஸர்வேசவரன குசை தாங்கி நிறுத்தியபடி.

இப்படி ஆழ்வார்கள் அவன திருவடி வேகத்தைக் குறைத்த படியையும் திருக்கைவில்லின வேகத்தைக குறைத்தபடியையும் அநுபவித்தபடி.

484 இ அவுணன் உள்ளம் —தி. நெ. 5

அ அவுணர்க்கு —தி. நெ. 6

இ அந்தணனை —தி. நெ. 4

அ அந்தணர் மாட்டந்தி —தி. நெ. 4

இ அந்தணனை —தி. நெ. 14

அ அந்தணர் தம் சிந்தையானை —தி. நெ. 14

வின:—ஆழ்வார் சில சொற்களை ஜாதிபரமாகவும் அப்படியன்றியும் ப்ரயோகித் தருளுகிறார் எனபது இப்பாட்டுகளிலே வ்யக்தம்.

“அவுணன் உள்ளத்து எண்மதியும் கடந்து” என்ற விடத்தில் அவுணன் என்ற சொல் ஜாதிபரம்-அஸுரஜாதீயனான மஹாபலியைக்குறிக்கும்து-“அவுணர்க்கென்றும் சலம் புரிந்து” என்றவிடத்தில், “அவுணன்” என்ற சொல் அஸுர ஜாதிபரமன்று. அவுணர்-இத் தால் அஸுரஜாதியைச் சொல்லுகிறதன்று. அஹங்காரமமகாரயுக்தராய் “நநமேயம்” என்றிருக்குமவர்களைச் சொல்லுகிறது. ஸ்ரீப்ரஹ்மலாதனை ஜன்மம் அதுவாயிருக்கச் செய்தே “உபமாநமசேஷாணம் ஸாதூநாம்” என்கையாலும், ராக்ஷஸஜன்மமாயிருக்கச் செய்தே ஸ்ரீவிபீஷணுழ்வானை” “விபீஷணஸ்து தர்மாத்மா” என்கையாலும், தேவயோநியாயிருக்கச் செய்தே ஜயந்தன் ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்துக்கு இலக்காகையாலும் ஜாதிபரமன்று - ஸ்வபாவபரம் - ஸுர பிந்தர் அஸுரர் என்றபடி-விஷ்ணுபக்திபரோ தேவ: விபரீத: ததா அஸுர: ‘என்னக் கடவதிறே-இவ்வளவால் “அவுணன்” என்ற சொல்லைப் பலபடிகளிலே ஆழ்வார் ப்ரயோகித்தருளினார் என்று தேறியது.

அந்தணன்:—அறியலாகா வந்தணனை” என்ற விடத்திலும் “அரங்கமேய வந்தணனை” என்ற விடத்திலும் பகவத் பரமான “அந்தணன்” என்ற சொல்லுக்கு சுத்தி பரத்வம் வ்யாக்யாதம். “அந்தணர் மாட்டந்தி” என்ற விடத்தும், “அந்தணர் தம் சிந்தை” என்ற விடத்தும் ஜ்ஞாநிபரமான “அந்தணர்” என்ற சொல்லுக்கு ஜாதிபரமாக ஓரிடத்திலும் சுத்தி பரமாக மற்றோரிடத்திலும் வ்யாக்யாதம் அமைந்துள்ளது. ராகாதி தூஷிதனன்றியே சுத்தனாயிருப்பான் ஓர் அந்தணன் என்றருளிச் செய்தார் பெரியவாச்சான் பிள்ளை—

இப்படி சப்தப்ரயோக வைசித்யம் இருக்கும்படி.

485 இ வற்புடைய —கலி. தி. நெ. 7

அ தென்னிலங்கை —கலி. தி. நெ. 28

அ-27

வினா — இவ்விருபாசரங்களிலும் அவதாரதர்யம் அநுபவிக்கப் பட்டது. வற்புடைய பாசரத்தில் பரசராம ஸ்ரீராம கருஷ்ணவதாரங்களையும், தென்னிலங்கை பாசரத்தில் ஸ்ரீராம தரிவிக்கரம் கருஷ்ணவதாரங்களையும் ஆழ்வாரா அநுபவிக்கருா, கீழே திருக்கோவலூரா ஆயனுடைய ஸௌகுமாரயதையை நுஸந்தித்து பயந்த ஆழ்வாருடைய பயமதெனியத் தன்னுடைய வீரசரிதரங்களைக் காட்டிக்கொடுத்தான். ஆழ்வாருடைய பயத்துக்கு சாமகமாகக் காட்டித்தந்த பரசராம ராம கருஷ்ண சேஷ்டிதங்களை “வற்புடைய” பாசரத்தில் அநுஸந்தித்தார் தென்னிலங்கை பாசரத்தில் அநுபவம் வேறு-“வரையுருவின மாகளி” என்று பகவானை ஓர யானையாக வருணித்து, அவனிடத்தில் பரணய ரோஷம் தலையெடுத்துத் தோழியிடம் ஊடிப்பேசும் வார்த்தையது. ஆங்கே களிறு செய்யும் அப்புத வ்யாபாரங்களைச் சொல்லும் பாசரம் அது-ஸ்ரீராமனும் ஸ்ரீதரிவிக்கரமனும் ஸ்ரீகருஷ்ணனும் செய்த செயல்களெல்லாம் ஆனைத் தொழில்களல்லவா? அப்படியநுபவிக்கும் பாசரம் அது. ஆகப் பாசரங்களில் ஆழ்வார பகவதவதாரங்களைப் பலபடிகளிலே யநுபவிக்ருா எனத்தேறுகிறது.

486 இ உலகமாண்டு —கலி தி. நெ. 7

அ உலகாண்டு —கலி 5. 4. 10

வினா — உலகமாண்டு-வடிவாயமமுவேந்தி என்று ஸ்ரீ பரசராமாவதாரம் அநுபூதம். ஸ்ரீ பரசராமாழ்வான ஆண்டதொரு ராஜ்ய மில்லாமையாலே “உலகமாண்டு” என்று ராமாவதாரத்தை நினைக்கிறது. தன பிதாவை நலிந்தார்கள் என்னும் கோபத்தாலே ராஜாக்கள் தலையையறுத்து, அவர்களுடைய ரக்தத்தாலே தடாகத்தை நிரப்பி, உதக்கரியை பண்ணிப் போந்தானித்தனையிறே-ஸ்நாத்வா புஞ்ஜீத” என்றுமாபோலே “ஏந்தி” என்கிற வயப்பு ஏககர்த்ருகமாகவனரே இருக்கிறதென்னில், வஸ்தவைகயத்தாலே ஏககர்த்ருகமாகவும் கட்டிடலை. ஆக இப்பாசரத்திலே “உலகமாண்டு” என்று ராஜ்ய பரிபாலனம் கூறப்பட்டது. அது ஸ்ரீதாசரதி கர்த்ருகமாகவும் அபிப்ப்ரேதம்.

உலகாண்டு - இப்பாசரத்திலே “உலகமாண்டு” என்றது பூலோகத்தில் ஸ்ரீமந்மந்திரமான கோயிலிலே (திருவரங்கத்திலே) வாஸத்தை நினைத்து என்று ஆழ்வாரா திருவுள்ளத்தைப் பினசென்று வியாகயாநிகரும் வயாகயாந சக்ரவாததியான பெரியவாச்சான் பினனையருளிச் செய்தார். ஆக - உலகமாளவது கோயில் வாஸமென்றும் அது திவயப்ரபந்தாநுஸந்தாதரு காதருகமாகவும் அபிப்ப்ரேதம்,

487 இ வற்புடைய —கலி. தி. நெ. 7

அ பூங்கொள்...சங்கொலியும் —நாச். தி. 9. 9.

விள—வற்புடைய-திருக்கோவலூர் ஆயன் வரையாதே எல்லார் தலைகளிலும் திருவடிகளை வைத்து தூளிதானத்தோடே வந்து நிற் கையாலே அதை யநுஸந்தித்து அநுபவத்தை விஸ்மரித்து பயப் படத் தொடங்கினார். அஸ்த்தானே பயசங்கைபண்ணும் படியா யிற்று இவர்தம்முடைய ப்ரேமாந்ந்தையிருப்பது. ஸௌகுமார் யத்தை யநுஸந்தித்தவாறே வயிறுபிடிக்க வேண்டியிருக்கும்-மஹா ராஜர், ஸ்ரீவிபீஷணுந்வான் அநுகூலனாய் வந்து சரணம் புகரா நிற்கத் தமமுடைய ப்ரேமாந்தயத்தாலே “வத்யதாம்” எனருநிறே. மஹாராஜர் பயத்தைப் பெருமாள் தம்முடைய தோள் வலியைக் காட்டி சமீப்பித்தாப் போலே ஆழ்வாருடைய பயத்தையும் ஆயன் சமீப்பித்தான். இங்கேயும் ஆழ்வார்க்குத் தன் மிடுக்கைக் காட்டி யிறே பயநிவர்த்தகனானான். அநேகாவதாரங்களிலுண்டான மிடுக் கையெல்லாம் காட்டி சமீப்பிக்க வேண்டுமபடி காணும் இவருடைய பயாதிசயம் இருப்பது.

பூங்கொள்:— இரண்டவதாரத்தில் இரண்டு பிராட்டிமார்க்கு உதவினது தனக்கொருத்திககுமே வேண்டுமபடியாயிற்று இவள் தசை.

சிசுபாலன ஸவயம்வரார்த்தமாக வொருப்பட்ட ஸமயத்திலே, புறச் சோலையிலே ஸ்ரீபாருசஜநய கோஷமானது வந்து செவிபபட்டு தரிப்பித்தது ருகமிணிப பிராட்டியை. ராவணன மாயா சிரஸஸைக் காட்டின போது, ஸ்ரீசார்ங்கத்தின் ஜயாகோஷமானது வந்து செவிப் பட்டு தரிப்பித்தது ஸ்ரீஜநகராசன திருமகனை. இரண்டவதாரத திலுள்ளவையும் மடுதது ஒலிகக வேண்டும்படியாயதது இவள விடாய. அவர்களள வல்லவாயதது இவளாறருமை.

ஆக மஹாராஜர் அளவல்ல ஆழ்வார் பயம் என்றும், ஸ்ரீதேவி அளவல்ல ஆண்டாளாற்றருமை என்றும் தேறியது. ஆழ்வார்குப் பல அவதாரங்களில் சேஷடிதங்களைக் காட்டி பயநிவருததி செய்ய வேண்டிற்று-ஆண்டாளுக்கும் பல ஒலிகளை ஒலித்து பயநிவருததி செய்ய வேண்டிற்று-ஆழ்வார் பயாதிசயமும் ஆண்டாள ஆற்றருமை யின் மிகுதியும் இருக்கிறபடி.

488 இ பொன்னானாய் —தி. நெ. 10

அ தேராளும —தி. நெ. 20

வின — பொன்னுனாய் என்கிற பாட்டிலே ஈச்வரனுடைய புத்தியை ஸமாதாநம் பண்ணினார் இவ்விடத்தில் (தேராளம் பாட்டிலே) வினவ வந்தவர்கள் இவளுடைய ஆற்றுமையிலே ஸாதநபுத்தி பண்ண, தாயார் நிலையிலே நின்று அவர்களுடைய ஹருதயத்தை ஸமாதாநம் பண்ணித் தலைக்கட்டுகிறார். இத்தால், ஸிததஸாதந பரிகரஹம் பண்ணினவர்களுக்கு யாவதாயுஷம் பகவத்குண சேஷிதங்கள் காலக்ஷேபத்துக்கு விஷயம் என்றதாயிற்று.

489 இ பொன்னுனாய் — தி. நெ. 10

அ நோற்ற நோன்பு — நம். 5. 7. 1

வின — பொன்னுனாய் - இவருடைய நோற்ற நோன்பு இருக்கிறபடி. “மந்திரததால்” என்கையாலே ஒரு ஸாதந பாவமும், “மறவாது வாழதியேல்” என்கையாலே ஒரு கர்த்தவ்யமும், வாழலாம்” என்கையாலே ஒரு பலமுமாயத தோற்றுமிதே. அதிலையென்கிறா பொன்னுனாய் பாசுரத்திலே. “நோற்ற நோன்பிலேன” என்று ஆகிஞ்சநயத்தைச் சொல்லி “ஆகிலும் இனி உனைனைவிட்டு ஒன்றுமாறற கிறகின்றிலேன” என்று ருசியில் குறைவற்றிருக்கிற படியையும் அருளிச்செய்தாரிதே கலியினும் “என்னுனாய் என்னுனாய் என்னலல்லால் என்னறிவன ஏழையேன்” என்றருளிச் செய்கிறாரிதே காலக்ஷேபத்துக்காக உன்னுடைய குணங்களைப்பற்றி பவிததேனிததனையொழிய என்னுறருமையை ஸாதநமாக நினைத்திருந்தேனோ என்கிறார். இது இவ்வதிகாரியுடைய காலக்ஷேப பரகாரமிதே. காலக்ஷேபத்துக்கும் போகத்துக்கும் உடலாயிருக்கு மென்றபடி ப்ராபக பராததனைக்கு ஆகிஞ்சனயமும் ஸ்வதோஷக்யாபநமும் வேண்டின வோபாதி, ப்ராபய ப்ராததனைக்கும் ப்ராபயருசிவேணுமிதே. ஆகிஞ்சனயமும் அவனையொழியச் செல்லாமையுமிதே தவயத்துக்கதிகாரம்-ஸாவாதிகாரமான சரணுக்கதிகுமசில அதிகாரம் உண்டு-பகத்யாதிகளுக்க அபேக்ஷிதமான அதிகாரம் அபேக்ஷிதமன்று என்று கொண்டு ஸாவாதிகாரம் பரபததி என்கிறது.

490 இ பொழிலேழும் காவல் பூண்ட — கலி. தி. நெ. 10

அ உலகமுண்ட பெருவாயா — நம். 6. 10. 1

வின — “பொழிலேழும்” என்று ஸபத லோகங்களையும் சொல்லுகிறது இத்தால் கீழுள்ள லோகங்களையும் உபலக்ஷிக்கிறது “எத்ருசாநாம்” என்கிற அண்டாந்தரங்களுக்கும் உப

லக்ஷணம். பொழில்-லோகம் ஒருரை நோக்குவாரைப் போலே யன்றோ ஸகல லோகங்களையும் அவதானம் பண்ணி ரக்ஷிப்பது.

பெருவாயா— ரக்ஷயத்தினளவல்லாத ரக்ஷகனுடைய பாரிப்பு இருக்கிறபடி.

491 இ காவல் பூண்ட புகழானாய் —கவி. தி. நெ. 10

அ உலகமுண்ட..., உலப்பில் கீர்த்தி —நம் 6, 10, 1

விள:—காவல்-இப்படி ரக்ஷிக்கையால் வந்த குணப்ரதையை யுடையவனே. 'யசஸ ச ஏகபாஜநம்' 'உலப்பில் கீர்த்தியம்மானே' எனனக் கடவதிறே. "உண்ட" என்று ரக்ஷணமும், "கீர்த்தி" என்று கீர்த்திமததவமும் கூறப்பட்டதிறே-பகவானுகு ஜகத்தே ஊணிதே. "அத்தா சராசரகரஹணத்" என்று சாரீரகத்திலும் "உபே பவத ஓதந" என்று கடோபநிஷததிலும் கூறப்பட்ட திறே. ஜகதுபஸமஹாரமும் ரக்ஷணமே—வயிறறிலே வைத்து நோக்குகையிறே.

492 இ தொண்டனேன் —கவி தி. நெ. 10

அ தொண்டனேன் —நம். 8, 5 6

விள:— தொண்டனேன் - உன்பக்கலிலே அதிசபலனான நான், இத்தால் பராப்யருசியைச் சொல்லுகிறது. ப்ராபகபரார்த்தனைக்கு ஆகிஞ்சனயமும் ஸ்வதோஷகயாபநமும் வேண்டினவோபாதி ப்ராப்ய பராத்தனைக்குப் ப்ராப்யருசி வேணுமிதே ஆகிஞ்சன யமும் அவனையொழியச் செல்லாமையுமிதே தவயததுக்கதிகாரம்.

தொண்டனேன் — உன திருவடிகளில் கைங்காயத்தில சபல னான நான். இப்படி ஆழவாராகன் பகவதநுபவ கைங்காயங்களில் அதிசபலர்களாயிருக்கும்படி

493 இ பாவை பேணுள் —கவி. தி. நெ. 11

அ பூவை...திருமால் திருநாமங்களே கூவியெழும் -

நம். 6, 7, 3

விள — பாவை - இவளுடைய தசாவிசேஷத்தைக் கண்டு "இவனை தரிப்பிக்கும் விரகு ஏதோ" என்று பாராதது, பண்டு ஊனுறக்கம் இல்லாதபடி பாவையோடே போது போக்கக் காண்கை யாலே பாவையைக் கொண்டு வந்து காட்டினான். அது த்ருஷ்டி

விஷம் போலேயாயிற்று. பாவையை ஒழியச் செல்லாதவள் கிடர் பாவையை அநாதரிககிருள் போகோபகரணங்களோடு தொற்றும்படி கிடர் ஒரு விஷயத்திலேயவகாஹித்தபடி இத்தால் பகவத் விஷயத்திலே அவகாஹித்ததாக்கு விஷயாந்தரங்கள் த்ருஷ்டி விஷம் போலேயிருக்கும் எனனும் அரத்தத்தை வெளியிடுகிறார். பகவத் விஷயத்தில் ப்ராவண்யம் பகவத் ப்ரஸாத ஸித்தமான வோபாதி விஷயாந்தரங்களில் விரக்தியுடைய பகவத் ப்ரஸாத பலமிதே “மாந் பால் மஹம் சுழிப்ப மங்கைபாதோள் கைவிட்டு” (பே 14) “பா மாத்தறி யோ ரகத.” “கண்டு கேட்டுற்றமோந்து (நம். 4. 9. 10) (ஸ்ரீ. வ. பூ. 95) எனனாநினைத்திதே.

பூவை - வேறென்றைக் கொண்டு போது போக்க வேண்டும் பருவத்திலும் திருநாமத்தையே கொண்டு ஜீவித்திருக்குமவள் கிடர் எனபென எனறபடி. பூவை தொடக்கமான லீலோபகரணங்களால் பிறகும் ஹாஷமெல்லாம் த்வயத்திற்படியே சரியப்பதியெனகிற திருநாமத்தைச் சொல்லி அதநாலேயுண்டாகா நின்றது.

“ஊரும் நாடும் உலகமும் தனைப்போல்” என்கிறபடியே இவைதாம் திருநாமத்தைச் சொல்லிற்றினாலாகாதோ என்று பெற்றி நம்பிள்ளையைக் கேட்க, அதுககு வயபிசாரமுண்டு. “பந்துதூதை” என்கிறவிடத்தே தட்டுப்பிறகும் என்ன, அங்ஙனையிதேயென்று இசைந்து போனா அவன திருநாமங்களையிவற்றுக்கிட்டு அழைத் ததானாலோ என்னில் “உண்ணும் சோறு பருகுநீர் தினனும் வெற்றியையும் எல்லாம் கண்ணை” எனறிருக்கிற அதிமாதர பராவண்யத்தககு இது சேராது. திருநாமம் சுவடறிந்த பின்பு லீலோபகரணதாசநம் இவளுககு அஸஹயமாயிருக்கும், ஸ்ரீபரதாழ்வானுடைய ராஜ்யதாசநம் அவனுக்கு அஸஹயமாபா போலே அவனுடைய லீலோபகரணங்களோபாதியும் போருமாயிற்று இவனுடைய லீலோபகரணங்கள். அவனுடைய லீலோபகரணம் இவளுக்கு போகோபகரணமாயிற்று புடிசுதசையில் - இவனுடைய முழுசு தசையில் இவனுடைய லீலோபகரணங்கள் அவனுக்கு போகோபகரணங்களாயிற்றன “பாவையும் பூவையும்” என்ற உபந்யாஸத்துக்கு இஃது விஷயமாகும்.

494 இ நெடுங்கண் — தி. நெ. 11

அ நீண்ட அப்பெரியவாய கண் — அமலனாதி. 8

விள:— நெடுங்கண். - அல்லாத அவயவங்களிற் காட்டில் கண்ணழகிலேயிடுமபடியிதே கண்ணின போக்யதையிருப்பது

“ஏனக்க குணவதீபஸ்யா ஸதாஸத்திதா” என்கிறபடியே, பகவத குணங்களில் ஒரோ குணங்களே அவதி காணவொண்ணாதாப் போலேயாயிற்று, விபுவாய் ஸாவஜ்ஞயை ஸாவசகதியாயிருக்கிற ஈச்வரனுக்கும் இவள் கண்ணின் போக்யமையை பரிசுசேதிகக வொண்ணாதபடி அவன் ஸவருபத்தாலே அபரிசுசினன. இவள் போக்யதையாலே அபரிச்சினன். அத்வா-நெடுங்கண்-உபய விபூதி யுத்தனையும் கூட ஒருபுடையிலே யடக்கவற்றான் கண் என்னவுமாம். இத்தால் ஜ்ஞாநவைபவத்தைச் சொல்லுகிறது.

நீண்ட-செவியளவும் அலையெறிகை, ஒழுது நீண்டிருக்கையும் தம்மளவும் கடாக்கம் வந்து விஷயீகரித்தபடியும், “கருபயா பரயா கரிஷ்யமானே ஸகலாங்கம் கில ஸாவதே” ஸ்ஷி நேத்தே, ப்ரதம்ம் ச்ரவஸீ ஸமாஸத்ருணதே இதி தைக்யேண விதந்தி ரங்கதேது.” பெரிய பெருமானுடைய திருக்கண்களானவை திருச்செவியளவுச் செல்ல நீண்டிருக்கும்படிக்கு ஒரு நினைவு உண்டு என்கிறா பட்டர். அதாவது-பெரிய பெருமானுடைய திருக்கண்களானவை, மீனுக்குத் தண்ணீர் வார்ப்பாரைப் போலே நித்யஸூரிகளுக்கு முகங்கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிற ஸ்ரீ வைகுந்த நாதனுக்கும் கண்ணிரண்டாய், ராமக்ருஷ்ணதயவதாரம் பண்ணி குஹாதிசன் விதுராதிகள் தொடக்கமானா சிலாககு அலப காலம் முகங்கொடுத்து விஷயீ கரித்து, வந்தாப்போலே வெறுங்கையோடே போனவர்களுக்கும் கண்களிரண்டாய், ஸமஸாரம் கிழங்கெடுத்தாலல்லது எழுந்திரேன என்று கோயிலிலே அர்ச்சா ரூபியாய அவவவா நிகாஷங்களைப் பாராதே முகங்கொடுத்துக் கொண்டு கிடக்கிற பெரிய பெருமாளுக்கும் கண்களிரண்டாயிருக்கவோ? இவருடைய க்ருபையைப் பார்த்தால் உடம்பெல்லாம் கண்ணாக வேண்டாவோ? என்று பார்த்து, எல்லா மண்டலங்களும் தங்களுக்கே ஆகவேணும் என்றிருக்கும் ராஜாக்கள், முற்படத் தங்களுக்கு பரத்யாஸந்தரான வன்னியரை அழியச்செய்யுமா போலே பெரிய பெருமானுடைய அவயவாந்தரங்களடைய நாமே யாகவேணும் என்று பாச்வஸ்ததங்களாயிருக்கிறன திருச்செவிகளாகையாலே அவற்றை வென்று அவவருகே போவதாக முற்பட, அவற்றுடனே அலையெறிகிருப போலே யாய்ததுத் திருக்கண்கள் செவிகளளவும் நீண்டிருக்கிறபடி. ஸ்வபாவ ஸித்தங்களான ஆயாம விஸதாரங்களுடையவான திருக்கண்களுக்கு இங்ஙனையும் நீட்சிககு ஹேது உக்தம்.

இப்படி பகவானுடைய திருக்கண்களின் நீட்சியும், அதனையும் விளாக்குலை கொள்ளும்படியான ஆழ்வார் திருக்கண்களின் நீட்சியும் அநுபவிக்கப்பட்டன. விபூதி த்வயத்தைக் கபளீகரிக்கும் அவன்

திருக்கண்கள். உபயவிபூதி விசிஷ்டனான அவனையும் கபளீகரிக
கும் ஆழ்வாரா திருக்கண்கள். “யான பெரியன நீ பெரியை எனப
தனை ஆரறிவார” எனனக்கடவதிதே.

495 இ பள்ளி கொள்ளாள --தி. நெ. 11

அ நீராடப் போனான் --தி. நெ. 19

அ நீராடப்போதுவீர் --திருப்பாவை. 1

விள -- பள்ளி - தன வயிற்றிற் பிறந்த இவன் “உறங்காள்”
எனன பரபதமாயிருக்க “பள்ளி கொள்ளாள” எனபான என
எனனில; வயிற்றில பிறந்தவளையாகிலும் ராஜமஹிஷியாகப
பட்டம கட்டினால் “ஆழ்வார” எனறிதே சொல்லுவது. அப்படியே
புதரனோடு சிஷ்யனோடு வாசியற அவர்களுக்கு பகவத ஸம்பந்தம்
உண்டானால், உதத்தசயதை தோற்ற பூஜாவாசி சபதங்களாலே
சொல்லக்கடவதென்று பூவாசாராயாகளதுஷ்டித்துப் போந்த
சாஸ்தராதத்ததுக்கடி இதே.

நீராடப்போனான்-தமிழா “சுனையாடல்” என்றும் “நீராட்டு”
என்றும் ஸமச்சல்லஷத்தைச் சொல்லக்கடவார்கள். அநுபவிககப்
போனான் எனனை—

நீராடப் போதுவீர் - “ஏஷ ப்ரஹ்ம ப்ரவிஷ்டோஸமி க்ரீஷ்மே
சீதமிவ ஹரதம்” எனனா நினறதிதே. புதராகளாகவுமாம் சிஷ்யாக
ளாகவுமாம் பகவத ஸம்பந்தமுடையாரை கௌரவயா எனகிறது.
“பொற்றாமரைக்கயம் நீராடப் போனான்” எனனக்கடவதே
இப்படி ஸதாசார சிஷ்ணம் இருக்கிறபடி.

496 இ இது செய்தார் --கலி. தி. நெ. 11

அ இது தகாது --நம். 1. 4. 4

விள -- இது செய்தார் - தீராதோய செய்தார் - இந்நோய
பெருமபேறு என்னுமிடம் தோற்ற “இது” என்கிறான். தெய்வ
நனனோயிதே. தெய்வமடியாக வந்த நோயாகையாலே விவக்ஷண
மான நோயிதே நாட்டார் புருஷார்த்தமென்று ஸாதிககித வித்தை
நிர்ஹேதுக பகவத் ப்ரஸாதத்தாலே பெற்றவனானோவிவன். “ஜந்
நாந்தர ஸஹஸ்ரேஷு இத்யாதியிற் சொல்லுகிறபடியே ஸாத
நாந்தரநிஷ்டாக்கு அநேக ஜனம் ஸாதையையான பக்தி இவளுக்கு
நிர்ஹேதுக பகவத் ப்ரஸாதத்தாலே ஸித்தித்ததிதே. உபாஸக
னுக்கு ஸாதந்ததினுடைய மேலெலலையாய், ப்ரபந்தனுக்கு ஸாத
யத்தினுடைய முதலடியாயிதே பரமபகதியிருப்பது.

இது தகாது எனாத - தன தசை தானும், தனககும் பேச்சககு நிலமலல காணும்.

ஆக ஜனாநிகளுககு ஏற்பட்ட தெய்வ நனனோய் வாசாம் அகோசரம் என்றும் பரமபுருஷார்த்தம் என்றும் அநிவாரயம் என்றும் தெளிவாகிறது.

497 இ உண்டறியாள் —தி. நெ. 12

அ கண்துயில் அறியாள் —நம. 7. 2. 1

அ கண்துயில் மறந்தாள் —கலி. 2. 7. 5

விள-உண்டறியாள்- உணகிறிலள் என்கையன்றியே முதலிலே ஊணை மறந்தாள் எனகிருள். ஸமச்சேஷத் தசையிலே “உண்ணா நாள் பசியாவதொன்றிலலை” என்றும் “உண்ணும் சோறு ..எலலாம் கண்ணன்” என்றுமிருக்கையாலே ஊணிலலை-தத்விசேஷத்தில உபவாஸக்ருசையாயிருக்கையாலே ஊணிலலை. இப்படி இவர் ஊணறியாதபடி.

கண்துயில் அறியாள் - கண்துயில் கொள்ளாள என்னாதே அறியாள் என்கிறது, ஸமச்சேஷத்தில அவன் உறங்கவொட்டான். விசேஷத்தில விரஹ வயஸநம் உறங்கவொட்டாது ஆகையாலே இரண்டு படியாலும் உறக்கமில்லாமையாலே. “அநிதர ஸததம் ராம:” என்று கொண்டு தன்படியாக்கினன்-“பரமம் ஸாமயம் உபைதி” எனகிறபடியே தமமோடு ஸாமயாபத்தி கொடுத்தபடி. நாட்டார் எப்போதும் உறங்குவர். இவரை “நாட்டாரோடு இயல்வொழிந்து நாரணனை நண்ணினமே” என்று சொல்லலாம்படியாக்கினன். நாட்டாரில வ்யாவ்ருததராக விவரையாக்கித் தனனோடு ஸாமயாபந்நராகவும் ஆக்கினான் என்றபடி.

கண்துயில் மறந்தாள் என்றதுவும் இதுவேயிறே.

498 இ நஞ்சரவில் துயிலமர்ந்த நம்பீ என்னும் —

கலி. தி. நெ. 12

அ தொழுதாடித்தாமணி வண்ணனுக்காட்செய்து —

நம். 4. 6. 11

அ சூட்டுமின் — சூட்டுநன்மாலைகள் — திருவிருத்தம்

20, 21

அ-28

விள — நஞ்சு - “உடல வண்ணம்” என்று கட்டுவிச்சி திருநாமத்தைச் சொல்லுகையாலும், அதைத் திருத்தாயார் அநுபாஷித்தும், வினவ வந்தார்க்குச் சொல்லியும், இவள் தான வாய் வெருவினாப் போலே, “எம்பெருமான் திருவரங்கமெங்கே” என்று தன்வாயாலே திருநாமத்தைச் சொல்லுகையாலும், பூர்வாவஸ்தையிற் காட்டில சிறிதுணாததி பிறந்தது அவ்வளவிலும் அபிமதனவந்து முகங்காட்டாமையாலே அதுவும் ஆற்றுமைக்கு உடலாய் இடைவிடாமல் கூப்பிடத் தொடங்கினாள். “நஞ்சரவில துயிலமர்ந்த நம்பி” இதயாதி கூப்பிட்டாகிறது.

தொழுதாடி: — இதற்கு அம்மங்கியம்மாள் பணிகுமபடி - மோஹிததவள் அலபம் ஆச்வஸிததவாறே “மோர்க் குழம்பு குடித்தாள, தரித்தாள், கண் விழித்தாள். வார்த்தை சொன்னாள் எனபாகளிறே. அது போல காணும் என்று. முனடி பிறந்த அவஸாதாதி சயத்தாலே பிறந்த உணர்த்தியைக் குவாலாகச் சொல்லுகிறது, மேல் “சீலமில்லாச் சிறிய”னாகையாலே, உணர்ந்து கூப்பிட வேண்டுமெனவேயிறே பிறந்தது. தொழுது-இதயாதி-இத்தோழி தானும் அறிந்திலள் காணும் பகவத் ப்ரபாவம். அவர்களை “ஏத்துங்கோள்” என்றானே. அதெல்லாம் வேண்டாதே, தான் ஏத்துங்கோள் என்ற இது தானே அமைந்தது இவள் உணருகைக்கு பகவத் ப்ரபாவம் புறம்புள்ளாராக அறியவொண்ணாதவோபாதி, உட்புகுந்தாராய் அறிந்தார்களாயுள்ளவாக்கும் இவ்வளவு என்று அறியவொண்ணாதாய்க் காணுமிருப்பது. “வணதுவராபதி மனனனை ஏத்துமின” என்று தோழி சொன்ன மாதரமே அமைந்தது, இவள் பரபுதையாகைக்கு. இத்தோழி தானும் “தானும் சொல்லி அவர்களும் சொல்ல வேணும்” என்றிருந்தாள். இதெல்லாம் வேண்டிற்றிலையே.

சூட்டுமின:-கீழ்ச்சொன்ன பகவத் ப்ரபாவம் இருவரும் அறிந்திலா. எங்ஙனையெனினில, சொன்ன உகதி செவிப்படுவதற்கு முன்னே உணருகையாலே. இவள் சொன்ன இதுவெல்லாம் வேண்டாதே இப்படிச் செய்வது என்ற ப்ரஸங்கமாதரத்திலே மோஹம தீர்ந்து கண்ணும் விழித்தாள் என்றபடி.

ஆகையிறே நெஞ்சருகி பாசுரத்திலே ஸ்ரீ பரகால நாயகியுடைய உணர்த்திக்கும், தொழுதாடி என்ற பாட்டிலும் சூட்டு நனமாலைகள் பாட்டிலும் ஆழ்வாருடைய உணர்த்திக்கும் அஸாங்கதயசங்கை பரிஹ்ருதையாகிறது.

499 இ துயிலமர்ந்த நம்பி —தி நெ. 12

அ பள்ளி கொள்ளுமிடம் —நாச். தி. 4. 1

விள—துயிலமர்ந்தநம்பீ—முன்பு “திருவரங்கம்” என்று ஊரைச் சொன்னான். கட்டு விசசி “கடல் வண்ணா” என்று பெரிய பெருமானைச் சொன்னான் இப்போது படுகையைச் சொல்லுகிறான். முதற் படுக்கை கோயில் போலே காணும் இவளுககு.

பள்ளி கொள்ளுமிடம். — மணாளார் பள்ளிகொள்ளுமிடம். ப்ரணயிநி முகங்காட்டுவது ஓலக்கத்திலேயன்றே. படுகையிலே யிறே. அதாகிறது கோயிலாயத்து “பவளி கொள்ளுமிடமாகிறது கோயில்” என்று பட்டா அருளிச் செய்ய நான கேட்டேன என்று பிள்ளையழகிய மணவாளரையர் பணிபபர்.

500 இ துயிலமர்ந்த வயலாலிமைந்தா —தி. நெ. 12

அ அணைவது அரவணைமேல் — பூம்பாவை யாகம்

புணர்வது —நம். 2 8 1

அ மெல்லியல் தோள் தோய்ந்தாய் — துயிலமர்ந்த—

தி நெ. 13

விள—துயில் அமர்ந்த-படுகை வாய்ப்பாலே வீசி வில்லிட் டெழுப்பினாலும் எழுந்திராத படியாயிற்றுப் படுகை வாய்ப்பிருக் கிறபடி. நிராயமாகக் கண்வளரப் பெற்றேமே போக ரூபமாகக் கண்வளரப் பெற்றேமே பொருந்திக் கண் வளரப் பெற்றேமே. அப்படுகையோடே சேருகைக்குப் பாணிகரஹணம் பண்ணின தேசத்தைச் சொல்லுகிறது - வயலாலிமைந்தா என்று வயலாலி மணவாளனிறே பூரீபரகால நாயகி நாதன கலியன், துயிலமாந்த- என்று படுகையைக் கூறி பிறகு வயலாலிமைந்தா என்று தத்பூவ பாவியான விவாஹத்தைக் கூறினா இஃது நமமாழ்வார திவ்ய ஸூகதியை யநுஸரித்த நிராதேசமாகும் ஆழ்வாரும் “அணைவது” என்று நாகபர்யங்கத்தைக் கூறிய பிறகே “பூம்பாவையாகம் புணர் வது” என்று ச்ரிய:பதித்வத்தை யருளிச் செய்தாரிறே சேஷ சாயித்வமும் ச்ரிய பதித்வமும் பரதவலிங்கம். அணைவது என்று பர்யங்கமும், புணாவது என்று பதநீஸம்சலேஷமும், “இருவரவா முதல” என்று புத்ரஜநநமும் அருளிச் செய்தாரிறே ஆழ்வார். ஆயினும் கலியன் “கலெடுதது” பாசுரத்திலே “மெல்லியல் தோள் தோய்ந்தாய்” என்று விவாஹத்தை முந்துறக்கூறிய பிறகு “துயிலமாந்த” என்று பர்யங்க சயநத்தை யருளிச் செய்தாரிறே. இது க்ரம நிராதேசமாகும். நமமாழ்வாரும் “திருமால்” (2.1.1) என்று ச்ரிய:பதித்வத்தையும், “அரவணையான்” (2.1.2) என்று பர்யங்க சயநத்தையும் க்ரமமாக காதாத்வயத்தாலே யருளிச் செய்தாரிறே.

501 இ துயிலமர்ந்த வயலாலி — அஞ்சிறையபுள் —

தி. நெ. 12

அ அடைவது — மிடைவது கடைவது — நம். 9. 3. 6

விள — துயில்-படுக்கையைச் சொல்லி, படுக்கையோடேசேருகைக்கு யோக்யமான பாணிக்ரஹணத்தைச் சொல்லி, பாணிக்ரஹணம் பண்ணி வைக்கக கொண்டு வந்த விச்வாமித்ரனைச் சொல்லுகிறது—“அஞ்சிறைய புள்” என்று. இப்படி இப்பாசுரத்திலே விஷயத்தாயம்.

அடைவது.-“அடைவது” என்று அவனை ஸமச்சேஷிக்கும்படி சொல்லிற்று. “மிடைவதும்” என்று அதற்கிடும் பிச்சை சொல்லிற்று. “கடைவதும்” என்று அவனைப் பெறுகைக்கு யத்தம் பண்ணினபடி சொல்லிற்று இவர் திருவுள்ளம் உடைகுலைப்படுகைக்கு ஹேதுக்களிலை. அவன் பனிக கடலைக கடைய இவர் மனக்கடல் உடையப் புக்கது. “பனிககடலும் மனக் கடலும்” என்ற உபந்யாஸத்துக்கு இஃது விஷயம். பெரியாழ்வார் திருமொழி (5 4 9) பாசுரத்தையும் கொள்ளலாம்

இப்படி பகவான் பிராட்டிக்காசச் செய்தருளிய வ்யாபாரத்தாயம் அடைவது பாசுரத்திலே வயக்தம்

502 இ அஞ்சிறைய புள் — தி. நெ. 12

அ வள்ளி மருங்குல் — கவி. 3. 7. 1

விள—அஞ்சிறைய புள்-பாணிக்ரஹணம் பண்ணி வைக்கக கொண்டு வந்த விச்வாமித்ரனைச் சொல்லுகிறது விச்வாமித்ரமூலகமிதே ஸ்ரீராம ஸீதா விவாஹம். “நம்பியைக காண நங்கைக்கு ஆயிர நயநம் வேண்டும், கொம்பினைக காணும் தோறும் குரிசிற்கும் அனனதேயாம், தம்பியைக காணமின எனபா தவமுடைத்து, உலகம் எனபார் இமபரிந்நகரிலதந்த முனிவனை யிறைஞசும் என்பார்” என்று கம்பரும் கூறினார். விவாஹத்துக்கு ஸ்ரீராமனை விச்வாமித்ரன கொண்டு வந்தான். அதேபோலப் பெரிய திருவடியன்றோ அவனைக் கொண்டு வந்தான் என்றபடி.

வள்ளிமருங்குல்: - அவனைக் கொடு வந்த விச்வாமித்ரனைச் சொல்லுகிறது. இவளுடைய அழகாய்த்து அவனை யழைப்பித்தது. ஸ்ரீ பரகால நாயகியுடைய இடையழகு இடையனை வரவழைத்தது என்றபடி. ஸ்ரீ பரகால நாயகி இடைச்சியிறே-இடைச்சிகள்

பொன்னையும் மாணிக்கத்தையும் அழிய மாறி வெள்ளி வளையை யாய்த்திடுவது. ஆயனுக்கு நேரான ஆய்ச்சியிறே. இடையனை வர வழைத்த இடையழகு விச்வாமித்ரன் எனறபடி. இப்படி வயாக் யாநிக்கப் பெரிய வாச்சான் பிள்ளையைத் தவிர்த்து யாரே உளர். வ்யாக்யாந சகரவர்த்தியிறேயவர்.

503 இ கல்லெடுத்து —தி. நெ. 13

அ நீரகத்தாய் —தி. நெ. 8

விள—கலலெடுத்து - தான் ஆபந்நையாமிருககையாலே ஆபந்நிவர்த்தகமான திருநாமங்களை யெடுத்தாயிற்று அவற்றைச் சொல்லச் சொல்லுகிறது—ஆக நாமக்ரஹண காலத்தில் இப்படிப் பட்ட திருநாமங்களை கரஹணம் செய்ய இது தாத்பாயம் என்று தெளிவாகிறது. ஆபந்நிவாதக அபதாந பரதிபாதக நாமங்களிறே இவை.

நீரகத்தாய் :- திருக்கோவலூரிலே போய் அநுபவிக்க ஒருப்படுகிறார். தாமாகையாலே போகவென்று ஒருப்பட்டவளவிலே ஸ்ரீபாதம் பேர்ந்ததிலை. ஆயனுடைய ஸௌந்தாயாதிகளை யநுஸந்தித்து “காலாமும நெஞ்சழியும் கணசுழலும்” எனகிறபடியே கரணங்கள் சிதிலமாகையாலும், ஸவருபாநுஸந்தாநத்தாலே வநத அபராப்தியாலும், ஆச்ரயண வேளையோடு போக வேளையோடு வாசியற அவன மேல விழுந்து ஆசரயிப்பிக்க ஆசரயிக்கையும், அவன மேல விழுந்து புஜிப்பிக்க புஜிக்கையுமிறே ஸவருபம். “கூவுதல வருதல் செய்யாய” “என திறம் சொல்லா” எனனக கடவதிறே. ஆக, கரண சைதிலயத்தாலும் அப்ராப்தியாலும் தாம் போக மாட்டிற்றிலா. தாமிருந்த விடம் திருக்கோவலூராகப் பெற்றிலா. கூப்பிடத் தொடங்கினார். திருக்கோவலூரை யநுபவிககப் பாரிததவா திருப்பதிகளைப் பற்றிக் கூப்பிடுவான என எனனில, கதிர பொறுக்கிக் கூட்டுவாரைப் போலே ஆயனுடைய ஸ்வபாவம் திருப்பதிகளிலே ப்ரகாசிக்கையாலே அததைப்பற்றக கூப்பிடுகிறார். “விஷ்ணுநாஸத்ருசோ வீரயே” எனனுமாபோலே ஆக, கவியன் திருக்கோவலூருக்குப் போக ஒருப்பட்டவர், திருநீரகம் தொடக்கமான சில தவ்யதேசங்களைக் கூறியதற்குத் தாத்பர்யம் இது என்று தெளிவாகிறது. திருக்கோவலூர் ஆயனுடைய ஸ்வபாவங்கள் விளங்குகிற தவ்ய தேசங்களிறே திருநீரகம் தொடக்கமான இவை. இவ்விஷயத்தை வயாக்யாநம் ஸேவித்துத்தெளிக.

504 இ கல்லெடுத்து .. ஊரகத்தாய் —தி. நெ. 13

அ அன்று தேர்கடவிய பெருமான்—நம். 3.6.10

விள—கல்லெடுத்து:—ஒன்றில் அவதாரங்களைச் சேர அநுபவிக்கிறிலர். ஒன்றில் திருப்பதிகளைச் சேர அநுபவிக்கிறிலர்-கலசியாயிற்று அநுபவிக்கிறது-அதுக்குஹேது என்னன்னில; பிடிதோறும் நெய்வார்ப்பாரைப்போலே திருப்பதிகளையொழியத் தமக்குச் செல்லாதபடியாலே. ஸுகுமாராயிருப்பார் அாச குமாரர்களுக்கு போஜனகாலத்தில் பிடிதோறும் நெய் சேர்த்தாலொழிய அந்நம் ரஸிக்காது கலியனுக்கு அடிதோறும் அர்ச்சை சேர்த்தாலொழிய பகவதநுபவம் ரஸிக்காது-அல்லாத ஆழ்வார்களுக்கும் இவர்க்கும் உண்டான வாசி யிதுவேயிறே. அர்ச்சா ப்ராவண்யதத்வமிறே கலியன்.

நம்மாழ்வார் அர்ச்சாவதார ஸௌலப்யத்தை “செய்ய தாமரைக் கண்ணன்” திருவாய் மொழியிலே உபதேசித்து “அன்று தேர்கடவிய பெருமான்” என்று தம் பாழியான ஸ்ரீகருஷ்ணவதாராநுபவத்தை அபேக்ஷித்தாரிறே அருமையும் எளிமையும் பாரார்களிறே ஒரோ விஷயங்களிலே ப்ரவணுராயிருப்பார். பரத்வத்துக்கு உத்கர்ஷமுண்டாய், போவாரும் பலருண்டாயிருக்கச் செய்தேயும் “பாவோ நாந்யத்ர கச்சதி” என்றானிறே திருவடி. அப்படி க்ருஷ்ணவதாரத்திற் காட்டில் அர்ச்சாவதாரத்துக்கு நீமை மிக்கிருந்ததேயாகிலும் இவர் “எத்திறம்” என்று ஆழங்காற்பட்டது க்ருஷ்ணவதாரத்திலேயாயிற்று கருஷ்ணத்ருஷ்ணதத்வமிறே நம்மாழ்வார்.

இப்படி ஆழ்வாரையும் கலியனையும் பற்றியோரா அநுபவம்

505 இ கல்மாரி காத்தாய்- ஊரகத்தாய் -கலி. தி. நெ.13

அ குரவையாச்சியரோடு கோத்ததும். .மாணியாய் —

நம். 6. 4. 1, 6 4. 8

விள—கலமாரி—திருவூரகததிலே த்ரைவிகரமாபதாந வேஷத்தோடே வந்து நிற்க, கருஷ்ணன் வந்து நினளுகப் பேசுவான என என்னில, வரையாதே யெல்லாரையும் தீண்டுக்கையும், தன பேருகக் கார்யம் செய்கையும், இரண்டவதாரத்துக்கும் நிருபகமாயிருக்கையாலே தத் ஸாம்யத்தைப் பறற அபிந்நமாகப் பேசா நிறபாகன். நம்மாழ்வாரும் குரவை முதலாம கண்ணன் கோலச் செயல்கள தன்னையே களித்துப் பேசும் குரவை ஆய்ச்சியா திருவாய்மொழியில் “மாணியாய் நிலம் கொண்ட மாயன எனப்பன்” என்று மத்தே தரிவிகரமனை யநுபவித்ததும் இந்தத் தாத்தார்யத்தாலேயிறே இது ஈட்டில் வ்யக்தம்.

506 இ துணைமுலை —தி நெ. 13

அ நும்மடியார் எல்லாரோடும் ஒக்க எண்ணியிருத
தீர் —கவி. 4. 9. 6

விள.—துணைமுலை—ஒரு முலைக்கு ஒரு முலை துணையாமிதனை யொழிய வேறொருபிணைக்கேயிருக்கை அவனுடைய திருவடி போலேயாயிற்று இவளுடைய முலையுமிருப்பது அல்லாத ஆழ் வாகளைப் போலன்றியே ஸுகுமாரராயிறே திருமங்கையாழ் வாரிருப்பது. மலையாளர் ஒரு மாஸத்துக்கு ஒருகாலே யுண்ணவும் வல்லர்களாய், ஒரு மாஸம் பட்டினி விடவும் வல்லர்களாய் இருக்கு மாபோலே, ஸம்சுலேஷதையில் நெடுநாள தரித்திருந்து அதுபவிக்கவும் வல்லர்களாய், விசுலேஷத்தில் நெடுநாள தரிக்கவும் வல்லா களாயிறே மற்றையாழ்வார்களிருப்பது ஸம்சுலேஷிக்கவும் மாட்டாதே விசுலேஷிக்கவும் மாட்டாத படியாயிற்று இவருடைய ஸௌ குமார்யமிருப்பது இவா உண்ணவும் மாட்டார். பட்டினி விடவும் மாட்டார். “நும்மடியார் எல்லாரோடும் ஒக்க எண்ணியிருததீர் அடியேனை” எனனக கடவதிறே

இவவிஷயம் கீழே (பக்கம் 126) உகதம்

507 இ முனைக்கதிரை —தி. நெ. 14

அ கண்ணன் நாமமே குழறிக்கொன்றீர் —நட 9 5 8

விள—முனைக்கதிரை—கிளி, தன்னுடைய விவேகத்தாலே முனபு தெளிந்த காலத்தில் தான் உஜ்ஜீவிதத பரகாரத்திலே கறபித்த திரு நாமங்கனையடைவே சொல்லக கேட்டு தரித்து, “வளர்த்ததனால் பயன் பெற்றேன் வருகவென்று” என்று கிளியைக் கொண்டாடு கிருள். ஸ்ரீ பரகால நாயகி வளர்த்த கிளி ஸக்ரமமாகப் பேசிற்று, ஆழ்வாரும், வளர்த்த பயன் பெற்றேன் என்று அது தனனைக் கொண்டாடுகிருள் என்று தெளிவாகிறது

கண்ணன் நாமமே:—சில குயில்களைக் குறித்து, திருநாமம் சொல்ல வேண்டா என்று நான் இரக்க, அதையே சொல்லி நலிந்திகோள். உங்களை வளர்த்த பயன் பெற்றேன் என்கிருள். இது வெறுப்பிலே சொல்லும் பாசரம்-வளர்த்த பயன் பெறவில்லை என்றபடி.

தீரா மாற்றல நெஞ்சைப் புண்படுத்தி வைக்கும் கருஷ்ணன் திருநாமங்களையே அவயகதமாகச் சொல்லி முடித்திகோள்—மருத

ஸஞ்ஜீவநமான ராமகுணங்களையும் ஒருககால சொன்னாலாகாதோ ஸ்ரீ பராங்குசநாயகி, தான் வளர்த்த குயில்கள், அக்ரமமாகப் பேச ஆழ்வார் வெறுத்துப் பேசினா என்று தெளிவாகிறது.

508 இ முளைக்கதிறை—தி நெ 14.

அ நலமுடையவன் — நம். 1.1 1

விள:—உதிககிற ஆதிதயனைப் போலே கண்ணாலே முகந்து அநுபவிக்கலாமபடியிருக்கிற திவய மங்கள விகரஹத்தை உடைய வனை “ப்ரஸந்நாதிதய வாச்சஸம்” எனனக கடவதிநே. தம்மை, அடியிலே அவன் விஷயாந்தரங்களினின்றும் மீட்டதும், ஸ்வவிஷயத்திலே ருசியைப் பிறப்பித்ததும் வடிவைக் காட்டி, ஆகையாலே அத்நையாயிற்று இதுககு ப்ரதமத்திலே உபதேசித்தது. “மணியுருவில பூதமைந்தாய்” என்றனரே அடியிலே விஷயீகரித்த வடிவைச் சொலவிறறு

நலமுடையவன்—இவா தாம முற்பட குணங்களிலேயிழிவான என எனனில; தாமகப்பட்ட துறை அதுவாகையாலே. இவரை குணத்தையிட்டாயிற்று வணங்குவித்தது.

ஆக நமமாழ்வார் பகவதகுணங்களிலே ஈடுபட்டார என்றும் கலியன குணபரகாசகமாய சுபாசரயமான திவய விகரஹத்திலே ஈடுபட்டார எனவும் தெளிவாகிறது—இப்படி இனபமாரியையும் அருள் மாரியையும் பற்றின அநுபவம்.

509 இ முளைக்கதிர் — முகில் — தி. நெ. 14

அ செம்மாபாதபற்பு — நம். 2. 9. 1

விள— முளைக்கதிர் - “மணியுரு” என்றும் “முகில்” என்றும் நீலவர்ணாகுச சொல்லி “முளைக்கதிர்” என்று ரக்தவர்ணாகுச சொல்லுவான என எனனில, தேஜோமயமான நீலவிகரஹம் என்ற படி. வஸதுபேதம் அபரயோஜகம். பரகாசதகவமே பரயோஜகம் என்றபடி. தவிவித ரூபத்தைச் சொன்னபடியன்று என்றதாயிற்று.

செம்மாபாதபற்பு—செம் என்று சிவப்பாய் மா என்று கறுப்பாய், உன்னுடைய, அகவாய சிவந்து புறவாய் ச்யாமமாய, விகாஸம் செவ்வி ருளிர்ந்தி நாற்றங்களுக்குத் தாமரையை ஒரு போலி சொல்லல்லாம் படியிருக்கிற திருவடிகள். இவ்விடத்தில் இரு வர்ணங்களுமே விவக்ஷிதங்கள் என்று தெளிவாகிறது. ஆண்டாளும் “கழல்

போற்றி” என்று இந்த வர்ணத்வயத்தை நினைத்திறே யருளிச் செய்தது “குஞ்சித்த திருவடிகளில் வீரககழலுக்கும் அகவாயில் சிவப்பையும் கண்டு காப்பிடுகிறார்கள்” என்றிறே அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் வ்யாக்யாந்தித்தருளினார்.

510 இ குறுங்குடியுள் முகிலை — அப்பால் முதலாய் —

தி. நெ. 14

அ வேங்கடவன் — அரங்கத்தம்மான் — அமலன் - 1

விள — குறுங்குடி — திருக்குறுங்குடியில் வந்து நின்றருளின சீலாதிகனுடைய அடிப்பாடு சொல்லுகிறது மேல. மூவாமூவுலகும் கடந்து அப்பால் முதலாய் இத்யாதி. அப்பால் என்று பரம பதத்தைச் சொல்லி அரங்கம் என்று திருவரங்கத்தைச் சொல்லுகிறது. அவ்வோ நிலைகளைக் காட்டிலும் சீலாதிகயமிறே திருக் குறுங்குடியிலே யென்றபடி.

வேங்கடவன்.—பெரிய பெருமானைக் கவிபாடாநிற்கத் திருமலையிலே போவான என என்னில், ஒருவனைக் கவிபாடும் போது அவனுடைய வரத்துச் சொல்லியிறே கவிபாடுவது “பரமபதத்தில் நின்றும ஸ்ரீமதுரையிலே தங்கித் திருவாய்ப் பாடிக்கு வந்தாப் போலே ஸ்ரீவைகுண்டத்தினின்றும் திருமலையிலே தங்கிக் காணும் கோயிலுக்கு வந்தது” என்று பட்டர் அருளிச் செய்யும்படி.

ஆக ஆழ்வார்கள் ஒரோ திவய தேசத்தைப் பாடாநிற்க மற்றொரு திவய தேசத்தை பரஸ்தாவிக்க ஹேது நிரூபிதம்.

511 இ மூவுலகும் கடந்து —தி. நெ. 14

அ உலகம் மூன்று —நம். 8. 1. 1

விள—மூவுலகும் -மூவா மூவுலகென்று நித்யமான த்ரிவிதாத்ம் வர்க்கத்தை யருளீச செய்கிறா கடந்து-ஸகல சேதநாசேதநங்களுக்கும் அவ்வருகாயிருக்குமவன.

மேவிய உலகம் மூன்று-கீழும மேலும் நடுவுமான லோகங்களைச் சொல்லுதல். த்ரிவித சேதநரையும் சொல்லுதல்.

ஆக ஸகல சேதநாசேதந விலக்ஷணன் பகவான ஸகல சேதநா சேதந ரக்ஷகன் எனறதாயிற்று.

அ-29

512 இ திருமலைப்பாடக்கேட்டு தி. நெ. 14

அ செல்வநாரணன் என்ற சொல் கேட்டலும் -

நம். 1.10. 8

விள—திருமலை-சொல்லே என்று சோர்கின்றான் என்று, முன்பு திருநாமம் சொன்னவிடத்தில் கேட்பாரைப் பெற்றதில்லை. இப்போது ஸாத்ம்யமாகையாலே கேட்பாரைப் பெற்றது என்கிறான் செல்வநாரணன் என்ற சொல் கேட்டலும் என்னுமாபோலே. ஆழ்வார்பரிஸரத்திலே பரஹ்மசாரி எம்பெருமான போ சொல்லுவாரிலலை அதில் அர்த்தாநுஸந்தாநம் பண்ண வேண்டாவாயிற்று. சொல்லேயமையும் என்றபடி “நாம் இதுக்கு முன்பு நினைத்தும் பேசியும் தப்பச் செய்தோம். இனித் தவிருமித்தனை என்று, அவன குணங்கள் நடையாடாததோ இடத்திலே கிடக்க வேணும் போய் ஓர் குட்டிச் சுவரிலே முட்டாககிட்டுக் கொண்டு கிடந்தா அங்கே வழி போகிறான் ஒருவன் சுமை கனத்து “ஸ்ரீமந் நாராயணன்” என்றான் அச்சொலலைக் கேட்டுத் தம்முடைய கரணங்கள் அங்கே ப்ரவணமாகிறபடியைக் கண்டு விஸமிதராகிறார்” என்ற ஈட்டு திவ்ய ஸூகதி இங்கு அநுஸந்தேயை. “வளங்கொள் மந்திரமும் மெய்மமைப் பெருவாரத்தையும் அருளிச் செய்தவாயாலே “த்வயவக்தா” “தவயமர்த்தாநுஸந்தாநேநஸஹ” என்று இரண்டினேற்றமும் வெளியிடப்பட்டதிறே. கற்றவர்கள் சொல்லக் கேட்டாலும் கற்பித்தவர்கள் கை கூப்பிக் காலிலே வணங்கும்படியிறே இச்சொல்லிலேற்றம் செல்வநாரணன் என்ற சொல் வழிப் போகக் சொல்லிலும் அகலாதே உள்ளே புகரும்படி பண்ணும்” என்று அருளிச் செயல் ரஹஸ்யத்திலே நாயனார் அருளிச் செய்தாரிறே. அருள் மாரியாம் கலியன் ப்ரராததித்துப் பெற்றார். இனப் மாரியாம் ஆழ்வாருக்கு அசிந்திதமாக இது கிடைத்தது. இருவரும் திருமால் திருப்போ கேட்டு ப்ரவணரானா எனபது ஸமாநம். இப்படி இனப்மாரி அருள்மாரிகளைப் பற்றிய ஓர் அநுபவம்.

513 இ கல்லுயர்ந்த —தி. நெ. 15

அ கன்று மேய்த்து —தி. நெ. 16

விள—கல்லுயர்ந்த பாசுரத்திலும் கன்று மேய்த்து பாட்டிலும் திவ்ய தேசத்ரயாநுபவம் நடக்கிறது திருப்பாடகம் திருப்பாற்கடல் தேரழுந்தா என்ற திவ்ய தேசத்ரயத்தை முந்திய பாசுரத்திலும், திருக்கண்ணபுரம் திருவேங்கடம் திருநறையூர் என்ற திவ்ய தேசத்ரயத்தைப் பிந்திய பாசுரத்திலும் அநுபவிகிறார் ஆழ்வார். இவற்றுக்கு ஒரு வாசியும் உண்டு-திருப்பாடகத்தில் இருந்தவாறு, திருப்பாற்கடலில் கிடந்தவாறு, தேரழுந்தாரிலே நின்றவாறு. திருக்

கண்ணபுரம் திருவேங்கடம் திருநறையூர் ஆகிய மூன்றிடங்களிலும் நின்றவாறே. அர்ச்சா ப்ராவண்யமே வடிவெடுத்த கலியனுக்கு இங்ஙனே ஓர் அநுபவம் விளங்குகிறது.

514 இ கச்சிமேய களிறு — தி. நெ. 15

அ பனியேய் பரங்குன்றின பவளத்திரள் — கலி. 7.1.6

விள—கச்சிமேய களிறு — கச்சி - நிறைந்த கச்சியிறே - திவ்ய தேசங்கள் நிறைந்த காஞ்சியிறே - கச்சிமேய களிறு என்று திருப் பாடகத்து நாயனார் என்பா நம் பூவாகள - ஆங்கே இருந்தவாறு.

பனியேய் பரங்குன்று என்று திருப்பிரிதியாகக கூறுகின்றனா நம் பெரியோர்.

வயாக்யானைக சரணாகளிறே நாம்.

515 இ கச்சிமேய களிறு — தி. நெ. 15

அ வரையுருவின் மாகளிறு — தி. நெ. 28

விள—கச்சிமேய களிறு — நிதய ஸ்பருஹணீயமாக விருக்கை யாலும் நிவாரகரிலலாத ஸ்வாதந்தாயத்தாலும் ஒருமத ஹஸ்தி படிந்தாப்போலேயாயிற்று எழுந்தருளியிருப்பது. இப்படி கச்சியிலே ஆனையை வருணித்தபடி. அவ்வாண்படும் ஆகரத்தைச் சொல்லு கிறது “கடல கிடந்த” இதயாதி அவ்வாணே ஸ்வைர ஸஞ்சாரம பண்ணி வந்து நிற்கிறபடியைச் சொல்லுகிறது - “அணியழுந்தூர் நின்றுகந்த” இத்யாதி இப்படி ஆனையைப் பற்றி ஓர் அநுபவம். ‘தென்னிலங்கை’ பாட்டிலே வரையுருவின் மாகளிறு என்று அவனை ஆனையாகச் சொல்லி ஆனையினுடைய அபதாநங்களைச் சொல்லு கிறது- ‘தென்னிலங்கை யரண சிதறி’ என்றும் ‘அவுணன்மாள்’ என்றும் இத்யாதி.

இப்படி ஆனையையும் ஆனைத் தொழிலகனையும் ஆழ்வார் அநுபவித்தபடி.

516 இ கல்லுயர்ந்த...தி. நெ. 15

அ நின்றதெந்தை...தி. ச. வி. 64

விள—கல்லுயர்ந்த—சேஷிக்கு சேஷித்வ எரித்தியும் திருப்பதி களிலே. சேஷபூதனுக்கு சேஷத்வ எரித்தியும் திருப்பதிகளிலே யெனருயிற்று இவரிருப்பது. “நின்ற தெந்தை ஊரகத்து இருந்த

தெந்தை பாடகத்து அன்றுவெஃகணைக் கிடந்தது என்னிலாத முன்னெலாம்” என்று திருமழிசைப்பிரான் அநுபவித்தபடியை இம் முன்று ஸ்த்தலங்களிலும் அநுபவிககிருள் இவள்.

அவரநுபவித்த திவ்ய தேசங்கள் திருஊரகம், திருப்பாடகம், திருவெஃகா. இவரநுபவித்த திவ்ய தேசங்கள் திருப்பாடகம், திருப்பாற்கடல, தோழுந்தூர் என்று. இப்படி ஆழ்வார்களினுடைய திவ்ய தேசாநுபவமிருக்கும்படி.

517 இ கன்று மேய்த்தினிதுகந்த காளாய் . கணபுரத்

தென்களியே —தி. நெ 16

அ திருக்குறளப்பன் அமர்நதுறையும்... திருவாறன்

விளை —நம். 7. 10. 2

அ விரிபொழிக்குழ் திருநறையூர் -தி நெ 16

விள—கன்று — அவவவ காலத்திற் பிறபட்டாரையும் ரக்ஷிக்க வன்றோ திருக்கண்ணபுரத்திலே வந்து போக்ய பூதனாய் நின்றரு ளிற்று. இது பூர்வர்கள் நிர்வாஹம் “பசுக்கள் கைகழியப்போகையாலே அவற்றை மறிக்கப் போன விடத்திலே சரமஹரமாயிருப்ப தொரு பொழிலைக் கண்டு திருவாய்ப்பாடியாக நினைத்துப்பூக்கான் அப்பொழில் மயலமிகு பொழிலாகையாலே கால்வாங்க மாட்டிற்றி லன்” என்றருளிச் செய்வர் பட்டர் அதுக்கு ஹேது அவதாரத்தி லும் அர்ச்சாவதாரத்திலும் தமக்குண்டான ஸ்வருபைக் ப்ரதிபத்தி யாலே யருளிச் செய்தார் “வக்ஷஸ்த்தலயாம்... யசோதாநத்தா மௌக்த்யாபரணம் நஃஸமாதிம் திநோதி” “யசோதாங்குல்ய க்ரோந்நமித சுபுகாகரண முதிதௌ கபோலௌ அத்யாபிஹ்நு பரத தத்தர்ஷ கமகௌ - ஸுந்தரஹரே” என்னுநினறதிநே. “ஆகதோ மதுராம்புரீம்” என்ற விடத்திய மதுராபுரீசப்ததக்குத் திருக்கண்ணபுரம் எனறே வயாகயாநித்தருளிநா பெரியவாச்சான் பிள்ளை வயாக்யாநம் பரமபோக்யம், ஸேவித்துக் களிமின்.

திருக்குறளப்பன்—திருவாறன்விளை—ஸ்ரீவாமனனான மஹோப காரகன்- இந்ந்ரனுக்கு ராஜயத்தை வாங்கிக் கொடுத்துத் திருப பாற்கடலிலே போய்ச் சாய்கையன்றிககே அவன் வந்து நித்ய வாஸம் பண்ணுகிற திருவாறன்விளை

விரி—ஏகதார வரதன் வந்து நிற்கிற தேசம். பிராட்டியைத் தேடி அலமந்து திரிந்தவன் அததேசத்திலே அவனைக்கண்டவாறே அங்கே தரித்து நின்றபடி.

ஆகக் கன்றுமேய்த்தவன் ப்ருந்தாவந கோகுலங்களைத் துறந்து திருக்கண்ணபுரம் அடைந்தான் என்றும், ஸீதாந்வேஷணம் பண்ணின பெருமான அயோத்யாதிகளை மறந்து திருநறையூரிலே நின்றான் என்றும் கலியனும், ஸ்ரீவாமனான பகவான தான வந்தக் கீரபதியை மறந்து திருவாறன்விளையையடைந்தான் என்று நம் மாழ்வாரும் அநுபவித்தபடி.

இதனால் விபவஸத்தாநத்திற் காட்டிலும் விபவகந்தஸத்தாநத் தீலும் காட்டிலும் அாசசா திவய தேசத்திலே அவன உகப்பின மிகுதி தெளிவாகிறது.

518 இ வென்றசுரர் —கலி. தி. நெ. 16

அ அவுண்ணமாள் —கலி. தி நெ. 28

விள —இப்பாசுரங்களிலே உள்ள “அசுரர்” “அவுண்ண” என்ற சொற்கள் அஸுர ஜாதி பரங்களன்று-அரக்கனைக்குறிக்கும் வையாகும் “ஸுரவயதிரித்தரிநே ராக்ஷஸரும்” என்றருளிச் செய்தா பெரிய வாசசான பிள்ளை

519 இ கன்று மேய்த்து இனிதுகந்த —தி. நெ. 16

அ திவத்திலும் பசுநிரை மேய்ப்புவத்தி

—நம். 10. 3. 10

விள—நித்ய ஸுரிகளை ரக்ஷிகை தட்டியிலிருப்பாய், கன்று மேய்த்த பின்பு காணும் ஸார்வபௌமனாயிற்று. ஸர்வரக்ஷகத்வம் புஷ்கலமாயிற்று கன்று மேய்த்த பினபிறே இனிதுகந்த—“திவத் திலும் பசுநிரை மேய்ப்புவத்தி” என்கிற படியே பசுக்களை மேய்த்து உகக்கும் கன்று மேய்த்து இனிதுகக்கும். அவற்றுககு ரக்ஷகன் பகல “ரக்ஷகன்” என்கிற ஜனாநம் உண்டு. இவற்றுககு அதுவு மில்லையிறே.

ஆக, பசுமேய்த்த போது பகவானுடைய உகப்பினை ஆழ் வாரும், கன்று மேய்த்த போது உகப்பின மிகுதியைக் கலியனும் அநுபவித்தபடி. ரக்ஷயரக்ஷணமிறே ரக்ஷகனுக்கு ஹர்ஷஹேது வாவது?

520 இ தண்குடந்தை —தி. நெ. 17

அ தண் கோவலூர் —தி. நெ. 17

விள—திருக்குடந்தைக்கும் திருக்கோவலூருக்கும் ஒற்றுமையு முண்டு, வாசியுமுண்டு போலே காணும்-திவய பரபந்தாவதாரமே திருக்கோவலூரிலே-திவய பரபந்தலாபமே திருக்குடந்தைப் பதிக மடியாகவிறே-இது குருபரம்பரா ப்ரபாவஸிததம்-இது ஸாம்ய மாகும்.

இனி வாசியாவது —தண் குடந்தை — ஆச்ரிதரோடு முறையழிய ஸம்ச்லேஷிதத விடமாயிற்று திருக்குடந்தை. “த்வதீய புக்தோஜ்ஜித சேஷபோஜிநா” எனகிறபடியே சேஷி அமுது செய்த பரஸாதம சேஷபூதன பரதிபத்தி பண்ணுகை முறையாயிருக்க, ஆராவமுதாழ்வார் தமக்காக்கின திருப போனகததைமுற்படத் திருமழிசைப பிரானே அமுது செய்யப் பண்ணிப் பின்னையிறே தாம் அமுது செயதது அவரும், வாத்ஸலயாதிசயத்தாலே வந்ததாகையாலே வழக்குப் பேச மாடடிற்றிலா.

தண் கோவலூர்—ஆச்ரிதா வந்துகிட்டினால் பின்னை அவர்களோடு முறையழியப் பரிமாறுகையன்றியே, தானே மேல விழுந்து ஸம்ச்லேஷிததவிடமாயிற்று திருக்கோவலூராகிறது அவர்கள் மறை கண்டு ஒதுங்க, அவாகளிருந்த விடத்தே தானே சென்று, தனனை அவர்கள் நெருக்க, தான அவர்களை நெருக்க, இப்படிப் பரிமாறி அவாகள் போனவிடத்திலும் அவவிடத்தில நிற்கிருளிறே திருக்கோவலூர் ஆயன. இதிறே வாசி

521 இ நங்காய் நங்குடிக்கு இதுவோ நன்மை —தி.நெ. 17

அ நிறைநத வன்பழி நங்குடிக்கு இவள் —நம். 5 5. 7

அ மனைக்கு வான்பழி —நம். 6 7. 10

விள — நங்காய —அவனதான மேலவிழுகிற தொழிய நீ விதகதையாய் இப்படி மேல விழக்கடவையோ! எனகை அதவா, பூர்ணயானவளே என்று பட்டா அருளிச் செய்வா. “தத தஸய ஸதருசம பவேத்” என்றிருக்கும் பூர்த்தியன்றோ உன்னுடைய பூர்த்தி அங்ஙனன்றியே, உன பூர்த்தி கொண்டு இக்குடி வாழ விருந்தபடி இதுவோ என்னவுமாம்

இவவிடத்திலே ஓரர்த்தத்தைத் தாயார்வாத்தையாலே பூர்வ பக்ஷிதது மகன்வாத்தையாலே ஸித்தாந்திககிறது ப்ரதமத்திலே ஸவருபத்தையுணர்ந்து பின்னை ஸ்வருபாநுருபமான புருஷார்த்தத்திலே யிழியவேண்டாவோ என்றயிற்றுத் தாயார ஸித்தாந்தம் அது வேண்டுக்கிறதென் எனனில, சாஸ்த்ரங்களில

ஸ்வாககாதிகளையும் புருஷார்த்தமாகச்சொல்லுகையாலே ஸ்வரூபா நுரூபமான புருஷார்த்தமிது என்று நிர்ணயிக்கும் போது ஸ்வரூபம் முன்னாக வேணும் என்கை அதோராததமன்று காண். போகாநு ரூபம் ஸ்வரூபமாமித்தனையொழிய ஸ்வரூபாநுரூபமாயோ போக மிருப்பது எனருயிறறு மகளஸித்தாந்தம்.

நிறைந்த வனபழி — இப்போது “பழி” என்று பரிஹரிக்கப் பார்க்கிறது இவ்விஷயத்திலுள்ள ப்ராவணயத்தையிதே. “பழி” என்று பரிஹரிக்கப் பாககிற திருத்தாயாராயும், “பழியென்று மீளேன்” என்கிற பிராடடியாயும் ஒடுகிற இவ்விண்ணடாகாரமும் ஆழ்வாதமக்குப் பிறந்த அவஸத்தாவிசேஷங்களிறே சரம சலோகத்துக்குக் கீழுள்ளவறறை அநுபாஷித்தாற போலே இருக்கிறதாயிற்று “பழி” என்று பரிஹரிக்கப் பாககிற திருத்தாயாராவார்த்தையானவிடம். சரமசலோகத்தில் நிஷ்காஷம் போலே இருக்கிறதாயிற்று “பழி என்று மீளேன்” என்கிற இவள் வார்த்தையானவிடம் “பழி” என்று பரிஹரிக்கப் பார்க்கிறவிது உபாயத்தில் கொத்தையறுக்கிறது “பழி என்று மீளேன்” என்கிறவிது உபேயத்தில் கொத்தையறுக்கிறது. ஸ்வரூபமாய அந்வயித்தத்தில் மிகுதியாயக் கழிவதொன்றுண்டோ என்றபடி. உபாயம்சத்தில் வந்தால் “கர்த்தவ்யாம்சங்களிலேயும் உபாயபுத்தி பிறக்கிறதோ” என்று துணுக்கெனன வேண்டும்படியாயிருக்கும் உபேயத்தைப் பார்த்தால் “அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி” என்கிற படியே விடலாவ தொன்றிலையாயிருக்கும்.

பழைய நாஸ்திக்யத்தாலே கர்த்தவ்யாமசத்தில் சோம்பிக் கை வாங்கினத்தை “உபாயவிரோதியான ஆகாரத்தாலே விட்டேன்” எனனுமதுவும் வார்த்தையல்ல. உபேய ரூசியாலே செய்யுமத்தை “இவை உபாயமாய அந்வயிக்கிற் செய்வதென” என்று விடுமதுவும் வார்த்தையல்ல. லௌகிகரோபாதி கார்த்தவ்யமடைய அநுஷ்டியாநிற்கச்செய்தே அவற்றில உபாயபுத்தி பண்ணாதே போரும் நம் முதலிகளுடைய யாத்ரையிருக்கும்படியிறேயிது. ஆக ‘இது பழி’ என்று பரிஹரிக்கப் பார்க்கிறவிடம் பூர்வார்த்தத்தில் நிஷ்கர்ஷமிருந்தபடி. இது பழி என்று மீளாதொழிகிற விடம் உத்தரார்த்தத்தில் நிஷ்கர்ஷம் இருந்தபடி.

மனைக்கு வான் பழி — மனைக்கு வலிய பழியும் நினைக்கிறிலன். இவள் போய் அவனைப் பெறுகை குடிக்கு நிலைநின்றபழி என்றபடி.

இதிறே நமச்சப்தார்த்த நிஷ்டை. உபாயத்திலே துணிவாகிற பரஜ்ஞாவஸத்தையிறே தாய்.

இப்படி ஆழவராகள பாசுரங்களிலே பகவானுடைய உபாய பாவம் வலியுறுத்தப்பட்டது. நமமாழ்வரா திருவாய்மொழி முதற பத்தாலே “அவன உபாய பூதன்” என்று அறுதியிட்டு, அவனை யொழிந்தவை உபாயமல்ல எனபதனை ஐந்தாம் பததுத் தொடங்கி ஆறு பத்துக்களாலே முதலித்தாரா எனபா நம பெரியோர். “ஷட்பி: ஸ்வாம பஞ்சமாதயை அநிதரகதிதாம் ஆசசக்ஷே முநீந்தர்” என்ற ருளிச் செய்தார் தேசிகன்.

522 இ கண்ணும வாயும கைத்தலமும் அடியிணையும்

—தி. நெ. 18

அ கைவண்ணம் தாமரை வாய் கமலம்... தி. நெ. 21

அ பங்கயக் கண்ணன் எனகோ பவளச் செவ்வாயன

—நம். 3. 4. 3

அ குடகமே தோள்வளையே - திருப்பாவை 27.

விள.—கண்ணும... முதலுறவு பண்ணும கண்ணும, அத்தை ஸததிரமாகும் முறுவலும், முறையுணர்ந்தாரை மேல விழுந்தனைக் கும் கையும், அந்த ஸ்பாசததுக்குத் தோற்று விழும் திருவடிகளும் இருக்கிறபடி.

கைவண்ணம் - விவாஹ ஸமாதியிலே இது - திருக்கையால் தாள் பற்றி அமமி மிதிகக நீட்டியகை. அப்போது “ஆதிஷ்டேமம் அசமாநம்” என்ற வேதமோதும் வாய. “இமாம் ஸமேத பச்சயத்” என்கிற மந்திரத்தாலே காலே தொடங்கிக் கரிய குழலளவும் பார்த்த கண்கள். “ஸகா ஸப்தபதா பவ” என்று ஸப்தபதி நடந்த திருவடி.

பங்கயக்கண்ணன் - சேதநரோடு கலப்பது கணவழியேயிறே. நோகருக்குத் தப்பினாலும் தப்பவொண்ணாத முறுவல். நோகருக் கும் ஸமிதத்துக்கும் தோற்று விழும் திருவடிகள். திருவடிகளிலே விழுந்தாருக்கு அநுபாவமமான வடிவு.

இப்படி பகவான் ஆழவராகளை ஸ்வாவயவங்களை நுபவிப்பிக்க அநுபவித்தபடி.

“குடகமே தோள்வளையே” என்ற திருப்பாவைப் பாசுரத்தில் அந்த க்ரம் நிர்த்தேச தாதபாயத்தையும் இங்கே அநுஸந்தித்துக் கொள்க.

523 இ ஏர் வண்ணவென்பேதை— தி. நெ. 18

அ இத்திரு— நம். 4. 4. 7

விள— ஏர்வண்ண என பேதை -காவண்ணமும் ஏர்வண்ணமும், அழகிய வடிவு என்னுமித்தனையொழிய இவள் வடிவுக்குத் தருஷ்டாந்தமில்லையே - கார்வண்ணம் திருமேனியன்றிறே இது-வடிவினையிலலா என்னுமித்தனையிறே பிராட்டிக்கு அவன போகயமாயிருக்கும். அவனுக்கு இவள் போகயமாயிருக்கும். அம்மிது நததை யநுபவிககும் ஏற்றமுண்டு ஸ்ரீபூமிப் பிராட்டிககு அந்த ஸமுதாயத்தை யநுபவிககுமேற்றமுண்டிறே இவளுக்கு-போகம் மிககதனையும் அழகம் மினுங்குமித்தனையனருே. “கார்வண்ணம் திருமேனி, பாவண்ண மடமங்கை, பனிமலர்மேல் பாவை-ஏர்வண்ண எனபேதை” என எனக கடவதிறே.

இத்திரு—அநபாயிநியான அவனோடு ஓகக விகல்பிக்கலாம்படி காணும் இவள்படிகள் தான் - அவளுக்கு அவன உத்தேச்யன. இருவரும் உத்தேச்யரான ஏற்றமுண்டே யிவளுக்கு.

இருவரைப் பற்றினார் நம்மாழ்வார்.

முவரைப் பற்றினார் கலியன எனிறே இவருக்கு ஏற்றம்.

524 இ பொற்றாமரைக் கயம்—தி. நெ. 19

அ தயரதன் பெற்ற மரதகமணித்தடம்—நம். 10 1.8

விள—பொற்றாமரைக் கயம்—மகள் “அணியரங்கமாடுதுமோ” என்று ஊரைச் சொன்னாள். தான் (தாய்) “பொற்றாமரைக் கயம்” என்று பெரிய பெருமானைச் சொல்லுகிறாள். “தயரதன் பெற்ற மரதகமணித்தடம்” என்றும் “வாசத்தடம் போல வருவானே” என்றும் தடமாகச் சொல்லக் கடவதிறே “பிப நயந புரஸதே ரங்கதுர்யாபிதாநம் ஸதிதிதமிவ பரிபுல்லத புண்டரீகம் தடாகம்” எனனாநின்றதிறே. பதி தரு மரு வாரீ வாரிவத் ஸர்வ போகயமிறே.

525 இ உம்பொன்னும் அஃதே—தி. நெ. 19

அ நங்கைமீர் நீரும்—நம். 4 2. 9

விள— உம்பொன்னும் - உங்கள் வயிற்றிற்பிறந்தார்க்கும் இவள்படி உண்டோ? உம்பொன எனகிறது அல்லாத ஆழ்வார்களை. அவதாரத்தை யநுஸந்தித்திறே அவர்கள் மோஹித்தது. அர்ச்சாவதாரத்திலேயிறே இவள மோஹித்தது. “நங்கைமீர்” இத்யாதி.

அ—30

526 இ செந்தீ ஒல்கி —தி நெ 20

அ மூக்கரிந்திட்ட —நாச். தி 10. 4

விள —செந்தீ ஒல்கி - சராக்நியாலே லங்கையை யழித்தான சகரவாத்தி திருமகன என்றபடி ஆனால் திருவடி லங்கையைச் சுட்டான என்பான் எனனென்னில், கையில் திருச்சரம செய்தது, தான் செய்ததன்றியிலே யொழியுமோ எனகை “யதா ராகவ நிர மூக்த சர சவஸந விக்ரம , கச்சேத தத்வத் கமிஷ்யாமி” என்னக் கடவதிநே

மூக்கரிந்திட்ட -இவனோ பினனை மூக்கரிந்தான் எனனில், ஆம. கையாலே யறுகக வேணுமே “ராமஸய தக்ஷிணோ பாஹு” எனனக் கடவதிநே. இவ்விஷயம் கீழே (பக்கம் 45) உகதம். ஆக ராம தாஸனான திருவடி ராமசரம-ராமாநுசனான இளையபெருமாள் ராமகரம என்றதாயதது - “சரமும் கரமும்” எனற உபந்யாஸத் துக்கு இது விஷயம்.

527 இ பெருந்தவத்தன் —தி நெ. 20

அ விண்ணுளாரிலும் சீரியரே —திருவிருத்தம் 79

விள—“பெருந்தவத்தன்” என்று பரமபதத்திலுள்ளாரைச் சொல்லக் கடவதிநே மணமேல பெருந்தவத்தன் -நித்ய ஸூரிகள் தங்களிலே இவள்தனனை அந்யதமையாக எண்ணப்போமோ? “விண்ணுளாரிலும் சீரியா” எனனுமித்தனை

நிரந்தர பகவதநுபவமே யாத்ரையான அததேசத்திலுன்றியிலே அபபடிக்கு விரோதியான ஸமஸாரத்திலேயிருந்தே அதுவே யாத்ரையாயிருக்கையாலே இவர்கள் நித்ய ஸூரிகளிலும் சீரியர் என்றபடி.

528 இ மைவண்ண நறுங்குஞ்சி —தி நெ 21

அ கொள்கின்ற கோளிருளை. குழல் —நம். 7 7. 9

விள - மை வண்ணம்— காளமேகநிப சயாமமான வடிவை ஸ்ப்படிகமாக்கும்படியான திருக்குழலின் கறுப்பிருந்தபடி. திரு மேனிக்குப் பரபாகமாயிருக்கை-“கொள்கின்ற கோளிருளைச் சுகிரந் திட்ட கொழுஞ் சுருளின உளகொண்ட நீல நன்னூல் தழைகொல அன்று மாயன குழல்” என்று ஓரிருளை சிஷித்து அது ஸத்ருசமல லாமையாலே “அன்று மாயன் குழல்” எனருரிநே நம்மாழ்வார், ஸநித்த நீல குடில குந்தளமிநே.

529 இ சிலையே துணையா —தி. நெ. 21

அ கொங்குண் வண்டே கரியாக —கவி. 9 3. 4

விள—சிலையே-ஸம்ச்லேஷிக்கைக்கு ஏகாந்தமாம்படி வந்தார். கண்டார்க்கு “இங்கு வந்ததென்” என்றால், “வேட்டையாட வந்தோம்” என்றால் உத்தரமில்லாதபடி ததநுகூலமான வில்லோடே யிறே வந்தது அவளும் புஷ்பாபசயத்தை வயாஜீகரித்திறே வந்தது. இவ்விடத்தில் பிரிநிலையாலே “கொங்குணவண்டே கரியாக வந்தான்” என்னுமாபோலே, போகத்துக்கு வருகிறவர் ஊரைத் திரட்டிக் கொண்டு வாராதே வில்லே துணையாகக் குறியுடைமையோடே வந்தார் காண்

கொங்குண் வண்டே — தானும் யானுமேயாம்படிகீடாக வந்தான். தன் வளையத்திலே மதுபாநம பண்ணுகிற வண்டே சானரும்படி வந்தான உபவாஸ கருசாமுகம் பார்த்து வார்த்தை சொல்லாகளிறே ஸுகமே ஜீவித்திருக்குமவர்கள் அவையுண்டுடுத்து ஸுகமே காலம் போகுகிறனவிறே “நக்குணடார் நாவெழார்” என்று அவன் பககலிலே ஜீவித்தவை நமக்காக வார்த்தை சொல்லுமோ?

“வில்லும் வண்டும்” என்ற உபந்யாஸததுக்கு விஷயமிது.

530 இ இருவராய் —தி. நெ. 21

அ தன்னுள்ளே —நம் 2. 3 1

விள —இருவராய்-சப்தத்தை நியமித்து, இருவராய் படியாக வந்தார என்கை. தாமும் நாமுமேயாம்படி வந்தார என்கை

தன்னுள்ளே—தன்னுள்ளே என்றது எல்லா ரஸங்களும் தன்னுள்ளேயாம்படி என்றவாறு.

531 இ கைவண்ணம் தாமரை வாய் கமலம் —தி. நெ. 21

அ கண்ணும் வாயும். .கமலவண்ணம் —தி. நெ. 18

விள - கைவண்ணம் தாமரை - “கண்ணும் வாயும் கைத்தலமும் அடியிணையும் கமல வண்ணம்” என்று கீழ்ச்சொன்னுற்போலே இங்குச சொல்லவமைந்திருக்க, போகயதாதிசயத்தாலே அவயவங்கள் தோறும் தனித்தனியே தாமரையை தருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லு

கிருள். அடியும் தாமரை என்னுதே அஃதே என்றது உபேஷாவச நத்தாலே, கீழ்ச்சொன்னவையும் ஸத்ருச த்ருஷ்டாந்தமன்று என்னு மிடத்துக்கு ஸஞ்சகம்-கட்டுரைக்கில் தாமரை நின்கண்பாதம் கை யொவ்வா” என்றக் கடவதினே

“கைவண்ணம் தாமரை” பாசுரத்தில் தாமரைக்கு வாசகமாக “தாமரை கமலம் அரவிந்தம்” என்று பல சப்தங்களை ப்ரயோகித் தருளினார் ஆழ்வார். திவ்ய கனியும் திருவரங்கக கலம்பகத்தில் “கரை பொருது ஒழுக்கு காவிநி” பாட்டிலே பத்துத்தாமரைகளைப் பர்யாய பதங்களையிட்டு நிரூபித்துள்ளார், காண்க அப்பாட்டிலே தாமரையின் பத்து பர்யாய பதங்களும் பரமன செய்த ஒன்பது அதி சயங்களும் கூறப்பட்டுள்ளன

532 இ கைவண்ணம்...வாய் ..கண் .அடி —தி. நெ. 21

அ குடகமே தோள்வளையே தோடே

—திருப்பாவை 27

விள - கை - அந்த ஸௌந்தர்ய ஸாகரத்தில் தான அகப்பட்ட சுழிகளைச் சொல்லுகிருள். பாதாதி கேசாந்தமாகச் சொல்லுதல, கேசாதி பாதாந்தமாகச் சொல்லுதல செய்யாதொழிந்தது, தான் அநுபவித்த ப்ரகாரமிதுவாகையாலே.

குடகமே - பரதமத்திலே ஸபர்சிக்கும் கைக்கிடும ஆபரணம் அந்த ஸ்பாசத்தாலே அணைக்க வேண்டும் தோளுக்கிடும் ஆப ரணம் தோளவளை. தோடு செவிப்பு-அணைத்த திருக்கையிலே யுறுத் தும் ஆபரணங்கள் போல் அன்றிககே அணைத்தவநந்தரம் தான் பேசிய ரஹஸ்யம் கேட்கிறவிடத்துக்கும் ஆகராணத்துக்கு விஷய மானவிடத்துக்கும் ஆபரணம். பாடகம் - அணைத்தால தோற்றுப் பிடிக்கும் காலுக்கிடும் ஆபரணம் ‘பாணீம் க்ருஹ்ணீஷ்வ பாணிநா’ இதே. கையைக் கையாலேப்பிடியீர் என்றானிறே ஸ்ரீஜநகன. ப்ரண யாபராதத்திலே தலையாலே காலை நெருக்குகிறீர், இப்போது கை யாலே கையைப் பிடியீர் எனகிருன அச்மாரோபண ஸமயத்திலே கையாலே காலைப்பிடிக்கிறீர், இப்போது கையாலே கையைப் பிடி யீர் எனகிருன கைத்தலம் பற்றின அனந்தரம கைபற்றித் தீவலம் செய்யும் போதினே திருக்கையால தாள் பற்றி அமமி மிதிப்பது ஆகையால நாயகன நாயகியுடைய காலைத் தொடுவது வைதிகமா யும் லௌகிகமாயுமுண்டு என்றபடி.

இவ்விஷயம் கீழே (பக்கம் 22, 232) உக்தம்,

533 இ தோழி -தி. நெ. 21

அ ஏட -கவி. 10. 8. 9

விள— தோழி - உன் ஸந்நிதியில்லாமையிறே நானிழந்தது - அவர் படியையும் என் படியையும் அறியும் நீ கூட நின்றாயாகில் என் ப்ராந்தியைப் போக்கலாயிற்றென்கிருள். இத்தால இவன் ப்ராந்தி நிவ்ருத்தி தோழியாலே என்றதாய்த்து.

ஏட -தோழியைப் பார்த்து “நீயன்றே அவரைப் புரூர விட்டுக் கொடுத்தாய். நீ அவர் பக்ஷத்தைச் சேர்ந்தவள் என்று வெறுக்கிருள் இப்படி இரண்டு படிகளாகத தோழியைப் பார்த்துச் சொல்லுவதாகப் பாசுரங்களமைந்துள்ளன.

534 இ கைவளையும் மேகலையும் காணேன்

கண்டேன் கனமகரக்குழை...கவி. தி நெ. 22

அ ஐங்கருவி கண்டவிற்பம்...ஒழிந்தேன்

கண்டசதிர் கண்டு —நம். 4. 9. 10

விள—கைவளை-இத்தால ஸ்வாபதேசத்தில் வந்தால அஹங்கார மமகார நிவ்ருத்தியைச் சொல்லிற்றுமிருககுமிறே ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்த போதில் விரோதியான அஹங்கார மமகாரங்கள், போக வேளையில் வந்தால் வஸ்த்ரமென்றும் வளையென்றும் பேரிடக் கடவதாயிருக்கும். நான் போக்தா எனறிருத்தல், எனக்கு போக்யம் எனறிருத்தல் செய்யுமது ஸ்வரூபமன்றிறே போக்யமாயிருக்கையிறே ஸ்வரூபம். கண்டேன கனமகரக் குழையிரண்டும் நானகுதோளும். த்ருஷ்டம் அத்ருஷ்டமாய், அத்ருஷ்டம் த்ருஷ்டமாயிற்று. ஒண்டொடியாள திருமகளும் நீயுமே நிலா நிற்பக் கண்டசதிர் கண்டொழிந்தேன், ஐங்கருவி கண்டவிற்பம், சிற்றிற்பம்” என்றாரிறே நம்மாழ்வாரும். அநாதி காலமாய் அத்ருஷ்டமான பகவத் விஷயம் த்ருஷ்டமானவாறே, அநாதி காலமாய் த்ருஷ்டமான ஆதமாத்மீயங்கள் அத்ருஷ்டமாயிற்றன என்றபடி.

535 இ எவ்வளவுண்டு எம்பெருமான் கோயில் -தி நெ 22

அ அடியார்கள் குழாங்களை உடன் கூடுவது

—நம். 2. 3. 10

விள—எவ்வளவு-அவிசசிந்தமாக அநுபவிகக வேணுமென்று பார்த்து “உம்முடைய அகம் எதனை தூரம் போரும்” என்று கேட்டாள். “எவ்வளவு உண்டு”—சற்றிடமாகில் கூடப்போவோம்

என்று நினைத்து “எவ்வளவு உண்டு” என்கிறாள் போலே காணும். “பருகிக் களிதேனே” என்ற வனந்தரம் “அடியார்கள் குழாங்களை யுடன் கூடுவது என்று கொலோ” என்று பரார்த்தித்தாற் போலே, இவளுடே ஸம்சலேஷிக்கப் பெற்று வைத்து இவனுடைய வேண்டப் பாட்டைக் கண்டு, இவனுக்குத் தகுதியான பரிஜநத் தோடே அநுபவிக்க வேணும் எனனும் அபேக்ஷை பிறந்தது. “எவ்வளவுண்டு எம்பெருமான கோயில்” என்கிறாள்.

536 இ நைவளம் — தி. நெ. 22

அ பேதை நெஞ்சுறவ்றப் பாடும் பாட்டு - நம். 99.9

விள—நைவளம் - கேட்டாரோடு சொன்னாரோடு வாசியற நைவிக்கும்படியான அழகையுடைத்தான பண் நட்பாடையை குணயோகத்தால “நைவளம்” என்று பேரிடுகிறது.

பேதை—பெண்களுடைய நெஞ்சு ஊடலை மறந்து வந்து பொருந்துமபடி பாடுகிற பாட்டு

537 இ நயங்கள் பின்னும் செய்வளவில் — தி. நெ. 22

அ வண்டு இன்னிசை முரல் — கவி. 3. 1. 2

விள—நயங்கள்-நீச பாஷணங்களைப் பண்ணிலேயிட்டு நுணுங்குமளவில் நமமுடைய மஹா விச்வாஸம் போலே யாயிற்று அவனுடைய மஹா விசவாஸமிருக்கிறபடி. பண்ணின ப்ரபத்தி விபரீத பலமானாலும் அதையொழிய கதியற்றிருக்குமாபோலே தான நுணுங்கின பண் பலித்ததிலலை என்று விடாதே, பின்னையும் அத்நையே நுணுங்கினான் எனகை.

வண்டு—பிராட்டியும் தானுமான சேர்த்தியிலே ப்ரணய கலஹம் மாருதே செல்லுமாப்போலே யாயதது, அங்குததைத் தீர்யக்குகளுடைய யாத்ரையும். மலையின் பர்யந்தததில் நெருங்கப் பட்டிருந்துள்ள மாதவிப பந்தலிலே மதுபாநம் பண்ண விழிந்த வண்டுகளானவை, தன்னில தான ப்ரணய ரோஷத்தாலே “நீ நான” எனன, அவ்வளவிலே பேடையானது “இனி நீ ஜீவிக்கும் படியெல்லாம நான காண்கிறேன்” என்று பரதிஜ்ஞை பண்ணி, மாதவிமலே செறியப பூதத பூவிலே புகுகொளித்தது. அத்நையொழிய அரைக்ஷணம் ஜீவிக்க மாட்டாமையாலே சேவல நோவுபட்டு எல்லா ஸாதநங்களையும் அநுட்டித்தது அவற்றிலே ஒன்றிறே “இன்னிசை முரல்வது”—அது வண்டு, இவ்வு தெயவு வண்டு (9-9-4) இதே.

538 இ நாணிநூர் போல் —தி. நெ. 22

அ நாணி —நம் 5 8 5

விள—நாணிநூர் போல் -அவர் என் முகத்தைப் பார்த்தவிடத் தில் அவர் நுணுங்கின பண்ணிலே அகவாய் அழிந்திருக்கச் செய்தே, பொரிபுறந்தடவி நான அழிந்தமை அவாக்குத் தெரியாதபடி அவிக்குதையாயிருந்தேன் அத்தைக் கண்டு லஜஜை பிறந்தது. “சாமோபாயத்தை யதுட்டித்தோம் அது நிஷ்பலமாயிற்று” என்று லஜஜையிலேயிழிந்தார் பரபந்நர், தனனைலபிக்கைக்கு அழுவன தொழுவனில பட்ட, பாடடையெல்லாம் அபிமத விஷயத்தைக் குறித்துத் தான பட்டபடி.

நாணி அழுவன், தொழுவன-பாலர் செய்வதையும் செய்யா நின்றேன்-வேதாந்தஜஞாநமுடையார செய்வதையும் செயதேன. நாணி —அங்கு வந்து தோற்றக் காணாமையாலே “ஆசைப்பட்டு அழகிதாக உண்டோம்” என்று லஜ்ஜித்துக் கவிழ்தலையிட்டிருப்பன.

கலியன பாசுரத்தில் பகவானுடைய நாணம் கூறப்பட்டது.

ஆழ்வார் பாசுரத்தில் பகதனுடைய நாணம் கூறப்பட்டது.

539 இ ஆராயா நோக்கா —கலி. தி. நெ. 22

அ ஆலியா அழையா —சூல. 3 2

விள.—ஆராயா-ஆராய்ந்து, நோக்கா-நோக்கி என்றபடி.

ஆலியா—ஆலித்து, அழையா-அழைத்து என்றபடி- செய்யா என்னும் வாய்பாட்டு இறந்த கால வினையெச்சம் என்பர்.

540 இ இங்கே —தி. நெ. 23

அ இங்கே —தி. நெ. 21

விள—இங்கே-நான வழிபறியுண்ட தேசமிது எனகிருள்-நானவழி பறிகக வந்து வழிபறியுண்டேன எனகிருள். “இங்கே இருவராய் வந்தார்” என்று நான் நிதியெடுத்த தேசமிது என்றாள் அங்கு. பறி கொடுத்த தேசமிது எனகிருள் இங்கு. இங்கே-என்று திருமணங் கொல்லையைக் காட்டுகிருள். “இதுவோ திருவரசு - இதுவோ திருமணங் கொல்லை-எட்டெழுத்தும் பறித்தவிடம்” எனனாநின்ற திறே.

541 இ என் ஒளிவளையும் மாநிறமும் — தி. நெ. 23

அ என் உயிர் — நம். 9. 9. 3

விள — என் ஒளிவளை-நோவை விளைவித்ததுக்கு மேலே நோவுக்கு ஆசுவாஸகரமாயிருக்கும் தையும் கொண்டு போனார். என — “மதியம்ச நிகிலம்” என்றும் “தவைவ” என்றும் ஸ்வரூபயா தாத்மயஜ்ஞாநத்தை யுடையவிவள தேஹாத்மாபிமானிகளைப் போலே சொல்லக் கடவனோ எனனில், ஸம்ச்லேஷ தசையில் “இதொருவளையிருந்தபடியென், சோததியால் வந்த ஒளியிருந்தபடியென், வடிவில் நிறமிருந்தபடியென்” என்று கொணடாடுமவையாகையாலே சொல்லுகிறார். அவனுக்கு ஆதரணீயமானவை அவவழியாலே தனக்குமாதரணீயமாயிருக்கையாலே “என்னது” எனனலாமிதே.

என உயிர் — ஆத்மஸ்லாகை வாராதோ எனனில், வாராதிதே. அவன சேர்த்தியழகு சொல்லி வாய் வெருவுகிறுனிதே-அது தனனைத் தான் கேட்டிருக்கையாலே “என்னுயிர்” என்றும் “என் இணைமுலை” என்றும் சொல்லலாமிதே. இவ்விஷயம் கீழே (பக்கம் 182) உக்தம்.

542 இ நம்முர் — தி நெ. 23

அ நந்தகோபனுடைய கோயில் — திருப்பாவை 16

அ உன் கோயில் — திருப்பாவை 23

அ கண்ணன் முற்றம் — பெரியாழ்வார் 1. 1. 1

விள — நம்முர் — நம்முர்-நமக்குதேசம். எனக்கு தேசமெனனில் “பகதாநாம்” என்றது வயாஹதமாம். உனக்கு தேசமெனனில்-தன் பாரதந்தர்யத்தோடு சேராமையாலே அவன் “உன்னையொழிய எனக்கொரு தேசமாவதென்” எனனும. இரண்டு தலைக்கும் ஸ்வரூப ஹாநியாகையாலே “நம்முர்” என்கிறார்.

இருவா ஸததையையும் உண்டாக்கும் தேசமிது காண் என்னை ப்ரணயியாககி உன்னை ப்ரணயிநியாக்கும் தேசமெனகை. திருமந்த்ரம் போலே இருவர்க்கும் பொதுவான ஊர். இருவரும் விஷயார்த்திகளாகையாலே இருவர்க்கும் தேசமிதுவிதே.

நந்தகோபனுடைய கோயில் — க்ருஷ்ணனுப்பது பாரதந்தாய மாகையாலே ஸ்ரீ வைகுண்டத்திலிழவு தீர் ஸ்ரீ நந்தகோபர்க்குப் பிள்ளையாய் “நந்தகோபன் மகன்” என்று அவரையிட்டுத் தனனைச்

சொல்லும்படி தான பரதந்த்ரனாய க்ருதாத்தனான விடமாகையாலே, அவாஅபிமாநத்திலே இவன ஒதுங்கினான் என்னுமிடம் தோற்ற 'கருஷ்ணனுடைய கோயில்'என்னுதே 'நந்தகோபனுடைய கோயில்' என்கிறது "தயரதற்கு மகன்" என்றருளிச் செய்தாரிறே நம்மாழ்வாரும் இது ஈச்வரனுடைய பாரதந்தாயம்.

உனகோயில் —“நந்த கோபனுடைய கோயில்” எனருர்கள் கீழே-இங்கே “உன கோயில்” என்கிறார்கள். வாஸபூமியொன்றாய அது இருவர்க்கும் பொதுவாயாய்த் திருப்பது இவன வந்திருக்கும் கோயிலுக்கு சேஷசேஷிகளுடைய பராதாந்யம் கொள்ளக் கடவ திறே. பரணவம் போலவும் ஹ்ருதய கமலம் போலவும் ராஸ மண்டலம் போலவும் அர்ஜுநரதம் போலவும் “திருவரங்கம் நமஸா” ‘இதுவன்றோ எழிலாலி’ எனனக்கடவதிறே.

பெரியாழ்வார “கண்ணன முற்றம், என்றருளிச் செய்தார். கருஷ்ணன் அவதரித்த போதே கருஹநிவாஹகன் பிள்ளையாக ஸ்ரீ நந்தகோபா நினைத்திருக்கையாலே கண்ணனுடைய முற்றம் என கிறது—இஃது பரஸபரம் ஏற்பட்ட பரிமாற்றம் இருக்குமபடி. இனைய பெருமான் பெருமானைத் தந்தையாக அபிமாநிக்க, பெரு மாளும் இனைய பெருமானைத் தந்தையாக அபிமாநித்தாரிறே. “த்வயா புதரேண தாமாதமா ந ஸம்வருத்த பிதா மம் “என்றாரிறே பெருமான் அவ்வோபாதி நந்தகோபனும் கண்ணனும் தந்தாமைப் பரதந்த்ரராக நினைக்குமபடி ப்ரணவம் உபய பரதாநயிறே-சாபத ப்ராதாந்யம் ஜீவனுக்கும், ஆாததப்ராதாந்யம் பரனுக்குமிதே. இதையே பரணவாததமாக நம் பெரியோர் கூறுகிறார்கள்

அதே போலத் “திருவரங்கம் நமஸா” என்கிறது—“ப்ரபதயே ப்ரணவாகாரம் . ரங்கம்” எனனக் கடவதிறே.

543 இ சங்கிவை நில்லா —தி நெ. 24

அ கழல்வனையே யாக்கினரே —நாச் தி. 11. 2

அ வெள்வனே மேகலை கழன்று வீழ —நம். 10. 3. 7

விள — சங்கிவை - தாம் போகையுன்றிககே, தாம் போனால ஆசவாஸ ஹேதுவாயிருக்குமவையும் எனக்குத் துணையாகாதபடி காண பண்ணிப்போயிற்று அவன போன போதே ஆற்றுமை குடி புகுந்தது. கையில் வளையைப் பார்த்தாள். வளை அவனுக்கு முன்னே போய் நின்றது அவன போனாலும் அவன் போகோபகரணங்கள் கிடந்ததாகில் அதைப்பார்த்து தரிக்கலாமிதே. அது கையின் கார்

சயத்தாலே வந்ததோ” என்று மறறைகையைப் பார்த்தாள இரு கையில் சங்கிவை நிலலா இவை-நிலலா-அவன் நிலலாதொழிந்தால் இவையும் நிலலாதொழிய வேணுமோ? சேஷியாகையாலே அவன் போகிறான் எனக்கு சேஷமான இவையும் போகவேணுமோ? சேதனாகையாலே இததலையிலே ஒரு குறை கண்டு போகலாம் அவனுக்கு, அசேதநமானவையும் போக வேணுமோ? வந்து கலந்தவனாகையாலே போகிறான் அவன் ஸஹஜமான விவையும் போக வேணுமோ? நம கைக்கு அடங்காதவனாகையாலே போனால் அவன்-நம கைக்கு அடங்கின இவையும் போகவேணுமோ?

கழல்வளை - எழில் கொண்டார் என்று, அவாககு இததை எங்ஙனே நாம் குற்றமாகச் சொல்லுமபடி? பரணயித்வததில் ஏதேனும் தப்ப நினரூராகிலன்றோ நம்மால் அவர்க்கு குற்றம் சொல்லலாவது. ஏககண்டரானவாககு நாம் என்ன குற்றம் சொல்லுவது. அவா பிரிந்தாலும் கழலாதபடி தின்னிய வளை தேடியிட்டோமானோம் நாம். அவர் இதினுடைய நாமத்தை மெய்யாக்கினார். கழல்வளை என்றது வெள்வளை எனனுமாப்போலே வளைக்குப் போ. “ந நாமத.கேவலம், அர்த்ததோயி” இதிந்யாயேந யோகருடமாக்கினா கழலும் வளை-கழல் வளையாககினா என்றபடி.

வெள்வளை-சங்குவளை-விரஹகாச்யத்தாலே வெள் வளைகளும் மேகலைகளும் கழன்றுவிடுமபடியாயிற்று அப்படி கண்ணம் உடம்பு க்ருசமானபடி ஸ்வாபாவிக ஸத்ரீதவம் உடைய ஆண்டாளுக்கும் நாயிகாபாவம் கொண்ட ஆழ்வார்களுக்கும் பகவத்விரஹததில் திருமேனி இளைப்பதும் வளை கழலுவதும் ஸமாநம் மணிவல்லிப் பேச்சு வந்தேறியுமன்று.

544 இ உலகுண்ட பெருவாயர் —தி. நெ. 24

அ கடல வண்ணா —தி. நெ. 11

விள—உலகு-இத்தால ப்ரளயாபதஸகனைச் சொல்லுகிறதன்று வந்து கலந்தான் சகரவாததி திருமகளுகையாலே, ததஸ்வபாவத்தைப் பற்றச சொல்லுகிறது. ப்ரளய காலத்திலே ஜகததுக்குத் தமமையொழியச் செல்லாதாப் போலே காண எனனோடு கலக்கவருகிறபோது அவா வந்தபடியென்கை

கடல வண்ணர்—இப்பதத்தாலே பெரிய பெருமான் கூறப்படுகிறார். இங்கு கடலின் ஸ்வபாவத்தைச் சொல்லுகிறதன்று-நிறத்தைச் சொல்லுகிறது-மாகடலுருவம் என்றவிடத்தில் கடலின் ஸ்வபாவத்தைச் சொல்லுகிறது என்பா நம் பூர்வர்கள்.

545 இ மின்னிலங்கு .. —தி. நெ. 25

அ கார்வண்ணம் —தி. நெ. 18

விள.—மின-“கார்வண்ணம் திருமேனி” என்றும், “கருமுகிலே ஒப்பர்” என்றும் ஒளதாயததையும் சரம ஹரததையும் பற்றச் சொல்லிற்று கீழ் இங்கு அநபிபவநீயததையைப் பற்றச் சொல்லுகிறது. ஆனாலும் வடிவுக்கு நிறம் அதுவனரே எனனில, காள மேகத்தத அருண கிரணத்தாலே வழிய வட்டினுப் போலே திரு வாழியாழ்வானுடைய தேஜஸ்ஸு” திருமேனியெங்குமொககப பரவியிருககையாலே சொல்லுகிறது “வடிவரா சோதி வலததுறையும் சுடராழி” எனனக் கடவதிதே “ஒரு கையிற சங்கு ஒருகை மறருழியேந்தி” என்றிரிதே கீழே “தமஸ பரமோ தாதா சங்க சகர கதாதர” என்ற பெரிய மேனமையைக காட்டினபடி கிட்டின போது “பெரு வயிறற கருமுகிலே” என்றுள், பேர நினறவாரே பள பளத்துத் தோற்றுகிறபடி.

546 இ எனநலனும் கலி. தி. நெ. 25

அ நலங்கொள் நாதன —நம். 1. 8. 6

விள— எனநலம்-ஸாவஸவதாநம் பண்ணுவாரைப் போலே வந்து ஸாவஸவாபஹாரம் பண்ணினுன எனகிருள. நலனும் நிறைவும் சிந்தையும் வளையும் கொண்டு எனனையாளும் கொண்டான். என ஸாவஸவததையும் அபஹரித்துக்கொண்டு போகையனறிககே சுமையாளும் நானே யாக வேணுமோ? ஒருவனகததே புக்கு நேராக வொடுக்கி அவன தலையிலே சுமையை வைத்துக் கொண்டு போமா போலே

இப்படிக் கலியன விஸதரமாக அருளிச் செய்த ஆததததை ஆழ்வார் “நலங்கொள் நாதன” என்று சுருங்க வருளிச் செய்துள்ளாரிதே.

547 இ அறுகால சிறுவண்டே —கலி. தி. நெ. 26

அ நுமகால்கள் எனதலைமேல கெழுமீரோ நுமரோடே
—நம். 9. 7. 1

விள — அறுகால சிறுவண்டே - “தவிபாத்தாயிருததல, சதுஷு பாததாயிருத்தல செயகையனறியே, கமநஸாதநமான காலகள் ஆறுண்டாகபெற்றேன என்கிருள” என்று பூர்வாகன நிர்வாஹம். “வுண்டுக்கு கமநஸாதநம் சிறகாகையாலும், மேலே ‘தொழுதேன’

என்கையாலும், என் தலையிலே வைக்கைக்கு ஆறு காலுண்டாகப் பெற்றேன் என்கிறான்” என்று பட்டர் அருளிச்செய்வார் “தத்துவனை வரக் கூகின்றியாகில தலையல்லால் கைம்மாறிலேனே” என்றருளிச் செய்தாரிதே நாச்சியார்.

நும் கால்கள் - அவற்றின் காலாகில் இவள் தலையிலேயிருக்கக் கண்டன. இவள் தலையாகில அவற்றின் கால் வைக்கக் கண்டிருந்தது. இரண்டும் பரார்த்தமாயிருந்தபடி

நுமரோடே-ஸபரிசுரமாக “ஸபுத் பௌதர ஸகண ” எனனுமா போலே-ஆசார்யவத் ஆசார்ய புத்ரே வருத்தி என்னக்கடவதிதே “நுங்கால் பைங்கானம் என்று ப்ரஹ்மரதம் பண்ணி” என்று ஆசார்ய ஹ்ருதயம் கூறுகிறது

548 இ ஓர்மாதா —கலி தி நெ 26

அ ஒருத்தி —நம் 1. 4. 3

அ ஒருத்தி —நம். 6 1 4

விள — ஓர் மாதா - போ சொல்ல வேண்டா. ஒருத்தி எனன அமையும், தாமேயறிவா “ஒரு காட்டிலே ஒரு மான் அம்பு பட்டுக் கிடந்து துடியாநின்றது என்றால் எய்தவன அறியுமிதே அதவா “ஓர் மாதா” - அத்தீயையையிருப்பாள் ஒருத்தி என்று சொல்லுங்கோள் என்கிறான். அத்தீயையையான மாதா என்றபோதேயறியும்-ஸம்ஸாரிகளுக்கும் கூட்டன்றியே, முகதருக்கும் கூட்டன்றியே, முழு கூடககளுக்கும் கூட்டன்றியே “பிறந்திட்டாள்” எனனுமபடியிதே யிருப்பது.

ஒருத்தி - ஸம்ஸார விபூதியிலுள்ளாள் இவளொருத்தியுமிதே. ஸம்ஸாரிகள் புறம்பே அன்யபார். நிதய ஸூசிகளுக்கு விச்வேஷ மிலலை. மற்றையாழ்வாராகள் இவருக்கு அவயவமாயிருப்பார்கள்-வைகலபூங்கழிவாய் எனனும் திருவணவண்ணரீர்ப்பதிகத்திலும் ஆழ வார் தன்னை ஒருத்தி என்றே நிர்த்தேசித்தாரிதே

549 இ இயம்பிக் காணே —கலி. தி. நெ. 26

அ பவளவாயனைக் கண்டு —நம். 9. 7. 7

விள—இயம்பிக் காண - காணே - நீயிவ்வளவும் சொன்ன போதே அவன் உன்னை ஸதகரிகும ஸத்காரமெல்லாம் காண வன்றோ புகுகிறும். “தாமத பரிசுஷிதா ” எனபது “ஏஷஸர்வஸ்

வபூதஸ்து பரிஷ்வங்க ” என்று தழுவிக்கொள்வதாகவனரே புகுகிருன. காணே-நான் காணப் பெருத வடிவையன்றே நீ காணப் புகுகியுள் என்றவுமாம்.

பவளவாயனைக கண்டு-அந்நோக்கையும் முறுவலையும் காண்கையாலே-உங்களுக்கு என்னிற் காட்டில பேறு முற்பட்டிதேயிருக்கிறது.

இப்படி தூது சென்றாசிறப்புக கூறப்பட்டது

550 இ நாராய் —கலி. தி. நெ 27

அ தூயோமாய் வந்தோம் —திருப்பாவை 16

விள—நாராய்-நாராய என்ற போதை ஆர்த்தி இசையிலேயிறே தோற்றுவது.

தூயோமாய் வந்தோம்:—திருவடி திருவாழிமோதிரமும் தன்வடிவும் காட்டாதே மிடற்றேசையைக் காட்டி விச்வஸிப்பித்தாற்போலே இவர்களும் தங்களார்த்தத்வநியைக காட்டுகிறார்கள்

551 இ பைங்கானமீதெல்லாம் உனதேயாக —தி நெ 27

அ பொன்னுலகாளீரோ —நம். 6. 8. 1

விள—பைங்கானம்-இது உபய விபூதிக்கும் உபலக்ஷணம் “பொன்னுலகு ஆளீரோ புவனிமுழுதாளீரோ” எனனக் கடவதிறே அபிமதனைப் பிரிந்து கடகரைத் தேடித் திரிகிற இவள், கடிப்பிப்பார்க்கு உபய விபூதியையும் கொடுக்கிறாளிறே, அவனை நினைத்திருந்த கனம் கலந்த போது தன்னையும் தன்னுடைமையையும் இவளுக்காக்கா, பிரிந்த போது மாறுவாறொரு புல்லியனோடன்றே இவள் கலந்தது. தன் அஸந்நிதியிலும் இவள் தான இப்படி உபய விபூதியையும் இஷ்ட விநியோகாஹமாகும் படியிறே, அவன் தன்னையும் தன்னுடைமையையும் இவளுக்காக்கி வைத்தபடி. சேர்ப்பாரிறே பக்ஷிகள்-அவர்கள் தான ஆசாயர்கள்-அவர்களிறே கடகர்கள். கடகஸமாச்ரயணமிறே ஆரும் பதது ஸாரம்

ஆசார்யாதீநனிறே உபயவிபூதிமான. “தத்தே ரங்கீ நிஜமபிபதம் தேசிகாதேச காங்கு” எனனாநின்றதிறே.

552 இ மீன் கவர்ந்து உண்ணத் தருவன்—கலி தி.நெ. 27

அ நிச்சல் பாலொடு மேவீரோ —நம், 6, 8 2

வின-மீன:-“யதந்ந: புருஷோ பவதி ததந்நா’ தஸ்யதேவதா:” என்கிறபடியே தனக்கு ஸித்தித்த அம்சத்தைக் கொடுக்கலாவது அவனுககிறே-கடகர்க்கு அவர்களுக்கந்தது தேடிககொடுக்கவேணும் என்கை “காதல எனமகன புகலிடம் காணேன் கண்டு நீ தருவாய் எனக்கு” என்று அபேக்ஷித்த மாதவததோனுக்கு அவன புத்திரனை ஒதுவித்த தக்கணையாக கொடுத்தானிறே ஸ்ரீக்ருஷ்ணன

நிச்சல பாலொடு மேவீரோ-“உண்ணும் சோறு பருகுநீர் தினனும் வெற்றிலையும எல்லாம் கண்ணன்” என்றிருக்கக்கடவ இவன், இவை உகப்பது தேடியிருக்கிறானிறே. இத்தால் சொல்லிற் றுயிற்று என எனனில, பகவத் விஷயத்தில் உபகாரகராயிருப பார்க்கு, “உண்பதில் ஒருகை பகுந்திட்டோமாகில் செய்யலாவ துண்டோ” என்று கைவாங்குமதல்ல-அவர்கள் விரும்பினவையே தேடியிடவேணும் எனனுமிடம் சொல்லிற்று. “யதந்ந. புருஷோ பவதி” எனனலாவது அவன் பக்கல.

இவவிஷயம் கீழே (பககம் 170, 171) உக்தம்.

553 இ செங்கால மட நாராய் —தி. நெ. 27

இ தெனனிலங்கையரண் சிதறி —தி. நெ 28

அ வைகல் பூங்கழிவாய் நம். 6. 1

அ மின்னிடை மடவார்கள் —நம், 6. 2

வின—நமமாழ்வார “வைகல் பூங்கழிவாயிலே தூத பரேஷணம் பண்ணி அனந்தரம் அவன வந்து முகம் காட்டக் காணுமையாலே பரணய ரோஷம் தலையெடுத்து ஊடினற் போலே இவளும் செங் கால மடநாராய என்று தூதுவிட்டுத் தெனனிலங்கை என்று ஊடு கிருள். தூதபரேஷணம் பண்ணுமபடியான ஆற்றமைக்கவவருகே ஒரு தசா விசேஷமிதே ப்ரணயரோஷமாகிறது. நமமாழ்வாருடைய மின்னிடை பதிகமும், குலசேகரப் பெருமானுடைய ஏராமலாபபதிக கமும் கலியனுடைய காதிறகடிப்புபபதிகமும் ஊடல் பாசுரங்களா கும் - அவவோபாதியிறே தெனனிலங்கை பாசுரம் - “ஊடுதல் காமத்திற்கு இனபம், அதற்கு இன்பம் கூடி முயங்கபபெறின” என்றாரிறே திருக்குறள்முடிவில் திருவள்ளுவநாயனா.

554 இ இன்பமெய்த —கலி. தி. நெ. 28

அ மின்னிடை...என்னுடைய பந்து —நம், 6. 2 1

வினா — இனபமெயத—“கூடாம காலத்தில் குடும்பியாயிருக்கு மவன குடும்பத்தினுடைய பசியும் தன பசியும் பொறுக்கமாட்டா மையாலே ஸகுடும்பமாய ஆற்றிலே புககு முடியும்” என்னுமா போலே, என அவயவங்களோடே கூட முடியக்கடவேன முடியக் கடவேன எனனுமத்தை “இனபமெயத” எனகிருள்—முடிகைதான பரம்பத ஸத்தாநீயமாமபடியான ஆற்றுமையா லே

மினனினை — எனனுடைய பந்து - முடியப்பாக்கிருள் என்று சொல்லிற்று ஒன்றுண்டு-அது இப்பத்ததிலே தோறுகிறது. அவன் ஸந்திதியிலே “என்னது” என்று சொல்லுகைக்கு மேற்பட்ட முடிவில்லையிறே. “த்வயக்ஷரஸது பவேத் ம்ருத்யு ” இறே.

555 இ அன்றாயர் —கலி. தி நெ 29

அ முனியே —நம் 10. 10

வினா — அனருயர் - நமமாழ்வாரைப் போலே ப்ரணய ரோஷம் நிலைநிற்கிலிறே அவன வந்து முகங்காட்டுவது. அது செய்யாதே நடுவே எளிமைப்பட்டுப் பழைய பரகருதியிலே விழுந்தார் விழுந்த விடத்திலும் தரித்திருக்கலாவது அவன வந்து முகமகாட்டினாலிறே அதிலலாமையாலே நமமாழ்வாருக்கு முனியே நானமுகனிற்பிறந்த பரம்பக்தி இவாக்குப் பிறந்து, தமமுடைய அநநயகதிதவத்தையும் ஸ்வதோஷ பூயஸ்தவததையும் முன்னிட்டு, “ப்ரணயியான நீ எனக்கு முகம் காட்டதொழிவதே” என்று கூப்பிடுகிறார்

நமமாழ்வாரா முனியே நானமுகனில பரத்வததையும் அவதாரத் தையும் பற்றிக் கூப்பிட்டாரா. இவாக்குப் பராவஸ்த்தையும் அவ தாரமாகையாலே அவதாரத்தையும் அர்ச்சாவதாரத்தையும் பற்றிக் கூப்பிடுகிறார்

556 இ அலைகடலைக் கடைந்தடைத்த —தி. நெ 29

அ அது கடைந்து அடைத்து —நம். 8. 1. 5

அ மலையதனால் அணைகட்டி...அலைகடலைக் கடைந்து
—குல 8. 8

வினா — அலைகடலை - பிராடடிகு உதவினபடியையருளிச் செய செய்கிறார். இவ்விரண்டு அபதாநத்திலும், பிராடடியையலிக்கைக் காகக் கடலைக் கடைந்தது-அவளுடைய தனிமையைத் தீரக்கைக் காகக் கடலையடைத்தது, அம்ருதப்ரதாநமும் குடியிருப்புக் கொடுக்க

கையும் ஆநுஷங்கிகமிறே அவனுடைய திருவுள்ளத்தையடியொற்றின ஆளவந்தார் “யதர்த்தம் அம்போதிரமந்தி அபந்தி ச” என்றிருநிறே.

“அது கடைந்து அடைத்து” என்ற நமமாழ்வார ஸ்ரீ ஸூகதியிறே இதற்கடி. ஸமுத்ரமதந பந்தநங்களை மாற்றியநுபவித்தாரிறே குலசேகரப்பெருமாள்.

557 இ அடிநாயேன் —கவி. தி. நெ 29

அதனில் பெரிய என்னவா —நம். 10, 10, 10

விள— அடிநாயேன்—அவனுடைய உத்காஷத்துக்கு அவதியிலலாதாபலோலேயிறே எனனுடைய நிகர்ஷத்துக்கு அவதியிலலாதபடி. திறந்த வாசலெல்லாம் நுழைந்து திரிகையும், நுழைந்த வாசலெல்லாம் பரிபூதமாய்ப் புறப்படுகையும், உடையவனே உகந்து தொடிலும் ஸ்நாநம் பண்ண வேண்டுமபடியான ஜனமத்திலே பிறந்தவன். ஸம்பந்தமே ஹேதுவாக நீ முகம் பார்த்தல் ஒழிதல் செய்யுமதொழியப் புறம்பு கதியிலலாதவன். ஆசரயண வேளையோடு போக வேளையோடு வாசியற ஆகிஞ்சனயமும் ஸ்வதோஷக்யாபநமும் காணும் இவருக்குள்ளது—“நாயேன வந்தடைந்தேன்” என்றார் ஆசரயண வேளையிலே-இங்கே “அடிநாயேன்” எனகிருர் இதிறே இவா தமமை நினைத்திருந்தபடி. தமக்குண்டான நனமைகளடங்கலும் போகோபகரணமாக நினைத்திருக்குமவரிறே.

நமமாழ்வார் “அதனிற்பெரிய என்னவா” என்று தலைக்கட்டினார். இவர் “அடிநாயேன்” என்று தலைக்கட்டினார். அதுக்கு ஹேது எனனெனனில, அவர்க்கு விரக்தி நைஸர்க்கிகமாகையாலே பரேமத்தை விளைக்கையாயிற்று க்ருதயம். ஆகையாலே “அதனிற பெரிய என்னவா” எனனுமபடிக்ீடாகப் பண்ணினான். இவா “வென்றியே வேண்டி வீழ்பொருட கிரங்கி வேற்கணா கலவியே கருதி நின்றவா நிலலா நெஞ்சினை”யுடையராய்ப் போருகையாலே இவரை “அடிநாயேன்” எனனப் பண்ணுகையாயிற்று க்ருதயம். ஆகையாலே இவரை “அடிநாயேன் நினைந்திட்டேன்” எனனப் பண்ணினான்.

558 இ மின்னுமாமழை தவழும் மேகவண்ண

—கவி. தி. நெ. 30

அ அரியை யயனை யரனை —நம். 10, 10, 11

வின:—மின்னுமாமழை-நம்மாழ்வார் “அயனரனென உலகழித் தமைத்துளனே” என்று ஜகத்காரணத்வததிலே உபகரமித்து ‘அவாவறசுஞ் சூழ் அரியை அயனை அரனை’ என்று ஜகத்காரணத்வததோடே தலைககட்டினார்—

இவர் “மணியுருவில் பூதமைந்தாய்” என்று வடிவிலே உபக்ரமித்து, ‘மின்னுமாமழை தவமும்’ என்று வடிவோடே தலைககட்டினார்.

இப்படியாயிற்று ஸ்ரீபராங்குச ஸ்ரீபரகாலர்களின் நிலை.

559 இ மானவேற் பரகாலன் —கலி. தி. நெ. 30

அ அவாவறச் சூழ்ந்தாயே - நம். 10. 10. 10

வின—மானவேல்-மங்கை வேந்தனார். மானவேற்பரகாலனார். பகைகள் காலிலே விழுந்தவாககு அநிஷ்டநிவருதத்யும் இஷ்டபராபதியும் ஏறப்பட்டபடி-திருமங்கைக்ககு நிரவாஹகராரானாவேலெடுக்கவும் கூசுமரானார். கிஞ்சிதகூரிக்கவும் பெற்றருளென்கை. அததலையில பரிவாலேயெடுத்த வேலிற்றே.

எம்பெருமானைக் கண்ட போதே “என்னவாவறச் சூழ்ந்தாயே” என்ன சகதரலலாமையாலும், கீழிற்பாட்டுப் போலே இப்பாட்டில் பலஹாநி தோற்றியிராமையாலும், எம்பெருமான திருமேனி வாஷுக வலாஹகம் போலேயிருந்ததென்கையாலும், அயாவறும் மராகளுககுத் தனனை புஜிக்கக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கும்படியை சொல்லுகையாலும், தாமே வேலெடுக்க சகதராகையாலும், பரதி பகூத்தை நிரஸிததபடியையருளிச் செய்கையாலும் இப்படியுள்ள பேச்சுக்களெல்லாவற்றாலும், தம்முடைய பலஹாநி போய தம்முடைய வபேகூதம் பெற்று த்ருப்தரானார் எனனுமிடம் இப்பாட்டிலே வ்யகதம். “என்னவாவறச் சூழ்ந்தாயே” என்று ஸபஷ்டமாகக் கூறவும் சக்தியற்ற ஸுகுமாரரிற்ற கலியன்.

560 இ அருளாய் —தி. நெ. 30

அ அருளே —கலி. 1. 1. 4

வின — அருளாய் - “பாழியான் ஆழியான் அருளே” என்று உபக்ரமித்து “அருளாய்” என்று நிகமிததாரிற்ற கலியன்-திருமாலால் அருளப்பட்ட சடகோபனைப் போலே இவரும் அவனருளே

கொண்டு உஜ்ஜீவிக்குமவரிதே. “அருளென்னும் தண்டு” “அருளென்னும் ஓளவாள்” எனனக்கடவதிதே. முதலாய நலலானருளல்லால் பலலாரருளும் பழதிதே.

561 இ மேகவண்ண —கலி தி. செ. 30

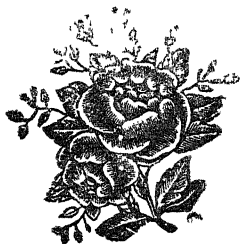
அ சிறந்த பொழில் சூழ்தருகூர்ச் சடகோபன்

—நம். 5. 4. 11

விள — மேகவண்ண - கீழிற்பாட்டிலே பரோகூ நிர்ந்தேசம பண்ணியிருக்க இங்கே அபரோகூ ததுச் சொல்லுகையால், வந்து முகங்காட்டினமை தோற்றுகிறது-அவனும் ச்ரமஹரமான மேகச்யாமமான வடிவைக்காட்ட இவரும் நிவருதத தாபரானா என்றபடி. இதிறே அவனுடைய ஆர்த்திஹரதவம்.

சிறந்த - இவர் குணவிஷ்காரத்தாலே தரித்தவாதே திருநகரியும் தரித்தபடி. விச்சேலஷததில் “அபிவருகூர் பரிமலநா” என்றும் ஸமச்சேலஷததில் “அகால பலிதேநா வருகூர்” என்றுமிதே இருப்பது. இப்படி ஆழ்வார்களுக்கு அவன ஆர்த்திஹரனாபடி.

தாபத்யாதுரை: ஸ ஏவ ஜிஞ்ஞாஸ்ய: இதே.

சொற்றொடரொற்றுமை

பெரிய திருமொழி

- 562 இ இமயத்தள் —கலி. 1. 2. 1
அ இமயம் மேய —கலி. தி. கு. தா. 2
- 563 இ இளம் பிடிக்கருள் செய்யும் கலி. 1. 2. 5
அ பெருகுமதவேழம் —பூ. 75
- 564 இ முற்றமுற்று —கலி. 1. 3
அ கண்கள் சுழன்று —கலி. 6. 4
- 565 இ இருமி —கலி. 1. 3. 8
அ இருமி —கலி. 6. 4. 2
- 566 இ தானவன் —கலி. 1. 4. 1
அ தானவன் —கலி. 2. 2. 2
- 567 இ வம்புலாம் கூந்தல் —கலி. 1. 6. 4
அ வம்புலாம் கூந்தல் கலி. 5. 4. 5
- 568 இ இருந்தமிழ்நூற்புலவன் —கலி. 1. 7. 10
அ இருந்தமிழ்நூல் இவைமொழிந்து —நம் 10. 6. 4
- 569 இ நோற்றேன்பல்பிறவி —கலி. 1. 9. 8
அ மாறிமாறிப் பலபிறப்பும் பிறந்து —நம். 2. 6. 8
- 570 இ கண்ணார் கடல் —கலி. 1. 10. 1
அ கண்ணார் கடல் —கலி. 4. 7. 1
- 571 இ அரக்கர் —கலி. 1. 10. 2
அ அரக்கர் —நம். 7. 6. 8
- 572 இ தூணய் —கலி. 1. 10. 5
அ அளந்திட்டதூணை —பெரியாழ்வார் - 1. 6. 9
- 573 இ திருவேங்கடமாமலைமேய கோணுகணையான் —கலி
1. 10. 5
அ பைத்த பாம்பணையான் திருவேங்கடம் -நம் 3.3.1

574 இ கோணாகுணை பான் —கலி. 1. 10. 5

அ கோணாகுணை பான் —பொ. 63

575 இ என்னுனை என்னப்பன் —கலி. 1. 10. 6

அ என்னுனை என்னப்பன் —நம். 3. 9. 1

576 இ பொங்கபோதியும் பிண்டியும் —கலி. 2. 1. 5.

அ புந்தியில் சமணர் புத்தர் —கலி. 9. 8. 9

அ வெள்ளியார் பிண்டியார் போதியார் —கலி. 9.7.9

அ அறியார் சமணர் —நான். தி. 6

577 இ கோயில் கொண்டதெனும் —கலி. 2. 1. 7

அ கோயில் கொண்டானதெனும் —நம். 8. 6. 5

578 இ சேயன் அணியன் சிறியன் —கலி. 2. 1. 8

அ சேயன் என்னும்—கலி. 5. 4. 9

அ சேயன் அணியன் சிறியன் —நான். தி. 71

அ சேயனென்றும் —தி. நெ. 3

579 இ முனிவன் —கலி. 2. 2. 8

அ முனியே —நம். 10. 10. 1

580 இ கோற்கையில் கொண்டு —கலி. 2. 3. 1

அ கொல்லாமாக்கோல் —நம். 3. 2. 3

581 இ பெண்டிரும் எய்தி நூலிழப்ப —கலி. 2. 3. 6

அ அரக்கியர் ஆகம்புல்லென —கலி. 10. 9. 6

582 இ நறையூர்...நின்றூனிநுந்தான்...கலி. 2. 4. 1

அ வேங்கடமும்...நின்றூன்...பொ. 77

583 இ பதிற்குறந்திரட்டி...கலி. 2. 4. 4

அ நூற்றுநூறமங்க. நர். 7. 3. 10

அ ஈரைம்பதின்மீதான்சாய —நம். 8. 5. 8

584 இ பெண்ணை —கலி. 2. 5. 8

அ பெண்ணை —கலி. 2. 6. 1

அ அதிபதியாகி —தி. ப. 5

- 585 இ அடியவர்கள் தம் அடியான் —கலி. 2. 6. 10
அ அருள் பெறுவார் அடியார் தம் அடியனேன் —
நம். 10. 6. 1
- 586 இ உன் மனத்தால் என்னினைக்கிருந்தாய் -கலி 2.7 1
அ இவள் திறந்து என் சிந்தித்தாயே நம். 7 2. 4
அ நீயுக்கும் நல்லவர் —நம். 10 3. 8
- 587 இ துணை முலை சாந்து கொண்டனிபாள் —கலி. 2 7. 2
அ பூண்முலைமேல்சாந்தணிபாள் —கலி. 5. 5. 5
- 588 இ கண்துயில் மறந்தாள் —கலி 2 7. 5
அ கண்துயில் அறியாள் —நம். 7. 2. 1
- 589 இ திரிபுரம் மூன்று —கலி. 2. 8. 1
அ எங்கள் எம்மிறை —கலி. 9. 10. 1
- 590 இ செந்தமிழ்பாடுவார் —கலி 2. 8 2
அ இன்கவிபாடும் பரமகவிகள் —நம். 7. 9. 6
- 591 இ வஞ்சிமருங்குல் —கலி. 2. 8. 9
அ வஞ்சிமருங்குல் —கலி. 7. 5. 8
- 592 இ ஒன்றுபணித்ததுண்டு —கலி. 2. 8. 9 (நம:)
அ ஒன்று உரையீர் —நம். 6. 8. 10 (நம:)
- 593 இ காமருசீர்க்கவிகன்றி குன்ற இன்னிசையால்
சொன்ன செஞ்சொல்மாலை —கலி 2. 8. 10
அ காமருசீர்க்கவிகன்றி குன்ற இன்னிசையால்
சொன்ன செஞ்சொல்மாலை —கலி. 9. 2. 10
- 594 இ உரந்தருமெல்லனை...கடலுள் வரந்தரும் —கலி.
2. 9 3
அ ஆழியான் அத்தியூரான் —பூ. 95
- 595 இ திருமாமகள் தன்னருளால் உலகில் தேர்மன்ன
ராசி —கலி. 2. 9 10
அ எண்மர்...திருமாலைக்கைதொழுவர் சென்று —
பொ. 52

- 596 இ வியன்கலையெண் தோளிஞள் விளங்கு —கலி 2. 10. 6
அ கற்புடைய மடக்கன்னி காவல்பூண்ட —
கலி. தி. நெ. 7
- 597 இ கருந்தண் மாகடல் —கலி 3. 1. 1
அ உவர்க்கும கருங்கடல் நீருள்ளான —பே. 37
அ நீலக்கடலுள் நெடுங்காலம் —பெரியாழ்வார் 2. 6 6
- 598 இ ஆங்கு மாவலி வேள்வியில் இரந்து சென்று —கலி. 3. 1. 5
அ ஆங்கு மாவலி வேள்வியில் இரந்து சென்று —கலி 5. 3. 9
- 599 இ தவம் செய்ய வேண்டா —கலி. 3 2. 1.
அ பொருப்பிடை...நிற்கவும் நீர் வேண்டா —பே. 76
- 600 இ கவை நாஅரவு —கலி. 3. 2. 4
அ கவையில் மனத்து —நம். பெ. தி 43
அ கவையில் மனமின்றி —நம். 9. 8. 3
- 601 இ கௌவைக்களிறு —கலி. 3. 2. 7 (கௌவை)
அ கவ்வை எருவிட்டு —நம். 5. 3 4 (கவ்வை)
- 602 இ மூவாயிர நான் மறையாளர் —கலி. 3 2. 8
அ மனக்கொள்சீர் மூவாயிரவர் —நம். 8 4 6
- 603 இ காரார் புயற்கைக்கலிகன்றி —கலி 3. 2. 10
அ காரார் புயற்கைக் கலிகன்றி —கலி. 10. 5. 10
- 604 இ நெடுங்கண் குவளை காட்ட —கலி. 3 4. 5
அ கொங்கை கோங்கவைகாட்ட —கலி. 4. 2. 6
அ பணிசேர்முல்லை பல்லரும்ப —கலி 6. 7. 2
அ நெலில் குவளை கண் காட்ட —கலி 7. 5. 10
அ முழுநீலமுப...மலரும் —கலி. 7. 9. 6
அ கொங்குமலி கருங்குவளை கண்ணாக —கலி 8. 3. 8
அ உயர்தாமரை...கண்ணுமேந்தும் —நம். 5. 9. 7

- 605 இ பிறை தங்குசடையானை வலத்தே வைத்து — 3.4.9
 அ அவர் மகட்கும் அரற்குந் கூறுக கவி. 3. 9. 8
 அ வலத்தனன திரிபுரம் எரித்தவன நம். 1. 3. 9
 அ ஏறனைப்பூவனை...நம். 2. 2. 3
 அ திருவுடம்புவானசுடர் —நம். 2. 5. 2
 அ புணாக்கும் அயனும் —நம். 2. 8. 3
 அ ஏறனும் இறையோனும்...நம். 4. 8. 1
 அ தாள தாமரையான தனதுந்தியான் —நம். 9.3.10
- 606 இ அருள்மாரி —கவி. 3. 4. 10
 அ அருள்மாரி —கவி. 8. 6. 10
- 607 இ தென்னாவி —கவி. 3. 5. 10
 அ தென்னாவி —கவி. 11. 7. 3
- 608 இ கள்வனகொல் —கவி. 3. 7
 அ நல்லதோர் தாமரை —பெரியாழ்வார் 3. 8
- 609 இ பருவாய்க்கழுத்க்கிரங்காது —கவி. 3. 8. 6
 அ சினத்த கழுதும் —கவி 8. 6. 8
 அ கழுதை உதடாட்டம் —நம். 4. 6. 7
- 610 இ ஏழிசையும் கேள்விகளும் இயன்ற —கவி. 3. 9. 2
 அ ஏழிசையும் கேள்விகளும் இயன்ற —கவி. 3. 10. 2
- 611 இ அண்டமும் இவ்வலைகடலும் —கவி. 3. 9. 3
 அ அண்டமும் இவ்வலைகடலும் —கவி. 4. 1. 5
- 612 இ கலையிலங்கும் அகலல்குல் —கவி. 3. 9. 4
 அ கலையிலங்கும் அகலல்குல் —கவி. 4. 4. 5
- 613 இ விளங்கனியையிளங்கன்று கொண்டு —கவி. 3. 9. 3
 அ கன்று கொண்டு விளங்கனி —கவி. 9. 10. 7
- 614 இ ஓடாதவாளரியின் —கவி. 3. 10. 4
 அ ஓடாதவாளரியின் —கவி. 4. 1. 7
- 615 இ கருதுமிடம் பொருதுபுனல் —கவி. 3. 10. 7
 அ கருதுமிடம் பொருதுபுனல் —நம். 10. 6. 8

- 616 இ அண்ணல் சேவடிக்கீழ் அடைந்துய்ந்தவன் — கலி 4. 2. 10
அ முகில் வண்ணன் அடியை அடைந்து அந்ந் குடியுய்ந்தவன் — நம். 7. 2. 11.
- 617 இ திடவிசும்பெரி — கலி. 4. 3. 3
அ திடவிசும்பெரி — நம். 1. 1. 7
- 618 இ வெஞ்சினகளிறும் வில்லாடுமல்லும் — கலி. 4. 3. 7
அ விற்பெருவிழவும் கஞ்சனும் மல்லும் — கலி. 2. 3. 1
- 619 இ மடந்தை தனையிடந்து புலகி — கலி. 4. 4. 8
அ மடந்தை தனையிடந்து புல்கி — கலி. 7. 8. 4
- 620 இ ஊழிதொறும் ஊழிதொறும் — கலி. 4. 4. 9
அ ஊழிதொறும் ஊழிதொறும் — இயற்சாற்று
- 621 இ செவியும் மூக்கும் வாளினால் தடிந்த எந்தை — கலி 4. 5. 5
அ சூர்ப்பணகாவைச்செவியொடு மூக்கு — பெரியாழ் வார் 3. 9. 8
அ தங்கையை மூக்கும்...தடிந்த எம் தாசரதி — பெரியாழ்வார் 4. 7. 1
- 622 இ மாவும் — கலி. 4. 5. 6
அ மாவாகி — நம். 2. 8. 5
- 623 இ சங்கையும் துணிவும் பொய்யும் மெய்யும் — கலி. 4. 5. 8
அ பாவமும் அறமும் — கலி. 4. 5. 9
அ நல்குரவும் செலவும் நரகும் சுவர்கமும் — நம். 6. 3. 1
- 624 இ தம்பி — கலி. 4. 6. 3
அ அவன் தம்பி — குல. 10. 7
- 625 இ வேங்கடம்மேய விளக்கே — கலி. 4. 7. 5
அ திருமுழிக் களத்து விளக்கே — கலி. 7. 1. 6

- 626 இ ஆஆஅடியானிவன் —கலி 4. 7. 9
அ ஆஆஅடியானிவன் —நம். 9. 8. 7
- 627 இ கவளயாணை —கலி. 4. 8. 1
அ கவளயாணை —கலி. 10. 3. 8
- 628 இ ஞாலமுற்றுமுண்டு —கலி 4. 8. 6.
அ ஞாலமுற்றுமுண்டு —பெரியாழ்வார். 3 7. 11
- 629 இ சிந்தை தன்னுள் —கலி 4. 9. 2
அ சிந்தை தன்னுள் —கலி. 4. 9. 9
- 630 இ மண்ணியின் தெனபால் —கலி. 4 10. 1
அ மண்ணித்தென் கரைமேல் —கலி. 4. 1. 1
- 631 இ விடிபகல் இரவென்றறிவரிதாய — கலி. 4. 10. 8
அ பகர் அல்லைப் பகல் செய் —நம். 6. 10. 9
- 632 இ பண்டுமுன் ஏனமாகி —கலி. 4. 10. 10
அ பண்டேனமாய் —கலி 7. 4. 6
- 633 இ புள்ளு பிள்ளைக் கிரைதேடும் —கலி. 5. 1. 2
அ புள்ளு பிள்ளைக் கிரைதேடி கலி. 7. 5. 4
அ இரைதேர் வணசிறு குருகே —நம். 1. 4 5
- 634 இ கற்பார் புரிசை —கலி 5. 1 4
அ கற்போர் புரிசை —கலி தி எ. கூ. 40
- 635 இ வண்டிசைபாட —கலி. 5. 1. 6
அ வண்டிசைபாடும் —கலி. 2. 10. 4
அ வரிவண்டிசைபாட —கலி. 7. 5. 9
அ வரிவண்டிசைபாட —கலி. 9. 6. 9
- 636 இ பரிமுகமாய் —கலி. 5. 3. 2
அ பரிமுகமாய் —கலி. 7. 8. 2
- 637 இ வையமுண்டாலிலைமேவும் —கலி. 5. 4. 2
அ ஆலமாமரத்தினிலைமேல் —அமலன். 9
அ-33

638 இ அரக்கன் நகர் பாழ்ப்பட...இடம் —கலி. 5 4. 4
 அ செருவிலேயரக்கர்கோனைச்செற்ற...கோயில
 திருமாலை 11

639 இ எம்பெருமான் திருவரங்கமெங்கே என்றும் —கலி.
 5. 5 5
 அ எம்பெருமான் திருவரங்கமெங்கே என்னும் —கலி
 தி. நெ. 11
 அ எம்பெருமான் திருவரங்கமெங்கே என்றும் —கலி.
 தி. நெ. 18
 அ எம்பெருமான் திருவரங்கமென்னும் —கலி. 5. 5. 6

640 இ இப்பெண் பெற்றேன் —கலி. 5. 5. 7
 அ பெண்ணைப்பெற்றேன் —கலி. தி. நெ. 12

641 இ சந்தோகன் பௌழியன் —கலி. 5 5. 9
 அ சந்தோகா பௌழியா —கலி 7. 7. 2

642 இ ஆமருவி நிரைமேய்த்து அணியரங்கததம்மான்
 கலி 5. 6 10
 அ ஆமருவி நிரைமேய்த்த...அணியமுநதார்...அம்மான்
 தி. நெ. 26

643 இ வானவர்க்கும் முனிவர்க்கும் நல்கி —கலி. 5. 7 3
 அ வானவர்க்கும் முனிவர்க்கும் நல்கி —கலி. 11. 4. 8

644 இ அறிதுயில் —கலி 5. 7. 6
 அ அறிதுயில் —திருவாசிரியம் 1
 அ அறிதுயில் —தி. எ. கூ. 44

645 இ மாழைமான் மடநோக்கி —கலி. 5 8. 1
 அ மாழைமான் மடநோக்கி —கலி. 10. 2. 7

646 இ நின் சரணெனச்சரணாய —கலி. 5. 8 4
 அ நின் சரணெனச்சரணாய் —கலி. 5. 8 6

647 இ பாடல் பத்திவை பாடுமின் தொண்டர்-கலி.5.8 10
 அ பாடல் பத்திவை பாடுமின் தொண்டர்-கலி 7.3.10

- 648 இ உகந்த சக்கரச் செல்வன் —கலி. 5 9. 5
அ உகந்த சக்கரச் செல்வன் —நம். 7. 6. 11
- 649 இ கண்ணியார் குறுங்கயிற்றால் —கலி. 5. 9. 7
அ கண்ணிக் குறுங் கயிற்றால் —கலி. 11 5 5
- 650 இ ரைவளம் நவிற்று —கலி 5. 10 2
அ ரைவளம் ஒன்றராயா —கலி தி. நெ. 22
அ நுடங்கு கேள்வியிசை —நம். 3 4 6
- 651 இ வெம்பியெரி கானகம் —கலி. 5. 10. 6
அ வெயில் வறுத்த வெம்பால்மேல்—பெரியதிருமடல்
50
- 52 இ அமுதில் வரும் பெண்ணமுது —கலி. 6. 1 2
அ சீதக்கடலுள்ளமுது —பெரியாழ்வார். 1. 2. 1
- 653 இ அருளென்னும் ஒள்வாளுருவி —கலி 6. 2. 4
அ அருளென்னும் தண்டாலடித்து—நம் பெ. திரு. 26
அ அருளென்னும் ஒள்வாளுருவி —இரா. நூ. 93
- 654 இ முனனாண்டவரே மாண்டார் என்று வந்தார்—கலி.
6 2. 5
அ வாழ்ந்தார் துஞ்சினார் என்பதோர் சொல —கலி.
9. 7. 5
- 655 இ தென்னாடன் குடகொங்கன் சோழன்—கலி. 6 6. 6
அ கொலலி காவலன் கூடல் நாயகன் கோழிக்கோன்
—குல. 2. 10
- 656 இ ஓட்டந்து —கலி 6. 3. 3
அ ஓட்டந்து —கலி. 10. 4. 3
அ ஓட்டந்து —கலி. 10. 4. 6
அ ஓட்டரா வந்து —நாச். தி. 4. 2
- 657 இ மெய்ம்மை சொல்லில் —கலி. 6. 6. 10
அ மெய்ம்மை சொல்லில் —கலி. 7. 10. 10

- 658 இ ஆர்க்க —கலி. 6. 7. 4
அ ஆர்க்க —கலி. 2 10. 6
- 659 இ வாசநீர் —கலி. 6. 7. 9.
அ இலங்கமுது நீர் —கலி. 1. 5 8
- 660 இ தாளால் அளந்த பெருமானை-திருவேங்கடத்தானை
—கலி 6 8. 1
அ தாள் பரப்பி மண் தாவியாசனை —நம். 3. 3. 11
- 661 இ பெடையடர்த்த—இணையடியே —கலி 6. 9
அ உலகமுண்டபெருவாயா—உனபாதம் —நம். 6. 10
- 662 இ கிடந்த நம்பி—நறையூர் நெடுமாலை—கலி. 6.10 10
அ பொன்னிவர் மேனி—நாகையழகியாரை—கலி.9.2.10
- 663 இ கறவாமடநாகு தனகன்று உனளினுற்போல்—கலி
7. 1. 1
அ தாய் நினைந்த கன்றே போல —கலி. 7. 3. 2
- 664 இ போகலொட்டேன் —கலி. 7-2-5, 6, 8
அ உன்னை நான் பிடித்தேன் —நம். 2 6. 1
அ போகலொட்டேன் —பெரியாழ்வார். 5. 3. 2
- 665 இ என்னெஞ்சத்துள்ளிருநது —கலி. 7. 2 7
அ என்னெஞ்சத்துள்ளிருந்து —நம். 10. 6. 4
- 666 இ அரங்கமாளி என்னுளி —கலி. 7. 3. 4
அ எனனையாளி அரங்கத்து —நான். தி. 30
- 667 இ யாழ் நரம்பில் பெற்றபாலை —கலி 7. 3 7
அ பண்ணில் நின்றதோர் பான்மை —கலி. 7. 10. 9
அ யாழ்ப்பயில் நூல் நரம்பின் முதிர்சுவை —நம் 2 3 7
- 668 இ அரக்கன் நகர் பாழ்பட-மணிகுரு றினை-போற்றி
—கலி. 7. 3 9
அ இலங்கை பாழாளாகப் படை பொருதானுகுப்
பலலாண்டு —தி. ப. 3

669 இ தொண்டர்கட்கவன் சொன்ன சொன்மாலை —கலி.

7. 3. 10

அ தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொல்மாலை—நம். 9.4.9

670 இ தாள் தொழுவார் காண்மின என் தலைமேலாரே

கலி. 7. 4. 1

அ நினைவார் என்றன் தலைமிசை மன்னுவாரே

தி. கு. தா. 7

671 இ கண்ணோர கலி 7. 4 (பாகவதவைபவம்)

அ நண்ணுத —கலி 2 6 (பாகவதவைபவம்)

672 இ காதொடு கொடிமூக்கன்றுடறுத்த கைத்தலத்தா

—கலி. 7. 4. 3

அ அரக்கியை முக்கீர்ந்தாயை —நம். 2. 3. 6

அ கொல்லையரக்கியை முக்கிரிந்திட்ட குமரனார் —

நாச். தி 10. 4

அ சூர்ப்பணகாவைச் செவியொடுமூக்கு அவன்

ஆர்க்கவரிந்தான் —பெரியாழ்வார். 3. 9. 8

673 இ விண்ணவரில் பொலிகின்றாரே —கலி 7. 4 3

அ விண்ணுளாரிலும் சீரியரே —நம். தி. வி. 79

674 இ போதோடு புனல் தூவும் புண்ணியரே —கலி

7 4 3

அ சூட்டுநன்மாலைகள் .நீராட்டி நம். தி. வி. 21

675 இ பேராளன் பேரோதும் பெரியோர் —கலி.7. 4. 4

அ பேராளன் பேரோதும் பெண் —கலி தி. நெ. 20

676 இ தேராளும் வாளரக்கன் —கலி. 7 4. 4

அ தேராளும் வாளரக்கன் —தி. நெ 20

677 இ வாமான் —கலி. 7. 4. 10

அ வாம்பரி —கலி. 5. 3. 4

- 678 இ ஒலிமாலையெகொண்டு...பொன்னடிமேல் சூட்டுமின்—
கவி. 7. 4. 10
அ இப்பத்தால் அடிகூட்டலாகும் அந்தாமமே —நம்.
2 4. 11
- 679 இ தந்தை காலில் பெருவிலங்கு தாளவிழ —கவி.
7. 5. 1
அ தந்தை கால் விலங்கற —கவி. 8. 5. 1
- 680 இ பகலும் இரவும் தானேயாய் —கவி. 7. 5. 5
அ சுடராய் இருளாய் —நம். 6. 3. 3
- 681 இ பஞ்சியின்ன மெல்லடி —கவி. 7. 5. 8
அ பஞ்சியல் மெல்லடி —கவி. 3. 4. 4
அ பஞ்சியல மெல்லடி —கவி. 3. 7. 3
- 682 இ வரிவண்டிசைபாட, அன்னம் பெடையோடு
னாடும் —கவி. 7. 5. 9
அ மதுரமா வண்டுபாட மாமயிலாடு —அமலன் 4
- 683 இ சங்கமிடத்தானை தழலாழி வலத்தானை —கவி.
7. 6. 1
அ வலக்கையாழி இடக்கைச்சங்கம் —நம். 6 4. 9
- 684 இ செங்கமலத்தயனனையார் தென்னமுந்தை —கவி.
7. 6. 1
அ செங்கமலத்தயனனையமறையோர் காழிச்சீராம
விண்ணகரம் —கவி. 3 4. 10
- 685 இ ஆவின் நறுநெய்யமர்ந்துண்ண - கவி. 7. 6. 4
அ ஆநெய் உண்டி —தி. ச வி 40
- 686 இ செஞ்சொல் நானமறையோர் தென்னமுந்தை—
கவி. 7. 6. 5
அ செஞ்சொல் நான்மறையோர் நாங்கை—கவி. 4 3. 7
- 687 இ நரனே நாராயணனே —கவி. 7. 7. 4
அ நரநாரணனாய் —கவி. 10 6. 1
அ நாராயண நரனே —நாச். தி, 2. 1

- 688 இ நின்னலாலிலேன் காண —கவி. 7. 7. 4
அ நின்னலாலிலேன் காண —நம். 2. 3. 7
- 689 இ பரணே பவித்திரணே —கவி. 7. 7. 5
அ பரணே பவித்திரணே —நம். 2. 3. 7
- 690 இ தீவாய் நாகணை —கவி. 7. 7. 9
அ தீமுகத்து நாகணை —நாச். தி 11. 1
- 691 இ செங்கமலத்திருமகளும் புவியும்...அடிவருட —கவி
7. 8 1
அ வடிவினையிலா மலர்மகள் மறறை நிலமகள்
பிடிக்கும் மெல்லடி —நம் 9. 2 10
- 692 இ பகலவன் மீதியங்காத —கவி. 7. 8. 7
அ இருசுடர் மீதினிலியங்கா —கவி. தி. எ. கூ
- 693 இ பந்தணைந்த மென் விரலாள் —கவி 7. 8 7
அ பந்தணைந்த மென் விரலாள் —கவி. 2. 2. 4
- 694 இ சிறுபுலியூர்...உள்ளும், எனதுள்ளத்தூறும் —கவி.
7. 9. 1
அ திருக்கடித்தானமும் என்னுடைச் சிந்தையும் —
நம். 8. 6. 2
- 695 இ சிறுநோன்பியர் செஞ்சோற்றொடு கஞ்சி மருவி —
கவி. 7. 9. 2
அ சமண் செய்து சோறு தண் தயிரினால் திரளை
மிடற்றிடை —கவி. 2. 1 7,
- 696 இ நரகத்திடை நணுகாவகை நாளும் எந்தாய் —கவி.
7. 9. 5
அ நரகத்தழுந்தாவகை நாளும் எந்தாய்—கவி 11 8.9
- 697 இ மலைமங்கை தன் பங்கனை பங்கில் வைத்துகநதான்
—கவி. 7. 10 3
அ பாவை இடப்பால் கொண்டான் பங்கத்தாய் —
கவி. தி. நெ. 9

- 698 இ வடமாமலையுச்சியை —கலி. 7. 10. 3
அ திருவேங்கடத்தாயன் —நம். 3. 3 9
- 699 இ மூவரில் முன்னிய விருத்தனை —கலி. 7. 10. 7
அ தேவர்கட்கெல்லாம் விருததா —நம். 9. 4 6
- 700 இ கண்ணபுரத்தம்மாணக் கண்டாள் கொலோ —
கலி 8. 1. 1.
அ திண்ணம் என்னிளமான் புதுமூர் திருகோளுரே
—நம். 6. 7. 1
- 701 இ கண்டவர் தம் மனம் வழங்கும் —கலி 8. 1. 9
அ கண்டவர் தம் மனம் வழங்கும் —குல. 8. 2
- 702 இ கண்டாள் என்று —கலி. 8 1. 10
அ அவர் புலம்பிய புலம்பலை —கலி. 8. 5. 10
- 703 இ வடவரை...கணபுரம் —கலி. 8 2. 6
அ வேங்கடம கண்ணபுர நகர் —நாச். தி. 4. 2
- 704 இ கணபுரம் தொழும் —கலி. 8. 2. 9
அ தொலைவில்வி மங்கலம தொழும் —நம். 6. 5. 1
- 705 இ முன்னெயிறேய்ந்தில —கலி 8 2. 9
அ வாயிற் பலலும் எழுந்தில —பெரியாழ்வார் 3. 7. 2
அ முலையோ முழுமுற்றும போந்தில —தி. வி. 60
- 706 இ நீர்மலிவையத்து நீடு நிற்பார்களே —கலி 8. 2. 10
அ நீடுலகத்துப் பிறவாரே —நம். 8 3. 11
- 707 இ வேத முதல்வன் விளங்கு புரிநூலன்—கலி. 8. 4. 2
அ வேதனை வெண்புரிநூலனை —தி. வி. 79
- 708 இ ஊரும் துஞ்சிற்று...கலி. 8. 5 2
அ சுழன்றிலங்கு வெங்கதிரோன் . மறைந்தான்—கலி
9. 4 6
அ ஊரெல்லாம் துஞ்சி...நம். 5. 4. 1
- 709 இ புலம்பிய புலம்பல கலி. 8. 5. 10
அ புலம்பிய புலம்பல் —குல. 7. 11

- 710 இ பிலததுப்புக்கொளிப்ப —கலி. 8. 6. 2
அ பிலம்புக்கொளிப்ப —நம். 7. 6. 8
- 711 இ தென்னிலங்கை செந்தீயுண்ண —கலி. 8. 6. 6
அ தென்னிலங்கைமுன் மலங்கச் செந்தீயொல்கி —
தி. நெ 20
அ தீமுற்றத தென்னிலங்கையூட்டினான் —நம். 2 2.3
அ இலங்கைநகர்...சுடுவித்தானை —குல. 10. 6
- 712 இ தசகீவற்கிளையோற்கு அரசை அருளி —கலி.
8. 6 7
அ கருத்துடைத்தம்பிக்கு —கலி. 4. 6. 3
அ அவன் தம்பிக்கு அரசு மீந்து —குல. 10. 7
- 713 இ விடையும் மதகரியும்...மடிவித்து —கலி. 8. 6. 8
அ தேனுகனும் களிறும் புள்ளும் உடன் மடிய —
நாச். தி. 14. 9
- 714 இ வியமுடை விடையினம் —கலி. 8. 7. (சந்தம்)
அ உயர்வற உயர்நலம் —நம். 1. 1. (சந்தம்)
- 715 இ அக்காரக்கனி —கலி. 8. 9. 4
அ அக்காரக்கனி —நம். 2. 9. 8
அ கன்னல் கனி —நம். 3. 6. 7
அ தேனிடைக் கரும்பினின் சாற்றை —கலி. தி. கு.8
- 716 இ மெள்ளத்துயின்ற —கலி. 8. 10. 7
அ பையத்துயின்ற —திருப்பாவை 2
- 717 இ பெருந்திசை யடங்கிட நிமிர்ந்தோன்—கலி. 9 1 5
அ பெருந்திசை யடங்கிட நிமிர்ந்தோன்—கலி. 9. 1. 8
- 718 இ ஒன்பதோடொன்றும் வல்லவர் —கலி. 9. 1. 10
அ ஒன்பதோடொன்றும் —கலி. 4. 3. 10
அ ஒன்பதோடொன்றும் வல்லவர் —பெரியாழ்வார்
4. 6. 10

- 719 இ மஞ்சயர் பொன்மலை மேலெழுந்தமாமுகில் —கலி. 9 2 8
அ பொன்மலையின மீமிசைக் கார்முகில —நம். 9. 2 6
- 720 இ இன்னிசையால் சொன்ன செஞ்சொல்மாலை —கலி. 9 2. 10
அ இன்னிசையால் சொன்ன செஞ்சொல் மாலை —கலி. 2. 8. 10
- 721 இ அருள் தந்தவா நமக்கு —கலி 9. 4. 4
அ அருள் தந்தவா நமக்கு —கலி. 9. 4. 8
அ அருள் தந்தவா நமக்கு —கலி. 9. 4. 9
- 722 இ என்னலமைந்தும் முன்கொண்டு போன —கலி.9.5.1
அ என்னலனும் —கலி. தி. நெ. 25
அ நலங்கொள் நாதன் —நம். 1. 8. 6
அ என்னலங்கொள் சுடரை —நம். 5. 9. 5
- 723 இ என்னை உய்த்திடுமின் —கலி. 9. 5, 1
அ என்னை உயத்திடுமின் — நாச். தி. 12 1
அ ஒருப்படுத்திடுமின் —பெரியாழ்வார் 3. 7. 10
- 724 இ இவளும் ஓர் பெண் கொடியென்றிரங்கார் —கலி. 9 5. 1.
அ ஓர் பெண் கொடியை வதை செய்தார்-நாச்.தி. 8 9
- 725 இ என் கொங்கை மூத்திடுகின்றன —கலி. 9 5 9
அ என் முலையும்...முன்னிருந்து மூக்கின்று —பெரிய திருமடல். 91
- 726 இ என் கொங்கை ... வாளா— கலி. 9. 5. 9
அ என் முலையும் வாளா எனக்கே பொறையாகி — பெரிய திருமடல். 91
- 727 இ கூத்தர் இமையவர் கோன் —கலி. 9. 5. 9
அ இனவாயர் தலைவன் - இனத்தேவர் தலைவன் — நம். 5. 6. 6.

- 728 இ அவரொருவர் —கலி. 9. 6. 1
 அ இவனொருவன் —கலி. 9. 5. 8
 அ இருவர் அவர் —நம். 2. 8. 1
- 729 இ நாண் மலர் கொண்டு —கலி. 9. 6. 8
 அ நாண் மலர் கொண்டு —பெரியாழ்வார். 5. 1. 6
- 730 இ தெள்ளியார் கைதொழும் தேவனார் —கலி. 9. 7. 9
 அ தெள்ளியார் பலர் கைதொழும் தேவனார் —நாச்.
 தி. 4. 1
- 731 இ இண்டையும புனலும் கொண்டு —கலி. 9. 8. 2
 அ இண்டையாயின கொண்டு —கலி. 2 1. 3
- 732 இ மலர்க் குறிஞ்சியின் நறுந்தேன் —கலி. 9. 8. 2
 அ மலர்க் குறிஞ்சியின் நறுந்தேன் —கலி. 9. 8. 4
- 733 இ பிரசம் வந்திழிதர —கலி. 9. 8. 2
 அ பிரசம் ஈன்ற —கலி தி. கு. 8
- 734 இ புதமிகு விசம்பு —கலி. 9. 8. 8. (முற் குறைத்தல்)
 அ புதம்...பொன்களே சிதற —கலி. 9. 10. 1|
 (முற் குறைத்தல்)
 அ மனறலர் பொழிலநந்த புரநகர் —நம். 10. 2. 2|
 (கடைக் குறைத்தல்)
 அ குந்தா —நம். 2. 6. 1 (இடைக் குறைத்தல்)
 அ உரவிடை —நம். 1. 3. 1 (,,)
 அ சங்கதைவாள் —நம். 8. 8. 1 (கடைக் குறைத்தல்)
 அ வாலி தன தணக்கு —தி. ச. வி. 81 (,,)
- 735 இ பொன்னி குழரங்கம —கலி. 9. 9. 2
 அ பொன்னி குழரங்கம் —தி. ச. வி. 55
 அ பொன்னி குழரங்கம —தி. ச. வி. 118

- 736 இ புள்ளினைவாய் பிளந்து —கலி. 9 9. 7
 அ புள்ளினைவாய் பிளந்து —கலி. 10. 5. 7
 அ புள்ளினைவாய் பிளந்திட்டாய்-பெரியாழ்வார் 2 7.5
 அ புள்ளினைவாய் பிளந்தான் —நாச். தி. 1. 2
 அ புள்ளினைவாய் பிளந்தாய் —நம். 5. 7. 9
- 737 இ மாடக்கொடி மதின்குழ் —கலி. 9 9. 10
 அ மாடக்கொடி மதிள் — நம் 8 2 4
- 738 இ வெள்ளியான் கரியான் —கலி. 9. 10. 3
 அ சேயனென்னும் திரேதைக் கண —கலி. தி நெ 3
- 739 இ முத்தினை மணியை மணி மாணிக்க வித்தினை —
 கலி 10. 1. 8
 அ மணியே முத்தமே என்றன மாணிக்கமே —நம்.
 தி. வி. 84
- 740 இ வெங்கதிரோன் தன் சிறுவா —கலி. 10. 2. 9
 அ வெங்கதிரோன் சிறுவா —கலி. 10. 3 6
- 741 இ சோத்த நமபீ —கலி. 10. 3. 1
 அ சோத்தென —கலி. 9. 5 9
 அ சோத்தென —கலி. 10. 5. 5
 அ சோத்தம்பிரான் — கலி. 10. 7 8
 அ சோத்தம்பிரான் —பெரியாழ்வார் 2 3. 4
 அ சோததம்பிரான் —பெரியாழ்வார் 2 3 5
- 742 இ என் அம்மம் சேமமுண்ணுயே —கலி. 10 4 1
 அ அம்முண்ணத்துயிலெழாயே —பெரியாழ்வார்.
 2. 2. 1
 அ உனக்கஞ்சவன அம்மமதரவே —பெரியாழ்வார்.
 3 1. 1
- 743 இ ஒக்கலை மேலிருந்து —பெரியாழ்வார் 10. 4 4
 அ ஒக்கலை மேலிருந்து —பெரியாழ்வார் 1. 4 4
 அ ஒக்கலையானே —நம். 1 9. 4

- 744 இ விகிர்தா —கலி. 10. 4. 5
அ விகிர்தமாதர் —கலி. 3. 4. 5
- 745 இ கடைவெண்ணெய் —கலி. 10. 5. 1
அ கடைவெண்ணெய் —நம். 1. 3. 1
- 746 இ தாம் மோர் உருட்டி —கலி 10. 5. 3
அ மோரார் குடமுருட்டி —கலி. 3. தி. மடல்
- 747 இ அடியேன முலை நெருடும் —கலி 10 5. 7
அ ஒரு முலையை நெருடிக்கொண்டு—பெரியாழ்வார்.
2. 2. 8
- 748 இ நமன்தமர் என்தமரை வினவப்பெறுவார் அலர்
—கலி. 10. 6.5
அ நமன்... இறந்தகுற்றம் எண்ணவல்லனே —
தி ச. வி. 116
அ கூற்றின் தமர்களும் குறுககில்லார் —நம். 10. 2. 1
அ நமன்தமரால ஆராயப்பட்டறியார் —பொ. 55
- 749 இ வயிற்றை நிறைப்பான் —கலி. 10. 6. 10
அ வயிறு பிள்ளை பரமன்று —கலி 10 7. 3
- 750 இ தானும் ஓர் கன்னியும் கீழையகத்துத்தயிர் கடை
கின்றான் —கலி. 10. 7. 1
அ கீழையகத்துத்தயிர் கடையக்கண்டு ஒல்லை நானும்
கடைவன் —குல. 6. 2
- 751 இ மேலையகதது —கலி. 10. 7. 2
அ மேலையகதது —பெரியாழ்வார் 2 9. 5
- 752 இ பொய்நம்பி—கலி. 10. 7. 4
அ ஆழிப்பெருமானார்—நம். 2. 1. 6
- 753 இ இலைக்குழலாதி —கலி. 10. 7. 6
அ இலைத்தடத்தகுழலாதி —கலி. 6. 6. 7

- 754 இ வயிறடித்து —கலி. 10. 7. 14
அ வயிறடித்து —சிறிய திருமடல்
- 755 இ உன்னைப்பெற்ற வயிறுடையேன்—கலி. 10 7. 13
அ இவனைப் பெற்ற வயிறுடையாள் —பெரியாழ்வார்
—2. 2. 6
- 756 இ மருள்கொடுபாடி —கலி. 10. 8. 3
அ நைவளம் ஒன்றராயா —தி. நெ. 22
- 757 இ தக்கார் பலர் தேவிமார் —கலி. 10. 8. 8
அ அழகியார்...தகுவார் பலர் —நம். 6. 2. 6
- 758 இ அங்கோர் ஆய்ச்சி எல்லிப் பொழுதாடி - கலி.
10. 8 10
அ ஆய்ச்சிமார்கள் எல்லிப் பொழுதினில் ஏமத்தாடி
—குல 6 10
- 759 இ பழமொழியால் பணிந்துரைத்த —கலி. 10 9. 10
அ மூழை உப்பறியா தென்னும் மூதுரை —
பெரியாழ்வார் 3. 7. 4
- 760 இ திருத்தாய செம்போத்தே —கலி. 10. 10. 1
அ குயிலே பவளவாயன் வரக்கூவாய் —நாச் தி. 5.1
- 761 இ மாவாயகிண்ட —கலி. 10 10. 3
அ மாவாய் பிளந்தாளை —திருப்பாவை 8
- 762 இ குடந்தைக கிடந்தமால் —கலி. 10. 10. 8
சார்ங்கமுடைய அடிகள் —கலி. 10. 10. 9
தொண்டர் பாடுமினோ —கலி. 10. 10. 10
அ குழ்புனல் குடந்தையே தொழுது —கலி. 1. 1. 7
- 763 இ இன்னுரென்றறியேன் —கலி. 10. 10. 9
அ மைப்படிமேனி —நம். தி. வி. 94

- 764 இ வென்ற வில்லியார் வீரமே —கலி. 11. 1. 1
அ வென்ற வில்லியார் வீரமே —கலி. 11. 1. 6
- 765 இ அங்கோராளரியாய் —கலி. 11. 1. 5
அ அங்கோராளரியாய் —கலி. 1. 7. 1
- 766 இ தோழியும் நானும் —கலி. 11. 2. 6
அ தோழியும் நானும் — நாச். தி. 3. 1
- 767 இ தோழியும் நானும் —கலி. 11. 2. 6
அ ஆயும் அமருலகும் —நம். 2. 1. 1
- 768 இ காமன் தனக்கு முறையல்லேன் —கலி. 11. 2. 7
அ காமற்கு என் கடவேன் —கலி. 10. 10. 7
- 769 இ மன்றில் மலிபுகழ் —கலி. 11. 2. 10
அ மன்றில் புகழ் —கலி. 11. 8. 10
- 770 இ செம்முகத்தகளிற்று —கலி. 11. 4. 10
அ செம்முகத்தகளிற்று —நம். 8. 10. 6
- 771 இ மானமருமென்னோக்கிவைதேவி —கலி. 11. 5. 1
அ மானமருமென்னோக்கிவைதேகி —பெரியாழ்வார்
3. 10. 5
- 772 இ எண்ணாதமானிடத்தை —கலி. 11. 6. 7
அ எண்ணாதேயிருப்பாரை —கலி. 2. 6. 1
- 773 இ தேவரையும் அசுரரையும் திசைகளையும்
—கலி. 11. 6. 10
அ தேவரையும் அசுரரையும் திசைகளையும்-குல. 8. 10
- 774 இ ஆகிலும் சொல்லுவன் —கலி. 11. 8. 1
அ ஆகிலும் செப்புவன் —கலி. 11. 8. 2
அ ஆகிலும் சொல்லுவன் —நம். 3. 9. 1

775 இ மக்கள தோற்றக்குழி தோற்றுவிப்பாய் கொல்
—கலி. 11. 8 1

அ மக்கள் தோற்றக்குழி தோற்றுவிப்பாய் கொல்
—கலி. 11. 8. 2

776 இ ஆற்றங்கரை வாழ்மரம் போல அஞ்சுகின்றேன்
—கலி 11. 8. 1

அ நலிவான் இன்னம் எண்ணுகின்றாய் —நம். 7. 1. 1

திருக்குறுந்தாண்டகம்

777 இ கேட்கயானுற்றதுண்டு —தி. கு. தா. 4
அ சோலைகூழ் குன்றெடுத்தாய் சொல்லு. பொ. 69

778 இ அரும்பெறலன்பு —தி. கு. தா 5
அ அரும்பெறலடிகள் —நம். 1. 3 1

779 இ செம்மையைக் கருமைதன்னை —தி. கு. தா. 7
அ முன்னை வண்ணம் பாலின் வண்ணம் —கலி. 4 9 8

780 இ திருவினை —தி. கு தா. 8
அ திருவுக்கும் திருவாகிய —கலி. 7. 7. 1

781 இ எரிநிறுண்ணும கொள்ளி மேலெறும்பு போல—
தி கு. தா. 9
அ இருபாடெரி கொள்ளியினுள் ஏறும்பேபோல்
—கலி. 11. 8. 4

782 இ தெள்ளியீர் தேவர்க்கெல்லாம் தேவர் தி. கு. 9
அ தெள்ளியீர் தேவர்க்கும் தேவர் —கலி. 8. 2. 1

783 இ மருதிற நடநது —தி. கு. தா. 16
அ மருதிற நடந்து —கலி. 4. 5. 3

- 784 இ சொற்களென்னும் தாயமாமலை கொண்டு
 குட்டுவன —தி. கு. தா. 16
 அ இப்பத்தால அடி குட்டலாகும் அந்தாமமே —நம்.
 2. 4. 11
 அ நறிய நன்மலர் நாடி நன் குருகூர்ச்சடகோபன்—
 நம். 5. 5. 11

- 785 இ பிண்டியார் மண்டை —தி. கு. தா 19
 அ சந்தார் தலை கொண்டு —கவி. 1. 5. 8
 அ முடையடர்த்த சிரமேந்தி —கவி. 6. 9. 1

திருநெடுந்தாண்டகம்

- 786 இ புனலுருவாய் அனலுருவில் —தி. நெ. 1
 அ கனலுருவா புனலுருவா —கவி. 7. 9. 9
- 787 இ ஒருருவம் பொன்னுருவம் ஒன்று செநதீ—தி. நெ. 2
 அ அரி அயன் அரன் என்னுமிவரை —நம். 1. 3 6
- 788 இ அந்தரத்தில் தேவர் —தி. நெ 4
 அ அந்தரத்தில் வாழும் வாணோர் —கவி. 2 2. 9
- 789 இ ஒண்மதியில் ..ஒருகால் —தி. நெ. 5
 அ ஓரடி வைத்து —கவி. 11. 3. 6
 அ பாயோரடி வைத்து —நம். 6. 9. 6
 அ கழல்தலம் ஒன்றே —தி. வி. 58
 அ மாமுதலடிப் போது ஒன்று —திருவாசிரியம் 5
 அ நின்றதோர் பாதம் —பூ. 61
- 790 இ பாவை பேணுள் —தி. நெ. 11
 அ பாவை பேணுள் —கவி. 5. 5. 9
- 791 இ துணைமுலை —தி. நெ. 13
 அ துணைமுலை —நம். 10. 3. 7
 அ-35

- 792 இ அப்பால் முதலாய் நின்ற ஆரமுதை அரங்கம்
மேய —தி. நெ 14
அ அண்டர்கோன் அணியரங்கன்-அமலன் —10
- 793 இ குறுங்குடியுள் —தி. நெ. 14
அ ஆழியுள் —திருப்பாவை 4
- 794 இ கணபுரத்து...வடதிருவேங்கடம் —தி. நெ. 16
அ காட்டில் வேங்கடம் கண்ணபுரநகர் —நாச்.தி. 4.2
- 795 இ துணைமுலைமேல் துளி சோரச் சோர்கின்றாளே
—தி. நெ. 16
அ துணைமுலைமேல் துளி சோரச் சோர்கின்றாளே
—தி. நெ. 13
- 796 இ கண்ணீர் அரும்ப —தி நெ 17
அ மழைக்கண் துளும்ப —நம். 4. 4. 10
- 797 இ பாரையுண்டு —தி. நெ. 20
அ பாரிளையுண்டு —கலி. 4. 10. 5
- 798 இ கைவளையும் மேகலையும் —தி. நெ. 22
அ சுடர் வளையும் கலையும் —நம். 9. 7. 7
- 799 இ புள்ளாரும் கள்வா —தி. நெ. 23
அ புள்ளாரும் கள்வர் —நம் தி. வி.2 2
- 800 இ மாலுக்கு —தி. நெ. 27
அ மாலுக்கு —நம். 6. 6. 1
அ மாலாய்ப் பிறந்த நம்பி —நாச் தி. 14 3
- 801 இ நின்றாணை —கிடந்தமாலை —தி. நெ. 29
அ மாமலை நின்றான் —அரங்கத்தரவினணையான்
—அமலன். 3

திருமங்கையாழ்வார்

வ்ருச்சிகே க்ருத்திகா ஜாதம் சதுஷ்கவி சிகாமணிம் ।
ஷட் ப்ரபந்த க்ருதம் சார்ங்க மூர்த்திம் கலிஹமாச்ரயே ॥
பரகாலஹரிம்வந்தே ஹரிபாத குஹாசயம்
உந்மத்த ப்ரதிகுலேப கும்ப ஸம்பேத விப்ரமம்
நாத ப்ரஸப ஸந்த்ரஸ்த சைவ சாக்யாதி துர்த்விபம்
பரகால ம்ருகேந்த்ரம் த்வாம் ப்ரபத்யேச்சயுத வந்திரம்

கங்கையில் புனிதமாய் காவிரி நதி பல கால்களாகப் பரந்து
பொன் கொழிக்கும் பெருமை கொண்ட சோழ மண்டலத்திலே
திருமங்கையென்னும் நாட்டிலே திருவாலி திருநகரி என்ற திவ்ய
தேசத்திற்கு மிக அருகிலுள்ள திருககுறையலூரிலே நானகாம்
வருணத்தில் கள்ளர் குடியிலே நள வருடத்தில் கார்த்திகையில்
கார்த்திகை நாள் வியாழக்கிழமை திநமீசார்ங்கம் என்னும் விஷ்ணு
தநுஸஸின அம்சமாக அுவதரித்தவர்திருமங்கையாழ்வார்

இவர் எம்பெருமானிடமிருந்தே திருமந்த்ரோபதேசம் பெற்ற
தாலும் அவனுடைய திவ்ய மங்கள விகரஹத்தை ஸேவித்தமை
யாலும் அவனுடைய திருவடியில் உள்ள கணையாழியைக் கழற்றும்
போது அவனுடைய தேனே மலரும் திருப்பாதத் தாமரையிலே
வாய் வைத்ததாலும் கலியன் அஜனான இருள் ஒழிந்து மயர்வற்ற
மதிநலம் உடையவராகி எம்பெருமானைப் பரிபூர்ணமாக அநு
பவித்து, அவவநுபவம் வழிந்து வெளிப்பட்ட திவ்ய ப்ரபந்தங்களைப்
பாட வல்லரானார் வாடினேன் வாடி தொடங்கி தம்மை உய்வித்த
திருவெட்டெழுத்தின் பெருமையை “நான் கண்டு கொண்டேன்
நாராயணவென்னும் நாமம்” என்று ஒருகால் சொன்னாற போலே
ஒன்பதின் கால கூறியநுபவித்தருளினார். திருவெட்டெழுத்தில
உயிர்ப்பதம் நாராயண நாமம். பகவானுடைய ஸ்வாமிதவ
ஸௌலப்யங்களுக்கு வாசகம் அந்த நாமம். ஸ்வாமித்வ ஸௌலப்
யங்களுக்கு ப்ரகாசகம் அர்ச்சாவதாரம். அர்ச்சாவதாரமாக பகவான்
உகந்து எழுந்தருளியுள்ள திவ்ய தேசங்களில் திருப்பிரிதி தொடக்க
மாகப் பலவற்றை மங்களாசாஸனம் செய்து உலகை வாழ்வித்தருளி
னார் கலியன்.

வாள் வலியால மந்திரம் கொண்டவர் கலியன்.

தென்னரங்கத்தைப் பொன்னரங்கமாக ஆக்கியவர் கலியன்.

மாறன பணித்த தமிழ் மறைக்கு ஆறங்கங்கூற அவதரித்தவர் கலியன்.

திருக்குருகூர் நம்பியான ஆழ்வாரைத் திருவரங்கம் பெரிய கோயிலுக்கு எழுந்தருள்வித்து திருவாய்மொழித் திருநாட்களை நடப்பித்தவா திருமங்கையாழ்வார்.

இதுவோ திருவரசு இதுவோ மணங்கொல்லை
இதுவோ எழிலாலி என்னுமார்—இதுவோதான
வெடடும் கலியன் வெருட்டி நெடுமாவை
எட்டெழுத்தும் கொண்ட விடம்

வேலனைத்த மார்பும் விளங்கு திருவெட்டெழுத்தை
மாலுரைக்கத்தாழ்த்த வலச்செவியும்—காலனைத்த
தண்டையும் வீரக்கழலும் தார்க்கலியன் வாண்முகமும்
கண்டு களிக்கும் எனகண்.

(மணவாள மாமுனிகள்)

திருமங்கையாழ்வாரருளிச் செய்த திவ்ய ப்ரபந்தங்கள் ஆறு பெரிய திருமொழி ஆயிரத்தெண்பத்து நான்கும், திருக்குறுந் தாண்டகம் இருபதும், திருவெழு கூற்றிருக்கையும், சிறிய திரு மடலும், பெரிய திருமடலும், திருநெடுந்தாண்டகம் முப்பதும் ஆன பாசரங்களாகும்.

இவரால் மங்களா சாஸனம் செய்யப்பட்ட திவ்ய தேசங்கள் 86 51 திவ்ய தேசங்கள் பெரிய திருமொழியில் பதிகம் பாடப் பெற்றவை. 23 திவ்ய தேசங்கள் பெரிய திருமொழியில் தனிப் பாடல மட்டும் பெற்றவை. 12 திவ்ய தேசங்கள் பெரிய திருமொழி யிற் பிரிதான இவருடைய ப்ரபந்தங்களில் தனிப்பாடல் பெற்றவை.

பேதை நெஞ்சே! இன்றைப் பெருமையறிந்திலையோ
ஏது பெருமை இன்றைக்கெனனெனனில்—ஒதுகின்றேன்
வாய்த்த புகழ் மங்கையாகோன மாநிலத்தில் வந்துதித்த
கார்த்திகையில் கார்த்திகை நாள் காண்

(உபதேச ரத்தினமாவை)

மாறன் பணித்த தமிழ் மறைக்கு மங்கையர் கோன்
ஆறங்கம் கூறவவதரித்த—வீறுடைய
கார்த்திகையில் கார்த்திகைநாள் இன்றென்று காதலிப்பார்
வாய்த்த மலர் தாள்கள் நெஞ்சே வாழ்த்து.

(உபதேச ரத்தினமாலை)

கண்ணமங்கை நினருளை கலைபரவும் தனியானையைத்
தண்டமிழ் செய்த நீலன்
(இராமாநுச நூற்றந்தாதி)

கலிமிக்க செந்நெல் கழனிக்குறையல் கலைப்பெருமான்
(இராமாநுச நூற்றந்தாதி)

கலயாமி கலித்வம்ஸம் கனிம் லோகதிவாகரம்
யஸ்ய கோபி ப்ரகாசாபி ஆவித்யம் நிஹதம் தம:
(திருக்கோட்டியூர் நம்பி)

வாழி பரகாலன் வாழி கலிகன்றி
வாழி குறையலூர் வாழ்வேந்தன்—வாழியரோ
மாயோனை வாள்வலியால மந்திரங்கொள் மங்கையர்கோன்
தூயோன் சுடர் மானவேல
(எம்பெருமானா)

நெஞ்சக்கிருள் கடிதீபம் அடங்கா நெடுமபிறவி
நஞ்சுக்கு நல்லவமுதம தமிழ் நன்னூல் துறைகள்
அஞ்சக்கிலக்கியம ஆரண சாரம பரசமயப்
பஞ்சுக்கு அனலினபொறி பரகாலன் பனுவல்களே
(ஆழ்வான)

கலிபன் வடிவழகு

அணைத்த வேலும் தொழுத கையும் அழுந்திய திருநாமமும்
ஓமென்ற வாயும் உயர்ந்த மூக்கும் குளிர்ந்த முகமும் பரந்தவிழும்
இருண்ட குழலும் சுருண்ட வளையமும் வடிந்த காதும் அலாந்த
காது காப்பும் தாழ்ந்த செவியும் சரிந்த கழுத்தும அகனற மார்பும்
திரண்ட தோளும் நெளிந்த முதுகும் குவிந்த இடையும் அல்லிக
கயிறும் அழுந்திய சீராவும் தூக்கிய கருங்கோவையும் தொங்கலும்
தனிமாலையும் சாத்தின திருத்தண்டையும் சதிரான வீரக்கழலும்
குந்தியிட்ட கணைக்காலும் குளிர வைத்த திருவடி மலரும் வாய்த்த
முணங்கொலையும் வயலாலி மணவாளன் வாடினேன வாடி

வாழ்வித்தருளிய நீலககலிகனறி மருவலர்தம் உடல்துணிய வாள்
வீசும் பரகாலன மங்கை மன்னனான வடிவே.

(எம்பெருமானார்)

உறைகழித்த வாளையொத்த விழிமடந்தை மாதர்மேல்
உருகவைத்த மனமொழித்து உலகளந்த நம்பிமேல்
குறையைவைத்து மடலெடுத்த குறையலாளி திருமணங்
கொலலைதனனில் வழிபறித்த குற்றமற்ற செங்கையான
மறையுரைத்த மந்திரத்தை மாலுரைக்க அவனமுனே
மடியொதுக்கி மனமடக்கி வாய்புதைத்து ஒன்னலார்
கறைகுளித்த வேலணைத்து நின்றவிந்த நிலைமைஎன
கண்ணைவிட்டகன்றிடாது கலியன ஆணை ஆணையே.

(மணவாள மாமுனிகள்)

ஆலிநாட்டரசான கலியன தெய்வங்களுக்கரசான பகவா
னிடத்து மந்த்ரங்களுக்கரசான திருவெட்டெழுத்தைப் பறித்த
விடமே அரசமரத்தடி

ஜித பாஹயஜிநாதி மணி ப்ரதிமா
அபி வைதிகயந்நிவ ரங்கபுரே
மணிமண்டப வப்ரகணந் விததே
பரகாலகவி ப்ரணமேமஹி தாந்

வாழித் திருநாமங்கள்

பெரியாழ்வார் வாழித் திருநாமம்

ஆனியில ஸவாதி

நல்லதிருப்பல்லாண்டு நானமுனரோன் வாழியே
நானூறற்றுபத்தொன்றும் நமக்குரைத்தான வாழியே
சொல்லரிய வானிதனில் சோதி வந்தான் வாழியே
தொடை சூடிக் கொடுத்தவன் தம் தொழும் தம்பபன் வாழியே
செல்வநம்பி தனைப்போல சிறப்புற்றான் வாழியே
சென்று கிழியறுத்து மாலதெய்வமெனருள வாழியே
வில்லிபுத்தூர் நகரத்தை விளக்கினான் வாழியே
வேதியர்கோன் பட்டாபிரான மேதிநியில் வாழியே,

ஆண்டாள் வாழித் திருநாமம்

திருவாடிப் பூரம்

திருவாடிப் பூரத்தில் செகததுதித்தாள் வாழியே
 திருப்பாவை முப்பதும செப்பினாள் வாழியே
 பெரியாழ்வாரா பெறறெடுத்த பெண்பிள்ளை வாழியே
 பெருமபூதார் மாமுனிகுப் பினனாள் வாழியே
 ஒருநாற்று நாற்பதது மூன்றுரைத்தாள் வாழியே
 உயா அரங்கற்கே கண்ணி உகந்தளித்தாள் வாழியே
 மருவாரும் திருமல்லி வளநாடி வாழியே
 வண்புதுவை நகர்க்கோதை மலர்ப்பதங்கள் வாழியே.

குலசேகரப் பெருமாள் வாழித் திருநாமம்

மாசிப் புனாபூசம்

அஞ்சன மாமலைப் பிறவி ஆதரித்தோன் வாழியே
 அணியரங்கர் மணத்தூணை அடைந்துய்ந்தோன் வாழியே
 வஞ்சி நகரந்தனனில் வாழ்வந்தோன் வாழியே
 மாசிதனில் புனாபூசம் வந்துதித்தான் வாழியே
 அஞ்சலெனக் குடப்பாம்பில அங்கையிட்டான் வாழியே
 அநவரதம் ராமகாதை அருளுமவன் வாழியே
 செஞ்சொல மொழி நூற்றஞ்சம் செப்பினாள் வாழியே
 சேரலர்கோன் செங்கமலத் திருவடிகள் வாழியே.

திருமழிசைப்பிரான் வாழித் திருநாமம்

தையில மகம்

அனபுடன் அந்தாதி தொண்ணூற்று ஆறுரைத்தான் வாழியே
 அழகாரும் திருமழிசை அமர்ந்த பிரான் வாழியே
 இனபமிகு தையில மகத்திங்குதித்தான் வாழியே
 எழிறசந்த விருத்தம் நூற்றிருபதீந்தான் வாழியே
 முன்புகத்தில் வந்துதித்த முனிவனா வாழியே
 முழுபெருக்கில் பொன்னியெதிரா மிதந்த சொல்லோன்
 வாழியே

நம்புவியில நாலாயிரத்தெழுநூற்றான் வாழியே
 நங்கள் பத்திஸாரன் இருநறபதங்கள் வாழியே.

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் வாழித்திருநாமம்

மாகழியில் கேட்டை

மண்டங்குடியதனை வாழ்வித்தான வாழியே
மார்கழியில் கேட்டைதனில் வந்துதித்தான வாழியே
தென்திரைகூழ் அரங்கரையே தெய்வமென்றான வாழியே
திருமாலை ஒன்பததஞ்சம செப்பினான் வாழியே
பண்டு திருப்பள்ளியெழுச்சிப் பத்துரைத்தான வாழியே
பாவையர்கள் கலவிதனைப் பழித்த செலவன் வாழியே
தொண்டு செய்து துளவததால் துலங்கினான் வாழியே
தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார துணைப்பதங்கள் வாழியே.

திருப்பாணாழ்வார் வாழித்திருநாமம்

காத்திகையில் ரோஹிணி

உம்பர் தொழும் மெய் ஞானத்து உறையூரான வாழியே
உரோஹிணிநாள் காத்திகையில் உதித்த வள்ளல் வாழியே
வம்பனிழ்தார முநிதோளில் வந்தபிரான வாழியே
மலர்க்கண்ணில் வேருன்றும் வையாதான் வாழியே
அம்புனியில் மதிளரங்கர் அகம் புருந்தான் வாழியே
அமலனாதிபிரான் பததும் அருளினை வாழியே
செம்பதுமையருள் கூறும் செல்வனா வாழியே
திருப்பாணன் பொற்பதங்கள் ஜகதலத்தில் வாழியே

மதுரகவிபாழ்வார் வாழித் திருநாமம்

சித்திரையில் சித்திரை

சித்திரையில் சித்திரைநாள் சிறககவந்தோன வாழியே
திருக்கோனூர் அவதரித்த செல்வனா வாழியே
உத்தரகங்கா தீரதது உயர்தவத்தோன வாழியே
ஒளிகதிரோன தெற்குதிக்க உகந்து வந்தோன வாழியே
பத்தியொடு பதினென்றும் பாடினான வாழியே
பராங்குசனே பரனென்று பறறினான் வாழியே
மததிமமாம் பதப்பொருளை வாழ்வித்தான் வாழியே
மதுரகவி திருவடிகள் வாழிவாழி வாழியே.

திருமங்கையாழ்வார் வாழித் திருநாமம்

காத்திகையில் காத்திகை

கலந்த திருக்காத்திகையில் காத்திகை வந்தோன வாழியே
காசினியில் குறையலூர் காவலோன வாழியே
நலந்திகழ ஆயிரத்தெண்பதது நாலுரைத்தான் வாழியே
நாலைந்தும் ஆறைந்தும் நமக்குரைத்தான் வாழியே
இலங்கெழு கூற்றிருக்கை இருமடலீந்தான் வாழியே
இம்முனறில் பாட்டிருநூற்றிருபத்து ஏழிசைத்தான் வாழியே
வலந்திகழும் குமுதவலலி மணவாளன் வாழியே
வாட்கலியன் பரகாலன் மங்கையர்கோன் வாழியே

அய்யன் அருள்மாரி கலை ஆயந்துரைத்தான் வாழியே
அந்துகிலும் சீராவும் அணியும் அனர வாழியே
மையிலகு வேலணைத்த வண்மைமிக வாழியே
மாருமல அஞ்சலிசெய மலர்க்கரங்கள் வாழியே
செய்ய கலனுடனலங்கல சோமாரபும் வாழியே
திண்புயமும பணிலமாந்த திருக்கமுததும் வாழியே
மையல செய்யும் முகமுறுவல மலாக்கணகள் வாழியே
மனனு முடித்தொப்பாரம் வலயமுடன் வாழியே

श्रीमते रम्यजामातृमुनीन्द्राय महात्मने ।

श्रीरङ्गवासिने भूयात् नित्यश्री नित्यमङ्गलम् ॥

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

இரண்டாமாயிரம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம

पुण्याम्भोज विकासाय पापध्वान्त क्षयाय च ।
श्रीमानाविरभूत् भूमौ रामानुज दिवाकर ॥
तस्मै रामानुजार्याय नम परमयोगिने ।
य श्रुतिस्मृतिसूत्राणा अन्तर्ज्वरं अशीशमत् ॥

अजनिषि चिरमादौ हन्त देहेन्द्रियादि
तदनु तदधिकस्सन् ईश्वरोऽह बभूव ।
अथ भगवत एवाभूवमर्थादिदानी
तव पुनरहमास पादुके धन्यजन्मा ॥

जयति यतिराजसूक्ति
जयति मुकुन्दस्य पादुकायुगली ।
तदुभयधनास्त्रिवेदी
अवन्द्ययन्त जयन्ति भुवि सन्त ॥

அடியாாகள் வாழ அரங்கநகர வாழ
சடகோபனதண தமிழநூல் வாழ—கடல் சூழந்த
மன்னுலகம் வாழ மணவாளமாமுனியே
இன்னுமொரு நூற்றாண்டிரும.

